

ORP

#ORPPERSEPHONE

SALLY GREEN

Kimse istemiyor. Herkes peşinde.

DE
X

Bela

Özgün adı: *Half Bad*

© 2014, Sally Green

Yazan: Sally Green

Kapak tasarımı: Tim Green, Faceout Studio

Kapak görselleri © Tanya Constantine/Blend Images/Getty Images & © WINinitiative/Getty Images

Çeviri: Taylan Taftaf

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Cenk Yönder

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

İlk kez Büyük Britanya'da İngilizce dilinde Puffin Books Ltd, tarafından 2014 yılında yayınlanmıştır.

Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-2039-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

"İyi ya da kötü bir şey yoktur, sadece düşünce onu
öyle yapar."

Hamlet, William Shakespeare

birinci bölüm
püf noktası

p f noktası

İki  ocuk vardı. İkiisi de oğlandı. Eski bir koltuğ  sıkışmışlardı. Sen sol taraftaydın.

Diğ r  ocuk sana sokulup, yavaş çekimdeymiş gibi, bakışlarını televizyondan alarak üzerine çevirdi.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

Başını salladın. O da kolunu omzuna atıp yeniden televizyona döndü.

Daha sonra, filmde gördüğünüz şeyi denemek istediniz. Sen mutfaktaki çekmeceden büyük bir kutu kibrit aşırıdıktan sonra, birlikte koruya koştunuz.

İlk sen denedin. Kibriti yakıp, s n ne dek başparmağınla işaret parmağının arasında tuttun. Parmakların yansa da karan kibriti tutmaya devam ettin.

P f noktası i e yarıyordu.

Diğ r oğlan da denedi. Ama bunu yapamadı. Kibriti yere fırlattı.

Uyandın ve nerede olduğ nu hatırladın.

kafes

Pûf noktası, aldırmamaktı. Acıya aldırmamak. Hiçbir şeye aldırmamak.

En mühim olanı, aldırmamak denilen pûf noktasıydı. Şehirde geçerli olan tek pûf noktasıydı bu. Oysa burası bir şehir değil; etrafı tepelerle, ağaçlarla ve gökyüzüyle çevrili bir kulübenin yanındaki alelade bir kafesti.

Burası, tek pûf noktalık bir kafesti.

şınay

Rutinde sorun yoktu.

Açık havada, gökyüzünün altında uyanmakta sorun yoktu. Kafeste uyanıyordun ve zincirler olduğu gibi duruyordu. Bu kafesin seni mağlup etmesine izin veremezdin. Zincirler sürekli tenine sürtünüyordu ama kızarıklıklar hızla, kolayca iyileşirken, aldıracak ne vardı ki?

Aslında koyun postlarıyla kafes artık çok daha iyiydi. Nemliken bile sıcaklardı. Kafesin kuzey ucuna örtülen muşamba da mühim bir gelişmeydi. Bu, şiddetli rüzgâr ve yağmura karşı koruma sağlıyordu. Sıcak, güneşli havalarda da, gölge. Şaka! Mizah yeteneğini de korumak zorundaydın.

Rutin, tan vaktinden hemen önce, gökyüzü inceden aydınlanmaya başlarken uyanmaktı. Kılını kıpırdatmana gerek yoktu. Hatta hava ağır ağır aydınlanırken gözlerini açmana bile gerek yoktu. Yalnızca olduğun yerde yatabilir, her şeyi içine çekebilirdin.

Günün en iyi anıydı bu.

Etrafta pek kuş yoktu. Yalnızca birkaç tane. Çok değil. Hepsinin ismini bilmek güzel olurdu. Gene de seslerinden türlerini

çıkarabiliyordun. Hiç martı yoktu ki bu, üzerine düşünülmesi gereken bir durumdu. Gökyüzünde hiç uçak izi de olmazdı. Tan vaktinin öncesindeki sakinlikte rüzgâr genellikle sessizce eserdi ve aydınlanmaya başlayan hava çoktan ısınmaya başlamış olurdu.

Artık gözlerini açabilirdin. Bugün benekli tepeleri örtmüş daracık bulut şeridinin üzerinde, ince, pembe bir çizgi olarak beliren gündoğumunun tadını çıkarmak için birkaç dakikan vardı. Kadın gelmeden kafanı toparlayabilmen için bir, bilemedin iki dakikan daha vardı.

Bir planının olması gerekiyordu ve aklına gelen en iyi fikir, her şeyi bir gece önceden kafanda kurup çözmekti. Böylelikle hiçbir şey düşünmeden kendini bunun içine bırakabilirdin. Plan esasen sana söyleneni yapmaktı. Ama her gün geçerli değildi bu. Bugün de değildi.

Kadın gelip sana anahtarları fırlatana dek bekledin. Anahtarları yakaladın, ayak bileklerindeki kelepçeleri açtın, kadının sana çektirmek istediği acıyı vurgulamak için bileklerini ovuşturdun. Önce soldaki, ardından sağdaki kelepçeyi çıkardın. Ayağa kalktın. Kafes kapısının kilidini açtın. Anahtarları geri ona fırlattın. Kapıyı açtın. Dışarı çıktın. Başını eğdin. Başka bir plan başka bir şeyi gerektirmediği sürece, asla gözlerine bakmazdın. Sırtını esnettin. Biraz inledin. Sebze bahçesine yürüdün. İşedin.

Kadın bazen rutini değiştirerek kafanı karıştırmaya çalışırdı. Arada bir gündelik işlerin egzersizlerden önce yapılmasını isterdi mesela. Ama çoğu zaman, ilk önce sınav çekilirdi. Sen daha fermuarını çekerken o gün önce neyin yapılacağını anlamış olurdun.

“Elli.”

Bunu alçak sesle söylerdi. Dinlediğini bilirdi.

Her zamanki gibi işi ağırdan aldın. Bu daima planının bir parçası olurdu.

Onu bekletmek içindi bu.

Sağ kolunu ovuşturdu. Zincir takılıyken kelepçe koluna battı. Kolun iyileşirken kulaklarında belli belirsiz bir çınlama oldu. Kafanı çevirdin birkaç kere. Ardından omuzlarını. Sonra gene kafanı çevirip olduğun yerde durdun. Yere yatmadan önce, kadının sabrını iyice zorlamak için birkaç saniye daha bekledin.

bir	Püf noktası
iki	aldırmamak.
üç	Bu
dört	tek püf noktası.
beş	Ama
altı	çok fazla
yedi	taktik var.
sekiz	Hem de çok.
dokuz	Her zaman
on	dikkatle izle.
on bir	Her zaman.
on iki	Ve bu
on üç	kolay.
on dört	Çünkü yapacak
on beş	başka bir şey
on altı	yok.
on yedi	Neyi izleyeceksin?
on sekiz	Bir şeyi.
on dokuz	Herhangi bir şeyi.
yirmi	Her
yirmi bir	hangi
yirmi iki	bir şeyi.

yirmi üç	Bir hatayı.
yirmi dört	Bir fırsatı.
yirmi beş	Bir dikkatsizliği.
yirmi altı	Cehennemden
yirmi yedi	gelen
yirmi sekiz	ak
yirmi dokuz	cadının
otuz	yapacağı
otuz bir	en
otuz iki	küçük
otuz üç	hatayı.
otuz dört	Çünkü
otuz beş	hata yapıyor.
otuz altı	Ah, evet.
otuz yedi	Ve bu hatadan
otuz sekiz	bir şey
otuz dokuz	çıkmasa,
kırk	bir sonrakini
kırk bir	beklersin.
kırk iki	Ve bir sonrakini.
kırk üç	Ve bir sonrakini.
kırk dört	Sonunda
kırk beş	başarana
kırk altı	dek.
kırk yedi	Özgür
kırk sekiz	olana
kırk dokuz	dek.

Ayağa kalktın. Kadının her zaman saydığını biliyor olsan da, asla gevşememek –asla pislikten vazgeçmemek– bir başka taktikti.

Kadın, hiçbir şey demeden, yaklaşıp elinin tersiyle suratının ortasına bir tane indirdi.

elli

“Elli.”

Sınavların ardından, ayakta dikilip beklerdin. Bu esnada en iyisi yere bakmaktı. Patıkada, kafesin yanında duruyordun. Patika çamurluydu ama bugün patikayı temizlemeyecektin. Bugünkü planda bu yoktu. Son günlerde çok fazla yağmur yağmıştı. Sonbahar hızla geliyordu. Gene de, bugün yağmur yağmıyordu. İşler yolundaydı.

“Dıştan tur at.” Sesi gene alçaktı. Sesini yükseltmesine lüzum yoktu.

Birazdan koşmaya başlayacaktın... ama hemen değil. Her zamanki gibi dikbaşı davranıp, sonunda boyun eğdiğini düşünmesini sağlamalıydın. Bu yüzden, önce sol tekin topuğunu sağ tekin burnuna, ardından sağ tekin topuğunu sol tekin burnuna vurarak çizmelerindeki çamuru silkeledin. Elini kaldırıp, rüzgârın yönünü tayin ediyormuşsun gibi etrafına bakındın. Patates tohumlarının üzerine tükürdün. Trafikte kendini karşıya atabileceğin bir aralık bulmaya çalışıyormuşsun gibi önce soluna, sonra sağına baktın... otobüsün geçmesini bekledin... ve koşmaya başladın.

Taş duvarın üzerinden sıçrayıp kıraç araziye girerek ağaçlık alana yöneldin.

Özgürlük.

Öyleymiş gibi!

Ama bir planın vardı ve dört ay içinde çok şey öğrenmiş-tin. Bugüne dek kadın için dıştan attığın turu en çabuk kırk beş dakikada tamamlamıştın. Aslında bunu daha kısa sürede –belki kırk dakikada– yapabilirdin çünkü ağaçlık alanın diğer

ucunda, derenin başında durup dinleniyor, su içiyor, etrafını dinliyor ve izliyordun. Hatta bir keresinde, tepenin üzerine çıkıp daha ilerideki tepeleri, ağaçları ve bir de gölet görmüştün (aslında bu bir göl de olabilirdi ama yaz günlerinin grimsi ef-latun rengi ve uzunluğu bunun sana bir gölet olduğunu söylüyordu).

Bugün plan, gözden kaybolduktan sonra hızını arttırmaktı. Bu kolaydı. Kolay. Sürdürdüğün beslenme düzeni harikaydı. Bu konuda kadına hakkını vermeliydin çünkü süper sağlıklı, süper formdaydın. Et, sebze, daha çok et, daha çok sebze. Bol temiz havayı da unutmamak gerekirdi. Ah, hayat buydu işte.

İyi gidiyordun. İyi bir tempo tutturmuştun. En hızlı tempodu bu.

Kadının tokatından sonra kendini iyileştirirken kulakların çınılıyordu.

Çoktan ağaçlık alanın diğer ucuna ulaşmıştın bile. Artık, dış parkurun yarı uzunluğunda olan iç parkura geçebilirdin. Ama kadın iç parkuru istememişti ve sen de kadın ne derse onu yapacaktın.

Bu en hızlı koşun olmalıydı.

Ardından tepeye çıkacaktın ve yerçekiminin seni uzun adımlarla gölete akan dereye ulaştırmasına izin verecektin.

Artık daha alengirli kısma gelmiştin. Parkurun çevrelediği alanın dışına çıkmak üzereydin ve az sonra tamamen çıkmış olacaktın. Geç kaldığını anlayan dek kadının gittiğinden haberi olmayacaktı. Bu sana parkuru terk ettikten sonra yirmi beş dakika veriyordu. Belki de otuz, otuz beş dakika. Ama peşine düşmeden, sen bu süreyi yirmi beş dakika olarak kabul edebilirdin.

Oysa sorun kadın değildi. Sorun, kelepçeydi. Çok fazla uzaklaştığında kelepçe kırılırdı. Bunun nasıl çalıştığını bilmi-

yordun –cadılık ya da bilim veya her ikisi birden– ama kelepçe kırılırdı. Kadın sana bunu Birinci Gün’de söylemiş; kelepçenin bir sıvı –bir tür asit– içerdiğini eklemişti. Çok uzaklaştığın takdirde sıvı kırılan kelepçeden sızarak bileğini yakardı.

“Elin kopar,” diye açıklamıştı kadın bu durumu.

Artık bayır aşağı iniyordun. Bir klik sesi duydun... ve yanma başladı.

Ama senin bir planın vardı.

Durup, bileğini dereye daldırdın. Tıslayan suyun verdiği his seni biraz rahatlatırsa da, bu balçık gibi, yapışkan bir iksirdi ve kolay kolay çıkmıyordu. Kelepçeden daha da çok iksir sızacaktı ve devam etmek zorundaydın.

Kelepçeyle bileğinin arasını ıslak yosunlar ve turbayla¹ doldurduktan sonra, bileğini yeniden suya batırdın. Ardından, daha da çok dolgu malzemesi tıktırdın. Çok fazla zaman kaybettin. Yola devam etmen gerekiyordu.

Bayır aşağı.

Dereyi takip et.

Püf noktası bileğinin durumuna aldırmamaktı. Bacakların iyi durumdaydı. Hızla yol katediyordun.

Her neyse, bir elini kaybetmek o kadar da kötü değildi. Bunu esaslı bir şeyle telafi edebilirdin... bir kanca... ya da *Ejder Kale-si*’ndeki² gibi üç çatallı bir pençeyle... ya da üzerinde, normalde gizlenebilir ama birileriyle dövüşürken dışarı çıkarabileceğin –ker-ching– bıçaklar olan bir şeyle... hatta alevler çıkaran bir şeyle... tek bildiğin elinin yerine protez takmayacağındı... asla.

Başın dönüyordu. Kulakların çınlamaya devam ediyordu. Vücudun, bileğini iyileştirmeye çalışıyordu. Asla bilemezdin;

1 Yüzeyleri bataklık bitkileriyle örtülü, derin olmayan su birikintilerinin diplerinde oluşan, kömürleşmiş bitki kalıntıları. (ç.n.)

2 1973 Hong Kong yapımı, ölümünden önce Bruce Lee’nin rol aldığı son film. (ç.n.)

belki de bu işten iki elinle birden sıyrılacaktın. Gene de, püf noktası aldırırmamaktı. Her halükârda, kaçmıştın.

Durmak zorundaydın. Bileğini yeniden suya daldırdın. Kelepçeyle bileğinin arasına yeni turbalar doldurdun ve yoluna devam ettin.

Neredeyse gölete gelmiştin.

Neredeyse.

Ah, evet. Kahrolası su çok soğuktu.

Çok yavaştın. Sığ suda yürümek ağır ilerlemene neden oluyordu ama kolunu suda tutmak iyi geliyordu.

Yalnızca yola devam et.

Devam et.

Bu, kahrolası büyük bir göletti. Ama sorun değildi. Ne kadar büyükse, o kadar iyiydi. Bunun anlamı elinin daha uzun süre suda kalacağıydı.

Kendini hasta gibi hissediyordun... ughhh...

Lanet! Elin berbat görünüyordu. Ama kelepçeden artık asit sızmiyordu. Kaçacaktın. Kadını mağlup etmiştin. Mercury'yi bulabilirdin. Nihayet üç armağanını alacaktın.

Ama devam etmen gerekiyordu.

Bir dakika içinde göletin sonuna ulaşmış olacaktın.

İyi gidiyordun. İyi gidiyordun.

Artık çok kalmamıştı.

Birazdan vadiye girecektin ve...

ütü

“Neredeyse elini kaybedecekmişsin.”

Masanın üzerinde duran elin hâlâ –bileğinde açılmış kesimden görülebilen kemikler, kaslar ve kas kırıışlarıyla– koluna bağılydı. Bileğinin etrafındaki deri lav akıntıları gibi parmaklarından aşağı sarktıktan sonra yeniden katılaışmış gibi görünüyordu. Elinin tamamı şişmişti ve... asit yanığı gibi bir acı veriyordu. Parmakların kıpırdansa da başparmağını hareket ettiremiyordun.

“Elin, parmaklarını yeniden kullanabileceğin şekilde iyileşebilir. Ya da iyileşmeyebilir.”

Kadın, göletteyken kelepçeyi elinden çıkarmış ve yaranın üzerine acıyı hafifleten bir losyon sıkmıştı.

Kadın hazırlıklıydı. Kadın her zaman hazırlıklıydı.

Peki oraya nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti? Koşmuş muydu? Kahrolası bir süpürge sapının üzerinde uçarak mı gelmişti?

Nasıl gelmiş olursa olsun, dönüş yolunda onunla yürümek zorunda kalmıştın. Bu zorlu bir yürüyüş olmuştu.

“Neden benimle konuşmuyorsun?”

Gözlerinin içine bakıyordu.

“Seni eğitmek için buradayım Nathan. Ama kaçmaya çalışmaktan vazgeçmek zorundasın.”

O kadar çirkindi ki yüzünü başka tarafa çevirmek istiyordun. Mutfak masasının diğer ucunda bir ütü tahtası kuruluydu. Ütü mü yapıyordu? Savaş pantolonlarını mı ütülüyordu?
“Nathan. Bana bak.”

Gözlerini ütünün üzerinde tuttu.

“Sana yardım etmek istiyorum Nathan.”

Boğazını temizleyerek kocaman bir balgam çıkardıktan sonra, dönüp ona tükürdü. Ama kadın hızlı davrandığından, balgam yüzüne değil, gömleğine isabet etmişti.

Kadın sana vurmadı. Bu yeni bir durumdu.

“Yemen lazım. Biraz yahni ısıtacağım.”

Bu da yeniydi. Genellikle yemeğini kendin hazırlardın. Ortahğı temizleyip süpürmesi gereken de sendin.

Ama hiç ütü yapmak zorunda kalmamıştın.

Kadın kilere gitti. Buzdolabı yoktu. Elektrik de. Bir odun sobası vardı. Sobanın içini temizleyip ateşi yakmak da senin işindi.

Kadın kilerdeyken, kalkıp ütünün başına gittin. Bacakların zayıf, titrek durumdaydı ama zihnin açıktı. Yeterince açıktı. Ashnda bir yudum su içmek iyi gelebilirdi ama sen ütüye daha yakından bakmak istiyordun. Bu, metal bir tutamacı olan, metalden eski bir ütüydü. Ağır ve soğuktu. Bununla iş görmek için önce sobanın üzerinde ısıtmak gerekirdi. Bu da çok zaman alırdı. Kadın her yerden, her şeyden millerce uzaktaydı ve gene de pantolonlarını, gömleklerini ütülüyordu!

Kadın birkaç saniye sonra geri döndüğünde, kiler kapısının hemen önündeydin. Ütüyü sert bir şekilde kafasına indirdin.

Oysa kadın kahrolası uzun boylu, kahrolası hızlıydı. Ütü kafatasını sıyrarak omzuna çarptı.

Sense yere kapaklanmış, ellerinle kulaklarını kapatmıştın. Bayılmadan önce gördüğün son şey kadının çizmeleri idi.

püf noktası iŖe yaramıyor

Kadın konuŖuyordu ancak ne dediğini anlayamıyordun.

Yeniden mutfak masasına oturmuŖtun. Terliyor ve biraz da titriyordun. Sol kulağından akan kan boynundan aŖađı s z l yordun. Bu kulak iyileŖmeyecekti. Sol kulağın hiçbir Ŗey duymuyordu. Burnun da felaket durumdaydı. Yüzünün  zerine d Ŗm Ŗ olmalıydın. KırılmıŖtı, tıkanmıŖtı. O da iyileŖmeyecekti.

Elin masanın üzerindeydi. ŖiŖmiŖti. Parmaklarını hiç k p rdatamıyordun.

Kadın yanındaki sandalyeye oturmuŖ, bir kez daha bileğine losyon sıkıyordu. Soğutuyordu. UyuŖturuyordu.

Böylesine uyuŖmak iyiydi; her Ŗeyin uyuŖmalıydı. Ama bu olmayacaktı. Seni yeniden kafese tıkacak, zincirleyecek ve bu böyle sürüp gidecekti...

Püf noktası bu defa iŖe yaramamıŖtı. IŖe yaramamıŖtı ve sen aldırıyordun; her Ŗeye aldırıyordun. Kendini yeniden kafeste bulmak istemiyordun. P f noktasını da istemiyordun. Buna dair hiçbir Ŗey istemiyordun artık.

Kadının kafatasındaki sıyrık çoktan iyileŖmiŖti ama sarı saçlarının altında siyah-kırmızı tonlarda bir kabuğun oluŖ-

turduğu geniş bir kabartı ve omzunda da kan vardı. Hâlâ bir şeyler hakkında konuşmaya devam ediyordu; salyaların aktığı tumbul dudakları kıpırdayıp duruyordu.

Odada gözlerini gezdirdin. Bulaşık teknesi, sebze bahçesiyle kafese bakan pencere, soba, ütü tahtası, kilere açılan kapıdan sonra, bakışların yeniden, ütülü pantolonuyla, çirkin kadına kaydı. Temiz çizmeleriyle. Çizmesinin içinde minik bıçağıyla. Bıçağını bazen çizmesinin içinde saklıyordu. Bunu, yere düştüğünde fark etmiştin.

Öylesine sersemlemiş haldeydin ki, bayılman, dizlerinin üzerine yığılman kolay olmuştu. Kadın seni koltukaltından yakalamıştı ama sol elin yaralı değildi. Kadın senin ölü gibi ağırlaşmış vücudunla cebelleşirken ve sen de vücudunun daha da çökmesine izin verirken, elin çizmenin içindeki bıçağın sapını kavradı ve bıçağı çekip kadının boğazına dayadı. Hızlı ve sert bir şekilde.

Ama kahrolası kadın çok hızlıydı. Sen tekmeler savurdun, debelendin, debelendin, tekmeler savurdun ama kadın bıçağı elinden aldı ve sende artık ne tekme savurabilecek ne debelecek hal kalmıştı.

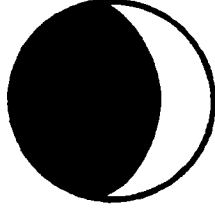
Yeniden kafesteydin. Zincirlenmiştin. Gece boyunca uyanıp durdun... ter içinde kalmıştın... kulağın hâlâ duymuyordu... ağzından nefes alıp veriyordun çünkü burnun tıkalıydı. Kadın yaralı bileğini bile kelepçelemiş; kelepçe çok sıkı olduğundan kolunun tamamı şişmişti.

Sabahın geç saatleri olduğunda, kadın hâlâ sana bakmaya gelmemişti. Kulübede bir şeyler yapıyordu. İçeriden tıkırtılar geliyordu. Bacadan duman çıkıyordu.

Bugün sıcaktı. Güneybatıdan gelen hafif bir esinti vardı. Gökyüzünde bulutlar sessizce ilerlediğinden arada bir yüzünü

gösterebilen güneşin ışığı yanağına vuruyor ve kafesin demirlerinden bacaklarına gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Ama bunların hepsini daha önce de görmüştün; bu yüzden gözlerini kapadın ve olanları hatırladın. Bazen bunu yapmakta sorun yoktu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

ikinci bölüm

nasıl kafese kapatıldım?

annem

Parmaklarımın ucunda duruyordum. Fotoğraf salon masasının üzerindeydi ama ona yetişemiyordum. Uzandım, uzandım ve parmaklarımın ucuyla fotoğraf çerçevesini ittim. Çerçeve ağırdı. Gürültüyle yere düştü.

Nefesimi tuttum. Kimse gelmedi.

Çerçeveyi dikkatli bir şekilde yerden aldım. Camı kırılmamıştı. Masanın altına oturup sırtımı duvara dayadım.

Annem güzeldi. Fotoğraf düğününde çekilmişti. Kısıtğı gözlerini güneşe çevirmişti. Güneş ışığı saçlarına vurmuştu. Üzerinde beyaz bir elbise, elinde beyaz çiçekler vardı. Kocası yanındaydı. Adam yakışıklıydı, gülümsüyordu. Elimle adamın yüzünü kapadım.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Anneme bakmaktan hoşlanıyordum.

Jessica geldi. Ayak seslerini takip etmeyi unutmuşum.

Çerçeveyi tuttu.

Bırakmadım. Yapıştım. Sımsıkı.

Ama ellerim terlemişti.

Jessica benden çok büyüktü. Çerçeveyi hızla çekerken beni

de ayaklarımın üzerine kaldırdı. Çerçeve ellerimden kaydı. Jessica sol tarafında havaya kaldırdığı çerçeveyi çapraz doğrultuda aşağı indirdi. Çerçevenin kenarı elmacıkkemiğimi çizerek geçmişti.

“Bir daha asla bu resme dokunayım deme.”

jessica ve ilk tebligat

Yatağımda oturmuştum. Jessica da yanımdaydı. Bana öykü anlatıyordu.

“Anne sordu, ‘Onu götürmek için mi geldin?’

Kapıdaki genç kadın, ‘Hayır,’ dedi. ‘Kesinlikle hayır. Asla böyle bir şey yapmayız.’ Genç kadın içtendi, iyi bir iş çıkarmak istiyordu ama çok naifti.”

Araya girdim. “Naif ne demek?”

“Budala. Aptal. Kalın kafalı. Senin gibi. Anladın mı?”

Başımı salladım.

“Güzel. Şimdi dinle. Naif kadın, ‘Yeni kurallar hakkında kendilerini bilgilendirmek ve formları doldurmalarına yardımcı olmak için İngiltere’deki bütün Ak Cadıları ziyaret ediyoruz,’ dedi.

Kadın gülümsedi. Arkasındaki Avcı’nın yüzündeysen gülümsemeden eser yoktu. Bütün Avcılar gibi karalara bürünmüştü. Etkileyici, uzun boylu, güçlüydü.”

“Anne gülümsüyor mu?”

“Hayır. Sen doğduktan sonra annenin yüzü bir daha hiç gülmedi. Anneden bir karşılık gelmeyince, Meclis’in gönderdiği genç kadının yüzünde endişeli bir ifade belirdi. ‘Tebligatı aldınız, değil mi?’ diye sordu. ‘Çok mühimdir.’

Genç kadın elindeki dosyada bulunan kâğıtları karıştırıp, içinden bir mektup çıkardı."

Jessica, elinde tuttuğu parşömeni açtı. Bu kalın, büyük bir parşömendi ve kat yerleri derin bir haç biçimindeydi. Jessica çok kıymetliymiş gibi parşömeni itinayla tutuyordu. Okudu:

İngiltere, İskoçya ve Galler'deki Ak Cadılar Meclisi'nin Tezkeresi'ne Yönelik Tebligat'tır.

Ak Cadıların daha yüksek düzeyde korunmasının sağlanması için, Britanya'daki bütün cadıların kayıt altına alınması ve bu kayıtların korunmasına karar verilmiştir.

Saf Ak Cadı soyundan gelmeyen bütün cadılar ve küçük cadılar (on yedi yaşın altındaki cadılar) için, aşağıdaki referanslar aracılığıyla basit bir kodlama sistemi kullanılacaktır: Ak (A); Kara (K) Fersiz/Cadı-olmayan (F). Bu suretle, Yarı Kodlar (A 0.5 / K 0.5) ve Melezler de (A 0.5 / F 0.5) ya da (K 0.5 / F 0.5) olarak kaydedilecektir. Annenin kodu ilk; babanın kodu ise ikinci kod olacaktır. İlgili kişiye mutlak bir kod (A, K ya da F) atanana dek, Yarı Kodlar mümkün olduğunca kısa bir zaman zarfı için (ve on yedi yaşını geçmemek kaydıyla) tutulacaktır.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Jessica.

Başımı iki yana salladım.

"Bu, senin bir Yarı Kod olduğun anlamına geliyor. Bir Kara Kod. Ak-olmayan."

"Ninem benim Ak Cadı olduğumu söylüyor."

"Hayır, böyle bir şey söylemiyor."

"Benim yarı Ak olduğumu söylüyor."

"Sen yarı Kara'sın."

"Genç kadın tebligatı okuduktan sonra, anne gene bir şey söyle-

medi. Ama ön kapıyı açık bırakarak evin içine girdi. Genç kadınla Avcı da peşinden girdiler.

Hepimiz oturma odasında idik. Anne, şöminenin başındaki koltuğa oturmuştu. Ama şöminede ateş yanmıyordu. Az önce yerde oynayan Deborah ve Arran artık annenin koltuğunun iki koluna oturmuşlardı.”

“Sen neredesin?”

“Annenin hemen yanında.”

Jessica’yı kollarını kavuşturmuş, dizlerini birleştirmiş bir halde, orada dikilirken hayal ettim.

“Avcı kapı eşiğinde durmuştu.

Dosyalı genç kadın diğer koltuğun ucuna ilişti. Dosyası sımsıkı bitiştiği dizlerinin üzerinde, kalemi ise elindeydi. Anneye, ‘Sizin yerinize formu doldurmam ve sizin de imzalamanız muhtemelen çok daha hızlı ve kolay olacaktır,’ dedi.

Genç kadın, ‘Bu evin başı kim?’ diye sordu.

Anne, ‘Benim,’ dedi.

Genç kadın, anneye adını sordu.

Anne, adının Cora Byrn olduğunu söyledi. Ak Cadı’ydı. Ak Cadılar Elsie Ashworth ve David Ashworth’ün kızıydı.

Genç kadın, çocuklarını sordu.

Anne, ‘Jessica, sekiz yaşında. Deborah, beş. Arran da iki,’ dedi.

Kadın, ‘Babaları kim?’ diye sordu.

Anne, ‘Dean Byrn,’ dedi. ‘Ak Cadı. Meclis üyesi.’

Kadın, ‘Şu anda kendisi nerede?’ diye sordu.

Anne, ‘O öldü,’ dedi. ‘Öldürüldü.’

Kadın, ‘Üzgünüm,’ dedi.

Ardından, ‘Ya bebek?’ diye sordu. ‘Bebek nerede?’

Anne, ‘Şurada,’ dedi. ‘Şu çekmecenin içinde.’”

Jessica bana dönerek durumu açıkladı. “Arran doğduktan sonra, anneyle baba başka çocuk istememişti. Beşiği, bebek

arabasını ve diğer bütün bebek eşyalarını birilerine vermişlerdi. Yani bu istenmeyen bir bebektir ve çekmecenin içine konmuş bir yastığın üzerinde uyumak durumundaydı. Zamanında Arran'ın olan eski, kirli bir zıbının içinde. Kimse bu bebeğe oyuncak ya da hediyeler almıyordu çünkü herkes onun istenmediğini biliyordu. Kimse anneye de hediyeler, çiçekler ya da çikolata getirmemişti çünkü herkes onun bu bebeği istemediğinin farkındaydı. Kimse böyle bir bebek istemiyordu. Anne doğumdan sonra tek bir kart almıştı ama üzerinde 'Tebrikler' yazmıyordu."

Sessizlik.

"Ne yazdığını öğrenmek istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Kartta, 'Öldür onu,' yazıyordu."

Parmak boğumlarımı ısırırsam da, ağlamamıştım.

"Genç kadın çekmecenin içindeki bebeğe yaklaştı. Avcı da onun yanına gelmişti çünkü bu tuhaf, istenmeyen şeyi görmek istiyordu.

Uyuyor olmasına rağmen, minik cılız vücudu, kirli görünen cildi ve diken diken kara saçlarıyla, bebek korkunç ve çirkindi.

Genç kadın, 'Ona isim verdiniz mi?' diye sordu.

Anne, 'Nathan,' dedi."

Jessica, adımı tiksinti verici bir şeymiş gibi söylemenin yolunu çoktan bulmuştu.

"Genç kadın, 'Ya babası?..' dedi.

Anne cevap vermedi. Buna cevap veremezdi çünkü bu aşırı ölçüde korkunçtu. Bunu söylemeye dayanamazdı. Ama herkes yalnızca bebeğe bakarak bile babasının bir katil olduğunu anlayabilirdi.

Genç kadın, 'Belki de babanın ismini siz yazabilirsiniz,' dedi.

Dosyayı anneye götürdü. Anne artık ağlıyordu ve babanın ismini bile yazamadı. Çünkü bu, bugüne dek görülmuş en şeytani Kara Cadi'nin ismiydi."

“Marcus,” demek istedim. O benim babamdı ve adını söyleyebilmek istiyordum. Ama çok korkmuştum. Her zaman onun adını söyleyemeyecek kadar korkmuş olurdum.

“Genç kadın uyuyan bebeğin başına geri döndü ve ona dokunmak için uzandı...”

Avcı, ‘Dikkatli ol!’ diye uyardı. Çünkü, Avcılar asla hiçbir şeyden korkmasalar da, Kara Cadılığın yakınlarındayken her zaman temkinli davranırlardı.

Genç kadın, ‘O yalnızca bir bebek,’ dedi. Ve parmaklarının dış tarafıyla bebeğin çıplak kolunu okşadı.

Bebek kıpırdanarak gözlerini açtı.

Genç kadın, ‘Aman tanrım!’ diyerek geriye çekildi.

O anda, böylesine çirkin bir şeye dokunmamış olması gerektiğini anlayarak, ellerini yıkamak için banyoya koşturdu.”

Bana dokunacakmış gibi uzanan Jessica, son anda elini geri çekti.

“Senin kadar kötü bir şeye asla dokunamazdım.”

babam

Banyo aynasının önünde durmuş, yüzüme bakıyordum. Arran gibi değildim; anneme hiç benzemiyordum. Cildim onlarınkinden hafifçe daha koyuydu ve saçlarım da kapkaraydı. Ama asıl fark, gözlerimin karalığıydı.

Babamla hiç karşılaşmamıştım. Babamı hayatım boyunca bir kez olsun görmemiştim bile. Ama onun gözlerini aldığımı biliyordum.

annemin intiharı

Jessica sol tarafında havaya kaldırdığı çerçeveyi çapraz doğrultuda aşağı indirdi. Çerçevenin kenarı elmacıkkemiğimi çizerek geçmişti.

“Bir daha asla bu resme dokunayım deme.”

Kıpırdamadan durdum.

“Beni duyuyor musun?”

Çerçevenin köşesinde kan vardı.

“O senin yüzünden öldü.”

Sırtımı duvara yasladım.

Jessica bana bağıırıyordu. “O senin yüzünden kendini öldürdü!”

ikinci tebligat

Günlerdir yağmur yağıyordu. Günlerce ve günlerce. En sonunda koruda bir başıma dolanmaktan usanana dek. Bu yüzden mutfak masasına oturmuş, resim yapıyordum. Ninem de mutfaktaydı. Ninem hep mutfakta olurdu. O yaşlıydı ve yaşlı insanlarda olan türden cildiyle, bir deri bir kemik kalmıştı. İnceydi ve sırtı dikti. Üzerinde pileli ekose etekle yürüyüş botu ya da lastik çizme gibi bir ayakkabı vardı. O her zaman mutfaktaydı ve mutfağın zemini her zaman çamurluydu. Yağmur yağıyor olmasına rağmen arka kapı açıktı. Tavuklardan biri yağmurdan sığınmak için içeri girdiğinde, ninem buna göz yummadı ve tavuğu çizmesinin kenarıyla nazikçe dışarı kışkırtıp kapıyı örttü.

Sobanın üzerinde kaynayan çaydanlıktan çıkan duman darıcık bir hat izleyerek hızla havaya yükseliyor ve ardından dağılarak tepemizdeki bulutlara karışıyordu. İplerle tavana asılmış ya da filelerle sepetlere konmuş şifalı bitkilerin, çiçeklerin, köklerin, soğanların yeşil, gri, mavi ve kırmızı renkleri etrafı saran dumanın içinde bulanık bir ton kazanmıştı. Raflarda sıvılarla, yapraklarla, tahıllarla, yağlarla, iksirlerle ve hatta reçel-

lerle dolu cam kavanozlar vardı. Meşe ağacından eğri tezgâhın üzeri her türlü –metal, tahta, kemik, kimisi kolum kadar uzun, kimisi serçe parmağım kadar minik– kaşıkla kaplanmıştı. Bir kabın içinde bıçaklar duruyordu. Kirli bıçaklar doğrama tahtasının üzerindeydi. Tezgâhta granit havan ve tokmak, iki yuvarlak sepet ve başka kavanozlar vardı. Kapının arkasında bir arıcı şapkası, önlükler ve muz gibi eğik, siyah bir şemsiye asılıydı.

Gördüğüm her şeyi çizdim.

Arran’la birlikte oturmuş, televizyonda eski bir film seyrediyordum. Arran bunları seyretmeyi severdi. Ne kadar eskiyse o kadar iyiydi. Ben de onunla birlikte oturmayı severdim. Ne kadar yakınsak o kadar iyiydi. İkimizin üzerinde de şort vardı; ikimizin de bacakları çırpı gibiydi. Ama onunkiler benimkilerden daha soluk bir tondaydı ve üzerinde oturduğumuz rahat koltuğun ucundan sarkıttığı bacakları benimkilere göre zemine daha yakındı. Sol dizinde minicik, sağ kavalkemiğinin üzerindeyse uzun bir yara izi vardı. Saçları açık kahveydi ve dalgalıydı ama bir şekilde hiçbir zaman yüzüne düşmezdi. Benim saçım uzun, düzdü ve gözlerimi kapatırdı.

Arran, beyaz tişörtünün üzerine mavi renkli bir örgü tulum giymişti. Benim üzerimdeyse, Arran’ın bana verdiği kırmızı tişört vardı. Bana sokulacak kadar sıcaktı ve dönüp ona baktığımda, yavaş çekimdeymiş gibi, bakışlarını televizyondan alarak bana çevirdi. Gözleri açık renkti. Gümüşsü parıltıların dolandığı mavi-gri gözlerini bile yavaşça kırptırıyordu. Arran’ın her şeyi zarıftı. Onun gibi olmak harika olurdu.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sordu, cevap almak için acele etmeksizin.

Başımı salladım.

Kolunu omzuma atıp yeniden televizyona döndü.

Arabistanlı Lawrence filmde şu kibritli numarayı yapıyordu. Filmden sonra, bunu denemeye karar verdik. Mutfak çekmece-sinden büyük kibrit kutusunu aldım ve kibritlerle koruya koştuk. İlk ben denedim.

Kibriti yakıp, sönene dek başparmağım ile işaret parmağı-mın arasında tuttum. Yenmekten kalmamış tırnaklarımla mi-nik, ince parmaklarım yansa da, kararan kibriti tutmaya de-
vam ettim.

Arran da numarayı denedi. Ama bunu yapamadı. Filmdeki diğeri adam gibiydi. Kibriti düşürdü.

O eve döndükten sonra numarayı bir daha denedim. Çok kolaydı.

Arran'la sürünerek ninenin yatak odasına girmiştik. İçerisi tuhaf şekilde ilaç gibi kokuyordu. Pencerenin altında, ninenin Meclis'ten gelen tebligatları koyduğu meşe ağacından küçük bir kutu vardı. Halının üzerine oturduk. Arran kutunun kapağını açıp ikinci tebligatı çıkardı. Kalın, sarı renkte bir parşömene yazılmıştı ve gri renkli kelimeler sayfanın üzerinde girdap gibi dönüyordu. Arran, her zamanki gibi yavaş ve alçak sesiyle ya-zanları bana okumaya başladı.

İngiltere, İskoçya ve Galler'deki Ak Cadılar Meclisi'nin Tezkeresi'ne Yönelik Tebligat'tır.

Ak Cadıların emniyet ve güvenliğinin sağlanması amacıyla, Meclis bütün Kara Cadılar ile Kara Küçük Cadıların yakalan-ması ve cezalandırılması yönündeki politikasını uygulamayı sürdürecektir.

Ak Cadıların emniyet ve güvenliğinin sağlanması amacı-yla, Ak Cadı ve Kara Cadı soyundan (A 0.5 / K 0.5) gelme ca-

dıların ve küçük cadıların yıllık değerlendirmesi yapılacaktır. Değerlendirme, cadının/küçük cadının Ak (A) ya da Kara/Ak-olmayan (K) kodunun atanmasına yardımcı olacaktır.

Arran'a, benim A mı yoksa K mi olduğumu düşündüğünü sormadım. Nazik olmaya çalışacağını biliyordum.

Sekizinci doğum günümdü. Değerlendirilmek için Londra'ya gitmem gerekiyordu.

Meclis binasının gri taştan bir sürü soğuk koridoru vardı. Ninemle birlikte koridorlardan birinde, tahta bir bankta oturmuş, bekliyorduk. Üzerinde laboratuvar önlüğü olan genç bir adam gelip, bankımızın sol tarafında kalan küçük odayı bana işaret ettiğinde, soğuktan titriyordum. Ninemin içeri girmesine müsaade yoktu.

Odada bir kadın bekliyordu. Onun üzerinde de laboratuvar önlüğü vardı. Genç adama Tom, genç adam da ona Bayan Lloyd diye sesleniyordu. Bana da Yarı Kod diyorlardı.

Soyunmamı söylediler. "Kıyafetlerini çıkar, Yarı Kod."

Denileni yaptım.

"Teraziye çık."

Bunu da yaptım.

"Duvara yaslan. Boyunu ölçmemiz lazım." Sonra da fotoğraflarımı çektiler.

"Yana dön."

"Daha da."

"Duvara dön."

Kendi aralarında konuşup aletlerini yerlerine koyarken, beni parlak krem rengi duvardaki fırça darbelerine bakar bir halde bıraktılar. Ardından, kıyafetlerimi geri giymemi söylediler ve bunu da yaptım.

Beni kapiya çıkarıp koridordaki bankı gösterdiler. Banka geri oturdum ve ninemin yüzüne bakmadım.

Bankın karşısında kalan koyu meşe ağacından panelli kapi en sonunda bir adam tarafından açıldı. Kocaman adam bir muhafızdı. nce parmağını bana kaldırdı ve sonra arkasındaki odayı gösterdi. Ninem de kalkmaya yeltendiğinde, “Sen değil,” dedi.

Değerlendirme odası ince, uzun ve yüksek tavanlıydı; ıp-lak taş duvarları ve her iki tarafında baş hizasının üzerinde kalan kemerli pencereleri vardı. Tavan da kemerliydi. Mobilya-lar ahşaptı. Enlemesine neredeyse odanın tamamını kaplayan meşe ağacından devasa masanın karşı ucunda  Meclis yesi vardı. Antik zamanların kraliyet hanedanları gibi büyük, oyma ahşap sandalyelere oturmuşlardı.

Ortadaki kadın yaşlı, ince, gri saçlı ve içindeki kanın ta-mamı çekilmiş gibi gri tenliydi. Sağdaki kadın orta yaşlı, tom-bul, koyu siyah tenliydi ve saçları sımsıkı toplanmıştı. Soldaki adam biraz daha geç, inceydi ve kalın, beyaza çalan sarı sa-ları vardı.  de, güneş ışığının üzerlerinde tuhaf bir şekilde parıldadığı, kabaca dokunmuş beyaz urbaların içindeydi.

Solumda bir muhafız duruyordu ve kapiyı açan da arkam-daydı.

Ortadaki kadın, “Ben Meclis Başkanı’yım,” dedi. “Sana bir-kaç basit soru soracağız.”

Ama soruları o değil, diğer kadın sordu.

Diğer kadın yavaş ve metodikti. Elinde gözleriyle takip et-tiği bir liste tutuyordu. Bazıları kolay –“Adın ne?”– ve bazıları da daha zor –“Bir yaradan zehri çıkaran şıfalı bitkileri bilir mi-sin?”– sorular sordu.

Her soruyu düşündüm ve hiçbir soruyu cevaplamamaya ka-rar verdim. Ben de metodiktim.

Kadın sorularını tamamladığında, Başkan kendi sorularına geçti. Ama o daha farklı sorular sordu. “Baban hiç seninle temas kurmaya çalıştı mı?” ve “Babanın nerede olduğunu biliyor musun?” gibisinden, babamla ilgili sorulardı bunlar. Hatta, “Babanın önemli bir cadı olduğunu düşünüyor musun?” ve “Babanı seviyor musun?” gibi sorular bile sordu.

Sorularının cevaplarını biliyordum ama kadına bunları söylemedim.

Bundan sonra bir süre kafa kafaya verip kendi aralarında mırıldandılar. Sarışın adam, muhafıza ninemi içeriye getirmesini söyledi. Meclis Başkanı, incecik, solgun elinde tuttuğu bir makarayla onu çekiyormuş gibi, baş işaretleriyle ninemin öne çıkmasını istedi.

Ninem yanımda durdu. Sabahın çok erken saatlerinden itibaren boğazımızdan bir şey geçmemişti. Bu kadar bitkin görünmesinin nedeni belki de buydu. Artık Başkan kadar yaşlı görünüyordu.

Meclis Başkanı, “Değerlendirmemizi yaptık,” dedi.

Kadın, bunu söylerken bir parça parşömenin üzerine bir şeyler yazıyordu. Parşömeni masada itip, “Lütfen kabul ettiğinizi onaylamak için imzalayın,” dedi.

Ninem masaya yürüdü, kâğıt parçasını aldı ve geri yanıma döndü. Duymam için değerlendirmeyi yüksek sesle okudu. Ninemin bu tarafını severdim.

<i>Denek:</i>	<i>Nathan Byrn</i>
<i>Doğum Kodu:</i>	<i>A 0.5 / K 0.5</i>
<i>Cinsiyet:</i>	<i>Erkek</i>
<i>Değerlendirmedeki Yaşı:</i>	<i>8</i>
<i>Yetenek (17 yaşın üzerindeyse):</i>	<i>Uygulanamaz</i>
<i>Genel Zeka:</i>	<i>Tespit edilemedi</i>

Özel Yetenekler:	<i>Tespit edilemedi</i>
İyileştirme Yeteneği:	<i>Tespit edilemedi</i>
Diller:	<i>Tespit edilemedi</i>
Özel Yorumlar:	<i>Denek işbirliği yapmadı</i>
Atanan Kod:	<i>Tespit edilemedi</i>

O gün ilk kez sırtıyordum.

Ninem masaya geri yanaştı, Meclis üyesi kadının dolma kalemını aldı ve gösterişli bir havada formu imzaladı.

“Oğlanın velisi olarak, Bayan Ashworth,” dedi Başkan. “Değerlendirmede işbirliği göstermesi sizin sorumluluğunuzdadır.”

Ninem kadına baktı.

“Yarın gene gelin; değerlendirmeyi yeniden yapacağız.”

Bana kalsa bir yıl boyunca onlara *Tespit edilemedi* dedirtirdim ama ertesi gün ninem sorulardan bazılarını cevaplamamın iyi olacağını söyledi. Ama asla babamla ilgili olanları değil. Ben de sorulardan bazılarını cevapladım.

Formda Genel Zeka kısmını *Düşük*, Dilleri İngilizce ve Özel Yorumları da İşbirliğine uzak ve *Okuması yok gibi görünüyor* olarak değiştirdiler. Ama atanan kodum hâlâ *Tespit edilemedi* olarak kalmıştı. Ninem memnundu.

jessica'nın bağış töreni

Jessica'nın on yedinci doğum günüydü. Kuşluk vaktiydi ve Jessica her zamankine göre daha da çalımından geçilmez haldeydi. Yerinde duramıyordu. Üç armağanına kavuşup gerçek bir yetişkin cadı olmak için sabırsızlanıyordu. Ninem bağış törenini öğle vakti gerçekleştirecekti. Vakit gelene dek mutfakta volta atıp duran, eline bir şeyler alıp geri koyan Jessica'yı çekmek durumundaydık.

Eline aldığı bıçakla bir süre oyalandıktan sonra yanımda durup, "Nathan'ın doğum gününde ne olacağını merak ediyorum," dedi.

Bıçağın ucunu bana doğrultmuştu. "Değerlendirmeye gitmesi gerektiğine göre onun için bir bağış töreni olmayabilir."

Beni kızdırmaya çalışıyordu. Yapmam gereken onu duymazlıktan gelmekti. Üç armağanımı alacaktım. Her cadı üç armağanını alırdı.

Ninem, "Nathan doğum gününde üç armağanını alacak," dedi. "Bu bütün cadılar için böyledir. Nathan için de bu olacak."

"Demek istediğim, bir Ak küçük cadı için bir şeylerin yolunda gitmemesi yeterince kötü zaten."

“Yolunda gitmeyen hiçbir şey olmayacak Jessica,” dedi ninem, ona dönerek. “Nasıl sana ve Deborah ile Arran’a vereceksem, Nathan’a da üç armağanını vereceğim.”

Gelip yanıma oturan Arran, elini koluma koyarak yalnızca benim duyabileceğim alçak bir sesle, “Senin bağış törenini sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi. “Sen benimkine geleceksin, ben de seninkine.”

“Kieran, York’ta üç armağanını alamayan bir küçük cadıdan bahsetti bana,” dedi Jessica. “Sonunda bir Fersiz ile evlenmiş ve artık bankada çalışıyormuş.”

“Neymiş bu çocuğun adı?” diye sordu Deborah.

“Önemli değil. Artık bir cadı değil; hiçbir zaman da olamayacak.”

“Böyle bir çocuktan bahsedildiğini hiç duymadım,” dedi ninem.

“Bu doğru; bana Kieran anlattı,” dedi Jessica. “Kieran dedi ki, Kara Cadılar için durum biraz farklıymış. Yalnızca yeteneklerini kaybetmekle kalmıyorlarmış. Karalar armağanlarına kavuşamazlarsa ölüyorlarmış.”

Jessica, tam önümde, bıçağın ucunu masaya dayayıp, işaret parmağıyla tepesinden tuttu. “Hemen ölmüyorlarmış. Hastalanıyor ve bir, talihleri varsa iki yıl filan daha hayatta kalıyorlarmış ama kendilerini iyileştiremediklerinden daha da zayıf düşüp, daha da hastalanıyorlarmış...” Parmağını çekip bıçağın düşmesini izledi. “...sonunda dünyadan bir Kara Cadı daha ek-siliyormuş.”

Gözlerimi kapamalıydım.

Arran nazikçe sapını kavradığı bıçağı masadan uzaklaştırdıktan sonra, “Gerçekten ölüyorlar mı nine?” diye sordu.

“Hiç Kara Cadı tanımıyorum Arran, o yüzden bilemiyorum. Ama Nathan yarı Ak ve doğum gününde üç armağanını alacak.

Jessica, sen de Kara Cadılar hakkında konuşma daha fazla.”

Jessica, Arran’a sokularak mırıldandı. “Gene de ne olacağını görmek ilginç olurdu. Bence bir Kara Cadı gibi ölürdü.”

Artık orayı terk etmem gerekiyordu. Üst kata çıktım. Hiçbir şeyi kırmadım. Yalnızca birkaç kere duvara vurdum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jessica şatafatlı bir bağış töreni yerine küçük, özel bir tören istemişti. Ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o kadar küçük ve özel bir tören olsun istemişti ki, Deborah ve Arran’ın aksine, ben davet edilmemiştim. Törenden birkaç gece önce ninemin, beni de davet etmesi için Jessica’yı ikna etmeye çalıştığını duymuştum ama çabaları sonuç vermedi. Zaten ben de gitmek istemiyordum. Ninem, Jessica, Deborah ve asik suratlı Arran korunun içlerine doğru zorlu yürüyüşlerine başladıklarında, oynayacak başka arkadaşım olmadığından evde yalnız bırakılmışım.

Normalde ben de koruda dolanıyor olurum ama evden çıkamazdım. Çünkü ninemin iksirlerinden biriyle cezalandırılmak istemiyordum. Jessica yüzünden, yirmi dört saat boyunca şekerleme büyüklüğünde çıbanlardan sarı irinlerin akmasına katlanmaya niyetim yoktu.

Ben de mutfak masasına oturup resim yapmaya başladım. Resmimde ninem Jessica’ya üç armağanını veriyordu. Armağanlar kendisine geçtiğinde Jessica’nın bunları düşürmesi ciddi anlamda kötü şans işaretiydi. Ninemin elindeki parlak kırmızı kan, Jessica’nın içmesi gereken atalarının kanı, içilmemiş olarak ormanın zeminine damlamıştı. Jessica resimde dehşete düşmüş bir haldeydi. Yeteneğine, özel büyü gücüne kavuşamamıştı.

Bu resmi sevmiştim.

Çok geçmeden tören kafilesi eve geri döndüğünde, Jessica’nın ellerinden bir şey düşürmediği belliydi. Arka kapı-

dan içeri girip, "Artık bir küçük cadı olmadığımdan, yeteneğimin ne olduğunu bulmam gerek," dedi.

Önce yaptığım resme, ardından bana baktı. "Bir şeyler üzerinde deneme yapmam lazım."

Elimden gelen yalnızca orada oturmak ve asla yeteneğinin ne olduğunu bulamamasını umut etmekte. Balsa da, bunun sıradan bir şey olmasını diledim. Ninemin yeteneği gibi, iksir yapmak olabilirdi mesela. Ya da çoğu erkeğinki gibi zayıf bir yetenek olurdu. Ama bunu umut etmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Çoğu kadın gibi güçlü bir yeteneğe sahip olacağını; bunu bulacağını, geliştireceğini ve uygulayabileceğini biliyordum. Benim üzerimde kullanacağını da.

Arka bahçede uzanmış, çimenlerin içinde kendilerine yuva kuran karıncaları izliyordum. Karıncalar büyük görünüyordu. Vücutlarının detaylarını, bacaklarının nasıl hareket ettiğini, nasıl ilerleyip tırmandıklarını görebiliyordum.

Arran gelip yanıma oturdu. Bana nasıl olduğumu, okulun nasıl gittiğini sordu. Arran'ın ilgileneyeceği türden şeylerdi bunlar. Ona karıncalardan bahsettim. Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını.

Arran birdenbire, "Marcus'un baban olmasından gurur duyuyor musun Nathan?" diye sordu.

Karıncalar işlerine devam ediyordu ama artık ne yaptıkları umrumda değildi.

"Nathan?"

Arran'a döndüğümde, her zamanki açık ve dürüst ifadesiyle bana baktı.

"O çok güçlü bir cadı. En güçlüsü. Bununla gurur duyuyor olmalısın, değil mi?"

Arran daha önce bana hiç babamla ilgili soru sormamıştı. Asla.

Ona herkesten çok güvenmeme, ona bütünüyle güvenmeme rağmen cevap vermeye çekindim. Ninem asla Marcus hakkın-
da konuşmamamı tembih etmişti.

Asla.

Asla onunla ilgili sorulara cevap vermemeliydim.

Vereceğim herhangi bir cevap Meclis tarafından  arpıtıla-
bilir veya yanlış yorumlanabilirdi. Bir Ak Cadı'nın bir Kara
Cadı'ya sempati duyduğuna yönelik herhangi bir işaret iha-
net olarak görülürdü. Bütün Kara Cadıların peşine, Meclis'in
emirleri doğrultusunda, Avcılar salınmıştı. Canlı yakalananlar
cezalandırılırdı. Bir Kara Cadı'ya yardım eden Ak Cadı infaz
edilirdi. Her zaman, herkese karşı bir Ak Cadı olduğumu; Ak
Cadılara sadakatimi ve düşüncelerimin saf Ak olduğunu ortaya
koymak zorundaydım.

Ninem, birisi bana Marcus hakkında ne düşündüğümü sor-
duğunda, ondan nefret ettiğimi söylemem gerektiğini açıkla-
mıştı. Bunu s yleyemiyorsam da, en güvenli olanı hiç cevap
vermemekti.

Ama karşımdaki Arran'dı.

Ona karşı dürüst olmak istiyordum.

"Ona hayranlık duyuyor musun?" diye diretti Arran.

Arran'ı çok iyi tanırdım. Bugüne dek her şey hakkında ko-
nuşmuştuk. Ama Marcus hakkında tek kelime etmişliğimiz
yoktu. Arran'ın babası hakkında bile bir kez olsun konuşma-
mıştık. Onun babasını benim babam öldürmüştü. Bunun  ze-
rine ne konuşulabilirdi ki?

Gene de... birine i imi açmak istiyordum ve duygularım ko-
nusunda güvenebileceğim tek kişi Arran'dı. Her zamanki gibi,
yüzünde nezaket ve endişeyle bana bakıyordu.

Peki ona, "Evet, babanı öldürmüş olan adama hayranlık du-
yuyorum," ya da "Evet, Marcus'un babam olmasından gurur

duyuyorum; o en güçlü Kara Cadı ve damarlarımda onun kanı akıyor,” deseydim, ne olacaktı?

Arran üstelemeye devam etti. “Marcus’a hayranlık duyuyormusun?”

Gözleri öylesine solgun, öylesine içtendi ki. Hislerimi onunla paylaşmam için adeta yalvarıyordu.

Bakışlarımı indirmek zorunda kaldım. Karıncalar hâlâ işleriyle meşgul durumdaydı. Ağır yüklerini yeni evlerine taşıyorlardı.

Elimden geldiğince alçak bir sesle Arran’a cevap verdim.

“Ne dedin?” diye sordu.

Hâlâ bakışlarım yerdeydi. Ama biraz daha yüksek sesle tekrarladım.

“Ondan nefret ediyorum.”

O anda, karıncaların yuvasının önünde bir çift çıplak ayak belirdi. Arran’ın ayaklarıydı bunlar.

Arran hem önümde dikilmişti hem de yanımda oturuyordu. İki Arran vardı. Yanımda oturan Arran kaşlarını çattı ve gözlerimin önünde yavaş yavaş Jessica’ya dönüştü. Arran’ın tişörtü ve şortu içinde sıkışıp kalmıştı.

Jessica bana sokularak nefret dolu bir sesle, “Biliyordun,” dedi. “Başından beri ben olduğumu biliyordun.”

Arran’la birlikte, Jessica’nın ağır adımlarla uzaklaşmasını izledik.

Arran, “Ben olmadığımı nereden anladın?” diye sordu.

“Anlamadım.”

Ona bakarken bunu çıkaramazdım. Jessica’nın yeteneği etkileyiciydi.

Beni oyuna getirmek için yeteneğini kullandığı bu ilk seferin ardından, Jessica pes etmedi. Kusursuz bir şekilde kılık değiş-

tirebilmesinin yanı sıra, kararlı ve inatçıydı. Ama bir türlü anlayamadığı temel bir sorunu vardı. Arran asla babam hakkında konuşmaya çalışmazdı.

Gene de Jessica denemeye devam etti. Arran'ın aslında Jessica olduğundan şüphelendiğim her sefer, ona bir tane vuruyor ya da kolunu arkasına büküyordum. Karşımdaki gerçekten Arran ise, gülümseyerek elimi yakalamaya çalışıyordu. Jessica ise, ürkererek geriye kaçıyordu. Asla bu durumu kontrol altına alamıyordu.

Bir akşam Deborah yatak odamıza gelerek, Arran'ın yatağına kurulup kitabını okumaya başladı. Bu tam da Deborah'ın yapacağı türden bir şeydi. Deborah gibi bağdaş kurmuş, Deborah gibi başını yana eğmişti. Ama hâlâ şüpheliydim. Birkaç dakika, Arran'la konuşmamızı dinledi. Aynı zamanda kitabını da okuyormuş gibiydi; bir süre sonra sayfayı çevirdi.

Arran dişlerini fırçalamak için odadan çıktı.

Deborah'nın yanına oturdum ama çok sokulmadım. Saçlarının Deborah'nın saçları gibi kokmadığını anlamıştım.

Ona doğru eğilerek, "Sana bir sır vereceğim," dedim.

Bana gülümsedi.

"Kokun tiksinti verici Jessica. Odamızdan çıkıp gitmezsen bu koku beni hasta edecek..."

Yüzüme tükürüp, Arran geri gelmeden çıkıp gitti.

Oysa gerçekten de bir sırrım vardı. Bu öylesine karanlık, öylesine umutsuz, öylesine saçma bir sırdı ki asla kimseye açamazdım. Bu, geceleri yatağıma girdiğimde kendime anlattığım gizli bir öyküydü. Babam hiç de şeytani bir cadı değildi; o güçlü, kuvvetliydi. Beni önemsiyordu... beni seviyordu. Beni gerçek oğlu olarak büyütme, bana cadılığı öğretme, bana dünyayı göstermek istiyordu. Ama her seferinde, ona açıklama

şansı tanımayan Ak Cadılar tarafından zulme uğruyordu. Peşine düşüp onu avlıyorlardı ama babam yalnızca başka bir şans kalmadığında onlara saldırıyordu. Onu tehdit ettiklerinde, Beni yanına alması çok tehlikeliydi. Benim güvende olmamı istediğinden, ondan uzakta büyümek zorundaydım. Ama beni alıp buralardan götürmek için doğru zamanı bekliyordu. On yedinci doğum günümde, bana üç armağanımın yanı sıra, kanını, atalarımızın kanını vermek istiyordu. Yatağımın içinde, bir gece beni almak için geleceğini ve gecenin içinde birlikte uçup gideceğimizi hayal ediyordum.

www.webcanavari.net / Orppersephone

on yedi yaşından çok uzaklarda

Ninemnin evinin yakınlarında, korudaydık. Hava durgun ve nemliydi; yumuşak, çamurlu zemin sonbahar yapraklarıyla kaplanmıştı. Gökyüzü, aēaların kara dallarına kuruması için örtülmüş eski bir çarşaf gibi düz, griydi. Jessica küçük bir hançer tutuyordu; ellerini önünde düz tutmuştu. Keskin görünen hançer parıldıyordu. Jessica sırtıyor, bakışlarını yakalamaya çalışıyordu.

Deborah hafifçe kamburunu çıkarmıştı. Ama gülümsüyor, sakın görünüyordu. Avuçlarını açarak birleřtirdiēi boş ellerini ne uzatmıştı. Ninemin ellerinde, kendi ninesinden kalma bir broş, annemin nişan yzē ve Deborah'nın babasına ait bir kol dēmesi vardı. Ninem ellerini yavaşça Deborah'nın ellerinin üzerine indirdi. Elleri birbirine dokundu. Ninem dikkatli bir şekilde armaēanları Deborah'ya geçirirken, "Deborah, sana üç şey veriyorum, böylece tek bir yeteneēe kavuşabilirsin," dedi. Ardından, ninem bıaēı alarak, elinin, sol bařparmaēının altında kalan etli kısmını kesti. Kan bileēine akarken, bira damla da yere düştü. Ninem elini uzattı ve Deborah ne eēilerek, aēzını keřiēe dayadı. Dudaklarını ninemin kesilmiş tenine yapıştırmış-

tı. Ninem Deborah'ya doğru sokularak, kızın kulaklarına gizli sözcükleri fısıldadı. Kanı emerken Deborah'nın boğazı kıpırdıyordu. Büyüyü duymak için onlara doğru uzansam da, sözcükler yaprakları hışırdatan rüzgârın sesinden farksızdı.

Ninem büyüsünü tamamladı. Gözleri kapalı olan Deborah, son bir kez yutkunup ninemin elinden ayrılarak doğruldu.

Bu kadardı işte. Deborah artık bir küçük cadı değil, gerçek bir Ak Cadı'ydı.

Arran'a bir bakış attım. Ağırbaşlı bir hali olsa da, Deborah'ya sarılmak için kıza dönmeden önce bana gülümsedi. Tebrik etmek için sıramı bekledim.

"Senin adına çok mutluyum," dedim. Gerçekten öyleydim. Deborah'ya sarıldım. Ama diyeceğim başka bir şey olmadığından, korunun içlerine doğru yürüyerek uzaklaştım.

O sabah, Deborah'nın bağış töreni öncesinde, başka bir tebligat gelmişti.

İngiltere, İskoçya ve Galler'deki Ak Cadılar Meclisi'nin Tezkeresi'ne Yönelik Tebligat'tır.

Ak Cadı ve Kara Cadı (Yarı Kod: A 0.5 / K 0.5) ya da Ak Cadı ve Fersiz (Melez: A 0.5 / F 0.5) soyundan gelme küçük cadılar için, Ak Cadılar Meclisi'nin izni olmadan bağış töreni gerçekleştirilmesi yasaklanmıştır. Bu tebligata uymayan bütün cadılar, Meclis'in aleyhine çalışıyor olmakla yargılanacaktır. Meclis'in izni olmadan armağan ya da kan kabul eden bütün Yarı Kodlar, Meclis'e başkaldırıyor ve Ak Cadıları yozlaştırıyor olmakla yargılanacaktır. İlgili tüm taraflar için ceza müebbet hapidir.

Ninemin tebligatı sesli bir şekilde okumasından sonra, Jessica konuşmaya başlamışken, ben çoktan arka kapıya yönelmiştim.

Arran kolumdan yakalayarak, "Senin için izin alacağız Nathan," dedi. "Bunu yapacağız."

Bu konuda onunla tartışmaya girecek halde olmadığımın, Arran'ı ittim. Bahçede üst üste dizilmiş kütüklerin üzerinde bir balta vardı. Baltayı bir kez daha havaya kaldıramayacak kadar tükenene dek, indirdim, indirdim, indirdim.

Paramparça kütüklerin ortasında çöküp kalmışken, Deborah yanıma geldi. Başını omzuma koyup, yanağını yasladı. Bunu yapmasından her zaman hoşlanmışım.

"Bir yolunu bulacaksın Nathan," dedi. "Ninemiz sana yardım edecek. Ben de. Arran da."

Ellerimde oluşan kabarcıkları patlattım. "Nasıl?"

"Henüz bunu bilmiyorum."

"Bana yardımcı olmaman lazım. Bunu yaparsan Meclis'in aleyhine çalışmış olursun. Seni hapsederler."

"Ama..."

Omzumu başının altından çekip ayağa kalktım. "Senin yardımını istemiyorum Deborah. Bunu anlayamıyor musun? Kahrolası akıllı kızın tekisin ama hâlâ bunu anlayamıyorsun, değil mi?"

Onu orada bırakıp uzaklaştım.

Artık Deborah üç armağanıyla ninemin kanını almıştı. Üç yıl içinde, Arran da aynı törenden geçecekti. Ama ben... Meclis'in buna müsaade etmeyeceğini adım gibi biliyordum. Dönüşeceğim kişiden korkuyorlardı. Cadı olamazsam, ölecektim. Bunu biliyordum.

Üç armağanımın bana verilmesi ve atalarımın kanını içmem gerekiyordu. Ebeveynlerimin ya da ninemle dedemin kanını. Oysa ninem dışında, bana üç armağanımı verebilecek tek bir kişi vardı. Meclis'e karşı gelebilecek tek bir kişi. Kanıyla beni küçük bir cadıdan cadiya dönüştürebilecek tek bir kişi.

Koru sessizdi. Ağaçlar bir şeyleri bekliyor, izliyor gibiydi.

Birdenbire, babamın bana yardım etmek istediğini anladım. Bu gerçeği çok iyi biliyordum. Babam bana üç armağanımı vermek ve kanını içirmek istiyordu. Nefes almayı nasıl biliyorsam, bunu da biliyordum.

Bana geleceğini biliyordum.

Bekledim. Bekledim.

Korunun sessizliği sürdü.

Gelmedi.

Ama gelip beni götürmesinin onun için çok tehlikeli olacağını fark ettim. Bu yüzden ben ona gitmeliydim.

Gidip babamı bulmak zorundaydım.

On bir yaşıyordum. On bir yaş, on yediden çok uzaktı. Marcus'u nasıl bulabileceğime dair fikrim yoktu. Onu aramaya nereden başlayabileceğime dair bile fikrim yoktu. Ama en azından, artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

thomas dawes lisesi

İngiltere, İskoçya ve Galler'deki Ak Cadılar Meclisi'nin Tezkeresi'ne Yönelik Tebligat'tır.

Yarı Kodlar (A 0.5 / K 0.5) ile Ak Cadılar ve Ak Küçük Cadılar arasındaki her türlü temas ilgili kişiler tarafından Meclis'e rapor edilecektir. Yarı Kod'la temasın Meclis'e bildirilmemesi, Meclis'le tüm temasın kesilmesi gibi bir cezayı gerektirebilir.

Yarı Kod, bir Ak Küçük Cadı ya da Ak Cadı ile aynı odada bulunduğu veya birbirleriyle konuşabilecekleri kadar yakın mesafede bulunduklarında temas gerçekleşmiş sayılır.

"Öyleyse, şimdi gidip kendimi kilere mi hapsetmeliyim?" diye sordum.

Deborah parşömeni alarak yeniden okudu. "Tüm temasın kesilmesi mi? Bu ne anlama geliyor?"

Ninem kararsız görünüyordu.

"Bizimle teması kesmeyi kastediyor olamazlar, değil mi?" Deborah bakışlarını ninemden Arran'a kaydırdı. "Bunu kastediyor olabilirler mi?"

Deborah beni şaşkınlığa düşürüyordu. Hâlâ anlamamıştı.

Bu tebligat Meclis'in istediği anlama gelebilirdi.

"Nathan'ın temasının olduğu cadıların listesini tutacağız," dedi ninem. "Bunu yapmak kolay. Zaten Nathan çok kişiyle görüşmüyor. Çok fazla Ak Cadı'yla temasının olmadığı da ortada."

"Thomas Dawes'a başladığında, O'Brienler olacak," diye hatırlattı Arran.

"Evet ama o kadar. Küçük bir liste olacak. Biz kurallara uduğumuzdan emin olalım yeter."

Ninem haklıydı; liste küçüktü. Temas kurduğum cadılar yalnızca ailem ve değerlendirmeye gittiğimde karşılaştığım Meclis üyeleri idi. Kapımızın paspasına bırakılan davetiyelerde benim ismim her zaman unutulmuş olduğundan, asla partilere, festivallere ya da düğünlere gitmezdim. Ninem evde benimle kalıp davetlere Jessica'yı gönderirdi. Yeterince büyüdüklerinde, Deborah ile Arran'ı da göndermeye başlamıştı. Kutlamaları diğerlerinden dinler ama asla gitmezdim.

Dünyanın neresinden olurlarsa olsunlar, Ak Cadılara cadıların evlerinin kapıları her zaman açıktı. Oysa bizim evimize çok konuk gelmezdi. Nadiren de olsa bizimle bir-iki gece geçiren biri, bana çok tuhaf bir varlık ya da cüzzamlıymışım gibi davranırdı. Ben de kısa zamanda gözden ırak olmayı öğrenmiştim.

Ninemle ilk değerlendirme için Londra'ya yaptığımız yolculukta, gecenin geç bir saatinde Wimbledon yakınlarında oturan bir ailenin evine gitmiştik. Ninem içeri alınmış ama ben dışarıda, ön kapının kırmızı boyasına bakmak zorunda kalmıştım. Ninem bir dakika kadar sonra geri döndüğünde, yüzü bembeyazdı ve öfkeden titriyordu. Elimden tutup beni sürüklerken, "Otelde kalacağız," dedi. Bense öfkelenmekten ziyade rahatlamıştım.

Thomas Dawes Lisesi'nden önce, köyün küçük okuluna gitmiş-tim. Okulda, daima en arka sırada oturan, arkadaşı olmayan, kalın kafalı, aptal bir çocuktum. Dünyanın dört bir yanındaki Fersizler gibi, bu okuldaki öğrencilerle öğretmenler de cadılara kesinlikle inanmıyor, onların arasında yaşadığımızı anlamıyorlardı. Beni özel bir çocuk olarak gördükleri yoktu; yalnızca yavaşım. Zorlukla okuyup yazabiliyordum ve okulu astığım zamanlarda ninemi kandıracak kadar kurnaz değildim. Okulda öğrendiğim yegane şey, sıkılmış bir halde sınıfta oturmanın, ninemin ceza iksirlerinin etkisi altında herhangi bir yerde yığılıp kalmaktan çok daha iyi olduğuydu. Her günün ilk anından itibaren tek yaptığım, derslerin sona ermesini beklemektir. Lisenin bundan daha iyi olacağını hiç mi hiç sanmıyordum.

Haklı çıkmıştım. Thomas Dawes Lisesi'ndeki ilk günümde, üzerimde Arran'ın eski, bana uzun gelen gri pantolonu, yakası yıpranmış beyaz bir gömlek, mavi-altın-siyah renklerde, lekeli, çizgili bir kravat ve ninem kollarını kısaltmış olmasına rağmen hâlâ aşırı ölçüde büyük olan koyu mavi bir ceket vardı. Bana verilmiş şeyler içinde eski, kullanılmış olmayan tek şey ucuz bir telefondur. "Ne olur ne olmaz diye" taşıyordum onu. Arran'ın üzerinde bir telefon taşımaya bile çok yakın zamanda müsaade edilmiş olduğundan, ninemin gerçekten bir "ne olur ne olmaz" durumu yaşanabileceğini düşündüğünü biliyordum.

Telefonu ilk kez kulağıma götürdüğüm anda, kafam statik elektriklerle dolmuştu. Bunu üzerimde taşımak zorunda olmak sinirlerimi zıplıyordu. Okula gitmek için evden çıkmadan önce telefonu salondaki televizyonun arkasına saklamaya başladım. Televizyonda son zamanlarda kafamın içinde belli belirsiz bir tıslamaya neden olmaya başladığından, burası telefonu saklamak için uygun bir yer gibi görünmüştü.

Okula gidip gelirken yaptığım yolculuğu dayanılır kılan, Arran'la Deborah'nın yanımda olmasıydı. Neyse ki, Jessica Avcı olarak yetiştirilmek için evden ayrılmıştı. Avcılar, Britanya'daki Kara Cadıları avlamak için Meclis tarafından görevlendirilen seçkin bir Ak Cadı topluluğuydu. Ninem, Britanya'da çok az Kara kalmış olduğundan, Avcıların her geçen gün sıklaşan bir şekilde Avrupa'daki diğer Meclisler tarafından görevlendirildiğini söylemişti. Avcılar ekseriyetle kadın olurdu ama toplulukta az sayıda yetenekli erkek cadı da bulunuyordu. Jessica'nın, acımasız ve etkili cadılardan oluşan bu topluluğa rahatlıkla ayak uyduracağına şüphe yoktu.

Jessica'nın gidişi, hayatımda ilk defa evde rahat edebileceğim anlamına geliyordu ama şimdi de endişelenmem gereken bir lise hayatı vardı. Gitmemek için nineme yalvarıp yakarmış, bunun bir felaket olacağında diretmiştim. Ninemse cadıların Fersiz toplumuna "kaynamak" zorunda olduğunu, "uyum sağlamayı" öğrenmeleri gerektiğini söylemişti. Benim de bunu yapmam önemliydi ve "sorun olmayacaktı". Bu tabirlerin hiçbirini benim hayatımı açıklıyormuş gibi görünmüyordu.

Aklıma gelen tabirler, yani duymayı beklediğim, beni açıklayan tabirler "pis ve iğrenç", "hödük" ve eski favorim "geri zekâlı"ydı. Aptal, pis ya da yoksul olduğum için benimle dalga geçilecek olmasına kendimi hazırlamıştım ve ufak tefek bir çocuk olduğumdan er ya da geç budalanın tekinin üzerime geleceğinden de emindim. Ama bunu çok kafaya taktığım yoktu. Bunu yalnızca bir kere deneyebilirlerdi.

Bütün bunlar için kendimi hazırlamış olsam da, gürültüye hazırlıklı değildim. Okul otobüsünün bağırıp çağıran çocuklarla kaynayan bir kazan gibi olmasının yanı sıra, cep telefonlarının sesi de kesilmiyordu. Bilgisayarların dizilmiş olduğu sınıf da daha iyi değildi. Yayıdıkları çok tiz sesler kafatasımın içine

giriyor; parmaklarımla kulaklarımı tıkasam bile gürültü bir parça olsun azalmıyordu.

Diğer sorunum –ve uzak ara en önemlisi– ise, sınıfımdaki Annalise’ti.

Annalise bir Ak Cadı ve bir O’Brien’dı. Jessica’nın yaşıtı ve okuldan ayrılmış olan Kieran dışında, O’Brien ailesinin diğer erkek çocukları da benim okulumdaydı. Niall, Deborah ile, Connor da Arran ile aynı sınıftaydı.

Annalise’in, omuzlarından dökülen erimiş beyaz çikolata gibi parıltıyan uzun sarı saçları vardı. Gözleri mavi, kirpikleri uzun-du. İnci gibi beyaz, muntazam dişlerini sergileyecek şekilde daima gülüyordu. Elleri inanılmaz temizdi. Cildi bal rengiydi. Tırnakları ışıldıyordu. Bir dakika önce ütülenmiş gibi duran okul gömleği yepyeni görünürdü. Okul ceketi bile onun üzerinde iyi dururdu. Annalise, hatırlanabilen en uzak geçmişten bugüne dek Fersizlerle kirlenmemiş safkan bir Ak Cadı ailesinden geliyordu. Bu ailenin Kara Cadılarla tek ilişkisi, Annalise’in, Karaları öldürmüş ya da Karalar tarafından öldürülmüş atalarıydı.

Annalise’ten uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Okulun ilk öğle sonrasında, öğretmen kendimiz hakkında bir şey yazmamızı istedi. En az bir sayfa yazmamız gerekiyordu. Ben bomboş kâğıda, bomboş kâğıt bana bakıyordu. Ne yazacağımı bilmediğim gibi, bunu bilsem bile zaten yazabilecek düzeyde değildim. Sayfanın tepesine adımlı yazdım ama bundan bile nefret etmiştim. Soyadım olan Byrn, annemin ölü kocasına aitti. Bu soyadının benimle hiçbir ilgisi yoktu aslında. Adımın üzerine karaladım. Kalem tutan elim terlemişti. Sınıfta gözlerimi gezdirdiğimde, diğer çocukların haldır haldır bir şeyler yazdığını, öğretmenin de sıraların arasında dolaşıp, öğrencilerinin neler yazdığını baktığını gördüm. Yanıma gelip durdu ve bir sorun olup olmadığını sordu.

“Aklıma yazacak bir şey gelmiyor.”

“Belki de bana bu yaz neler yaptığını anlatabilirsin. Ya da aileden bahsetmeye ne dersin?” Bu, öğretmenin yavaş öğren-cileri için kullandığı ses tonuydu.

“Evet, tamam.”

“O halde seni bırakayım da yaz.”

Başımı sallarken, hâlâ önümdeki boş kâğıda bakıyordum.

Öğretmen yeterince uzaklaşıp başka bir çocuğun kâğıdının üzerine eğildiğinde, bir şey yazdım.

*Erek kardeşim ve Kıs kardeşim var erkk kardeşim
Aranıdır ve Pabsis akıltır.*

Berbat olduğunu biliyordum ama bu, yazımı geliştirmek için herhangi bir şey yapabileceğim anlamına gelmiyordu.

Artık kâğıtlarımızı vermemiz gerekiyordu. Kâğıdımı alan kız öğrencilerden biri, üzerinde yazanı gördüğünde bana baktı.

“Ne?” dedim.

Gülmeye başlamıştı. “Yedi yaşındaki erkek kardeşim bile bundan daha iyi yazabilir.”

“Ne?”

Gülmeyi kesen kız, “Bir şey yok,” dedi. Kâğıtları öğretmene götürmek için telaşla koşarken neredeyse düşüyordu.

Kıs kıs gülen başkaları da var mı diye etrafıma bakındım. Masamdaki diğer iki çocuk ellerinde tuttukları kalemlere hayran kalmış gibi görünüyorlardı. Solumdaki masada oturanlar, bir an sırtıyor, bir sonraki an masalarına bakıyorlardı. Sağım-daki masada oturan çocuklar için de durum aynıydı. Annalise dışında. Annalise masasına değil, bana bakarak gülümsüyordu. Benimle dalga geçtiği için mi güldüğünü çıkaramamıştım. Bakışlarımı kaçırmak durumunda kaldım.

Ertesi gün matematik dersinde hiçbir şey başaramadım. Neyse ki öğretmen, beni görmezden geldiği takdirde sessizce yerimde oturduğumu ve kimseye dert olmadığını çabuk anlamıştı. Annalise'i görmezden gelmek ise zordu. Bir soruya cevap veriyor ve doğru biliyordu. Ardından bir başka soruya cevap veriyor ve onu da biliyordu. Üçüncü soruya cevap verdiğinde, ona bakmak için koltuğumda hafifçe döndüm ve bir kez daha bana bakarak gülümsediğini fark ettim.

Üçüncü gün, resim dersinde, birisi koluma değdi. Bal rengi temiz bir el uzanarak siyah renkli bir kalemi aldı. El geri çekilirken, ceketin manşeti elimin dışına sürtünmüştü.

"Bu harika bir resim."

Ne?

Boş bir oyun parkında, yerdeki kırıntıları gagalayan bir karatavuğu çizmeye çalıştığım eskizime baktım.

Oysa karatavuğu da, eskizi de düşündüğüm yoktu. Artık aklımda yalnızca şu dönüyordu: *Benimle konuştu! Benimle hoş bir şekilde konuştu!*

O anda, *Bir şey söyle!* diye geçirdim içimden. Ama olan yalnızca, bomboş aklımın içinde *Bir şey söyle! Bir şey söyle!* diye yankılanan sestti.

Kalbim göğsümü delip çıkacakmış gibi atıyor, damarlarımda akan kan üç sözcükle kaynıyordu.

Bir şey söyle!

Yaşadığım panik içinde aklıma yalnızca, "Resim yapmayı seviyorum, ya sen?" ve "Sen de matematikte iyisin," oldu. Ama neyse ki ben hiçbir şey söyleyemeden Annalise uzaklaşmıştı.

Annalise, ailemin dışında bana gülümseyen ilk Ak Cadı'ydı. İlk. Tek. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim; bir daha da olmayabilirdi.

Ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Ama bana iyi davranmıştı. Ninem “kaynamamız”, “uyum sağlamamız” ve benzeri şeyler söylemişti; diğerlerine nazik davranmak da bunun bir parçası olmalıydı. Bu yüzden ders bittiğinde, vücutumu onuna yanına gidecek kadar yönlendirmeyi başardım.

Resmimi gösterdim. “Ne düşünüyorsun? Bitti.”

Bana korkunç bir şey söylemesine, resmime ya da bana gülmesine kendimi hazırlamıştım. Ama böyle bir şey yapacağını sanmıyordum.

Gülümseyerek, “Gerçekten çok güzel,” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Resme bir daha bakmadı. Ama bana bakarak, “Bunun nefis olduğunu bilmelisin.”

“Fena değil... Asfaltlı kısmı tam yapamadım.”

Buna kakhaha attı ama ona baktığımı fark ettiğinde birden durdu. “Sana gülmüyordum. Bence çok iyi olmuş.”

Yeniden resme baktım. Karatavuk çok kötü değildi.

“Bende kalabilir mi?” diye sordu.

Ne?

Resimle ne yapacaktı ki?

“Dert değil. Aptalca bir fikirdi zaten. Ama bu çok güzel bir resim.” Ve kendi resmini alıp gitti.

O günden sonra, Annalise resim dersinde benim yanımda oturmaya başladı. Beden eğitiminde de benimle aynı takıma girmişti. Okul gününün geri kalanında kademeli gruplara ayrılıyorduk. Ben her zaman en düşük, o da her zaman en yüksek kademedeki gruplarda olduğundan, birbirimizi çok görmüyorduk.

“Neden bana bir saniyeden daha uzun bakmıyorsun?” diye sorduğunda, bir sonraki haftanın resim dersindeydik.

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana bir saniyeden çok daha uzunmuş gibi geliyordu.

Elimdeki fırçayı su dolu kavanoza soktuktan sonra, dönüp ona baktım. Gülümsemesi, gözleri, bal rengi teni...

"En çok iki buçuk saniye," dedi.

Bana çok daha uzunmuş gibi geliyordu.

"Senin utangaç çıkacağını hiç sanmazdım."

Ben utangaç değildim.

Bana sokularak, "Ailem seninle konuşmamam gerektiğini söyledi," dedi.

Bunu dediğinde ona baktım. Gözleri ışıldıyordu.

"Neden? Benim hakkımda ne söylediler?"

Yüzü biraz kızarıırken, gözlerinin ışıltısı da bir parça kaybolmuştu. Sorumu cevaplamadı ama her ne dedilerse, Annalise'i benden uzak tutacak kadar kötü değilmiş gibiydi.

O gece evde, banyo aynasında kendime baktım. Yaşıtım oğlanların çoğuna göre ufak tefek olduğumun farkındaydım ama o kadar da küçük değildim. İnsanlar benim kirli olduğumu söylerdi ama hep koruda takıldığımdan temiz kalmak zordu ve kirin neden sorun olduğunu da anlamıyordum. Oysa, Annalise'in her zaman çok temiz olmasını seviyordum. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum.

Arran dişlerini fırçalamak için banyoya girdi. Benden uzun-du ama zaten iki yıl büyüktü. Annalise'in hoşlanacağını sandığım türden bir çocuktü. Yakışıklı, nazik, zeki.

Debs de gelince içerisi biraz kalabalıklaşmıştı. Debs de temizdi ama Annalise gibi değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Arran dişlerini fırçalıyormuş ve sen de aynada hayran hayran kendi yüzüne bakıyormuşsun gibi görünüyor."

Arran dirseğiyle beni dürtüp, köpüklü ağzıyla gülümsedi.

Aynadaki yansımam Arran'ın gülümsemesine karşılık ver-

meye çalışırken, fırçama diş macunu sıktım. Dişlerimi fırçalarken gözlerime baktım. Bende cadı gözleri vardı. Fersizlerin gözleri düz olurdu. O güne dek gördüğüm bütün cadıların gözlerinde ise parıltılar olduğunu fark etmiştim. Arran'ın, gümüşsü parıltıların olduğu soluk gri, Debs'in soluk yeşil-gümüşsü parıltıların olduğu koyu yeşil-gri gözleri vardı. Annalise'in, gümüşsü-gri parıltıların (özellikle de bana takılırken) iç içe geçtiği gözleri maviydi. Deborah ile Arran bu parıltıları göremezdi. Ninem de göremezdi. Ninem bunun çok az cadının taşıdığı bir özellik olduğunu söylemişti. Ona, aynaya baktığımda kara gözlerimin içinde gümüşsü parıltılar yerine, kendi eksenleri etrafında yavaşça dönen ve aslında hiç parıldamayan üçgen şekiller gördüğümü söylememiştim. Gözlerim parıltılar taşıyan siyah renkte değil, oyuk, boş bir karanlığın rengindeydi.

Annalise'in erkek kardeşleri Niall ve Connor gümüşsü parıltılar taşıyan mavi gözlere sahipti. Ayrıca sapsarı saçları, uzun kolları-bacakları ve yakışıklılıklarıyla O'Brien kardeşler oldukları anında anlaşılırdı. Erkek kardeşleri bizi yan yana görececek olursa başı belaya gireceğinden, teneffüslerde ve öğle tatilinde Annalise'ten uzak duruyordum. Onlardan korktuğumu düşünebilecek olmaları aklıma geldikçe tepem atsa da, gerçekten Annalise'in başına dert açmak istemiyordum ve bu koca okulda, istediğiniz takdirde birilerinden uzak durmak kolaydı.

Okulda ilk ayın sonunda bir gün, sisli havada çiseleyerek yağan yağmur kendimi temizlememe imkân tanımıştı. Niall ve Connor köşeyi döndüğünde, spor salonunun arkasında duvara yaslanmış, coğrafya dersiyle geçecek uzun bir öğle sonrasında alternatiflerimin neler olabileceğini düşünüyordum. Gülümsemelerine bakılacak olursa, aradıkları şeyi bulmuşlardı. Yaslandığım duvardan ayrılmadım ama gülümsemelerine

karşılık verdim. Mississippi deltasına göre bu çok daha ilginç olacaktı.

Niall doğrudan konuya girdi. “Kız kardeşimizle konuştuğunu gördük.”

Bunu ne zaman ya da nerede görmüş olabileceklerini çıkaramamıştım ama bunu soracak değildim. Ona “Yani?” bakışlarından birisiyle bakmakla yetindim.

“Ondan uzak dur,” dedi Connor.

İkisi de bundan sonrasında ne yapacaklarından pek emin değillermiş gibi, geride duruyorlardı.

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Kalkıştıkları bu işte o kadar beceriksizlerdi ki. Ama her şeyin bu kadarla kalıp kalmayacağını düşünürken, bir şey söylemedim.

Aslında iş bununla kalabilirdi ama bir anda arkalarında beliren Arran, “Ne oluyor burada?” diye diklenerek çocukların arasına girdi.

Arran’a dönüp bakan O’Brien kardeşlerin ifadeleri değişmişti. Arran’dan korkmadıkları gibi, bana karşı biraz temkinli yaklaştıklarını görmesine müsaade etmeyecekleri de belliydi.

“Bas git,” dediler aynı anda.

Arran’ın bunu yapmayacağını anladıklarında, Niall onun üzerine yürüdü.

Arran olduğu yerden kıpırdamamıştı. “Kardeşimle kalacağım.”

Öğle tatilinin bittiğini bildiren zil çalmaya başladığı anda, Niall, Arran’ı omzundan iterek, “Bas git sınıfına,” dedi.

Niall’ın kendisini itmesiyle geriye sendeleyerek Arran yeniden öne çıktı. “Kardeşim olmadan hiçbir yere gitmem.”

Arran’a bakan Connor’ın vücudu bana yarı dönük durumdaydı ve yüzünü bu şekilde yandan görmek benim için epey cezbedici olmuştu. Kendi geliştirdiğim sol kroşelerimden bi-

rini bu yüze indirdim. Daha Connor'ın vücudu asfalta değmeden, Niall'in arkasında eğilip dirseğimi sert bir şekilde dizinin arkasına geçirdim. Öylesine çarpıcı bir şekilde devrilmişti ki, bana düşen yalnızca yolundan çekilmektir. Hâlâ eğilmiş durumda olduğumdan, yerdeki Niall'in yüzüne arka arkaya iki yumruk indirdim. Ama bunu yaparken, Connor'a dönmek için hızlı davranmam gerektiğinin farkındaydım. Ayağa kalkıp Niall'in karnına bir tekme savurdum. O yuvarlanarak yana çekilirken, bu defa da ayağa kalkmaya çalışan Connor'ın omzuna bir tekme attım. Ama iki kardeş arasında cüsseli ve sert olan Niall daha fazla tehlike arz ediyordu ve ona atıldığımda yerde yuvarlanarak benden kaçması gerektiğini bilecek kadar kafası çalışıyordu. Ona tekmemi savuramadım. Arran şaşırtıcı ölçüde güçlü bir şekilde beni omuzlarımdan yakalamış, geri çekiyordu. Çok fazla direnmedim. Bu kadarı yeterdi.

Okul binasına geri dönerken Arran kolunu belime sarmış, beni sımsıkı tutmuştu. Ama okulun girişine yaklaşırken beni öfkeyle iterek kendinden uzaklaştırdı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Neden gülüyorsun?”

Gülüyor muydum? Farkında değildim.

Arran okula girerken, beni kendinden uzak tutması gerekiyormuş gibi kollarını öne uzatmıştı. İçeri girdi ve kapı arkasından sert bir şekilde kapandı.

daha fazla kavga, biraz sigara

O öğleden sonra derslere girmedim. Koruya gidip yolumu uzatarak dönüşümü Arran ve Deborah ile aynı ana denk getirdim. Eve girdiğimizde Arran'ın bir şey söylemesini bekledim ama bana tepkisini sessiz kalarak gösterdi. Bu durum bütün gece sürdü. Yatağa girme saatimiz geldiğinde yumuşayarak bu tavrandan vazgececeğini düşünüyordum ama odaya girdiğimde çoktan ışığı kapatıp yorganı üzerine çekmişti bile. Işığı açıp sırtım kapıya dönük şekilde olduğum yerde durdum.

“Yarın nineme kavgadan bahsedeceğim,” dedim.

Yorganın altındaki kütleden karşılık gelmedi.

“Kavga etmenin normal bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Oğlanların çoğu kavga eder. Asıl bunu yapmasaydım tuhaf olurdu.”

Hâlâ karşılık yoktu.

“Gülmemin nedeni onları dövmüş olmamızdı. Rahatlamıştım. Açık konuşalım, benim yanımda sen vardın; dezavantajlı durumdaydık.”

Arran'dan hâlâ tepki gelmemişi.

“Bu benim şeytanın teki olduğumu göstermez.”

Nihayet yorganın altından çıkarak yatağında doğruldu ve bana baktı. “Kavgayı senin başlattığını söyleyeceklerinin farkındasın, değil mi?”

Elbette farkındaydım. Kavga etmemiş, Annalise’ten her yerde uzak durmuş, dizlerimin üzerine çöküp Niall’la Connor’ın çizmelerini yalamış olsaydım bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Canları ne isterse onu yapacak ve söyleyeceklerdi; herkes de onlara inanacaktı. Arran hâlâ benim için umut olmadığını kabullenememişti. Arran baya berbat görünüyordu.

Yatağıma oturup, “Üvey kardeşim olduğun için çok üzerine geliyorlar mı?” diye sordum.

“Ben senin kardeşinim.” Bana her zamanki ifadesiyle baktı. Dünyanın en nazik insanının ifadesiydi bu.

“O halde, kardeşim olduğun için çok üzerine geliyorlar mı?”

“Çok değil.”

Yalan söylemekte umutsuz bir vakaydı ama bunu denediği için onu her zamankinden daha da çok sevmiştim.

“Her neyse,” dedi. “Hayatım boyunca Jessica’yla yaşadım ben. Bu soytarılar yalnızca amatör.”

Niall’la Connor’ın bir daha ne zaman üzerime geleceğini merak ediyordum. Asıl endişem benim yerime Arran’ın peşine düşmeleri idi ama böyle bir şeye kalkışmadılar. Belki de bunun, intikamlarını benden almaya çalışmaktan daha da aptalca bir fikir olduğuna uyanmışlardı.

Kavgadan sonraki günlerde, öğle tatillerinde okuldan çıkarak çevredeki sokaklarda takılmaya başladım. O’Brien kardeşler ve diğer herkesten elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyordum ama bu sefil bir varolma şekli olduğundan, iki hafta sonra saklanmaktan sıkıldım.

Niall’la Connor köşeyi döndüklerinde, kavganın çıktığı yerde

gene duvara yaslanmışım. Bu defa daha hazırlıklı olduklarını biliyordum ama ilk önce Niall'i devirdiğim takdirde, onlara karşı şansımın yüksek olacağını da farkındaydım.

Bana doğru koşarlarken tahmin ettiğimden *daha* hazırlıklı olduklarını gördüm. Niall elinde bir tuğla tutuyordu.

En iyi savunma, saldırmaktır. Bunu bir yerde duymuştum. Bu yüzden, elimden geldiğince yüksek sesle bağırıp küfürler ederek ben de onlara doğru koşmaya başladım.

Bir an için kararsızlığa düşecek kadar şaşırmış olan Niall'i iterek, hızla diğer tarafa dönüp bir adım gerideki Connor'a zayıf bir yumruk attım. Ama Niall bir şekilde arkamdan uzanarak beni ceketimden yakaladı. Ondan kurtulmuşken, Connor kollarıyla beni sararak sol kolumu arkadan büktü. Sağımla ona vurmaya çalışsam da, işim bitmişti.

Niall tuğlayı kafamın yan tarafına geçirirken, Connor beni zaptetmişti.

O anda sırtıma muhtemelen tuğlayla sert bir darbe yedim. Ama hâlâ durumum çok kötü değildi.

Ve...

**K
Ü
T**

Bu ses omurgamdan aşağı yankılanarak kayarken, ölü gibi kalakaldım.

Asfalta çivi gibi çakılmışım.

Connor elleriyle beni iterek kendini kurtardı.

Bana bakıyordu. Solgun görünüyordu, ağzı açıktı. Korkmuştu.

Bir an sonra görüntüden kayboldu.

Asfalt ağır ağır yüzüme doğru yükselirken, aklımdan geçen son düşünce asfaltın böyle bir şey yaptığını hiç görmediğim ve bunun nasıl olabildiği idi...

Vücudum soğuktu... sert bir şeyin üzerinde yatıyordum. Yanağım sert bir yüzeye yaslanmıştı. Kanın tadını alıyordum.

Ama iyi hissediyordum. Tuhaf ama iyi.

Gözlerimi açtığımda, her şey gri tonlarda ve bulanıktı.

Odaklandım. Ah, evet, oyun parkındaydım... hatırlamıştım...

Kıpırdamadım. Tuğla hemen yanıbaşımda, asfaltın üzerinde duruyordu. O da kıpırdamıyordu. O da berbat bir gün geçirmiş gibi görünüyordu.

Gözlerimi geri kapadım.

Koruda, evin yakınlarındaydım. Buraya yürüyüşümü hayal meyal hatırlıyordum. Sırtüstü uzanmış gökyüzüne bakarken, bütün vücudum ağrıyordu. Doğrulup oturmadan, parmaklarım ile yüzümü milim milim incelemeye başladım. Parmaklarım yavaşça yüzümün berbat durumda olduğunu tahmin ettiğim kısımlarına geldi.

Şişik dudağım uyuşmuştu. Dişlerimden biri sallanıyordu. Bir nedenden, dilimde acı bir tat vardı. Burnum kan içindeydi. Sağ gözüm şişmişti. Sol kulağımın üzerindeki kesikten kan ve sümük gibi yapışkan bir şey süzölmüştü. Kafamda da kocaman bir şişlik vardı.

Ninem yüzümü yıkayıp sırtımla kollarımdaki yaraların üzerine losyon sürdü. Kafamdan yeniden kan süzölmeye başladığında, yarığın etrafındaki saçları keserek oraya da biraz losyon

sürdü. Nineme kimlerle dövüşüğümü söyledikten sonra, bütün bunları sessizlik içinde yapmıştı.

Aynada kendime baktığımda, şişmiş dudağıma rağmen gülümsedim. İki gözüm de morarmış; morluğun içine yeşil, sarı gibi başka renkler de karışmıştı. Sağ gözüm bütünüyle kapanmıştı. Burnum şişerek dokunamayacağım kadar narin hale gelmiş olsa da, kırılmamıştı. Sol kulağımın üst kısmında, ninemin saçlarımı kestiği yerde tenim sarı renkli kalın losyon tabakasıyla kaplıydı.

Ninem, gözüm iyileşene dek okulu asmama müsaade etti. Neyse ki bu arada kafamdaki kelliğe yeniden saçlar uzamaya başlamıştı.

Okuldaki ilk günümde, resim yaparken yanıma ilişen Annalise, “Ne yaptıklarını bana söylediler,” diye fısıldadı.

Evde geçirdiğim zaman boyunca Annalise ve erkek kardeşlerini çok fazla düşünmüştüm. Makul olanın Annalise’ten uzak durmak olduğunu bildiğim gibi, olanlardan sonra benden uzak durmasını istediğim takdirde onun da bunu yapacağından emin gibiydim. Bu konuda minik bir konuşma da hazırlamıştım zaten. İçinde, “Lütfen artık benimle konuşma. Ben de seninle konuşmayayım,” gibi cümlelerin olduğu bir konuşmaydı bu.

Ama ben bir şey diyemeden, Annalise, “Üzgünüm. Bu benim suçumdu,” dedi.

Bunu söyleyiş şekli –buna gerçekten üzölmüş olduğunu belli eden ses tonu– öfkelenmeme neden olmuştu. Onun suçu olmadığını biliyordum. Benim suçum da değildi. Saçmasapan konuşmamı ve saçmasapan niyetlerimi unutup, bir şey demek-tense parmaklarımın ucuyla eline dokundum.

Annalise’le resim derslerini fısıldaşarak ve birbirimize bakarak geçirmeye başladık. Artık iki buçuk saniyeden daha uzun

bakabiliyordum ona. Ama ona yalnız olduğumuz zamanlarda bakmak istiyordum. O da bunu istediğinden, nasıl birlikte zaman geçirebileceğimiz ve yalnız kalabileceğimiz üzerine düşünmeye başladık.

Annalise'in okuldan eve dönerken kullandığı yol üzerinde sessiz bir yer olan Edge Hill'de buluşmak için plan yaptık. Ama bunu yapıp yapmayacağımızı sorduğum her sefer Annalise başını iki yana sallıyordu. Erkek kardeşlerinin gözü üzerindeydi. Annalise'in derste ve okulda olmadığı zamanın tamamında peşinden ayrılmıyorlardı.

Sürekli gözaltında tutulan yalnızca Annalise değildi. Okula dönmemle birlikte, Arran'la Deborah otobüsten sınıfa dek bana eşlik etmeye başlamışlardı. Eve dönerken de Arran öğle yemeğini yemek yerine bana eşlik ediyordu.

Annalise'e rağmen okul da benim için katlanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Kafamdaki sesler sürüyordu ve duymazdan gelmek için elimden geleni yapsam da, bazen bu sesleri kafamdan çıkarmak için deliriyor, öfke dolu çığlıklar atmak istiyordum.

Yediğim dayağın birkaç hafta sonrasında, kafamın içinde yeniden sesler yankılanmaya başlamıştı. Bilgisayar Teknolojisi dersindeydik ve bu derste ne yapmamız gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. İlgimi çekmiyordu, zerre umursamıyordum. Tuvalete gitmek için izin isteyip sınıftan çıkarken, öğretmen ne yaptığıma hiç aldırılmıyormuş gibi görünüyordu.

Koridorun sessizliği rahatlamamı sağlamıştı. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, salına salına tuvalete yürüdüm.

Tuvalete girdiğim anda, Connor kabinlerin birinden çıktı.

Bir saniyeden kısa sürede, bu fırsatı değerlendirmeye karar verip saldırmıştım. Çocuğu ardı ardına yumruklarla indirdikten sonra, yerde de birkaç tekme geçirdim.

Connor kendini korumaya çalışmaktan başka bir şeye yeltenmedi. Bana vurmaya kalkışmamıştı bile. Beni durduran da o değil, tuvaletin önünden geçmekte olan tarih öğretmeni Bay Taylor oldu. Beni Connor'ın başından çekip aldı. Connor yerde acı içinde kıvranıp inerken, yüzüm beni sımsıkı tutan Bay Taylor'ın terli göğsüne gömülmüştü.

Bay Taylor, Connor'a, "Gerçekten durumun ciddiye yerde kal. Değilse, ayağa kalk da durumuna bakalım," dedi.

Connor birkaç saniye daha yerde kaldıktan sonra ayağa kalktı.

Durumu bana çok kötü görünmemiştii.

"İkiniz de benimle gelin." Bu bir istek, hatta emir değil, daha çok bıkkın bir yorum gibiydi.

Bay Taylor bileğimi öylesine sıkı tutmuştu ki, elime kan akışı kesilmişti. Uzaktan gelen seslerin yankılandığı boş koridorlarda hızla ilerledik ve önce, Connor'ı daha önce varlığından haberimin olmadığı revir odasına bıraktık. Ardından, Bay Taylor beni müdürün odasına çekti. En nihayetinde, sekreter masasının önündeki halıda durduk.

Bay Taylor'ın durumu açıkladığı sekreter başını sallayıp müdürün kapısını çaldı ve içeri girdi. Sekreter geri çıkıp içeri girebileceğimizi söylemeden önce yalnızca bir dakika kadar beklememiz gerekmişti.

Kendimi Bay Brown'un masasının önünde bulduğumda, Bay Taylor bileğimi bırakıp, yanımdaki sandalyeye külçe gibi yığıldı. Otururken sandalyeden gıcırtilar gelmişti.

Klavyesinde bir şeyler yazmakta olan Bay Brown bize bakmıyordu.

Bay Taylor beni kavga ederken yakaladığını söyledi.

Bay Brown, Bay Taylor'ın anlattıkları sona erene dek ve ardından bir süre daha klavyesinin tuşlarına basmaya devam

etti. Bir süre ekranda yazılı olanları okuduktan sonra, derin bir nefes aldı ve Bay Taylor'a dönerek, ihtiyatlılığı yüzünden tarih öğretmenine teşekkür etti.

Yeniden derin bir nefes alan Bay Brown, içeri girdiğimizden beri ilk kez bakışlarını bana çevirdi. Kabul edilebilir davranışların ve cezamın ne olduğunu anlatıp bana talimatlarını verdikten sonra, sınıfıma geri dönmemi söyledi. Bunu daha önceden yaptığı belliydi ve bütün süreci beş dakikadan kısa sürede tamamlamıştı.

Sınıfa geri dönmem gerekiyordu. Bilgisayar Teknolojisi dersi hâlâ devam ediyordu.

"Hayır." Ben daha ne dediğimi düşünemedim bu sözcük ağzımdan çıkmıştı bile.

Bay Brown, "Ne?" dedi.

"Hayır. O sınıfa geri dönmeyeceğim."

"Bay Taylor sana eşlik edecek." Bay Brown bunu, son sözü olduğunu ortaya koyar bir tonda söyleyip bilgisayarına dönmüştü.

Bay Taylor homurdanarak sandalyesinden kalkmaya girişti. Onu sandalyeye geri ittim.

"Hayır."

Bay Brown'un klavyesini ellerinin altından çekip aldım. Müdürün elleri boş masanın üzerinde asılı kalmıştı. Klavyeyi bilgisayarın yan tarafına vurup, bütün teçhizatı çekerek aşağı indirdim.

"Hayır dedim."

Hâlâ sandalyede olan Bay Taylor bir kez daha bileğimi kavrayarak beni kendine çekti. Buna karşı koymak yerine, momentumunu kullanarak dönüp ona bir tane geçirdim. Geriye doğru sendelemiştik. Sandalyesindeki Bay Taylor düşmememiz için kollarını savurup duruyordu. Ama istediği olmayacaktı.

Artık kendimi ondan kurtarmıştım ve Bay Taylor'ın aksine yere yumuşak bir şekilde düştüm.

Anında ayaklanarak odadan dışarı çıktım.

Okuldan atılmak için yaptıklarımın yeterli olup olmadığından emin değildim. O yüzden sekreterin sandalyesini kaldırıp pencereye fırlattım. Okulun ön kapısına giderken, yangın alarmını çalıştırdım. İşimi garantiye almak için, yakınımda bir yere düşmüş olan sekreterin sandalyesini alarak, bununla müdürün arabasının ön camını da parçaladım.

Eve döndüğümde polis beni bekliyordu.

Bay Brown ve Bay Taylor'dan resmi olarak özür dilemek için okula bir kez daha gitmek zorunda kaldım. Bir nedenden ötürü, Connor'dan özür dilemem gerekmemiştir. Ninem, bütün kırtasiye işlerinden ve Toplum İrtibat Subayı'nın ziyaretlerinden yakınıp duruyordu. Okuldan atılmamın yanı sıra, elli saat kamu hizmeti cezası almıştım.

Kamu hizmeti cezasında dört kişiydik ve spor merkezini temizlememiz gerekiyordu. Bir şeylerle meşgul olduğumuz takdirde günlerin daha hızlı geçeceğini düşünüyordum –hatta gerçekten temizlik bile yapabiliirdik– ama içimizdeki en yaşlı ve kamu hizmeti cezasında en deneyimli olan Liam hiç de böyle düşünmüyordu. İlk saati paspaslarla fırçaları bulmak için etrafı arıyormuşuz gibi geçirdik. En azından ben bunu yapıyormuşum gibi görünmeye çalıştım; Liam yalnızca ortalıkta avare avare dolaşmıştı. Ardından mola vermek için dışarı çıktık ve sigara içtik. Hayatımda hiç sigara içmemiştim ama Joe bu konuda uzmandı. Dumaniyla ağzından halkalar çıkarıp, bu halkaların içinden yeni halkalar geçirebiliyordu. Bildiği her şeyi bana da öğretti.

Spor merkezinin resepsiyonunda çalışan kaslı delikanlı arada bir dışarı çıkıp, içeri dönerek temizlik yapmamızı söylüyor-

du. Biz onu duymazdan geliyorduk, o da geri içeri giriyordu.

Zamanımın çoğunu sırtüstü uzanıp sigara içerek ve diğerlerinin konuşmalarını dinleyerek geçiriyordum.

Liam defalarca hırsızlık yaparken yakalanmıştı. Değerli ya da değersiz, kullanışlı ya da kullanışsız, eline geleni çalıyordu. Mühim olan çalınan şey değil, çalma eyleminin kendisiydi. Joe market hırsızlığı yaparken ve Bryan da çaldığı bir arabayı çarpıtığında yakalanmıştı. Hâlâ boyunluk takıyordu.

Bir yerlerde oturup sigara tütürmediğimiz zamanlarda spor merkezinin içinde dolanıyorduk. Dolanırken bazen elimde paspas taşıdığım bile oluyordu. En yoğun zaman cumartesi sabahlarıydı. Joe'yla birlikte karate dersini seyretmekten hoşlanıyorduk. Bu, yeni başlayanlardan kara kuşağa dek çocuklar için bir dersti. Dersten sonra dışarı çıkıp sigara idmanımıza kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Bir cumartesi günü, karate dersi tamamlandıktan sonra, Bryan'ın ayaklarında pahalı görünümlü Nike ayakkabılar olduğunu gördük. "Artık forma girmem lazım. Boyunluk da çıktı zaten."

Liam, "Çok doğru kanka," dedi. "Yap gitsin. Budur benim sloganım."

Joe'yla birlikte alçak duvarın üzerinde sırtüstü uzanıp Marlborolarımızı çıkardık. Arka arkaya üç halka yapıp dördüncü bir küçük halkayı bunların içinden geçirmeyi deniyordum. Acil çıkış kapısından fırlayan birisi bize bağırdığında bunu başarmak üzereydim. "İçinizden hangi dallama ayakkabılarımı aldı?"

Duman çıkarmayı kesip bize bağırان çocuğa baktım. Kara kuşaklardan biriydi. Üzerinde kot vardı ve ayakları çıplaktı.

Liam'la Bryan ortalıktan kaybolmuştu.

"Onları hemen geri istiyorum. Şimdi!" Kara Kuşak Çocuk, Joe'yla bana yaklaştı.

Ayağa kalkmak yerine eski püskü botlarımı kaldırdım. “Bende değiller.”

Joe olduğu yerde doğrularak gri renkli eski lastik ayakkabılarının topuklarını duvara vurdu. Ama bir şey demedi. Bunun yerine, ağzından bir halka çıkardıktan sonra, çocuğun yüzüne süzülen bu halkanın içinden füze gibi ince bir duman üfledi.

Ben de doğrulmuştum. “Seni kung-fu yaparken gördük.”

“Karate.”

“Doğru... karate. Kara kuşaksın, değil mi?”

“Evet.”

“Beni indirebilirsen senin için ayakkabılarını geri alırım,” dedim.

Joe kahkahayı koymuştu. “Ah be, iddiaya gel!”

“Ama ben seni indirirsem, ayakkabıların artık kim almışsa onda kalacak,” diye ekledim.

Kara Kuşak Çocuk’un bunu bir saniye olsun düşünmesine gerek yoktu. Benden bir kafa boyu daha uzun, en azından on kilo daha ağırdı. Kara kuşak filan olmadığımı da tahmin ettiğini sanıyordum. Hemen dövüş duruşuna geçip, “Gel hadi!” dedi.

Ağzımdaki sigarayı çekip, Joe’ya verecekmiş gibi uzandım. Ama aynı zamanda ayaklarımı duvarın ucuna çekecek şekilde bacaklarımı kaldırdım ve bir anda duvardan aldığım güçle çocuğun üzerine atladım. Dizlerimle omuzlarına çıkmıştım. O yere devrilirken, düzgün bir şekilde yere kondum.

Hemen ondan uzaklaştım. Zıvanadan çıkmış gibi görünüyordu.

Yere düşürdüğümü fark ettiğim sigaramı almak için bir adım attığım anda, kung-fu filmlerinde olduğu gibi, hiç yoktan karate hocası belirdi. Kısa boylu, muhtemelen ellilerinde, buluşmaması gereken bir herifti. Dersindeki çocukların aksine,

kendisine vurulduğundan daha çok o birilerine vurmuş gibi görünüyordu.

Ama hoca Kara Kuşak Çocuk'a, "Anlaşma anlaşmadır Tom," dedi. "O kazandı. Sen de daha hızlı olmalıydın."

Joe kıs kıs gülüyordu.

Bay Karate, Kara Kuşak Çocuk'u ayağa kaldırıp uzaklaştırdı.

Gelişigüzel bir havada sigaramı yerden alıp bir fırt çektim.

Bay Karate bana seslendi. "O içtiğin şey seni öldürecek."

Joe ağzından kocaman bir halka çıkardı. Ama sırtımasına engel olamadığından, bu tuhaf şekilli bir halka olmuştu.

Karateciler gözden kaybolduğunda, Joe, "Akciğer kanserinden ölecek kadar uzun yaşamayı planlıyor musun?" diye sordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

beşinci tebligat

Okuldan atıldıktan bir hafta kadar sonra, ninem eğitime evde devam edeceğimi ve bununla kendisinin ilgileneceğini söyledi. Bu harikaydı. Bundan sonra okul yoktu. Artık “kaynamak” da yoktu, “uyum sağlamak” da.

Ninem, “Okul olacak ama evde olacak,” dedi.

Arran’ın eski kitaplarını, kalemlerini, kâğıtlarını aldı ve mutfak masasına oturduk. Çok ağır bir şekilde çalışmaya başladık. Soruları okumakta zorlanıyordum. Onun için alfabeyi yazarken, ninem mutfakta volta atıyordu. Ne yazdığımı baktıktan sonra, Arran’ın bütün kitaplarını kenara itti.

Öğleden sonra koruda yürüyüşe çıktık ve ağaçlarla bitkiler hakkında konuşup büyüteçle yosunlara baktık.

Arran eve geldiğinde ninem, ben kitap okurken yanımda oturmasını istedi. Arran her zaman sabırlıydı ve ben de o yanımdayken asla utanmazdım. Ama bu yavaş ve yorucu bir iş oluyordu. Yanımıza oturup bizi izleyen ninem daha sonra, “Kitaplar hiçbir zaman senin işine yaramayacak gibi Nathan. Bende de sana okumayı öğretecek sabır ya da yetenek kesinlikle yok. Öğrenmek istiyorsan, Arran’ın bunu denemesi gerekecek.”

“Benim için dert değil.” Bunu desem de, Arran’ın pes etmem için ısrarcı olacağını biliyordum.

“Benim için de değil. Ama öğrenmen gereken hâlâ çok fazla şey var.”

Ertesi gün, ninemle birlikte Galler’deki ilk saha gezimize çıktık. Trenle iki saatlik bir yolculukla ulaştığımız Galler’de hava soğuk ve rüzgârlıydı ama pek yağmur yağdığı yoktu. Tepelerde yürüdük. Vahşi bitkilerle hayvanların nerelerde olduğunu, nasıl büyüdüklerini, hayvanların yuvalarını nerelere yaptıklarını görmekten hoşlanmıştım.

Nisanın ilk sıcak gününde, çıktığımız bir gezide gece dönmeyip açık havada uyuduk. Bir daha asla içeride uyumak istemiyordum. Ninem bana yıldızları tanıtıp, ayın döngülerinin topladığı bitkileri nasıl etkilediğini anlattı.

Evde ninem iksirlerini nasıl hazırladığını anlatıyordu ama ona kıyasla epey beceriksiz kaldığım gibi, bitkilerin bir arada nasıl etki göstereceğine ya da birbirlerini nasıl etkisiz hale getireceklerine dair sezgilere de sahip değildim. Gene de, iksirleri nasıl yaptığına, dokunuşlarının, hatta nefesinin bu bitkileri nasıl büyülediğine dair temel bilgileri öğrendim. Ayrıca kesikler için basit iyileştirme iksirlerini, zehri dışarı çıkaran bir macunu ve bir uyku ilacını nasıl yapacağımı da öğrendim. Ama büyülu hiçbir şey yapamayacağımı da biliyordum.

Elimde Galler’in haritaları vardı. Zaman içinde bu haritaları ezberledim. Haritaları kolaylıkla okuyabiliyordum; bunlar benim için resim gibiydi ve araziyi kafamın içinde görebiliyordum. Bütün nehirlerin, vadilerin, dağların birbirlerine göre nerede olduklarını, aralarındaki yolları, barınak ve su bulabileceğim yerleri, nerede yüzebileceğimi, balık tutabileceğimi ve tuzak kurabileceğimi öğrendim.

Çok geçmeden, Galler'e tek başıma giderek iki-üç günü evden uzakta geçirmeye, açık havada uyumaya ve yabancı topraklarda karnımı doyurmaya başlamıştım.

Yabancı topraklara ilk kez tek başıma geldiğimde, yere uzandım. Bir Galler dağında yatmak özeldi. Bu durumu aklımda çözümlmeye çalıştım: Arran'la birlikteyken mutluydum. Onunla yan yana olmak, yavaş ve huzurlu tabiatını izlemek özeldi. Annalise'le birlikteyken de mutluydum. Gerçekten mutlu. Ne kadar güzel olduğuna bakmak ve yanımda olduğu zaman boyunca kim olduğumu unutmak da çok özeldi. Ama bir Galler dağında yere uzanmak çok başkaydı. Çok daha iyiydi. Bu gerçek bendim. Gerçek ben ve gerçek dağ; canlıydık ve tek bir bütün olarak nefes alıyorduk.

On ikinci doğum günüm ve bir başka değerlendirme gelip çatmıştı. Değerlendirmelerden nefret etsem de kendimi denetim altına aldım ve yeniden özgürlüğüme kavuşabilmek için Meclis, Meclis üyeleri, kilomu tartmalar ve boyumu ölçmelerle geçecek güne kendimi hazırladım. Bu değerlendirmenin sonunda, okuldan atılmış olduğumu bildikleri açıkça ortada olmasına rağmen, nineme eğitimimle ilgili soru sordular. Ninem onlara çok az şeyden bahsettiği gibi, saha gezilerimizi de mevzubahis etmedi. Değerlendirme iyi geçmiş gibiydi. Atanan kodum *Tespit edilemedi* olarak kalmıştı.

Bir hafta sonra elimize yeni bir tebligat ulaştı. Mutfak masasının etrafında toplandık ve ninem tebligatı okumaya başladı.

İngiltere, İskoçya ve Galler'deki Ak Cadılar Meclisi'nin Tezkeresi'ne Yönelik Tebligat'tır.

Bütün Ak Cadıların güvenliğinin sağlanması amacıyla, Yarı Kodların (A 0.5 / K 0.5) kayıtlı ikametgâhlarının dışına ya-

pacakları tüm yolculuklar, yolculuk başlamadan önce Meclis tarafından onaylanmak zorundadır. Bir Yarı Kod'un onaylanmamış bir yerde bulunması, Yarı Kod'un tüm yolculuklarının yasaklanmasıyla sonuçlanacaktır.

"Artık bu kadarı da fazla," dedi Deborah. "En sonunda Nathan ev hapsinde kalacak."

"Nathan'ın Galler'e gidip geldiğinden haberleri olabilir mi sizce?" Arran endişeli görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi ninem. "Ama evet, bunu bildiklerini varsaymamız gerekir. Buna izin vermelerinin nedeninin..." Ninem cümlesini tamamlamadan susmuştu.

Ninemin ne düşündüğünü biliyordum. Meclis, Marcus'u kendilerine çekmek, oğlunu görmek için onu cezbetmek amacıyla beni kullanıyor olabilirdi. Marcus bir yerlerde ortaya çıktığı takdirde baskın yaparak onu... bizi öldüreceklerdi. Ama artık benim hareketlerimi kısıtlamak istiyormuş gibi görünüyorlardı.

Deborah'nın da Marcus'u düşündüğü belliydi. "Marcus'un doğuda saldırdığı aileyle ilgili bir durum olabilir," dedi.

Hepimiz ona dönmüştük.

"Duymadınız mı? Ailenin tamamı öldürülmüş."

"Bunu nereden biliyorsun sen?" diye sordu ninem.

"Her yerde kulaklarımı açık tutuyorum. Hepimizin bunu yapması gerekmez mi? Nathan için... ve bu açıdan, kendimiz için de."

"Kulaklarımı tam olarak *nerelerde* açık tutuyorsun acaba?" diye sordu Arran.

Deborah kısa süreli bir kararsızlığın ardından çenesini kaldırarak, "Niall'la arkadaş olduk," dedi.

Arran başını iki yana salladı.

"Onu can kulağıyla dinliyorum ve ona ne kadar yakışıklı,

ne kadar zeki olduğunu söyleyip duruyorum... o da bana bir şeyler anlatıyor.”

Arran Deborah’ya doğru eğildi. Onu bu konuda uyarmak istediğini düşünüyordum. Ama Arran bir şey diyemeden, Deborah diretti. “Yanlış bir şey yapmadım. Yalnızca onunla konuştum ve anlattıklarını dinledim. Bunun nesi yanlış?”

“Peki Nathan’ı kötülediğinde? O zaman ne diyorsun?”

Deborah bana baktı. “Asla dediklerini kabul etmiyorum.”

“Yani red mi ediyorsun?” Arran’ın yüzünde küçümseyici bir tebessüm belirlemek üzereydi.

“Arran! Bence bu harika bir fikir,” diyerek araya girdim. “Ninem Meclis’in her zaman casus kullandığını söyler. Kendi taktiklerini onlara karşı kullanmaktan zarar gelmez. Hem, Deborah haklı. Yanlış bir şey yaptığı yok.”

“Doğru bir şey yaptığı da yok.”

Deborah’nın yanına giderek onu omzundan öptüm. “Teşekkürler Deborah.”

Bana sarıldı.

“Peki Deborah, neler öğrendin?” diye sordu ninem.

Deborah önce bir nefes aldı. “Niall, Marcus’un geçen hafta bir aileyi öldürdüğünü söyledi. Bir erkek, bir kadın ve ergenlik çağındaki oğullarını. Niall’in babası bu yüzden acil bir Meclis toplantısına çağırılmış.”

“Sana bütün bunları anlattığına inanamıyorum.” Arran bir kez daha başını iki yana sallıyordu.

“Niall ailesi hakkında böbürlenmekten hoşlanıyor. Kieran’ın Avcı olarak yetiştirildiğini ve girdiği bütün denemeleri en yüksek derecede tamamladığını bana belki on kere anlatmıştır. Elbette Jessica’nın onu geçmediği zamanlarda. Görünüşe göre Kieran ilk görevinde bu olayın sorgulanmasına gönderilmek için can atıyormuş.”

“Aile kimmiş?” diye sordu ninem.

“Niall, soyadlarının Grey olduğunu söyledi. Kadın Avcı’yımış ve adam da Meclis için bir şeyler yapıyormuş. Onları tanıyor musun?”

“Bu soyadını duymuştum,” dedi ninem.

“Niall, Grey’lerin Fairborn denilen bir şeyin bekçileri olduğunu ve Marcus’un da Fairborn’un peşine düştüğünü söyledi. Fairborn’un ne olduğunu bilmiyorum; Niall’ın bildiğinden bile emin değilim. Bunu ona sorduğumda sanırım gereğinden fazlasını anlattığını fark etti ve o günden sonra da benimle tek kelime konuşmadı.”

Bir şey söylemedim. Nedeni ne olursa olsun, babam üç kişi daha öldürmüştü. Hem de aralarında benden ancak birkaç yaş büyük bir oğlan vardı. Bu bir yanlış anlaşılma olabilir miydi? Belki de şeytani biri olmadığını, onlara zarar vermek istemediğini açıklamaya çalışıyordu...

Belki yalnızca Fairborn’u istiyordu. Belki de, bu artık her neyse, babamın Fairborn’a ihtiyacı vardı ama bunu ona vermediler, onu dinlemediler... Ona saldırdılar ve o da kendini korudu ve...

“Meclis’e bir mektup yazıp, Galler’e gidebilmen için izin isteyeceğim,” dedi ninem.

“Ne?” Kendi düşüncelerime dalmış olduğumdan, konuşulanlara pek dikkat etmiyordum.

“Tebliğat yolculuk edebilmen için izin alman gerektiğini söylüyor. Meclis’e mektup yazıp bu izni isteyeceğim.”

“Hayır. Onların nereye gittiğimi bilmesini istemiyorum. İzinlerini istemiyorum.”

“Ben onları bu konuda bilgilendirmemişken bir yerlere gitmeye mi niyetlisin?”

“Lütfen nine. Yalnızca buradaki koruya, civardaki dükkân-

lara filan gidebilmem için izin iste onlardan. Umrumda olmayan yerler için.”

“Ama Nathan, burada diyor ki...” Ninem elindeki parşöme-
ne baktı. “Bir Yarı Kod’un onaylanmamış bir yerde bulunması,
Yarı Kod’un tüm yolculuklarının yasaklanmasıyla sonuçlana-
caktır.”

“Ne dediğini biliyorum. Ne yapmak istediğimi de.”

“Daha on iki yaşındasın Nathan. Anlamıyorsun...”

“Nine, anlıyorum. Her şeyi anlıyorum.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde, üstümü değiştirirken, Arran benimle konuşmaya çalıştı. Bunu denemesini ondan ninemin istediğini tahmin ediyordum. Arran “yeniden düşünmem”, “belki de Galler’de tek bir yere gitmek için izin istemem” gerektiği gibi şeyler söyledi. Yetişkinlerin söyleyeceği türden sözler. Ninemin söyleyeceği türden.

“Banyoya gitmem için izin verir misin, lütfen?” dedim yalnızca.

Arran’dan karşılık gelmediğinde, kotumu yere fırlatıp dizlerimin üzerine çöktüm ve yineledim. “Banyoya gitmem için izin verir misin? Lütfen?”

Arran gene bir şey söylemedi. Bunun yerine, o da dizlerinin üzerine çökerek beni kucakladı. Bir süre bu şekilde kaldık. O bana sarılmışken, ben hâlâ ona karşı duyduğum öfkeyle kaskatı bir haldeydim. Diğerleri gibi onun da canının yakmak istiyordum.

Uzunca bir süre sonra ben de ona sarıldım. Ama yalnızca birazcık.

ilk öpüşmem

Meclis, evimize birkaç mil mesafedeki yerlere gitmeme izin vermişti; bu da civardaki birkaç dükkânla korumuzdan daha fazlası değildi. Aradan bir yıl, ardından bir yıl daha geçti. Huzurlu manzarayı bozan tek şey on üçüncü ve on dördüncü doğum günlerimdi ancak girdiğim değerlendirmeleri atlatmayı bilmiştim. Atanan kodum hâlâ *Tespit edilemedi* olarak duruyordu. Ninem ikisirlerle bitkiler üzerine beni eğitmeye devam ediyordu. Ben de tek başıma Galler'e gitmeye devam ediyordum. Kış aylarında açık havada hayatta kalmayı, hava durumunu okumayı, yağmurla başa çıkmayı öğrendim. Asla evden üç günden daha uzun süre ayrı kalmıyordum ve her zaman yolculuklarımı gizli bir şekilde gerçekleştirmeye dikkat ediyordum. Gidişlerimle dönüşlerimde farklı güzergâhlar kullanıyor, her zaman beni izlemek için gönderilmiş olabilecek casuslara karşı gözlerimi dört açıyordum.

Babam çoğu zaman aklımda olsa da onunla bir araya gelmek için planlarım belirsizliğini koruyordu. Ayrıca her geçen gün Annalise'i daha çok düşünüyordum. Aslında onu, saçlarını, tenini, gülümsemesini düşünmekten hiç vazgeçmemiştim ama on dördüncü doğum gününden sonraki günlerde bu

düşünceler daha fazla üzerime yüklenmeye başlamıştı. Bir kez daha onu dünya gözüyle görmek istiyordum ve onunla buluşmak için kurduğum planlar her geçen gün somutlaşıyordu.

Evine ya da okula yaklaşacak kadar aptal değildim ama bu iki yerin arasında, bir gün buluşacağımızı söylediğimiz Edge Hill duruyordu.

Ben de oraya gittim.

Ters dönmüş bir kâseyi andıran tepenin üzeri düzdü. Yan tarafları dikti ve tabanını çevreleyen bir patikası vardı. Güney tarafında yüzeyi delerek dışarı çıkmış kayanın üzerinden, çitle çevrili kır yollarıyla kesilen ve etrafa birkaç evin serpiştirildiği, uçsuz bucaksız, yemyeşil tarlaların doldurduğu düzlük görülüyordu. Tepeyi kaplayan ağaçlar düz, uzun gövdelere sahipti ve geniş aralıklarla birbirlerinden ayrılmışlardı. Yüzeyi delip çıkmış olan kaya dikey ve yatay çatlaklar taşıyordu. Tepenin tabanı çıplak topraktı. Patikayı yürürken ayakkabılarım kiremit rengi toprağın tozuna bulanmıştı.

Çıkıntılar el-ayak koyacak kadar büyük ve belirgin olduğundan kayalık yüzeyi tırmanmak kolaydı. Düz bir kumtaşının üzerine oturduğumda tepenin bombeli yapısı yüzünden tabandaki patikayı göremiyor olsam da, köpeklerini dolaştıranları veya ağır aksak okuldan evlerine dönen çocukların seslerini duyabiliyordum. Annalise dışında birisi bulunduğum yere yaklaşacak olduğu takdirde tepenin üzerinde kaybolmak için yeterince vaktim olurdu.

Okulun açık olduğu günler kayalık çıkıntının üzerinde beklemeye başladım. Bir keresinde erkek kardeşlerinden biriyle konuşan Annalise'in sesini duyduğumu sandığımda hemen tepeye tırmanarak eve döndüm.

Annalise'in sarı saçlarının parıltısı bayırın kavisi üzerinde belirdiğinde sonbaharın son günleriydi.

Çıkıntının kenarında bacaklarımı gelişigüzel sallamaya odaklandım.

Annalise tepenin en dik kısmına gelene dek başını yukarı kaldırmamıştı. Beni gördüğünde yavaşlayıp etrafına baktı ama neredeyse tam altıma gelene dek yürümeye devam etti. Başını kaldırıp bana baktığında gülümsedi. Yüzü kızarmıştı.

Onu görmek için çok uzun zaman beklemiştim ve ne söylemek istediğimi biliyordum. Ama konuşmaya başlamayı düşündüğüm her şey artık yanlış geliyordu. Bacaklarımın sallanmadığını fark ettiğimde yeniden onlara odaklandım. Nefes alışverişim de bir tuhaf olmuştu.

Annalise kayanın üzerine tırmandı. Bunu bile zarif bir şekilde yapmasını bilmişti ve birkaç saniye içinde yanıma oturmuş, bacaklarını benimkilerle birlikte sallıyordu.

Bir dakika kadar sonra konuşmayı başardım. "Benimle temas kurduğunu Meclis'e bildirmen gerekecek."

Bacaklarını sallamayı kesti.

"Ak Cadılar Meclisi'nin aldığı karara göre Yarı Kodlarla Ak Küçük Cadılar arasındaki her türlü temas Meclis'e bildirilmeli," diyerek ona yasayı hatırlattım.

Annalise bacaklarını yeniden sallamaya başlamıştı. "Kimseyle temasım olmadı."

Artık kalbimin her atışını hissedebiliyordum; her vuruşunda kalbim göğsümü delip çıkacakmış gibi oluyordu.

"Hem hafızam da berbattır. Annem her zaman bir şeyleri unutup durduğumu söyler. Seni gördüğümü ona söylemeyi hatırlamak için elimden geleni yapacağım ama bunun aklımdan çıkıp gideceğine dair bir his var içimde."

"Kolayca unutulabilir olduğuma sevindim," diye mırıldandım, sallanırken görüntüye girip çıkan, kırmızı toza bulanmış okul ayakkabılarına bakarak.

“Seni asla unutmadım. Yaptığın bütün resimleri, sınıfın diğer tarafından bana baktığın her seferi hatırlıyorum.”

Neredeyse çıkıntıdan düşecektim. *Her seferi mi?*

“O halde, sınıfın diğer tarafından sana kaç kere baktım?”

“İlk gün iki kez.”

“İki kez mi?” Bunu tek bir kez yaptığımı biliyordum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama ayakkabılarını izlemeye devam ettim.

“Çok... perişan görünüyordun.”

Harika.

“Aynı zamanda, acı çekiyormuşsun gibi.”

Bir kahkaha patlattım. “Eh, bu epey doğru sayılır.” Bunların hepsi çok uzun zaman önce olmuş gibiydi.

“İkinci gün on kez,” dedi.

Bir kez bakmıştım ve artık benimle dalga geçtiğini biliyordum.

“Ama üçüncü gün yalnızca iki kez. Bu, resim dersinde yanıma oturduğum gündü. O zaman bile bana bakmamış, serçene bakmaya devam etmiştin.”

“O bir karatavuktuk bir kere. Onu çizmekle meşguldüm.”

“Bundan sonra senin şu utangaçlığının üstesinden geldiğimizi sanıyordum ama daha bana bakmadın bile.” Sallamayı kestiği ayaklarını havaya kaldırdı, ayakkabılarını birbirine vurdu ve yeniden aşağı bıraktı.

“Ben utangaç değilim ve sana da baktım.”

“Buraya demek istemiştin.”

Yüzünü işaret ettiğini tahmin etsem de, hâlâ ayaklarını sallamakta olduğu boşluğa bakıyordum. Ona dönerek yutkundum. Her zamanki gibi çok güzeldi. Beyaz çikolata saçlar, bal rengi ten, hafifçe yanmış, hafifçe kızarmış. Ama gülümsemiyordu.

“Gözlerinin ne kadar harika olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Hayır.

Omzuyla beni dürttü. “Sana hoş şeyler söylediğimde yüzünü bu kadar da asma.”

Bana sokularak gözlerimin içine baktı. Ben de onun gözlerinin içine baktım. Gümüş parıltılar maviliğin içinde dönüyor; bazıları hızlı, bazıları yavaş, bazıları bana doğru geliyormuş gibi görünüyordu.

Annalise gözlerini kırptıştırarak geriye çekildi. “Belki de o kadar utangaç değilsindir.” Bir anda çıkıntıdan sıçrayarak zemine yumuşak bir iniş yaptı. Bu yüksek bir atlayıştı.

Ben de peşinden atladım. Zemine indiğim anda bir ceylan gibi koşmaya başladı. Bir süre tepede birbirimizi kovaladıktan sonra, gitmesi gerektiğini söyledi.

Tek başıma kaldığımda, yassı bir kumtaşının üzerine uzanarak her şeyi zihnimde yeniden yaşadım. Aynı zamanda bir sonraki sefer ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Gözlerim hakkında onun söylediği gibi bir iltifat mesela? “Gözlerin sabah gökyüzünün rengini taşıyor.” “Tenin kadife gibi.” “Saçlarına düşen güneş ışığını çok seviyorum.” Ama hepsi de kulağa çok zavallı geliyordu ve bunları asla ona söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Bir hafta sonra buluştuğumuzda suratını asıp ayakkabılarına bakma sırası Annalise'teydi.

Sorunun ne olduğunu tahmin ettim. “Benim hakkımda bir sürü kötü şey mi söylediler?”

Hemen cevap vermedi. Muhtemelen kötü şeyleri aklında toparlamaya çalışıyordu.

“Senin Kara Cadı olduğunu söylüyorlar.”

“Bu doğru olsaydı öldürülmüş olurum.”

“Eh, senin annenden çok babana benzediğini söylüyorlar.”

O anda, bunun ne kadar tehlikeli olduğu aklıma düştü.

“Gitmelisin. Beni görmemen gerek.”

Ama Annalise dönüp gözlerimin içine bakarak beni faka bastırdı. “Ne dedikleri umrumda değil. Baban bile umrumda değil. Benim umursadığım yalnızca sensin.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Buna ne denirdi ki? Ama son-
suza dek yapmak istediğim şeyi yaparak, elini tuttum ve onu
öptüm.

O günden itibaren her hafta buluşarak kaya çıkıntısının üze-
rinde oturup konuşmaya başladık. Ona hayatımdan bahsediy-
ordum. Ama yalnızca kısmen. Ninem, Arran ve Deborah ile
ilgili şeyleri anlatıyordum. Bunu ne kadar istersem isteyeyim,
Galler’e yaptığım yolculuklardan bahsetmiyordum. Korkuyor-
dum. Ve bundan nefret ediyordum. Annalise ne kadar az şey
bilirse o kadar güvende olacağından, kendi hastalıklı, korkunç
korkularım yüzünden ona karşı tam anlamıyla dürüst olama-
maktan nefret ediyordum.

O da bana kendi hayatından bahsediyordu. Babasıyla er-
kek kardeşleri Jessica’nın erkek halleri gibiyken, annesi sıradışı
şekilde güçsüz bir Ak Cadı’ydı. Anlattıklarından Annalise’in
bedbaht bir hayatı varmış gibiydi ve bu da kendi ev yaşantı-
mı daha özgür ve rahat gösteriyordu. Değerlendirmeleri hiç
duymamıştı; ben Meclis Başkanı’nın solunda oturan sarışın
üyeden bahsedene dek bana inanmadı. Bunu anlattıktan sonra
Annalise bu adamın amcası Soul O’Brien olabileceğini söyledi.

Ona her zaman aklımı kurcalamış olan bir soruyu sordum.
Yarı Kod olan kaç kişi vardı? Annalise bunu bilmiyordu ama
Meclis için çalışan babasından öğrenmeye çalışacaktı.

Ertesi hafta babasının şöyle bir cevap verdiğini söyledi.
“Yalnızca bir.”

Başka bir zaman Annalise bana, “Deborah yeteneğinin ne olduğunu buldu mu?” diye sordu.

“Hayır. Bununla cebelleşiyor. Deborah aşırı mantıklı biri.”

“Niall’ın da kafası karışmış durumda. Kieran ve amcam gibi görünmezlik gücüne ulaşmak için çırpınıyor ama yeteneğinin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Bağış törenini annemin yapmasını istemedi; babamızla, görünmezlik gücünü alma şansının daha yüksek olacağını söyledi. Oysa ben bunun bir şey fark ettireceğini düşünmüyorum. Kieran babamın değil, annemin kanını içti. Bence yetenek kişiyle bağlantılı; bu doğumdan itibaren senin içinde olan bir şey ve bağış töreni de bunun dışarı çıkmasını sağlıyor. Niall görünmezlik gücüne sahip olamayacak kadar açık biri.”

“Evet, ben de yeteneğin bu şekilde çalıştığını düşünüyorum. Jessica başkalarının kılığına girebiliyor. O her zaman çok rahat yalan söylerdi. Yeteneği de ona tam anlamıyla uydu. Ama ninemin kanını içmişti ve ailemizde, ninemin tarafındaki kimse de bu yetenek yok.”

“Sanırım ben iksir gücünü alacağım.”

“Ninemde de aynı yetenek var. O zeki bir kadın ama aynı zamanda içgüdüleri güçlü biri. İksirlerde maharetli olmasının nedeni bu bence. Sen de onun gibisin. Ninemin yeteneği çok güçlüdür.”

“Ben kendi yeteneğimin çok güçlü olacağını sanmıyorum. Bence annem gibi olacağım.”

Annalise çok sık yanlışa düşen bir kız değildi ama bu konuda aşırı ölçüde yanılıyordu. Elini tutarak öptüm. “Hayır, güçlü bir yeteneğin olacak.”

Birazcık yüzü kızarmıştı. “Asıl seninkinin ne olacağını merak

ediyorum. Bazen vahşi, çılgın bir havaya bürünüyorsun. O zamanlar senin de babanla aynı yeteneğe sahip olacağını düşünüyorum. Ama bazen de çok nazıksın ve emin olamıyorum... belki de annen gibi olacaksın. Ama yeteneğin iksir olmayacak, orası kesin.”

Sömestir boyunca, kış, ilkbahar ve ardından yazın ilk günlerine dek haftada bir görüşmeye devam ettik. Her zaman kısa süreliğine buluşmaya dikkat ettiğimiz gibi, buluştuğumuz günleri de sürekli değiştiriyorduk. Tatil günlerinde görüşmüyorduk.

Annalise’in saçlarını okşuyor, saçlarının parmaklarımdan dökülmesini izliyordum. O da avcumu inceliyor, parmak uçlarını tenimde gezdiriyordu. Avuç çizgilerimden geleceğimi okuyabileceğini söyledi.

“Güçlü bir cadı olacaksın.”

“Öyle mi? Ne kadar güçlü?”

“Sıradışı ölçüde,” dedi Annalise. Parmaklarını yeniden avcumda gezdirdi. “Evet, bu açıkça görülüyor. Bunu, şu çizgide görebiliyorum. Sıradışı bir yeteneğin olacak. Çok az cadının sahip olduğu türden. Hayvanlara dönüşebileceksin.”

“Kulağa güzel geliyor.” Bir kez daha saçlarını okşayarak, parmaklarımdan dökülmelerini izledim.

“Ama yalnızca böcekler.”

“Böcekler mi?” Annalise’in saçlarını bırakmıştım.

“Yalnızca böceklerle dönüşebileceksin. Senden özellikle çok iyi bokböceği olacak.”

Kişner gibi güldüm.

Avcumdaki çizgileri izlemeye devam etti. “Birine çok fena âşık olacaksın.”

“İnsan mı, bokböceği mi?”

“İnsan. Bu kişi seni sonsuza dek sevecek. Bokböceği olduğunda bile.”

“Peki bu kişi neye benziyor?”

“Bunu göremiyorum... o kısmın üzerinde biraz çamur var.”

Parmaklarımla yanağını okşadım. Kıpırtısız kalıp, ona dokunmama izin verdi. Parmaklarım yanaklarının üzerinde, ağzının etrafında, çenesinde gezindikten sonra boynundan aşağı inip geri yanaklarına ve alnına çıktı. Ardından yavaşça burnunun ucuna ve dudaklarına inerek orada kaldı. Annalise parmaklarımı öptü. Ardından bunu bir daha yaptı. Sonunda ona uzanıp, parmaklarımı çekerek yerine dudaklarımı koydum.

Birbirimize kenetlenmiştik. Dudaklarım, kollarım, göğsüm, kalçalarım, vücudumun tamamı ona daha da sokulmak için çırpınıyordu.

Ağzımı teninden çekemiyordum.

Bana yalnızca birkaç dakika gibi gelmiş olsa da, birbirimizden ayrıldığımızda saat geç olmuş, hava kararmaya başlamıştı.

Veda ederken elimi tutarak işaret parmağımın yan tarafını öptü. Dudakları, dili, dişleri tenimin üzerindeydi.

Bir hafta sonra buluşmak için sözleşmiştik. Ertesi gün sonsuza dek sürmüş gibi geldi bana. Bir sonraki gün daha da fenaydı. Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum; beklemekten başka bir şey yoktu. Annalise’i görmek için neredeyse fiziksel bir acı duyuyordum. Midem sürekli çalkalanıyordu sanki.

Sonunda, buluşacağımız gün yavaşça aydınlandı ve kendini ağır ağır öğleden sonrasına sürüklemesi bir yıl daha aldı.

Kumtaşından çıkıntıda bekliyordum. Sırtüstü uzanmış gökyüzünü seyrederken, Annalise’in adımlarını duymak için kulaklarımı açmıştım. En ufak seste vücudum yay gibi geri liyordu. Nihayet bayırdan gelen ayak seslerini duyduğumda yana dönerek doğruldum. Sarışın kafası tepenin ucunda belirdiği anda çıkıntıdan atladım. Bacaklarımı kıracak şekilde

çömelerek yere inmiştim; sol elimin parmak uçları yerde, sağ elim yan tarafımdaydı. Biraz gösteriş yapmak istemiştim. Doğrularak ileri atıldım.

Ama bir şey fena halde yanlıştı.

Annalise'in yüzü çarpılmıştı... dehşet içindeydi.

Tereddüt ettim. Ona gitmeli miydim? Yoksa kaçmalı mıydım? Ne yapmam gerekiyordu?

Etrafıma baktım.

Erkek kardeşleri burada bir yerde olmalıydı. Ama onları ne görebiliyor ne duyabiliyordum. Meclis'in bir numarası olamazdı... olabilir miydi?

Birkaç adım atmamla birlikte Annalise'in yanında bir erkek figürü belirdi. Aslında başından beri oradaydı. Omzuna koyduğu eliyle kızı bayırdan yukarı yönlendiriyordu. Onu tutmuştu ama şu ana dek görünmez kalmayı tercih etmişti.

Bu, Kieran'dı.

Annalise'in büyük erkek kardeşi ailenin diğer üyeleri gibi uzun boylu olmasının yanı sıra, bir de geniş omuzlara sahipti. Ailesinin genelinde görülen beyaz saçlar yerine kızılımsı-sarışın olan saçları inceydi ve çok kısa kesilmişti. Hafifçe öne eğilip Annalise'in kulağına duyamadığım bir şey söylerken, gözleri üzerimdeydi.

Annalise'in vücudu kaskatıydı. Kieran artık ne dediyse, hareketle başını salladı. Gözlerini ileri çevirmişti. Bana bakmıyordu; hiçbir şeye bakmıyordu. Kieran elini omzundan çektiği anda, Annalise bayırdan aşağı koşmaya başladı.

Kieran aşığı doğru kaçabileceğim yolları kapatmıştı. Solumdan, yukarı taraftan Connor, sağımdan da Niall yaklaşıyordu. Bayırdan aşığı hızla koşmayı deneyebilirdim ama Annalise, Kieran'ın hızlı olduğunu söylemişti. Sola ya da sağa kırarak aşığı inmeyi aklımdan geçirsem de, Kieran çok yakınımıdaydı. Gerçekten Annalise'in dediğı kadar hızlıysa...

Kieran sırtarak, başıyla beni çağırdı.

Hayır, ileri doğru kaçmaya çalışmak iyi bir seçenek gibi görünmüyordu.

Arkama dönüp kumtaşımdan kayalık yüzeyde yukarı yöneldim. Daha önceden bu tırmanışı birkaç kez yapmış olduğumdan, tutunabileceğim her bir çıkıntının nerede olduğunu biliyordum. Bunu gözüm kapalı yapabiliirdim. Bayırın aşığısında dikildiğı yerden Kieran'm beni yakalamasına imkân yoktu. Ama birkaç saniyelik gecikmem Niall'la Connor'a avantaj sağlamıştı ve tepeye çıktığım anda, Connor'ın bana doğru koşmakta olduğunu gördüm. Kollarını açarak üzerime atılan Connor, ellerini göğsüme dayayıp beni tepenin ucundan aşığı itti.

Geriye doğru devrilirken bir şekilde dengemi sağlayıp, sıç-

rayarak aşığında kalan çıplak toprağı kondum. Bir dakika kadar önce olduğı yere geri dönmüştüm. Sağlam bir iniş yapmışım ve artık tek seçeneğim koşarak tepeyi inmekti. Ama yerden henüz sol elimi kaldırmışken, yan tarafımdan sert bir şekilde giren çizmeyle havalandım ve soluksuz kalmış bir halde yüzüstü, dümdüz yere serildim.

Sürünmeye çalışıyordum. Kaburgalarıma bir tekme daha yedim. Ardından bir tane daha. Başımın etrafında tepinen çizmeler gözlerime toz ve kum dolmasına neden oluyordu. Sonunda çizmelerden teki başımın arkasına dayanarak, yüzümü toprağı bastırdı.

“Bacaklarının üzerine otur,” dedi Kieran, Connor’a. “Niall, sen de kollarından tut.”

Niall kollarımı yakalayıp, elleriyle ayaklarını kullanarak kafamın üzerine oturdu. Terli pantolonunun altında nefes alabilmek için debeleniyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gri yünden başka bir şey göremiyor olsam da, Niall’in soluklanmaya çalıştığını ve Connor’ın gergin kıkırdamasını duyabiliyordum. Hareket edemiyordum.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun Connor?” dedi Kieran.

Connor bir süre düşünmek zorunda kalmıştı ama en sonunda, “Avcı bıçağı,” dedi.

Artık bütün gücümle debeleniyor, hırılıyor, küfürler savuruyordum.

“Onu sıkı tut Niall. Daha net olmak gerekirse, bu bir Fransız avcı bıçağı. Fransızlar harika bıçak yapıyor. Şu metale bir bak, nasıl da sapına dek güzelce akıyor. Harika bir tasarım. İsviçreli bıçaklarına bir sürü ıvırzıvır takıyor ama aslında sana gereken yalnızca iyi bir bıçak.”

Tiörtümün yırtıldığını duydum ve sırtıma çarpan soğuşu hissettim. Bir kez daha kıvranıp küfürler savurdum.

“Onu sıkı tut. Şununla da ağzını kapa.”

Niall’in bacakları hareket etti ve tişörtümü ağzıma tıktır. dılar. Niall’i ısırmaya çalışırken bıçağın sırtıma sürtündüğünü hissettim. Ne kadar kaçmaya çalışsam da, sırtımdan uzaklaştıramadığım bıçağın ucu sol kürekkemiğimin ortasında durdu.

“Sanırım buradan başlayacağım. Bu tarafın kara taraf olduğunu söylerim.”

Bıçağın ucu etime girdi. Acı ağır ağır sırtımda ilerlerken tişörtümün içinde, boğuk seslerle çığlıklar atıp lanetler okudum.

Kieran kulağımın içine tıslar gibi bir sesle, “Niall sana kız kardeşimizden uzak kalmanı söylemişti,” dedi. “Seni kara bok parçası.”

Bıçağın ucunu yeniden sol kürekkemiğimin üzerine koydu. İkinci bir kesik açarken çenemi sıktım.

Bir kez daha durup, “Onu dinlemeliydin,” dedi.

Ağır ağır yeni bir kesik açmaya başladı.

Delirmiş gibi boğuk çığlıklar atıyor; birinin onu durdurması için dualar ediyordum.

Ama Kieran bir kesik, ardından bir kesik daha açtı. Tek yapabildiğim çığlıklar atıp dua etmekte.

“Mola zamanı.”

Kimseden çıt çıkmıyordu. Ama kafamın içi sessiz değildi. Kafamın içi duaların gürültüsüyle doluydu. Artık durması için dualar edip duruyordum.

“Güzel oldu, değil mi Connor?” dedi Kieran. “Güzel manzara.”

Dinlemek için dua etmeyi kestim.

Connor’dan cevap gelmedi.

“Kieran, çok kan kaybediyor,” dedi Niall. Sesi endişeli gibiydi.

“Neredeyse unutuyordum. Hatırlattığın için teşekkürler Niall. Kamptan gelirken yanımda biraz barut getirmiştım.” Sesi

artık daha yakından geliyordu. "Bu barutu birilerini cezalandırırken kullanıyorlar."

Artık çok daha yüksek sesle dualar ediyor, durması için yalvarıyordum.

"Bu kanamayı durduruyor. Kara Cadıların ölene dek kan kaybetmesine izin veremeyiz. Ama bunun biraz can yaktığını duymuştum. Neyse, şimdi göreceğiz zaten, değil mi?"

Artık yalvarmaya başlamıştım. Kafamın içinde yalvarıyordum. *Lütfen yapma, lütfen yapma, yapma, yapma...*

"Hey! Uyan."

Daha rahat nefes alıyordum. Niall kafamın üzerinde değildi. Tişört ağzımdan çıkarılmıştı.

"Uyan."

Görebildiğim yalnızca siyah bir çizmeydi. Cilalıydı ama üzerinde kum ve birkaç damla kan vardı. Gözlerimi yeniden kapadım.

Kieran'ın sesi kulaklarımda, nefesini hissedecek kadar yakınımdaydı.

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Korku hissediyordum.

Sırtımdaki acı geçmişti. Ama daha fazlasını istemiyordum. Bunu daha fazla sürdürmemesi için her şeyi yapardım. Yalvarır yakarırdım. Kafamın içinde hâlâ, *Lütfen daha fazla yapma*, diye sayıklıyordum. *Lütfen*. Konuşamıyordum, ağzımdan tek kelime çıktığı yoktu ama kafamın içinde yalvarmaya devam ediyordum. *Lütfen, lütfen daha fazla yapma*.

"Sen ağlıyorsun. Hey, Niall! Connor! Baksanıza, ağlıyor."

Sessizlik.

"Sence artık pişman olmuş mudur Connor? Seni dövdüğü için pişman mıdır?"

Connor bir şeyler geveledi.

“Belki. Ama emin değilim. Sen ne düşünüyorsun Niall?”

“Evet.” Yalnızca Niall’i duyabiliyordum. Sesi öfkeliydi.

“Tamam... Eh, bu iyi.” Kieran’ın ağzı kulağımın içindeydi ne-redeyse. “Yani zavallı kardeşlerimi dövdüğün için pişmansın.”

Evet demek istiyordum. Bunu söylemek istiyordum. Kafamın içinde pişman olduğumu söylüyordum. Ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu.

“Kız kardeşimle buluştuğun için de pişman mısın?”

Kieran bunu dediği anda, söyleyiş şeklinden, benimle işinin henüz bitmediğini anlamıştım. Bitmemişti. Burada durmak gibi bir niyeti yoktu. Diyeceğim hiçbir şey bu durumu değiştirmeyecekti. Tek yapabileceğim ondan nefret etmektir.

“Sana, kız kardeşimle buluştuğun için pişman olup olmadığını sordum.”

Bütün gözyaşlarım, çılgınlıklarım ve yakarışlarımla ondan nefret ediyordum.

“Onunla daha başka neler yapıyordun, ha?”

Ne yaptığımızı bilmesini istiyordum ama ona hiçbir şey anlatmayacaktım.

“Hiç de pişman olduğunu sanmıyorum... pişman mısın?”

Değildim. Tek bir anı için bile pişman değildim. Herhangi bir şey için pişman olamayacak kadar nefret doluyordum.

“O halde yeniden deneyelim. Şimdi de bu taraftan. Bu taraf Ak yarın olmalı.”

Tişört yeniden ağzıma sokulurken, bıçağın ucunu sırtımın sağ tarafında, omurgama yakın bir noktada hissettim. Şu ana dek açtığı bütün kesikler sol tarafımda olduğundan, ardından neyin geldiğini biliyordum. Az önce söylediklerinin yegane nedeni buydu; ardından neyin geleceğini anlamam için konuşmuştu yalnızca.

Kesikler kötüydü ama sürekli barutu düşünüyordum. Asıl korktuğum oydu. Ama Kieran'ın hiç de acelesi yoktu...

“Uyan, uyan.” Yanağıma bir tokat indi. “Neredeyse bitti. Geriye en sevdiğim kısım kaldı. En iyi parçayı sona sakla. Böyle derler, değil mi?”

Uzun zaman önce düşünmeyi, dualar etmeyi bırakmıştım. Kuma baktım. Küçük parçalar. Turuncu renkte. Tuğla kırmızısı gibi. Bazıları siyah.

“Barutu üzerine sen dökmek ister misin Niall?”

“Hayır.”

“Hayır mı? O halde iş sana kaldı Connor.”

“Kieran.” Connor'ın sesi gerçekten çok alçak çıkmıştı. “Ben...”

“Kapa çeneni Connor! Bu işi sen yapacaksın.”

Kieran eğilerek yüzüme yaklaştı. “Bir daha böyle bir şey olmasın, seni bok çuvalı Yarı Kod. Çünkü bir daha böyle bir şey olursa bağırsaklarını dışarı dökmeden önce taşaklarını keserim.”

Tişörtün içinde, ondan nefret ettim, ona lanet okudum ve çığlıklar attım.

Karanlıktı. Altımdaki zemin soğuktu. İçim de soğuktu. Ama sırtım alev alev yanıyordu. Yerimden kıpırdayamıyordum ama sırtımdaki yangını söndürmem gerekiyordu. Zeminde döndüm. Uzaklarda, birisi çığlıklar atıyordu.

Bağırışlar.

Arran'ın sesi...

Ağaçlar başımda bekleyen nöbetçiler gibiydi. Ama yanımdan akıp gidiyorlardı.

Karanlık.

“Nathan?” Arran’ın yumuşak sesi kulağımın içindeydi.

Gözlerimi açtığımda, yüzünün bana çok yakın olduğunu gördüm. Sanırım mutfaktaydık.

Masanın üzerindeydim. Akşam yemeğinde servis edilen bir tavuk gibi. Ninemin sırtı bana dönüktü. Et suyu kaynatıyordu. Deborah’nın elinde dumanların tüttüğü bir kâse vardı. Belki de kâsenin içinde patates vardı.

“İyileşeceksin. İyileşeceksin,” diyordu Arran. Ama bunu tuhaf bir şekilde söylüyordu.

Deborah kâseyi yanıma koyduğunda, içinde patates olmadığını anladım. Korktum. Çok korktum. Sırtıma dokunacaktı. Bana dokunmalarına izin vermemesi için Arran’a yalvarmaya başladım.

“Kesikleri temizlemeleri lazım. İyileşeceksin. İyileşeceksin.”

Bana dokunmalarına izin vermemesi için Arran’a yalvarmaya devam ettim. Ama ağzımdan tek bir kelime çıktığını sanmıyorum.

Arran elimi daha sıkı tuttu.

Yeniden uyandım. Hâlâ masanın üzerinde bir tavuktum. Arran’ın eli elimi sımsıkı tutmuştu. Sırtımın içi sıcak, dışı soğuktu.

“Nathan?” dedi Arran, sessizce.

“Benimle kal Arran.”

Yüzümde güneşin sıcaklığını hissediyordum. Sımsıkı sarılmış olan sırtım nabzımla birlikte hızlı bir tempoda zonkluyordu. Parmaklarım dışında hiçbir yerimi kıpırdatmaya cesaret edemiyordum. Arran hâlâ elimi tutuyordu.

“Nathan?”

“Su.”

“Kafanı çok ama çok yavaşça hareket ettir. Pipeti ağzına sokacağım.”

Kırpıştırarak gözlerimi açtım. Yatağımın üzerinde çapraz bir şekilde uzanmıştım; başım şiltenin ucundaydı. Altımda, içinde uzun bir pipetin olduğu bir bardak su duruyordu.

Su içtikten sonra birkaç dakika için yeniden uykuya daldım. Yeniden uyandığımda midem çalkalanıyordu. Su bardağının yerine konmuş olan kâsenin içine kustum. Korku içindeydim çünkü midemin her kalkışı sırtıma felaket spazmlar yolluyordu.

Bir sonraki uyanışımda Arran hâlâ yanıbaşımdaydı. “Ninem senin için bir içecek yaptı,” dedi. “Minik yudumlar alman lazım.”

Bu içecek her neyse iğrençti. İçinde bir uyku iksiri olmalıydı çünkü birkaç yudum içtikten sonra, akşam yeniden uyanana dek kayıp gitmiştim.

Parmaklarımı kıpırdattım. Arran yanımda değildi. Oda karanlıktı ama yatağında uyuyan Arran’ın karartısını görebiliyordum. Ev sessizdi. Biraz kulak kesilince boğuk sesler duydum. Aralık duran kapıdan dışarı bakmak için kafamı hafifçe oynattım. Ninem, Deborah ile birlikte sahanlıktaydı. Konuşuyorlardı. Ne dediklerini duymak için biraz gerindim ama o anda konuşmadıklarını anladım. Ağlıyorlardı.

Ertesi sabah bir kez daha susamış olarak uyandım. Altımda gene bir bardak su duruyordu; en azından şu iksirden daha fazla içmem gerekmiyordu. Pipetten bütün suyu çektim ve höpürtüyle bardağı boşalttım.

“Suyu yudum yudum içmen gerekiyor.”

Başımı eğdiğimde, Arran’ın kendi yatağında oturduğunu

gördüm. Sirtını duvara yaslamıştı. Yüzü solgundu; gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Bunu bir süre düşündükten sonra başımı oynattım. Sırtımdaki sıkılık fenaydı. “Daha iyi. Ya sen?”

Yüzünü ovuşturarak, “Biraz yorgun,” dedi.

“Hiç değilse sen ağlamıyorsun,” dedim. “Daha önce nine-min ağladığını hiç görmemiştim.”

Bardakta su kalmamış olmasına rağmen bir kez daha pipeti ağzıma aldım. Ardından Arran’a bakarak, “O kadar kötü mü?” diye sordum.

Gözlerime baktı. “Evet.”

Bir süre sessiz kaldık.

“Beni aramaya mı gelmiştin?”

“Saat geç olmuştu. Ben de koruda sana bakındım. Saat akşamın onu falandı. Koruda seni bulamayınca bütün arka sokakları dolandım. Geceyarısı Debs aradı. Birisi evi arayıp senin nerede olduğunu söylemiş. Debs, arayanın Niall olduğunu düşünüyor.”

Olanları ve Annalise’le buluşmalarımı Arran’a anlattım.

Anlatacaklarım bittiğinde Arran hiçbir şey söylemeyince, “Onunla buluşmakla aptallık mı ettim sence?” diye sordum.

“Hayır.”

“Gerçekten mi?”

“Birbirinizden hoşlanıyorsunuz. O sana karşı nazik ve... birlirsin işte... güzel kız.”

Yeniden sessizleştik.

“Onu bir daha görmeyeceğine bana söz ver.”

Annalise’i, gülümsemesini, gözlerini ve onu son görüşümde yüzündeki ifadeyi düşünerek yere baktım.

“Nathan. Bana söz ver.”

“O kadar aptal değilim.”

“Söz ver.”

“O kadar aptal olmadığımı sana söz veriyorum.” Yere bakmaya devam ediyordum.

Arran yanıma oturmak için aşağı indi. Saçlarımı yüzümden çekerek alnımı öptü ve fısıldadı. “Lütfen, Nathan. Buna dayanamıyorum.”

Bir küçük cadı için bile hızlı bir şekilde iyileşmiş olsam da, sırtımdaki bandajların açılması için beş gün gerekmişti. Banyoda dikilmiştim. Sırtım büyük aynaya dönüktü ve elimde de nine-min küçük aynalarından biri vardı. İkinci gün Arran, Kieran’ın bana ne yaptığını söyleyip söylemediğini sormuştu. O anda, sırtımda kesiklerden daha fazlası olduğunu anlamıştım.

Yaralar kürekkemiklerimden belime dek uzanıyordu. Sol tarafta bir “K”, sağda ise bir “A” harfi vardı.

K A

Annalise'ten uzak durmam gerektiğini biliyordum. Aptal değildim. Bir daha onu görmeye kalkışmayacaktım. En azından şu an için bunu yapmayacaktım. Ama onun iyi olup olmadığını bilmek istiyordum.

Deborah okulu bitirdiğinden, nerede olduğumu bildirdiği telefon görüşmesi haricinde, Niall'la teması kalmamıştı. Ama temasları olsaydı bile Niall'ın Annalise hakkında söylediklerine güvenemezdim zaten. Arran'dan, benim için Annalise'e bir mesaj götürmesini istediğimde, Niall'ın kendisini bu konuda uyardığını söyledi: "Annalise'e yaklaşacak olursan, kardeşinin kaderini paylaşırsın." Niall'ın "kardeşinin" dediğini sanmıyordum ama mesaj açıktı. Arran'a bu konuyu unutmasını söyledim.

"Kendini suçlama," dedi Arran.

Kendimi suçlamıyordum. Suçlu olan Kieran ve budala kardeşleriydi.

Annalise'in de bu şekilde düşüneceğini, asla onun başına dert açmak istemeyeceğini bildiğini biliyordum... ama fena çuvalamıştım. Saftım. Yakalandığımız takdirde ikimizin de ba-

şının ciddi belaya gireceğini bilsem de, bunu gözardı etmişim. Ama Annalise de aynısını yapmıştı.

Ninem yatağımın kenarına oturup sırtıma sürdüğü kremlerini temizledi. Parmaklarını yaralarımın üzerinde gezdirdiğinde, ben de uzanarak dokundum. Bunlar eşit derinlikte olmayan, daracık oyuklardı.

“Yaraların epeyce iyileşti,” dedi ninem. “Yıllardır sırtındalarmış gibi.”

Kamburumu çıkardım, öne eğildim, ardından omuzlarımı döndürdüm. Artık acı yoktu. Sıkılık gitmişti.

“İşin bir kısmını kremler halletti ama bunu yapan aynı zamanda sensin. İyileştirme yetilerin kendini göstermeye başladı.”

Bütün cadılar, Fersizlere göre daha hızlı bir şekilde kendilerini iyileştirebilirken, bazı cadılarda bu süreç çok daha hızlıydı. Hatta bazıları bunu anında başarabiliyordu. Ninemin haklı olduğunu biliyordum. Kendimi iyi hissediyordum. Kulaklarım çınlıyordu...

Ama iyileşme süreci artık tamamlanmıştı. Ninem sırtımdaki kremleri temizledikten sonraki ilk gece, yatakta kıvrılabilmişim. En azından artık rahat olduğum pozisyonda uzanabiliyordum. Kendimi iyi hissediyordum ama bu uzun sürmedi. Terlemeye başlamıştım ve bir süredir gözardı ettiğim baş ağrısı, kafatasım çatlayacak gibi olana dek artmıştı. Bir bardak su içmek için mutfığa gittim ama su, kendimi hasta gibi hissetmeye yol açtı. Arka kapının basamağına oturduğum anda rahatladım. Kapı eşiğinde oturup sırtımı duvara yasladım. Gökyüzü açıktı ve dolunay ağır, devasa bir görünüm taşıyordu. Her yer sessiz, kıpırtısızdı. Kendimi yorgun hissetmiyordum. Etrafıma baktığımda, mutfak zeminine düşen uzun, karanlık gölgemi gördüm. Çekmecedен küçük bir bıçak aldım. Mutfaktayken

mide bulantısının yeniden yükselmesi için bekledim ama kapı eşiğindeki yerime döner dönmez bulantı yok oldu.

Bıçağı elimde dengeleyip, ilk denememi nerede yapacağımı düşündüm.

Bıçağın ucuyla işaret parmağımın iç kısmında küçük bir kesik açtım. Kanı emip, deriyi çekerek kesige baktım. Kan akmaya devam ediyordu. Bir kez daha kanı emdikten sonra, kesige gözlerimi dikerek iyileştirmeye odaklandım.

İyileş! diye düşünüyordum.

Kesikten kan çıkmaya devam etti.

Kendimi rahatlattım. Aya baktım. Kesigi, parmağımdaki zonklamayı hissettim. Bunu gerçekten hissetmeye odaklandım. Farkındalığımı parmağımdaki kesige ve aya yönlendirdim. Aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamamıştım. Bir süre geçmişti. Ama bir şey olduğunu fark ettim çünkü gülümsüyordum. Hatta gülümsememi durduramıyordum. Kulaklarım çınlıyordu. Bu eğlenceliydi. Bıçağın ucunu bir kez daha, bu defa parmağımın ucuna batırdım.

Ertesi gece yatağında uyumaya çalışsam da, havanın kararmasının üzerinden çok fazla zaman geçmeden bir kez daha terlediğimi ve midemin bulandığını fark ettim. Dışarı çıktığım anda kendimi daha iyi hissettim. Ben de o gece bahçede uyudum ve Arran uyanmadan hemen önce odamıza döndüm.

Üçüncü gece de bunu yaptım. Ama bu defa odaya döndüğümde Arran giyiniyordu.

“Gece nereye gittin?”

Omuz silktim.

“Annalise’le buluşmuyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Eğer...”

“Hayır dedim.”

“Ondan hoşlandığını biliyorum ama...”

“Hayır dedim! Sadece uyumakta biraz zorlanıyorum. Çok sıcaktı. Ben de dışarıda uyudum.”

Arran ikna olmuş gibi görünmüyordu. Odadan çıktığımda, Deborah’nın sahanlıkta olduğunu gördüm. Saçlarını fırçalıyor, bizi dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Mutfakta kahvaltımızı yaparken Deborah bana doğru eğilerek, “Dün gece sıcak filan değildi,” dedi. “Bence uyuyamadığını nineme söylemelisin.”

Başımı iki yana salladım.

Bunu yapmamla, Deborah yüksek sesle bildirisini yaptı. “Post-travmatik stres bozukluğu üzerine okumalar yapıyorum.”

Arran gözlerini devirirken, ben de kaşığımı mısır gevreği-me sapladım.

“Şoka verilen tepkide gecikme yaşanabilirmiş. Kâbuslar ve anlık geriye dönüşler tipik belirtilermiş. Öfke, hüsrân...”

Tepeleme mısır gevreği doldurduğum kaşığımı ağzıma sokarken öfkeyle Deborah’ya baktım.

“Sen neden bahsediyorsun Deborah?” diye sordu ninem.

“Nathan korkunç bir travma yaşadı. Uyuyamıyor. Terliyor.”

“Ah, anladım,” dedi ninem. “Kâbus görüyor musun Nathan?”

“Hayır,” diyerek direndim, mısır gevreği dolu ağzımla.

“Kâbuslar görüyorsa ve özellikle de stres altındaysa bu konuyu kahvaltı masasında açmak çok da düşünceli bir davranış değil,” dedi Arran.

“Ninem ona bir uyku iksiri verebilir diye düşünmüştüm yalnızca.”

“Uyku iksirine ihtiyacın var mı Nathan?” diye sordu Arran.

“Hayır, teşekkürler,” dedim, ağzıma daha fazla mısır gevreği tükürken.

“Dün gece iyi uyuyabildin mi bari Nathan?” Arran’ın ses tonunda aşırı ölçüde alaycı bir endişe vardı.

“Evet, teşekkürler,” dedim, mısır gevreklerinin arasından.

“Evet ama neden kendi yatağında uyumadın Nathan?” Deborah bunu sorarken önce bana, sonra Arran’a bakmıştı.

Kaşığımı kâsemdeki lapaya dönmüş gevreklerle sapladım. Arran öfkeli bakışlarını Deborah’ya dikmişti.

“Annalise’i görmek için evden kaçmıyorsun, değil mi?” diye sordu ninem.

“Hayır!” Ağzımdan çıkan mısır gevrekleri masaya saçılmıştı. Ninem dik dik bana bakıyordu.

Neden kimse bana inanmıyordu ki?

“Dün gece niye yatağında uyumadığını hâlâ söylemedin,” dedi Deborah.

“Onun açık havada uyumaktan hoşlandığını hepimiz biliyoruz, Deborah,” dedi Arran.

Kaşığımı sert bir şekilde masaya vurdum. “Yatağında uyumadım çünkü kendimi iyi hissetmiyordum, tamam mı! Bu kadar.”

“Ama...” diye söze girdi Deborah.

“Lütfen sessiz olun. Hepiniz,” diyerek araya girdi ninem. Parmaklarıyla alnına masaj yapıyordu. “Sana bir şey söylemem lazım.” Ninem uzanarak kolumu tuttu. “Kara Cadılar ve geceyle ilişkileri üzerine birçok farklı söylenti vardır.”

Nineme baktığımda, bana diktiği gözlerinde endişeli, yaşlı, ciddi bir bakış olduğunu gördüm. *Kara Cadılar ve geceyle ilişkileri mi?* İki gece dışarıda yattım diye bana bir tür Kara Cadı olduğumu mu anlatmaya çalışıyordu?

Kolumu elinden kurtarıp ayağa kalktım.

“Ama Nathan Kara...” diye söze girdi Arran.

“Zayıflıkları hakkında öyküler de var,” dedi ninem. “Bazı Kara Cadılar geceleri kapalı yerlerde olmaya dayanamazlar.

Bunlar öykü elbette. Ama bu, gerçek olmadıklarını göstermez.” Ninem bir kez daha alnını ovdu. “Geceleri içeride kalmak onları delirtir.”

Arran bana bakarak başını iki yana salladı. “Sana olan bu değil.”

“Size öykülerden birini anlatmalıyım,” diye devam etti ninem. “Bu, Nathan için önemli.”

Ninem bunu söylerken kendimi mutfağın köşesinde bulmuştum. Deborah yanıma geldi. Kolunu belime dolayıp, omzuma yaslanarak, “Üzgünüm Nathan,” diye fısıldadı. “Bilmiyordum. Bilmiyordum.”

saba'nın ölümünün öyküsü

Saba bir Kara Cadı'ydı. Bir Avcı'yı öldürmüştü ve kaçıyordu. Avcıların lideri Virginia ve seçkin Avcılardan oluşan bir grup cadı Saba'nın peşine düşmüştü. İngiltere'nin dört bir yanında, taşrada, kentlerde, kasabalarda Saba'yı takip etmişlerdi ve artık yaklaşıyorlardı.

Saba bitkin düşmüştü. Ümitsizce, bir köyün sınırında bulunan büyük bir evin kilerine saklandı. Gerçekten çaresiz kalmış olmalıydı; aksi takdirde saklanmaya kalkışmazdı. Avcılar peşindeyken bir yere saklanmak işe yaramazdı. Nerede olduğunu bulacaklarını biliyor olması gerekirdi. Ve bu oldu da. Avcılar evi bulup hızlı bir şekilde etrafını kuşattılar. Saba hiçbir yere kaçamazdı. Avcılardan bazıları kilere girmek istese de, Virginia'nın bir Avcı'sını daha kaybetmeye niyeti yoktu. Kilerin yalnızca bir girişi vardı ve bu da yerdeki döşeme kapağıydı. Virginia bu girişin bir ay için kapatılmasını emretti. Bu zaman içinde Saba ya ölecekti ya da öylesine zayıf düşecekti ki, Virginia tek bir kayıp daha vermeden onu yakalayabilecekti.

Virginia, Avcıların çoğunun bu emirden memnun kalmadığının farkındaydı. Avcılar intikam ve zafer peşindeydi. Avcılar bir an önce Saba'yı öldürüp bu avı tamamlamak istiyordu. Virginia, Saba'nın dışarı kaçmasını engellemenin yanı sıra, Avcılardan hiçbiri emirlerine

ataatsızlık edip içeri girmesin diye kapının başına bir muhafız dikti.

Gece çoktığında, Avcılar uyumak için evin içine ve bahçeye dağıldılar. Ama kimse uyuyamadı. Çünkü karanlığın çökmesinin üzerinden çok zaman geçmemişken, kilerden korkunç çığlıklar gelmeye başlamıştı.

Aralarından birinin Virginia'nın emirlerine karşı gelerek kilere girdiğini ve Saba tarafından işkenceden geçirildiğini düşünen Avcılar kiler kapısına koştu. Ama muhafız hâlâ kapalı durumdaki kapının başındaydı. Kilerden gelen çığlıklar tan vaktine dek sürdü. Avcılar uyumak için çabalıyordu. Bazıları kulaklarını elleriyle, bazıları da bir parça kumaşla kapatmayı denese de, hiçbir şey bu korkunç seslerin içlerine işlemesini engelleyememişti. Saba değil de, Avcılar çığlıklar atıyormuş gibiydi.

Ertesi sabah Avcılar bitkindi. Bunlar güçlü kuvvetli erkek ve kadın Avcılardı ama haftalardır Saba'nın peşinde olduklarından artık tükenmişlerdi.

İkinci gece çığlıklar yeniden başladı ve gene kimsenin gözüne uyku girmedi.

Bu durum her gece sürdüğünden, ilk haftanın sonunda Avcılar kendi aralarında tartışıp kavga etmeye başlamıştı. Avcılardan biri, bir diğerini bıçaklarken, bir Avcı da evi terk edip gitti. Virginia bile çaresiz bir haldeydi; onun da günlerdir gözüne uyku girmediği gibi, seçkin Avcı topluluğu anarşiye teslim olmuştu. Çığlıkların yeniden başladığı sekizinci gecede, Virginia öfkeye kapılarak kilere koştu ve kapının üzerine yığıldıkları eşyaları çekmeye başladı. Avcılar da Virginia'nın etrafına toplanmıştı ama ne düşüneceklerini bilmiyormuş gibi görünüyorlardı. Hepsi de kilere girip bu işkenceyi bitirmek istiyordu ama normalde bir kontrol timsali olan liderlerini kapıyı tırmalarken görmek, aklını kaçırp kaçırmadığını düşünmelerine yol açmıştı.

Avcılardan biri öne çıkarak Virginia'ya, kendisinin Saba'nın kilerde bir ay kapalı tutulmasını emrettiğini ve henüz yalnızca bir haf-

ta olduğunu hatırlatma cesaretini gösterdi. Virginia Avcı'yı iterek, bu işkencenin sona ermesi için kendi hayatını da, Avcılarının hayatını da riske atmayı göze aldığını söyledi.

Virginia en sonunda kapıyı açarak, peşinden gelen Avcılarıyla birlikte kilere girdi.

Kiler karanlıktı. Virginia zemini aydınlatmak için fenerini kullanarak, sandıklar, kutular, eski bir koltuk, şarap şişeleri ve bir çuval patatesin arasından kendine yol açtı. Kilerin içinde, bir başka odaya açılan bir kapı vardı. Çığlıklar bu odadan geliyordu. Virginia kapıya giderken, Avcılar da onu takip etti.

İkinci odanın boş olduğunu gördüler. Ama odanın karşı köşesinde, zar zor göze çarpan, eski paçavralardan oluşmuş bir yığın vardı.

Virginia paçavraları kaldırdığında, Saba'nın vücuduyla karşılaştı. Kadın yarı ölü durumdaydı, aklını kaçırmıştı ve hâlâ çığlıklar atıyordu. Kendi kendini tırmalamaktan yüzü yaralarla kaplanmıştı. Dilini yutmuş olduğundan konuşamıyordu. Ama çığlık atmaya devam ediyordu.

Virginia kadını orada öldürebilirdi ama bunun yerine, Saba'nın sorgulama için Meclis'e götürülmesi gerektiğini söyledi. Saba yarı cansız durumda olsa da, güçlü bir Kara Cadı'ydı. Bu yüzden Virginia kadının dışarı çıkarılmadan önce sıkıca bağlanmasını emretti.

Geceyarısı olmasına rağmen, dışarısı ay ışığı sayesinde gündüz gibi aydınlıktı. Avcılar, Saba'yı dışarı taşıırken, Kara Cadı önce mırıldanmaya, ardından debelenmeye başladı. Virginia, gece açık havaya çıkarıldığı anda Saba'nın gücünün geri dönmeye başladığını çok geç fark etmişti. Saba bir anda ağızından alevler çıkararak kendisini taşıyan iki Avcı'yı diri diri yaktı. Avcıların ellerinden kurtularak yere düştüğünde, alevlerini kullanarak vücudunu sarmış olan iplerden sıyrıldı. Virginia silahını çekip Saba'yı göğsünden vursa da, Saba'nın içinde Virginia'yı yakalayarak onu da yakmak için yeterince hayat gücü vardı. İki kadın da alevler içindeyken, Virginia'nın oğlu Clay

Saba'yı boynundan vurdu. Yere devrilen kadın, evin bahçesinde en sonunda susmuştu.

Virginia vücudundaki ağır yanıklar yüzünden öldü ve Clay, Avcıların yeni lideri oldu. Bugün de hâlâ Avcıların lideri odur.

Ninem elleriyle yüzünü ovuşturarak, "Bana bu öyküyü uzun zaman önce bir Avcı anlatmıştı," dedi. "Bu Avcı'nın eşi olan bir başka Avcı'nın ölüsünün başındaydık. Avcı çok üzgün ve çok sarhoştı. Onu dışarı çıkarıp, sakinleşmesi için bir iksir verdim. Çimenlerin üzerine oturup konuştuk.

Bana, o evi terk eden Avcı'nın, eşi olduğunu söyledi. Clay bu Avcı'nın peşine düşmüş ve yakalayarak infaz etmişti. Hatta, Avcı'yı öldürmesi için bu sarhoş kız tetiği çekmek zorunda bırakılmıştı."

Debs başını iki yana salladı. "Hepsi de canavar. Avcılar da en az..."

"Deborah! Sakın! Sakın böyle bir şey söyleme," diye araya girdi Arran.

"Saba kimdi?" diye sordum.

Ninem derin bir nefes alarak, "Marcus'un annesiydi," dedi.

Bir şekilde, buna şaşırmamıştım. Deborah'dan ayrılarak, arka kapının basamağına oturdum.

Arran da gelip yanıma çöktü. Bana sokularak, "Bu hiçbir anlama gelmiyor," dedi.

"Saba benim babaannemmiş."

"Bunların hiçbirisi senin de o kadın gibi olduğunu göstermez."

Başımı iki yana salladım. "Aynısı bana da oluyor Arran. Bunu hissedebiliyorum. Ben bir Kara Cadı'yım."

"Hayır, değilsin. Bu senin vücudun yalnızca, sen değilsin. Gerçek senle bir Kara Cadı'nın hiçbir ilgisi yok. Sende Marcus'un ve Saba'nın genlerinin bir kısmı var. Ama bu yalnız-

ca fiziksel bir durum. Fiziksel durumun, genlerin, yeteneğin... bir Kara Cadı'yı ortaya çıkaran bunlar değil. Buna inanman lazım. Senin kim olduğunu gösteren düşüncelerin ve davranışlarındır. Sen şeytani biri değilsin Nathan. Seninle ilgili hiçbir şey şeytani değil. Güçlü bir yeteneğe sahip olacaksın. Bunu hepimiz şimdiden görebiliyoruz. Ama senin iyi mi kötü mü olduğunu yeteneğini nasıl kullandığın gösterecek."

Neredeyse Arran'a inanacaktım. Kendimi şeytani biri gibi hissetmiyor ve aynı zamanda korkuyordum. Vücudum anlamadığım şeyler yapıyordu; daha başka neler yapabileceğini bilmiyordum. Vücudum kendi iradesine sahipmiş ve beni bir yola sürüklüyormuş gibiydi. Gece sancıları beni dışarı çıkararak, eski hayatımdan uzaklaşmaya zorluyordu. Kafamın içindeki gürültüler de beni insanlardan uzaklaştırıyormuş gibiydi.

Jessica ne zaman benim yarı Kara olduğumu söylese, ninem aynı zamanda yarı Ak olduğumu eklerdi. Ben de her zaman annemle babamın genlerinin vücudumda iç içe geçtiğini düşünmüştüm. Ama artık vücudumun babama, ruhumun ise anneme ait olduğunu düşünmeye başlamıştım. Belki de Arran haklıydı. Belki de şeytani bir ruha sahip değildim ama tuhaf şeyler yapan bir vücutla mücadele etmek zorundaydım.

O sabah, bir-iki gün evden uzaklaşma niyetiyle Galler'e doğru yola çıktım. Açık havada uyumak ve yabani topraklarda yaşamak bana iyi geldiği gibi, Arran'la konuştuktan sonra daha olumlu düşünmeye başlamıştım. Kim ve ne olduğumu biliyordum sanki. Aslında yaptığım şey hayata farklı bir şekilde bakmaktan daha fazlası değildi ama bu değişiklik, vücudumu izlememe ve neler yapabileceğini anlamama imkân tanımıştı. Artık vücudumu daha mesafeli ve tarafsız bir şekilde gözlemliyor, iyileştirme yetilerini deniyor ve gecenin beni nasıl etkilediğini anlamaya çalışıyordum.

Galler'de planladığımdan bir gün daha fazla kaldım. Ardından bir gün daha. Bir gün daha. Kullanılmayan bir çiftlik ambarı bularak içinde uyumaya çalıştım ve ayın, hislerimin üzerindeki etkilerini görmeye başladım. Dolunay varken geceleri kapalı bir yerde kalmak korkunçtu. Bunu denediğimde, vücudum zangır zangır titremeye başladı ve kustum. Yeni ay zamanında ambarda kalmak daha katlanılırdı; hafif bulantı dışında olumsuz bir şey hissetmiyordum. Diğer taraftan, dolunayda iyileşme yetim güçleniyordu. Bunu, kolumu keserek denedim. Yeni ay zamanı gündüz açtığım bir kesiğin iyileşmesi, dolunay altında gece açtığım benzer bir kesiğin iyileşmesine kıyasla iki kat daha uzun zaman alıyordu.

Günler geçip giderken kendi hakkımda çok şey öğrendim. Ama öğrendiklerimi kimseyle, Arran'la bile paylaşamazdım. Kara olan her şey sır olarak saklanmalıydı. Artık vücudumun bir Kara Cadı vücudu olduğunu biliyordum.

Galler'de bir aydan daha uzun bir süre kaldım. Vücudumu tanımaktan memnundum ama aynı zamanda kendi benliğimin de farkındaydım. Bir şekilde, babamın beni izlediğini düşünüyordum. Yaptığım her şeyi görüyordu. Vücudumda gerçekleştirdiğim keşifleri görüp bilge bir ifadeyle başını sallıyor, bir tavşan yakalayıp derisini yüzerek pişirdiğimde bunu takdir ederek gülümsüyordu. Ama kötü kararlar verip kendime hazırladığım berbat bir barınakta üşüdüğümde ya da nehri yanlışı bir noktadan geçmeye çalıştığımda da başını iki yana sallıyordu. Aslında her şeyi, babamın eylemlerimi yargıladığına dair bir farkındalıkla yapıyor ve her gün, belki de bir anda ortaya çıkacağını düşünüyordum.

Elbette babam hiç gelmedi. Bazen bunun, yarı Ak olmam, diğer bir ifadeyle yeterince Kara olmamam yüzünden olup olmadığını düşünüyordum. Ama ardından, bunların gerçek sınavlar olmadığını söylüyordum kendime. Asıl sınav ona ulaşmanın bir yolunu bulup bulamamamdı ve artık kendimi bunu yapmaya hazır hissediyordum.

On beşinci doğum günüme üç hafta vardı ve bir başka de-

gerlendirmeye girmeyi göze alamazdım. Meclis'in vücudumda gerçekleşen değişimleri göreceğinden ve kodumun artık *Tes-pit edilemedi* olmayacağından emindim. Kimse bana Kara Cadı olarak kodlandığım takdirde ne olacağını söylememiş olsa da, Kara Cadıların görüldükleri yerde yakalandığını ya da öldürüldüğünü biliyordum.

Buralardan gitmek zorundaydım. Ama öncelikle Arran'ı görmeliydim. Bir hafta sonra on yedinci doğum günü vardı ve bağış töreninde onun yanında olmak istiyordum. Bundan sonra, babamı aramaya çıkacaktım.

Evdeki ilk sabahımda, Deborah bana birkaç hafta önce gelmiş bir zarf verdi. Zarfın üzerinde adım yazılıydı. Hayatımda bana kimse posta yoluyla bir şey göndermemişti; tebligatlar her zaman nineme gelirdi. Bunun bir Meclis kararnamesi olabileceğini düşündüm ama zarfın içinden, üzerinde güzel bir el yazısı olan, kalın, beyaz bir kart çıktı.

Kartı Arran'a uzattım.

"Mary Walker da kim?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Doksanıncı doğum günüymüş. Doğum günü partisine davetlisin."

"Adını hiç duymadım," dedim.

"Sen bu kadını tanıyor musun nine?" diye sordu Arran.

Ninem kaşlarını çatmıştı. Temkinli bir havada başını salladı.

"Yani?"

"Yaşlı bir cadıdır."

"Eh, bunu biz de anladık," dedi Arran.

"O... ben... ben yıllardır onu ne gördüm ne de ondan haber aldım."

"Ne zamandan beri?"

“Gençliğimden beri. Meclis için çalışırdı ama sonra... biraz tuhaflaştı.”

“Tuhaflaştı mı?”

“Sıradışı davranmaya başladı.”

“Delirdi yani.”

“Eh... biraz tuhaflaştı. Orada burada birilerini suçlamaya başladı. İlk başta kendisinden başkasına zararı yoktu ama bir süre sonra delirdiği apaçık ortaya çıktı. Görünüşe göre, toplantılarda dans etmeye, Meclis Başkanı'na aşk şarkıları söylemeye başlamıştı. Sonunda, Meclis'ten onursuz bir şekilde uzaklaştırıldı. Ona karşı çok fazla sempati duyulmadığını söyleyebilirim.”

“Tamam da Nathan'ı neden doğum günü partisine çağırıyor?”

Ninemden yanıt gelmedi. Davetiyeyi okuduktan sonra, kendini çay demlemekle meşgul etmeyi seçmişti.

“Peki gidecek misin?” diye sordu Arran.

Ninem bardakları doldurmak için çaydanlığı eline aldı. “O kafayı yemiş yaşlı cadının teki,” dedim. “Ailemden başka kimse davet edilmemiş. Onu tanımıyorum ve Meclis'in izni olmadan da hiçbir yere gidemem.” Arran'a sııttım. “Yani, tabii ki gidiyorum.”

Ninem, bardaklara çay doldurmadan, çaydanlığı geri koydu.

Doğum gününe dört gün vardı. Bu dört günde ninemden Mary hakkında daha fazlasını öğrenemedim. Konuyu açtığım zamanlarda ninemin ilgilendiği tek şey, davetiyenin arkasında yazılı olan Mary'nin evinin tarifini ezberlemiş olmamdı. Davetiyenin arkasında, belli noktalarda saat kaçta olmam gerektiğini gösteren talimatlarla küçük bir harita vardı. Ninem, haritayı ve verilen zamanları dikkatli bir şekilde takip etmemi söylemişti.

Partinin olacağı günün sabahında, erken saatte yola çıkarak kasabanın tren istasyonuna gittim. Bir trene bindim ve ardın-

dan bir başka trene geçtim. Sonra da iki otobüs değiştirdim. Yolculuk yavaş geçiyordu. Aslında daha erken saatte kalkan iki otobüsü yakalayabilirdim ama talimatlar netti ve ben de bu talimatlara uydum.

İkinci otobüsün ardından beni uzun bir yürüyüş bekliyordu. Haritada gösterilen noktalar arasında, ormanda ilerledim ve bir sonraki noktaya geçmeden önce, haritada verilen zamanın geçmesini bekledim. Burası büyük bir ormandı ve ilerledikçe ortalık sessizleşti. Yolculuğumun son ayağını beklerken, kafamın içinde hiç gürültü olmadığını, etrafımı çok güzel bir sessizliğin sardığını fark ettim. Kafamın içinde hangi seslerin kaybolduğunu anlamaya çalışırken, neredeyse yeniden yürümeye başlamam gereken zamanı kaçıırıyordum. Ama haritadaki talimatlara bağlı kaldım ve en nihayetinde, küçük bir açıklık alanda, harap durumda bir kulübeye ulaştım.

Solunda bir sebze bahçesi olan ve sağından bir çayın aktığı kulübenin önünde tavuklar dolanıyordu. Sağa dönerek, çaydan biraz su içtim. Su tatlı ve berraktı. Akıp giden temiz suyun üzerinden atlamak için adım aralığımı çok değiştirmem gerekmedi. Kulübenin etrafından dolandım. Öylesine harap durumdaydı ki, arka kısmı gerçekten de çökmüştü ve durduğum yerden, içinde bir tavuğun dolandığı yatak odasını görebiliyordum. Yeşil renkli küçük kapının önüne geldim ve çürümüş ahşap içeri göçer diye hafifçe vurdum.

“Böyle bir günde içeri tıkılıp kalmak yazık olurdu.”

Arkama döndüm.

Duyduğum güçlü, yüksek ses, karşımdaki, kafasında sarkık, geniş kenarlı bir şapka, üzerinde deliklerin olduğu çuval gibi bir kazak, gene deliklerin olduğu çuval gibi bir kot pantolon ve ayaklarında büyük, çamurlu lastik çizmelerin olduğu, kamburu çıkmış yaşlı cadıya ait değilmiş gibiydi.

“Mary?” Emin değildim. Dudaklarının üzerinde bir tutam beyaz bıyığın bittiği bu kişi bir erkek de olabilirdi pekâlâ.

“Kim olduğunu sormama gerek yok.” Bu sesin bir kadına ait olduğuna şüphe yoktu.

“Hımm... Mutlu yıllar.” Elimdeki hediye sepetini ona uzattığımda, sepeti almak için hiçbir harekette bulunmadı.

“Hediyeler. Senin için.”

Gene bir şey söylemedi.

Sepeti aşağı indirdim.

Gıdaklamış, belki de öksürmüş gibi bir ses çıkardı. Bu sesle birlikte çenesinden aşağı salyaları almıştı. Kazağının koluyla çenesini sildi.

“Daha önce hiç yaşlı bir cadıyla karşılaşmadın mı?”

“Çok değil... eh...”

Bana yaklaşmasını izlerken mırıldanmam zayıflayarak keşildi.

Neredeyse iki büküm olduğundan, bana bakmak için geriye yaslanıp hafifçe yana dönmesi gerekmişti. “Belki de ilk başta düşündüğüm gibi, babana çok benzemiyorsundur. Ama kesinlikle benzer bir havanız var.”

“Onu tanıyor musun... demek istediğim... onunla tanıştın mı?”

Sorumu duymazdan gelerek, sepeti elimden aldı. “Benim için mi? Hediyeler?”

Kulakları iyi duymuyormuş gibi davranıyordu ama bence gayet iyi duyuyordu.

Çayın başına giderek, seyrek çimenlerin üzerine oturdu. Ben de yanına otururken, sepetin içinden bir reçel kavanozu çıkardı. “Erik mi?”

“Elma ve böğürtlen. Bahçemizden. Ninem yaptı.”

“Şu yaşlı kaltak.”

Ağzım açık kalmıştı.

“Ya bu?” Mumla mühürlenmiş ve kurdele bağlanmış, büyük toprak kabı havaya kaldırmıştı.

“Hımmmm... eklem ağrılarını teskin edici bir iksir.”

“Hah!” Kabı yere koyarak, “Ama iksirlerde her zaman iyiydi,” dedi. “Bundan, hâlâ güçlü bir yeteneğinin olduğunu çıkarıyorum?”

“Evet.”

“Sepet de güzelmış. Asla yeterince sepetin olmaz, hayatta bunu anladım ben,” dedi. Elinde evirip çevirdiği sepeti inceliyordu. “Bugün başka bir şey öğrenmesen bile hiç değilse bunu hatırla.”

Aval aval başımı salladıktan sonra yeniden soruma döndüm. “Marcus’la tanıştın mı?”

Bir kez daha sorumu duymazdan gelerek, sepetteki en son hediyeyi çıkardı. Bu, deriden ince bir şeritle bağlanmış, rulo yapılmış bir kâğıttı. Şeridi çekip çıkarırken, “Bir de deriden ayakkabı bağcığı,” dedi. “Hiç de fena gitmiyorum, ha? Böylesine bir doğum günü... uzun zamandır olmamıştı.”

Mary rulo yapılmış kâğıdı açtı. Tükenmez kalemle ağaçlarla sincapları çizdiğim bir resimdi bu. Bir süre resmi inceledikten sonra, “Babanın da resim yapmaktan hoşlandığını sanıyorum. Senin gibi, onun da buna yeteneği vardı.”

Öyle miydi? Bu kadın bunu nereden biliyordu ki?

“Birisi sana iltifatta bulunduğunda, teşekkür etmek nezaketendir.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Mary gülümsedi. “Akıllı çocuk. Hadi şimdi biraz çay içip pastamızı yiyelim... doksan mum birden yakmak ilginç olacak.”

Günün ilerleyen saatlerinde, çimenlere oturmuş çay ve pastayla sessizce piknik yapıyorduk. Doksanını birden nasıl sığdırdığıma dair bir fikrim olmasa da, Mary’nin ağır ağır saydığı

mumları küçük kirazlı pastaya yerleştiren ben olmuştum. Bir büyü mırıldanan Mary'nin parmaklarını şıklatmasıyla mumlar birden alev aldı. Ama tkrkl nefesi mumları söndürmeye yetecek kadar gcl olmadığından, mumları ben söndürmek zorunda kaldım. Bunlar olurken, pastanın malzemeleri, mumlarını nerede sakladığı ve smklbcekleri sebze bahçesinden uzak tutacak bir büyü bilen birinin gelmesini ne kadar istediği dışında, Mary'den hiçbir şey öğrenemedim.

Ben de, neden beni doğum gününe davet ettiğini sordum.

"Kendi başıma kutlamak istemediğim işin," dedi.

"Peki o zaman neden ninemi davet etmedin?"

Mary ağzını şapırdatarak fincanındaki soğuk çaydan birkaç yudum içip gürültülü bir şekilde geçirdi.

"Seni davet ettim çünkü seninle konuşmak istiyordum. Nineni davet etmedim çünkü onunla konuşmak istemiyordum." Bir kez daha geçirdi. "Ah, bu pasta güzelmiş."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Meclis ve baban hakkında. Ama baban hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum. Ama Meclis'i bilirim. Zamanında onlar işin çalışırdım."

"Ninem bunu söylemişti."

Sessizlik.

"Meclis hakkında ne biliyorsun Nathan?"

Omuz silktim. "Değerlendirmelerine gitmem ve tebligatlarını takip etmem gerekiyor."

"Bunlardan bahset bana."

Ben de olanları gerçeklerden ayrılmadan anlattım.

Ben anlatırken Mary sorular sormak yerine, yalnızca başını salladı ve arada bir salyası aktı.

"Bir sonraki değerlendirmeye gidersem beni öldüreceklerini sanıyorum."

“Belki... ama sanmam. Şu ana dek seni öldürmemiş olmalarının bir nedeni var. Ama bunun nedeni, sana karşı nazik ve yüce gönüllü olmaları değil. Bundan emin olabilirsin.”

“Sen nedeni biliyor musun?”

“Ne olabileceğine dair bir fikrim var.” Kazağının koluyla ağzını sildikten sonra, hafifçe koluma vurdu. “Çok geçmeden gitmen lazım.”

Güneş artık ağaçların arkasındaydı. “Evet, geç oldu.”

Pençe gibi açtığı eliyle kolumu sıkı bir şekilde tuttu. “Hayır, buradan gitmenden bahsetmiyorum. Çok geçmeden evinden ayrılman lazım. Mercury’yi bul. O sana yardım edecek. Sana üç armağanını verecek.”

“Ama babam...”

“Babanı bulmaya çalışmamalısın. Sana Mercury yardım edecek. Başı belada olan birçok cadıya yardım etmiştir. Elbette bunun karşılığında bir ödeme bekleyecek. Ama sana yardım edecek.”

“Mercury de kim?”

“Bir Kara Cadı. Kocamış bir Kara Cadı. Ha! Sen benim kocamış olduğumu sanıyorsun, değil mi? Asıl kocamış olan *odur*. Ama yeteneği güçlüdür, çok güçlü. Havayı kontrol edebilir.”

“Tamam da o bana nasıl kan verebilir ki? Benim ebeveynim, ninem, dedem filan değil.”

“Hayır, değil. Ama çok kurnaz bir işkadınıdır. Ne gariptir ki, Mercury’nin başarısının kaynağı Meclis’tir. Meclis yıllar önce bütün Ak Cadılardan alınacak kanlarla bir kan bankasının oluşturulmasına karar verdi. Böylelikle, bir çocuk öksüz kaldığında Meclis araya girerek, bağış törenini kendisi gerçekleştirebilecekti.”

“Bu işe yaradı mı?”

“Evet, hem de mükemmel bir şekilde. Yapılan büyü üzerin-

de oynandığını sanıyorum ama çocuğa verilen kan ebeveynlerine ya da ninesine, dedesine ait oluyordu ve üç armağan da veriliyordu."

"Dur da tahmin edeyim... Mercury bu kanın bir kısmını çaldı." Yani bu durumda onda annemin kanı da olması gerekirdi.

"Eh, bunu tahmin etmek zor değil. Herhangi bir budala çıkıp er ya da geç böyle bir şeyin olabileceğini Meclis'e söyleyebilirdi ve birçok kişi bunu yaptı da. Bu kişiler Meclis'i uyarırken, ve Meclis de kanların güvende olduğuna dair herkesi temin ederken, Mercury dükkânı parça parça götürmeye başlamıştı bile. Ama asla şişelerin tamamını çalmıyordu. Yalnızca, bir küçük cadının ailesiyle ya da Meclis'le arası açıldığında, yardım için kendisine koşmasını sağlayacak kadar.

Cadı kanı gerektiren birçok iksir vardır. Ak Cadılar, kendi cemaatleri içinde yardım bulamadığında Mercury'ye gider. Bir iksir için Ak Cadı kanına gereksinim duyduklarında, Kara Cadılar da Mercury'ye gider. Mercury cadılara bedava yardımda bulunmaz ama karşılığında para da istemez; ödemesini aynı cinsten alır. Yani kana karşılık iksirler, büyüler, ender bulunan muhteviyat malzemeleri, büyülü nesneler alır... anladın işte. Kendinde böyle bir yetenek olmamasına rağmen iksir hazırlamayı ve büyü yapmayı da öğrenmiştir. Güçlü büyülere erişimi vardır ve zaman içinde çok güçlü bir cadı olmuştur."

"Onu nasıl bulabilirim?"

"Ah, nerede olduğunu inan bilmiyorum. Bilen çok kişi de yoktur. Ama Meclis'in yöntemlerini kabul etmeyen veya şu ya da bu nedenle Meclis'le arası açılan az sayıda Ak Cadı vardır. Mercury bu cadıları kullanır. Bu cadılardan birini tanırım."

"Bu kişiye güvenebilir miyim?"

"Evet, Bob'a güvenebilirsin. Meclis'e karşı çıkmak için kendi nedenleri vardır onun. O iyi bir dosttur."

Bir süre sessiz kaldık. Mary'ye güvenebileceğimi düşünsem de, Mercury sorunlarım için iyi bir çözüm gibi görünmüyordu. Ve babamı görmek istiyordum.

"Ama sanıyorum ki babam..." diye söze başladım.

"Evet, baban hakkında konuşalım," diyerek sözümü kesti Mary. "Elbette, kendisini o kadar yakından tanımam. Ninen benden daha iyi tanır."

Bunu doğru duyup duymadığımdan emin olamamıştım.

"Yüzündeki ifadeden, ninenin bundan hiç söz etmediğini anlıyorum."

"Hayır! Ninem Marcus'u nereden tanısın ki?"

"Birazdan buna geleceğiz. Ama önce bana baban hakkında bildiklerini anlat."

Başım dönüyordu. *Ninem, Marcus'u tanıyormuş*. Demek ki...

Mary kolumu dürttü. "Marcus hakkında bildiklerini anlat bana. Birazdan ninene de geleceğiz."

Kararsız kalmıştım. Ninem asla Marcus hakkında konuşmamamı söylemişti. Kendisi de asla onun hakkında tek kelime etmemişti. Demek bunca zamandır bunu benden sır olarak...

Bir anda, açık ve yüksek bir sesle söyledim. "Marcus benim babam. O, İngiltere'de kalan az sayıdaki Kara Cadi'dan biridir."

Meclis beni duyabilir diye babam hakkında konuşmaktan her zaman korkmuştum. Ama artık, *onun* beni dinlediğini hissediyordum.

Birden babama da nineme de öfkelenerek, "O güçlü ve merhametsiz," dedim. "Ak Cadıları öldürüp yeteneklerini ellerinden alır. Ama esas olarak Meclis üyelerini, Avcıları ve ailelerini öldürür. Kendi yeteneği, yani diğer cadılardan çalmamış olduğu yeteneği, hayvanlara dönüştürmesidir. Bunun anlamı, yeteneklerini eline geçirmek istediği cadıların kalplerini yiyebileceğidir. Aslana ya da o türden bir hayvana dönüşüp, bu

cadıların hâlâ atmakta olan kalplerini yiyerek yeteneklerini çalar.”

Nefesim ağırlaşmıştı.

“Babamın annesi Saba’ydı. Saba, Clay tarafından öldürüldü. Saba da Clay’in annesi Virginia’yı öldürmüştü. Saba geceleri kapalı mekânlarda kalmakta zorlanıyordu. Ben de öyleyim. Sanırım Marcus da öyleydi.

Resimde iyiyim; Marcus da öyle. Okumakta gerçekten berbatım ve sanırım Marcus’un kötü olduğu az sayıdaki şeyden biri bu. Kafamın içinde garip sesler var ve bunun ailemin tamamında geçerli bir durum olduğuna bahse girebilirim.

Marcus Ak Cadılardan nefret ediyor. Ben de iyi geçiniyor sayılmam. Ama çıkıp onları öldürmüyorum!” Son cümleyi ağaçlara doğru bağırmıştım.

“Geride kimse bırakmıyor. Kadınları, çocukları, herkesi öldürüyor. Bir tek annemi öldürmedi. Herhalde Jessica, Deborah ve Arran’ı da öldürürdü ama anneme saldırdığı gece, çocuklar ninemle birlikteydi. Çocukların babasını öldürdü.”

Sessizlik.

Mary’ye bakarak daha alçak sesle devam ettim. “Annemi öldürmedi. Sen birbirlerini tanıdıklarını söyleyen de, ninemi de öldürmedi. Ninemin onu, sana göre daha iyi tanıdığını söylüyorsun. Bu durumda bir kereden daha çok bir araya gelmiş olmalılar...”

Mary başını salladı.

“Marcus annemi tanıyordu. Annem de ondan nefret etmiyordu, değil mi? Ondandır korkmuyordu? Onu hor görmüyordu?”

“Sanmıyorum.”

Kararsız kalmıştım. “Ama onlar... arkadaş... veya sevgili olamazlardı... Öyle olsaydı...”

“Bu kabul edilemez olurdu,” dedi Mary.

“Öyle olsalardı, bunu sır olarak saklamak zorunda kalırlardı... Ama ninem bunu anladı mı?”

“Ya da en başından beri biliyordu.”

“Ama her halükârda bir şey fark etmiyor. Ninem de bu ilişkiyi gizli tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdı.”

“Bu, anneni koruyabilmesi için yapabileceği en iyi ve tek şeydi. Düşünecek olursak, ninenin bunda çok iyi olduğunu da kabul etmem gerekir. Annenle babanın yılda bir kez buluştuklarını sanıyorum.”

“Yani, Marcus’la annem... birbirlerini görmek istiyorlardı... buluşmak için plan yaptılar, çocukları nineme gönderdiler... ama beklenmedik şekilde annemin kocası ortaya çıktı... Marcus da onu öldürdü.”

Mary dediğim her şeye başını salladı.

“Annem de hissettiği suçluluk yüzünden kendini öldürdü...” Göz ucuyla, Mary’nin başını iki yana salladığını fark ettim.

“Marcus’la olamadığı için mi?”

Mary başını iki yana sallamaya devam ediyordu.

Bakışlarımı Mary’den başka bir yöne çevirerek, en sonunda, her zaman bildiğim şeyi söyledim. “Benim yüzümden mi?”

Mary elini koluma koymuştu. İhtiyarlıktan sulanmış, solgun gözlerine baktım. “Ama senin sandığın şekilde değil.”

“Başka nasıl bir şekilde olabilir ki?”

“Sanırım senin de kendisine benzeyeceğini umuyordu. Diğer çocukları gibi. Ama sen ona benzemiyordun. Doğduğun anda babanın Marcus olduğu apaçık belliydi.”

Yani benim yüzümdendi.

Mary daha da üzerime geldi. “Meclis, annenden ne yapmasını istedi?”

Jessica’nın öyküsünü ve anneme gönderildiğini söylediği kartı düşündüm. “Beni öldürmesini.”

“Hayır. Meclis’in hiçbir zaman böyle bir şey istemiş olabileceğini sanmıyorum. Ama annen bir Ak Cadı’ydı ve bir Kara Cadı’ya âşık olup ondan bir çocuk yaptı. Annenin ilişkisi yüzünden de kocası –bir Ak Cadı, Meclis’in üyesi olan bir Ak Cadı– öldürüldü.”

Bu gerçek içimde bir boşluğun oluşmasına neden olmuştu. Meclis, annemin kendisini öldürmesini istemişti. Bunu ona yaptıran Meclis’ti.

www.webcanavari.net / Orppersephone

iki silah

Ertesi sabah Mary yulaf lapası yaptı. Kendi lapasını, iğrenç sesler çıkararak yavaş yavaş emdi. Gece uyuyamamış olduğundan, bu sesler cinleri tepeme çıkarıyordu.

Ağzına tıktığı kaşık kaşık lapa arasında, "Ninen seni olabilecek en iyi şekilde yetiştirmiş," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ninem bana yalan söylemiş."

"Ne zaman?"

"Marcus'la karşılaştığını, Marcus'u tanıdığını bana söylemediği zaman. Babamın anneme saldırmış olduğu anlatılırken, bunu reddetmediği zaman. Annemin ölümünün sorumlusunun aslında Meclis olduğunu bana söylemediği zaman."

Mary kaşığıyla beni dürttü. "Meclis benim nerede olduğumu ve senin neleri öğrenmeni sağladığımı biliyor olsa, sence bana ne yaparlardı?"

Bakışlarımı başka bir tarafa çevirdim.

"Yani?"

"Bana, başka türlü davransaydı ninemi öldürmüş olacaklarını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Ve bundan sonra da öldürebileceklerini."

Mary'nin haklı olduğunu biliyordum elbette ama bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Mary, "sabah huysuzluğumu üzerimden atmam" için bana bir dizi angarya iş verdi.

Kümesin içini temizlememi yönlendirirken, "Ninem, Meclis'ten onursuz bir şekilde atıldığını söyledi," dedim.

"Eh, sanırım olanları anlatmanın bir yolu da bu."

"Sen nasıl anlatırdın?"

"Talihli bir kaçış, diyelim. Elindeki işi bitirip kümesi kapat. Ardından çay demle, ben de sana olanları anlatayım."

Ben kulübenin içindeki sobada biraz su ısıtırken, Mary de dışarıda, güneşin altında oturdu. Çayı hazırlayıp dışarı çıktığımda, eliyle yanındaki çimenlik alana vurdu. Sırtımızı kulübenin duvarına yasladık.

"Meclis çok tehlikelidir; bunu sakın unutma Nathan. Kimsenin Kara Cadılara karşı en küçük zayıflık belirtisi göstermesine bile göz yummazlar. Bir keresinde, sahip olduğum bir endişeyi dillendirecek kadar budalaca davrandım. Meclis için sekreter olarak çalışırdım. İşim kayıt tutmaktı. Meclis'in birçok belgesi vardır ve ben de işimi gayet iyi yapıyordum. Ama bir gün belgeleri toplarlarken, birkaç dakikalık boş zamanım oldu ve ben de belgelerden birini okumaya karar verdim. Bu belgede, bir Kara Cadı'nın cezalandırılması yer alıyordu. Dehşet vericiydi.

Budala gibi, Meclis üyelerinden birine, uygulanan bu cezanın korkunç olduğunu söyledim. Sorun bu değildi. Ceza korkunçtu ve öyle olması da gerekiyordu. Burada konuyu kapatmış olsam, hiçbir şey olmazdı. Ama kapatmadım. Bu durum çok fena kafama takılmıştı. Uyuyamıyordum. Cezalardan her zaman haberim vardı ama bir şekilde, ne denli acı verici olduklarını fark edememiştim. Cadının ölmesine izin vermeden

önce bir ay süren işkence. Meclis için çalışmamın nedeni esasen Ak Cadıların iyi, asil olduklarına inanmamdı ve onların da Kara Cadılar kadar kötü oldukları gerçeğiyle yüz yüze kalmıştım. Fersizler kadar kötü. Diğer herkes kadar kötü.

O günlerde hücrede bir Kara Cadı vardı ve artık ona neler yapıyor olabileceklerini biliyordum.

Ona yardım etmeye kalkışmak bile aptalcaydı. Asla oradan kaçamazdı. Ama doğru olana dair öfkeyle doluydu içim. Ben de elimden gelen neyse onu yaptım.

Bu Kara Cadı'ya karşı öfkemden deliriyormuşum gibi davrandım. Meclis üyelerinden birinin ailesini öldürmüş olduğundan, bu inanması zor bir durum değildi. Gerçi Meclis üyeleri bana her zaman pislüğün tekiymişim gibi davranan burnu havada, kibirli tiplerdi."

Höpürdeterek çayından birkaç yudum aldı.

"Hücreye gitmek için bir bahane uydurdum. Doğru düzgün bir planım da silahım da yoktu ama kapının yanında bir masa, üzerinde de bıçaklar... ve başka şeyler vardı. Sanırım bunlar işkence aletleriydi. Elime bir bıçak alıp, esire saldırıyormuşum gibi çılgınlık atıp bağırdım. Saldırmanın hiçbir anlamı yoktu; onu öldürmem imkân dahilinde değildi. Ama beni tutmaya çalışan gardiyanla boğuşurken, bıçağın hücresinde zincirli olan cadının uzanabileceği bir yere düşmesini sağladım. Cadı, bıçağı eline alır almaz kendisini kalbinden bıçakladı."

Mary fincanını yere koydu.

"Orada delirmişim gibi davrandım. Bu işten yakamı da sıyırdım. Ama kuşkular vardı. Bazıları numara yaptığımı düşünüyordu. Ben de o günden beri... ne deniyordu buna? Ortalık-tan kayboldum."

"Vay be."

"Evet, ben de çoğu zaman yaptığım şeye şaşıp kalıyorum.

Ama pişman değilim. O adamı haftalarca sürececek bir işkence-
den kurtardım.”

“Kimdi o?”

“Ah, en sonunda güzel bir soru.”

Elini nazikçe kolumun üzerine koydu.

“Massimo’ydu. Marcus’un dedesi.”

O sabahın ilerleyen saatlerinde, Mary bana eve dönüş yolunda
uyacağım talimatları ezberletti. Gelirken kullandığım talimat-
lara benziyorlardı.

“Bu takip edilmemem için bir tür büyü mü?”

“Bu benim uzmanlıklarımdan biridir ve tam olarak başarıl-
ması da epey alengirlidir. Çoğu cadının bunun için sabrı yok-
tur. Her adımında vaktini kullanmalısın. Bunu yapabilirsen
Avcılar bile seni takip edemez.”

“Avcılar buraya gelirken beni takip edebilirdi sanırım.”

“Avcılar seni her yerde takip eder Nathan. Her zaman da
etmişlerdir. Buraya yaptığın yolculuk dışında. Ve talimatlara
uyarsan eğer, buradan evine yapacağın yolculuk dışında.”

“Beni her zaman takip mi ediyorlar?”

“Onlar Avcı, Nathan. Adları üzerlerinde. İşlerinde de çok
iyiler.”

Başımı salladım. “Öyle, biliyorum.”

“Hayır, bildiğini sanmıyorum. Düşmanını asla küçük görme
Nathan. Asla. Avcılar seni her yerde takip eder ve seni istedikleri
zaman öldürebilirler. Bunu istiyorlar Nathan. Ama Meclis için ça-
lışıyorlar ve Meclis de onları kontrol altında tutmayı başarıyor.”

“Yani Meclis’e müteşekkik mi olmalıyım?”

Mary başını iki yana salladı. “Meclis Avcılardan çok daha
tehlikelidir. Bunu da sakın unutma. Onlar Avcıları kullanır.
Kullanabilecekleri her şeyi kullanırlar.”

“Her şey”le neyi kastettiğinden emin değildim. “Ninem, casus kullandıklarını söylemişti.”

“Evet, casusluk en sevdikleri yöntemlerden biridir. Kimseye güvenme Nathan. Arkadaşlarına, ailene bile. Meclis bunu yapabildiği takdirde Ak Cadıları casus olarak kullanmaktan alsa geri durmaz. Genellikle de bunu yapabilirler.

Meclis ve Avcılar tek bir amaçta birleşmiştir: Marcus'un ölmesini istiyorlar. Ve tüm soyunun da.”

“Dün, Meclis'in beni hiçbir zaman öldürmek istemediğini söylemiştin.”

“Bunu henüz istemiyorlar. Şu anda, canlı olman onların menfaatine.”

“Yani Marcus'u tuzaga düşürmek için beni mi kullanmak istiyorlar?”

“Bu fikri değerlendirdiklerine eminim; büyük ihtimalle denemişlerdir de. Ama bundan daha fazlası geçerli. Bir daha hiçbir değerlendirmeye gitme. Mercury'yi bul. Bağış törenine dek seni saklayacaktır. En kısa zamanda ona git.”

Yeniden başımı salladım. Mary'nin bana söyleyeceği son bir şey daha olduğunu anlamıştım. Ama bir kez daha sessizleşmişti.

“Marcus hakkında hatırladığım bir şey daha var,” dedim. “Birkaç yıl önce bir Ak Cadı ailesine, Grey ailesine bir saldırı oldu. Marcus bütün aileyi öldürdü. Ama sanırım bu ailenin elinde olan bir şeyi almak istiyordu. Fairborn denilen bir şeyi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Mary başını salladı. “Evet, biliyorum. Bir bıçaktır.”

“Marcus neden bu bıçağı istiyor?”

“Bu özel bir bıçaktır. Şeytani bir silah. Fairborn'un adını, yüz yıldan daha uzun zaman önce bu bıçağı yapan adamdan aldığını sanıyorum. Bıçağın üzerine adını işlemiştir. Hücrede

gerçekleştirdiğim saldırıdan sonra Meclis'in açtığı soruşturma-
da bu bıçağı çok yakından tanıma şansım oldu. Bu, Massimo'ya
fırlattığım bıakmış. Ve aslında Massimo'nun bıağıymış."

"Marcus'un bunu neden geri istediğini şimdi anlıyorum."

"Hayır. Anladığını sanmıyorum Nathan."

Mary elinin tersiyle alnını ovalayıp içini çekti.

"Marcus birkaç hafta önce beni ziyaret etti. Benden bir iyilik
istedi. Marcus geleceğe... olası geleceklere dair anlık görüler g-
rebilir. Bunun bir yetenekten ziyade bir yük, bir külfet olduğu-
nu sanıyorum. Grlerinin birinden bahsetti bana. İlk kez çok
uzun yıllar önce gördüğü ve bugün de hâlâ görmekte olduğu
bir gelecekten. Sana bundan bahsetmemi istedi. Bunu bildiğin
takdirde, kendisini daha iyi anlayacağını düşünüyor."

"Benim için bir mesajı var! Sen de ben buradan neredeyse
ayrılana dek bekledin, ha!"

"Bana kalsa sana bundan hiç bahsetmezdim. Anlamalısın
Nathan. Bu bir gr. Olası bir gelecek. Yalnızca bu kadar. Ama
görülere ne kadar bağlanırsan, bunların gerçekleşme olasılığı
da aynı lde artar."

"Ondan bir haber almayı ne kadar istediğime dair fikrin var
mı?" Ayağa kalkıp biraz yürüdükten sonra geri dönüp, eğilerek
yüzüne yaklaştım. "Anlat."

"Nathan, geleceğe dair görüler gören çok fazla Ak Cadı var-
dır. Marcus bu görüye sahipse, Meclis'in de bunu biliyor olabi-
leceğinden emin olabilirsin. Marcus, senin kendisini anlamanı
istiyor. Ama aynı zamanda Meclis'i anlamanı da."

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Birlikte kullanıldıklarında babanı öldürecek olan iki silah
var. Bu silahlar kullanılacakları zamana dek Meclis'in koruma-
sı altında."

"Nedir bu silahlar?"

“İlki, Fairborn.”

“Ve?”

“Diğer silah...”

O anda, bunu duymak istemediğimi fark ettim. Ne söyleyeceğini biliyordum. Kafamın içinde gök gürlemesi, bir hayvanın hırlaması gibi bir ses vardı. Bu sesin kafamın içinde kalmasını, daha da yükselmesini istedim. Çünkü bu, beklediğim mesaj değildi. Bu yanlış olmalıydı. Mary bunu söylüyordu ama kafamın içindeki sesler yüzünden yanlış duymuştum. Sesler devam ettiği takdirde duymam da...

“Nathan! Beni dinliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Onu öldürmeyeceğim.”

“Gitmek zorunda olmanın nedeni de bu zaten. Ak Cadılarla biraz daha kalırsan, Meclis bunu yapmanı sağlayacak. İkinci silah sensin Nathan.”

altıncı tebligat

Tek bir gelecek.

Bu, kendi kendime tekrarladığım bir mantraya dönüşmüştü. Milyonlarca, milyarlarca olası gelecek vardı.

Onu öldürmeyecektim. Bunu biliyordum. O benim babamdı.

Onu öldürmeyecektim.

Onu görmek istiyordum. Ona bunu söylemek istiyordum. Ama o görüsüne inanıyordu. Beni görmek istemeyecekti. Bunu asla istemeyecekti.

Onu görmeyi denediğimde, onu öldürmek istediğimi düşünecekti. Beni öldürecekti.

Mary bana Mercury'yi bulmama yardımcı olacak arkadaşı Bob'un adresini vermişti. Bir an önce evden ayrılmamı söylediğinde, ona bunu yapacağımı söylemiş olsam da, aslında bunu öylesine söylüyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Eve doğru yola çıktım.

Ninemle konuşmak istiyordum. Ona Marcus hakkında sormam gereken sorular vardı. Bana bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Arran'ın bağış törenine de yalnızca bir gün kalmıştı.

Onun yanında olmak ve törenden sonra evden ayrılmak istiyordum.

Eve geldiğimde akşam olmak üzereydi. Hava hâlâ aydınlıktı. Ninem mutfakta, bağış töreninin sonrası için kek yapıyordu. Mary'nin partisi hakkında hiçbir şey sormadı.

"Merhaba", "Seni özledim" ya da "Kek nasıl oluyor?" demedim. İçeri girer girmez, "Marcus'la kaç kere karşılaştın?" diye sordum.

Ninem meşgul olduğu işi bırakarak mutfak kapısına doğru baktı. "Jessica, Arran'ın bağış töreni için eve geldi."

Nineme yaklaşarak sesimi alçalttım. "O benim babam. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

Ninem başını iki yana salladı. Her şeyi ertesi gün anlatacağını söyleyerek beni ikna etmeye çalışsa da, Jessica'yı çağırıp öğrendiklerimi ona anlatmakla tehdit ettim. Ninem böyle bir şeye asla kalkışmayacağını bilirdi bilmesine ama kendini sandalyeye bırakarak, ancak mırıldanma gibi duyulan bir sesle Marcus ve annem hakkında bildiği her şeyi anlatmaya başladı.

Yatak odamızda pencereyi açtım. Hava kararmış ve ayın incecik bir dilimi yükselmeye başlamıştı. Arran yatağından çıkarak bana sarıldı. Ben de uzun süre ona sarıldım. Ardından pencerenin önünde, yere oturduk.

"Doğum günü partisi nasıldı?" diye sordu Arran.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana hiçbir şey anlatamaz mısın?"

"Asıl sen bana yarından bahset. Nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim. Biraz gergin. Umarım elime yüzüme bulaştırmam."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Jessica tören için eve geldi."

"Ninem söyledi."

“Sen de gelecek misin?”

Başımı iki yana sallayamamıştım bile.

“Sorun değil,” dedi.

“İstiyordum.”

“Şu anda burada olmanı tercih ederim zaten. Bu daha iyi.”

Arran’la birlikte izlediğimiz filmlerden ve sonrasında bir kez daha bağış töreni üzerine konuştuk. Annemiz gibi onun yeteneğinin de iyileştirme gücü olacağını söyledim. Annemizin güçlü bir yeteneği vardı ve istisnai ölçüde nazik, yumuşak bir insandı; bunu bana ninem söylemişti. Arran’ın da onun gibi olacağını sanıyordum. Arran ise, artık her ne olacaksa, bunun zayıf bir yetenek olacağını düşünüyordu ama bunu kafasına taktığı da yoktu. Bu konuda dürüst olduğunu biliyordum.

Gecenin geç saatlerinde, Arran yattıktan sonra, onun için bir resim çizdim. Resimde Arran’la birlikte korulukta oyun oynuyorduk.

Gecenin devamında, açık pencerenin önünde, uyuyan Arran’ı izleyerek ayakta kaldım. Jessica orada olacağından, bağış töreni için kalamayacağımı biliyordum. Arran’a da nereye gideceğimi söyleyemezdim. Ona veda bile edemezdim.

Hâlâ annemle babamın ilişkisini ve ninemin neden bunu benden sakladığını anlamlandırmaya çalışıyordum. Ama sonunda, bütün bunlar hakkında hiç düşünmemek çok daha kolay geldi.

Evden ayrıldığımda hava hâlâ karanlıktı. Arran yatağına sere serpe yayılmış; bir ayağı aşağı sarkmıştı. Parmak uçlarıma bir öpücük kondurup alnına dokundum, resmi yastığının üzerine koydum ve sırt çantamı aldım.

Salondaki masa lambasına giderek altında duran annemin fotoğrafını elime aldım. Artık bana daha farklı görünüyordu. Kocasını muhtemelen onu sevmişti –adam yeterince mutlu görü-

nüyordu- ama annemin üzgün bir ifadesi vardı. Gülümsemeye çalışmış ama yalnızca gözlerini kısabilmişti.

Fotoğrafı yerine koyup hızlı adımlarla mutfaktan geçtim.

Dışarı çıktığım anda taze havanın verdiği rahatlığı hissettim. Hızla bana yaklaşan cep telefonlarının uğultusunu duyduğumda, henüz bir-iki adım atmıştım. Ansızın, iki karanlık siluet çıktı. Elleriyle kollarımı ve omuzlarımı tutup, beni döndürerek evin duvarına çarptılar. Debelenmeye çalışmamla birlikte, beni kendilerine çekip yeniden duvara çarpmaları bir oldu. Bileklerime kelepçe taktıklarını hissettim. Ve beni bir kez daha geri çekerek duvara çarptılar.

Değerlendirme odasıındaydım. Bir arabanın arkasında, her iki tarafımda iki Avcı'yla yaptığımız yolculuktan sonra kelepçeleri çıkarmışlardı. Duyduğum konuşmalardan, ninemin arkamızdan gelen bir başka arabanın içinde olduğunu anlamıştım.

Aklıma Arran'ın bağış töreni geldi. Ninem orada olamayacaktı. O anda, Jessica'nın törene katılmak için değil, yönetmek için gelmiş olduğunu anladım. Meclis, Arran'a verilecek kanı Jessica'ya teslim etmiş olmalıydı. Arran bundan nefret edecekti. Bu da her şeyin aslında yalnızca bir parçasıydı. Böğrümüze soktukları bıçağı döndürmekten keyif alıyorlardı.

Üç Meclis üyesinin önündeydim. İlk konuşan Meclis Başkanı oldu. "Bugün buraya bazı ciddi soruları cevaplamak için getirildin." Gözlerimi kocaman açıp masum bir ifade takınmaya çalıştım.

Başkan'ın sağındaki kadın sandalyesinden kalkarak, yavaşça masanın etrafından dolanıp önümde dikildi. Beklediğimden daha kısa boyluydu. Üzerinde, daha önceki değerlendirmelerimde Meclis üyelerinin giydiği beyaz urba yoktu. Beyaz bir bluzun üzerine ince çizgili gri bir takım giymişti. Yüksek topuklu ayakkabıları taş zeminde keskin sesler çıkarıyordu.

“Kollarını sıva.”

Tişörtümün üzerinde düğmeleri kopmuş bir gömlek vardı ve kelepçelerim de çıkarılmıştı. Sol kolumu sıvadım.

“Diğerini de,” dedi kadın. Artık bana daha yakın durduğundan, gözlerinin koyu kahverengi –cildi kadar koyu renkte– olduğunu görebiliyordum. Ama aynı zamanda, gözlerinin içinde yavaşça dönen gümüş çizgiler de vardı. Neredeyse yok olduktan sonra birdenbire parıltılı bir şekilde yeniden beliriyorlardı.

“Koluna bakayım,” dedi.

Dediğini yaptım. Kolumun iç tarafında bir dizi, belli belirsiz ince yara izi vardı. Yirmi sekiz tanelerdi. İyileşme yetimi denediğim her gün için bir tane.

Kadın, bileğimi işaret parmağıyla başparmağının arasına alıp sıkıca tutarak, gözlerinin tam önüne gelecek şekilde kolumu havaya kaldırdı. Kolumu havada tutarken kadının nefesini tenimde hissedebiliyordum. Bir süre sonra beni bırakarak yerine döndü. “Kolunu diğer Meclis üyelerine göster,” dedi.

İleri çıkarak masanın üzerinde kolumu uzattım.

Annalise’in amcası, Soul O’Brien, koluma bakmadı bile. Arkaya taradığı sarı-beyaz saçları parıldıyordu. Meclis Başkanı’nın kulağına eğilip fısıldayarak bir şeyler söyledi.

Sırtımdaki yaralardan haberlerinin olup olmadığını düşündüm. Muhtemelen biliyorlardı. Kieran yaptığıyla böbürlenmiş olmalıydı.

“Masadan geriye açılabilirsin artık,” dedi Soul.

Denileni yaptım.

“Kesikleri iyileştirebiliyor musun?” diye sordu Soul.

Bunu inkâr etmek saçma görünse de, burada hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordum.

Sorusunu tekrarladı. Sessizce dikilmeye devam ettim.

“Sorularımızı cevaplamak zorundasın.”

“Neden?”

“Çünkü biz Ak Cadılar Meclisi’yiz.”

Yalnızca bakmakla yetindim.

“Kesikleri iyileştirebiliyor musun?”

Dümdüz bakmaya devam ettim.

“Son iki gündür neredeydin?”

Gözlerimi Soul’dan kaçırmadan, bu sorusunu cevapladım.

“Evimizin yakınındaki korulukta. Gece kamp kurdum.”

“Meclis’e yalan söylemek ciddi bir suçtur.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Korulukta değildin. Meclis’in bulunabilmen için onay verdiği hiçbir yerde değildin.”

Masum bir şekilde şaşırmış gibi görünmeye çalıştım.

“Aslına bakacak olursan, seni hiçbir yerde bulamadık.”

“Yanılıyorsunuz. Evimizin oradaki koruluktaydım.”

“Hayır. Yanılmıyorum. Az önce dediğim gibi, Meclis’e yalan söylemek ciddi bir suçtur.”

Soul’un gözlerinin içine bakmaya devam ederken cevabımı tekrar ettim. “Koruluktaydım.”

“Hayır.” Soul’un sesinde öfke yoktu. Daha ziyade, sıkılmış ve tavrımdan etkilenmemiş gibiydi.

Başkan elini kaldırdı. “Yeterli.”

Soul bakışlarını benden alarak tırnaklarına çevirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Başkan odanın gerisinde duran muhafıza seslendi. “Bayan Ashworth’ü içeri getirin.”

Kapı mandalından gelen tıkırtının ardından, ninemin yavaşça yaklaşan ayak seslerini duydum. Arkamda durduğunda ona bakmak için döndüm. Karşımda duran küçük, korkmuş yaşlı kadını görünce şaşkınlığa düştüm.

Meclis Başkanı konuştu. “Bayan Ashworth. Sizi buraya, şah-

sınıza yöneltmiş olan suçlamalara yanıt vermeniz için getirdik. Ciddi suçlamalar. Meclis tebligatlarının gereklerini yerine getirmekte başarısız oldunuz. Tebligatlar, Yarı Kodlar ile Ak Cadılar ve Ak Küçük Cadılar arasında herhangi türden bir temas yaşandığında Meclis'in bundan haberdar edilmesi gerektiğini açık bir şekilde belirtmektedir. Bunu yapamadınız. Ayrıca, Yarı Kod'un ülkede gitmeye izninin olmadığı bölgelere gitmesine engel olmakta da başarısız oldunuz."

Başkan, iki yanındaki üyelere dönüp baktıktan sonra, bakışlarını yeniden nineme çevirdi. "Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Ninem sessizdi.

"Bayan Ashworth. Siz bu Yarı Kod'un velisisiniz ve tebligatlara uyulması sizin sorumluluğunuz. Velisi olduğunuz Yarı Kod'un izinli olduğu bölgelerin içinde kalmasını sağlamakta ve Yarı Kod ile Ak Cadılar Kieran, Niall, Connor ve Annalise O'Brien arasındaki görüşmeler konusunda Meclis'i haberdar etmekte başarısız oldunuz."

"Ninem hiçbir şeyden haberi yok. Kieran, Niall ve Connor'la da görüşmek gibi bir niyetim yoktu. Bana saldırdılar."

"Bizim anladığımız, senin onlara saldırdığın," dedi Meclis Başkanı.

"Bir kişi üç kişiye saldıracak. Ya, tabii."

"Ya Annalise? Onunla kendi rızanla görüşmedin mi?"

Buna yalnızca bakmakla yetindim.

"Annalise'le görüşmeye niyetli miydin? Ya da ona saldırma-ya? Ya da başka bir amaçla ona yaklaşmaya?"

Niyetli olduğum şey Başkan'ı bakışlarımla öldürmekti.

Başkan yeniden nineme döndü. "Bayan Ashworth, neden tebligatları gözardı ettiniz?"

"Gözardı etmedim. Tebligatlarınıza uydum." Ninemin zayıf sesi titriyordu.

“Hayır. Uymadınız. Yarı Kod’u kontrol etmekte başarısız oldunuz. Belki de, Yarı Kod’un izinsiz bölgelere yaptığı yolculuklardan haberdardınız ve tebligatlarının ihlal edildiğini Meclis’e bildirmeme yönünde bir karar aldınız, öyle mi acaba?”

“Tebligatlara uydum,” diye tekrarladı ninem, alçak sesle.

Meclis Başkanı içini çekip, Annalise’in amcasına bakarak başını salladı. Soul O’Brien masanın altından bir parşömen çıkardı ve evden ayrıldığı günlerin tarihlerini, nerelere gittiğini ve ne zaman geri döndüğümü okudu. Galler’e yaptığım bütün yolculukları bir bir sıralamıştı.

Kendimi hasta gibi hissediyordum. Kimsenin beni takip etmediğinden emindim oysa ki. Mary’yi görmek için çıktığım yolculuktan bahsedilmemişti. Belli ki Mary’nin talimatları işe yaramıştı ama aynı zamanda, bu şekilde kaybolmamın da şüphe uyandırdığı apaçık ortadaydı.

“İzinli bölgelerin dışında kalan bu yolculukları yaptığını inkâr mı ediyorsun?” diye sordu Başkan.

Hâlâ hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordum ama bu noktada inkâra kalkışmak da anlamsız görünüyordu. “Ninem neler yaptığımı biliyordu. Ona, bulunma iznimin olduğu koruluğa gittiğimi söylüyordum.”

“Yani tebligatlara uymadığını kabul ediyorsun,” dedi kadın. “Meclis’e yalan söyledin. Saf bir Ak Cadı olan kendi nineni kandırdın.”

“Evet, hepimizi kandırmaya çalıştığı apaçık ortada,” dedi Annalise’in amcası. “Fakat tebligatlara uyulmasını sağlamak Bayan Ashworth’ün sorumluluğunda. Ve...” Soul O’Brien devam etmeden önce kısa bir süre duraksayarak, hafifçe başını eğmiş olan Meclis Başkanı’na bakmıştı. “Ve Bayan Ashworth’ün sorumluluğunu yerine getiremediği açık bir şekilde anlaşıldığından, bunu yapabilecek bir başkasını atamak durumundayız.”

O anda, odanın karşı köşesinde, cüsseli bir kadın ileri çıktı. Odaya alındığımda onu görmüş ama alelade muhafızlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Kadın yaklaşarak masanın solunda durdu. Cüssesine rağmen, zarif bir şekilde hareket ediyordu ve neredeyse hazıroldaymış gibi dik dursa da, yarı zamanlı dansçı, yarı zamanlı askermiş gibi garip bir havası vardı.

Başkan masanın altından bir başka parşömen çıkararak, "Dün yeni bir tezkere üzerinde karar kıldık," dedikten sonra yavaşça okudu.

İngiltere, İskoçya ve Galler'deki Ak Cadılar Meclisi'nin Tezkeresi'ne Yönelik Tebligat'tır.

Bütün Yarı Kodlar (A 0.5 / K 0.5) daima Meclis'in onay verdiği Ak Cadılar tarafından eğitilecek ve yönlendirilecektir.

"O benim yönlendirmem altında eğitiliyor. Ben bir Ak Cadı'yım. Onu yeterince iyi eğitiyorum." Ninemin sesi o kadar cılız ve ürkek çıkmıştı ki, kendi kendisine konuşuyormuş gibi söylemişti bunları.

"Bayan Ashworth," dedi Meclis Başkanı. "Meclis tebligatlarının en azından ikisine uymakta başarısız olduğunuz açıkça ortada. Gereği düşünüldü."

Gereği düşünüldü mü? Bu ne anlama geliyordu? Ona ne yapacaklardı?

"Ama Meclis, burada işimizin Ak Cadıları cezalandırmak olmadığı konusunda hemfikir. Görevimiz, onlara yardımcı olmak ve onları korumaktır."

Başkan elinde tuttuğu parşömende yazılı olanları okumaya başlamıştı. Sıkılmış gibi görünen Annalise'in amcası tırnaklarını inceliyordu. Gri takımlı kadın ise Başkan'a bakıyordu.

Arkamdaki muhafızları aşamazdım ama karşı duvarda,

Meclis üyelerinin odaya girmek için kullandığı başka bir kapı vardı.

Meclis Başkanı okumaya devam ederken dikkatim onda değişti artık. "... ve bu görevin... aşırı ölçüde meşakkatli olduğu... Yeni tebligat gereğince... sizi bu ağır yükten... Yarı Kod'un eğitimi ve gelişimi... hafife alınamayacağından... gözetim altında tutulacak ve kontrol edilecektir."

Bir anda, masanın üzerine sıçrayıp Başkan ile gri takımlı kadının arasından geçerek kapıya doğru atıldım. Muhafızlar bağırırken, masadan aşağı sıçradım. Başkan beni bacağımdan yakalamak için elini uzatmış ama geç kalmıştı. Kapıya beş ya da altı adım uzaktaydım ve aradaki mesafeyi hızla kapadım. Ama tam kapıya uzanacakken, bir sesle çakılıp kaldım.

Birdenbire kafamın içi öylesine tiz bir sesle dolmuştu ki, ellerimle kulaklarımı kapatıp çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Acı dayanılmazdı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Hareket edemez bir halde, kapıya bakıyordum. Sesin kesilmesi için çılgınlıklar atsam da, beni karanlığa hapsedene dek devam etti.

Sessizlik.

Yerdeydim, burnumdan sümükler çıkmıştı, parmaklarım hâlâ kulaklarımın içindeydi. Bir dakikadan daha kısa bir süre için baygın kalmış olmalıydım. Cüsseli muhafız/dansçı kadının siyah postalları yüzümün dibindeydi.

"Ayağa kalk." Sesi alçak, yumuşaktı.

Elimin tersiyle burnumu silip, sallanarak ayağa kalktım.

Kadının üzerinde yeşil bez pantolon ve askeri kamuflaj ceket vardı. Yüzü öylesine ifadesizdi ki ancak çirkin denilebilirdi. Çopur cildi hafifçe yanmıştı. Geniş bir ağzı, dolgun dudakları vardı. Mavi gözlerinin içinde az sayıda gümüş parıltı dolanıyordu. Kirpikleri kısa, beyazdı. Diken diken, seyrek sarı saçları

kafatasını ancak örtüyordu. Kırk yaşlarında olduğunu tahmin ettim.

“Ben senin yeni öğretmenin ve velinim,” dedi.

Ben herhangi bir tepki veremedi bana arkasını dönerek muhafızlara başını salladı. Muhafızlar beni kollarımdan tutup kaldırarak odanın dışına taşıdılar. Elimden geldiğince dirensem de ayaklarım yere dokunmuyordu bile. Debelenirken, beni taşıyan muhafızlardan birinin kalın koluyla göğsünün arasından bir an için ninemi gördüm. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Biri onu arkadan çekmiş ya da zaptetmeye çalışmış gibi, hırkasının bir kolu omzundan çıkmıştı. Olduğu yerde bir başına dikilmişti. Kaybolmuş görünüyordu.

Koridorlardan geçirilerek dışarı, bir minibüsün beklediği asfalt zeminli avluya çıkarıldım. Beni arka kapıları açık minibüsün içine fırlattılar. Ayaklarımın üzerine kalkamadan sırtıma giren bir dizle yere yapışmıştım. Bir kez daha bileklerimi arkadan kelepçelediler. Ardından minibüsün daha da içine sürüklendim ve kalın parmaklar, kadının parmakları boynuma bir tasma taktı. Tükürüp küfürler savurmamla kafamın arkasına sert bir tokat yedim. Başım dönüyordu. Tasmayı, minibüsün zeminindeki bir halkaya zincirledi.

Mücadele etmeye devam ediyor, tekmeler savuruyor, küfürler ediyor, çığlıklar atıyordum.

Ama gene aynı sesle çarpıldım.

Bu defa kulaklarımı koruyamazdım. Panik içinde çığlıklar atıp tekmeler savurdum. Ve bir kez daha kapkara bir sessizliğin içine düştüm.

Kendime geldiğimde, hareket halindeki minibüsün paslanmış olan metal zemininde hoplayıp duruyordum. Yol bitmek bilmiyordu. Cüsseli kadının ensesini görebiliyordum. Minibüsü

kullanan oydu ve bizimle birlikte gelen tek bir muhafız ya da Avcı yokmuş gibiydi.

Bağırarak işlemem gerektiğini söyledim. Kadın bir başına olduğundan, bu sayede kaçabilmem için şansımın olabileceğini düşünmüştüm.

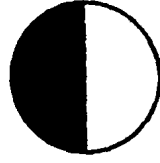
Kadın beni duymazdan geldi.

Bir kez daha bağırdım. "İşemem lazım." Gerçekten de işlemem lazımdı.

Kafasını yarım çevirerek bağırdı. "O halde kapa çeneni de işe. Yarın minibüsü temizleyecek olan sensin nasıl olsa."

Kadın sürmeye devam etti. Hava karardığında, minibüsün içinde hoplayıp zıplamaktan içim dışıma çıkmıştı. Kusmamak için dirensem de, birkaç dakikadan daha fazla tutamadım kendimi.

Tasmayla zincirden ötürü, başım kendi kusmuğumun içindeydi. Saatler sonra son durağımıza ulaşana dek kadın durmadı. En nihayetinde gideceğimiz yere vardığımızda, kendi çiş ve kusmuğumun içinde yatıyordum.

üçüncü bölüm

ikinci silah

gerdanlık

Kadına hakkını vermen gerekirdi; cehennemin dibinden gelen cadalozun teki olsa da, çalışkandı. Bütün gece ve günün büyük kısmında ayakta kalıp, yeni asit kelepçesini mükemmel hale getirmişti.

Kelepçeyi sıkıca boynuna taktı.

“Alışırısın.”

Kelepçeyle boynunun arasına ancak tek bir parmağını sıkıştırarak sokabiliyordun.

“İstersen gevşetirim.”

Ona boş gözlerle baktın.

“Sorman yeter.”

Öylesine sıkıydı ki yutkunamıyordun bile.

Bir kez daha mutfak masasında oturuyordun. Sabah egzersizleri de yoktu, kahvaltı da. Ama zaten boynunda bu şeyle hiçbir şey de yiyemezdin. Kadın kelepçeyi boynunda bu şekilde bırakmayı cidden düşünüyor olamazdı. Zorlukla yutkunabiliyor, zorlukla nefes alabiliyordun.

Kendini iyileştirme sürecinin neden olduğu çınlama, gücün tükenmiş gibi yok olmuştu. Şişmiş olan elin birazcık iyileşmiş-

ti, o kadar. Elin zonkluyordu. Nabzını kolunda ve boynunda hissedebiliyordun.

“Yorgun görünüyorsun Nathan.”

Yorgundun.

“Elini temizleyeceğim.”

Su dolu kâsenin içine batırdığı bezi çıkarıp, kıvrarak sıktı. Çekmeye çalıştığını elini tutup, bezle bileğini ovdu. Serindi. İyi gelmişti. Bir saniye için bile olsa yanmanın geçmesi iyiydi. Bezi elinin sırtına kaydırdıktan sonra, elini çevirip avcunu temizledi. Kir çıkmamıştı ama su tazelik hissi vermişti. Kadın çok nazikti.

“Parmaklarını oynatabiliyor musun?”

Parmakların azıcık oynasa da, uyuşmuş olan başparmağın, şişme yüzünden hiç kıpırdamıyordu. Kadın için hiçbir şey oynamazdın zaten.

Kadın bezi su dolu kâsede duruladıktan sonra, bir kez daha sıkarak havaya kaldırdı.

“Kulağını temizleyeceğim. Çok fazla kan var.”

Kulağına uzanarak etrafını sildi. Az önce olduğu gibi, yavaşça ve yumuşakça yapıyordu.

Sol kulağın duymuyordu ama bunun nedeni muhtemelen kurumuş kanın kulağını tıkamış olmasıydı. Sol burun deliğinin de tıkanmıştı.

Bezi yeniden kâseye soktuğunda, kan suya karıştı. Bezi alıp sıktıktan sonra yüzüne yaklaştı. Geri çekildin.

“Gerdanlığın sıkı olduğunu biliyorum.” Bezle alnını ovdu. “Buna dayanabildiğini de biliyorum.” Bezi yanaklarına hafifçe vurdu. “Sen sağlam bir çocuksun Nathan.”

Yavaşça yüzünü çevirdin.

Bezi gene kâseye koydu. Çamur, kan ve su iç içe geçmişti. Bezi çıkarıp sıktıktan sonra kâsenin kenarına astı.

"İstersen gevşetirim." Uzanarak parmaklarının dışıyla yan-
ğını okşadı. "Gevşetmek istiyorum. Ama bunu istemen lazım,"
dedi bir kez daha, sessizce ve nazıkçe.

Geriye çekildiğin anda gerdanlık boynuna battı.

"Yorgunsun, değil mi Nathan?"

Her şeyden bıkmıştın. Öylesine bıkmıştın ki ağlayabilirdin.
Ama buna göz yummana imkân olanak yoktu.

Asla.

Yalnızca bitmesini istiyordun.

"Tek yapman gereken gevşetmemi istemen. Bunu yapaca-
ğım."

Ağlamak istemiyordun. Ondan hiçbir şey istemek istemi-
yordun. Ama bitmesini istiyordun.

"Bunu iste Nathan."

Gerdanlık çok sıkıydı. Çok yorgundun.

"İste."

Aylardır konuşmamıştın. Sesin çatallı, sesin bir tuhaftı. Ka-
dın parmaklarının ucuyla gözyaşlarını sildi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

yeni püf noktası

Rutin her zamanki gibiydi. Kafes de. Zincirler de. Gerdanlık hâlâ boynumdaydı. Biraz daha gevşekti ama oradaydı. Kaçmaya çalıştığım takdirde  l rd m. Buna şüphe yoktu. Bunun olmasını isteyecek noktaya gelmemiştim henüz.

Sabah rutini aynıydı. Dış parkuru artık otuz dakikanın altında tamamlayabiliyordum. Bunu idmanlar ve beslenmem sayesinde başarmıştım; yani ben yağsız, arsız bir koşu makinesiydim. Ama asıl neden yeni p f noktasıydı.

Yeni püf noktası şimdide kalmaktı... şimdinin detayları içinde kaybolmaktı... Bundan keyif almaktı!

şınav çekerken parmaklarımı nereye koyduğumun ince ayarından keyif almaktı. Demek istediğim, parmaklarımın birbirlerine göre nerede duracağını belirlerken en iyi noktayı bulmak için düşünmekten, parmaklarımın ne kadar dik ya da eğik olacağına karar vermekten, zemine dayadığımda bana nasıl bir his verdiklerini görmekten, vücudumu indirip kaldırırken hislerin nasıl değiştiğini anlamaktan keyif almaktı. şınav çekerken parmaklarımın verdiği hissi düşünerek saatler ge irebilirdim.

Keyif alacak çok şey vardı; gerçekten de çok fazla şey. Parkuru koşarken bir yandan nefesimin derinliğine, bir yandan da havanın nemlilik düzeyiyle rüzgârın yönüne odaklanabiliyordum. Rüzgârın tepelerin üzerinde nasıl değiştiğine, dar vadiden geçerken nasıl yavaşladığına veya hızlandığına da. Bayır aşağı koşarken bacaklarımı beni çaba göstermeden taşıyordu. Bu en çok sevdiğim kısımdı; tek yapmam gereken ayağımı nereye koyacağımı belirlemektir: gri taşlar arasında kalan çimenlik kısma, düz bir taşın üzerine ya da akarsu yatağına. Noktayı belirliyor, bakışlarımı her zaman ileride tutuyor ve bacağımı doğru konuma götürüyordum. Ama asıl işi yapan yerçekimiydi. Oysa yalnızca ben ve yerçekimi yoktu; tepe de bu işin içindeydi. Yanlış bir adım atmamam için dünyanın kendisi de koşuma odaklanmış gibiydi. Ardından bayır yukarı olan kısım geliyor ve burada bacaklarım gerçekten yanıyordu. Dik kesimlerde ellerimle ayaklarımı koyacak en iyi yerleri bulmam ve kendimi zorlamam, zorlamam gerekiyordu. Burada asıl ağır işi ben yaparken, yerçekimi “geri ödeme zamanı” olduğunu söylüyor ve tepe de, “boşver ona, sen sadece koş” diyordu. Yerçekimi kalpsizdi. Ama tepe benim arkadaşımdı.

Kafesimde olduğum zamanlar gökyüzünün rengini, bulutların şekillerini, hızlarını ve nasıl değiştiklerini düşünüyordum. Oraya gidebiliyor, bulutların, şekillerin, renklerin içinde olabiliyordum. Kafes parmaklıklarının alacalı renklerinin içine bile girebiliyor, paslı kısımların altındaki çatlaklara tırmanabiliyordum. Kafesimin içinde aylak aylak dolanıyordum.

Vücudum değişmişti. Büyümüştüm. Kafesteki ilk günümü hatırlıyordum. O zaman parmaklıkların tavana yakın kısmına zorlukla uzanabiliyordum ve kavramak için zıplamam gerekiyordu. Artık gerindiğimde ellerimle bileklerim özgürlüğe ulaşıyordu. Barfiks çekmek için bacaklarımı kırmam gerekiyordu.

Hâla Celia kadar uzun değildim ama o da bir devdi zaten.

Celia. Ondan hoşlanmak hiç de kolay değildi ama arada bir bunu bile başardığım oluyordu. Konuşuyorduk. Beklediğimden farklıydı. Benim de onun beklediği gibi biri olduğumu düşünmüyordum.

rutin

Beni yanlış anlamayın. Tatil kampında filan değildim. Ama Celia bunun bir çalışma kampı olmadığını da söylerdi herhalde. Rutinim şöyleydi:

Kalkış ve kafesten çıkış: Her zaman olduğu gibi, tan vaktinde Celia bana anahtarları fırlatıyordu. Bir keresinde ona, uykusunda huzur içinde ölse bana ne olacağını sordum. "Su olmadan bir hafta götürebileceğini sanıyorum," dedi. "Yağmur yağarsa brandanın üzerinde su toplayabilirsin. Buralarda sık yağmur yağdığından, büyük ihtimalle susuzluktan önce açlıktan ölürsün. Gene de iki ay götürebileceğini tahmin ediyorum."

Toprağın içine gömülü bir çivi saklıyordum. Çivinin gömülü olduğu yere kafesten uzanabiliyor; bu çiviyle zincirlerin kilidini açabiliyordum. Kafesin kapısındaki asma kilidi açmayı henüz başaramamıştım ama bunun üzerinde çalışmak için yeterince zamanım vardı. Gerçi bunu başarsam bile, hâlâ boynumdaki kelepçeden kurtulmam gerekirdi. Kelepçe boynumdayken bir yıl kadar götürebileceğimi sanıyordum.

Sabah egzersizleri: Koşu, istasyon çalışması, jimnastik. Bazen iki tur koşu. Günün en güzel kısmıydı. Genellikle yalın ayak koşuyordum. Çamur artık ayaklarımın bir parçasıydı.

Kendimi, kıyafetlerimi ve kafesimi temizleme zamanı: Kovamı boşaltıyor, dereye gidip kovamı yeniden dolduruyor, dereye yıkanıyor, kısa sürede kuruyabilecekleri bir hava varsa gömleğimle kotumu yıkıyor (sadece tek bir takım kıyafetim vardı), kafesimi süpürüyor, ardından kafesi, kilitleri ve (çoğu gece takmamama göz yumsa da) zincirleri temizleyip yağıyordum.

Kahvaltı: Kahvaltımı kendim hazırlıyor ve sonrasında kirli tabak çanağı temizliyordum. Yaz kış lapa yiyordum. Arada bir bal ve kuru meyve verdiği de oluyordu.

Sabah işleri: Yumurtaların toplanması, kümesin temizlenmesi, tavuklar için yemle suyun konması, domuzların beslenmesi, mutfak sobasının temizlenmesi, odun kesilmesi. Balta, zincirle bir kütüğe bağlıydı ve ben odun keserken Celia sürekli beni gözlüyordu (etraflica düşünülmemiş olduğunu kabul etmem gereken ilk kaçma girişimlerimden birinde, zinciri tutarak balta kütüğü parçalamaya çalışmışım).

Öğle yemeği: Öğle yemeğimi kendim hazırlıyor ve sonrasında kirli tabak çanağı temizliyordum. İki günde bir ekmek pişiriyordum.

Öğleden sonra egzersizi: Savunma sanatları, koşu, istasyon çalışması. Savunma sanatlarında kendimi geliştiriordum ama Celia gerçekten de çok hızlı ve güçlüydü. Temel olarak bu çalışmalar, Celia'nın canımı çıkarmasına bahane oluyordu.

Öğleden sonra çalışması: Okuma. Celia bana bir şeyler okuyordu. Bu kulağa çok hoş gelebilir ama aslında hiç de öyle değildi. Okuduğu şeyler hakkında bana sorular soruyordu. Cevaplarım yeterince iyi olmadığında tokat yiyordum ve bu tokatlar gerçekten can yakıyordu. Ama en azından okumak zorunda degildim. Celia bana okumayı öğretmeye çalışmış olsa da en nihayetinde buna bir son vermemiz gerektiğinde hemfikir olmuştuk. Bu ikimiz için de acı verici olmaya başlamıştı. Hatta, "Bazen mağlubiyeti kabullenmek gerekir," bile demişti Celia. Bunu dediğinde sırtıttığım için tokatı yemiştim.

Geçen hafta elime bir kitap alıp kelimelerden bazılarını hecelemeye çalıştığımda, kitabı ellerimden çekip almış ve devam edersem beni öldürmek zorunda kalacağını söylemişti. Celia'nın az sayıda kitabı vardı. Bunlardan üçü cadılık üzerineydi: biri iksirler, diğeri geçmişteki Ak Cadılar ve üçüncüsü de Kara Cadılar üzerineydi. Bana bu kitapları okurken, sanırım aynı zamanda kendisi için de okuyordu. Fersiz kitapları daha çoktu: bir sözlük, bir ansiklopedi, bahçıvanlık, dağcılık, zor şartlarda hayatta kalma üzerine birkaç kitap ve çoğu Rus yazarlara ait birkaç roman. Ben cadı kitaplarını tercih etsem de, Celia bana "kapsamlı bir eğitim" vermeye çalıştığını söylüyordu ki bu kuyruklu yalandı bence. Fersiz kitaplarını okurken bazen Celia bir Ak Cadı gibi görünmezdi; neredeyse... neredeyse insana benzerdi. Son zamanlarda *Ivan Denisoviç'in Hayatında Bir Gün*³ adında bir kitap okuyordu ikimize. Çalışma kampları hakkındaki bütün bu kitapları çok seviyordu. Fersizlerin bile, başa çıkmak zorunda olduğum durumlara kıyasla çok daha zorlu şartlarda hayatta kalabildiğini söylüyordu. Bunu söyleyiş şekli, benim için daha sert bir şeyler planlayıp planlamadığını merak etmeme neden oluyordu.

3 Aleksandr Soljenitsin'in 1962 tarihli romanı. Stalin döneminin baskı ortamını ilk kez dünyaya açan bu roman, 1950'lerde bir Sovyet çalışma kampında sıradan bir mahkumun, Ivan Denisoviç'in bir gününü anlatmaktadır. (ç.n.)

Çay: Çay yap, yemek ye, arkanı temizle.

İçeride akşam çalışması: Neyse ki, hava erken karardığından ve benim de hava karardığında dışarı çıkmam gerektiğinden, kışları bu kısım kısa sürüyordu. Ama birlikte olduğumuz zaman boyunca, geçen gün, öğrendiğim şeyler, bunun gibi konular hakkında konuşuyorduk. Celia aslında bana bir şey öğretmediğini, o konuşurken benim onu dinleyerek bir şeyler öğrenmem ve "aklımı kullanarak" karşılık vermem gerektiğini söylüyordu. Bundan sonra, hava hâlâ aydınlıksa, bir süre resim yapmama izin veriyordu.

Dışarıda akşam egzersizi: Havanın erken karardığı kış aylarında bu egzersizler akşamla birlikte akşamüstünün de büyük kısmını alıyordu. Karanlıkta rahat bir şekilde koşabiliyordum. Önümü göremesem de bir şeyin bana kılavuzluk ettiğini hissediyor ve yalnızca koşuyordum. Bu, keyif almak için püf noktasına ihtiyaç duyduğum durumlardan biri değildi.

Koşunun yanı sıra, karanlıkta dövüş üzerine de çalışıyorduk. Dolunay zamanlarında çok daha güçlü ve hızlıydım. Dolunay varken, ondan uzak kalmayı başardığım müddetçe Celia beni mağlup edemiyordu. Hatta birkaç kere, "Aferin. Şimdilik yeterli," demişti. Bu zamanlarda biraz zorlandığını düşünüyordum.

Uyku zamanı (kafes zamanı): Celia'nın kafası bozuksa, kendimi zincirlemem de gerekiyordu.

Gece: Çoğu gece uyku, çoğu gece kâbuslar. Yalnızca yıldızları seyrettiğim geceler iyiydi ama çoğu zaman hava bulutlu, ben de bitkin olurdum.

babam hakkında dersler

Celia eski bir Avcı'ydı. Ne zaman ya da neden emekli olduğunu bana söylememişti. Söylediği yalnızca muhafızım ve eğitmenim olarak Meclis tarafından görevlendirildiğiydi.

Kaçmamam için muhafızlık yapmasının yanı sıra, bana dövüşmeyi ve hayatta kalmayı öğretiyordu. Yalnızca tahta kılıçlar kullansak da, silahsız dövüşten silahlı dövüşe geçmiştik. Gerçek silahlarla çalışma yapıp yapamayacağımızı sorduğumda, bir ninja uzmanıymış gibi, "Öncelikle bıçaklarda ustalaşıp ustalaşamayacağını görelim," demişti ki zaman içinde gerçekten de bu konuda uzman olduğu ortaya çıkmıştı. Sahte bıçaklar sıradışı ölçüde uzun ve inceydi her zaman. Fairborn'un da böyle bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

Celia beni Marcus hakkında da eğitiyordu.

Yani her şey belli bir doğrultuda gidiyordu. İlk başta hiçbir şey demeyip aptalı oynamıştım ama artık buna dayanamayacak bir noktaya geldim. Karşı koymak için biraz çaba göstermem gerektiğinden, bir gün doğrudan konuya girdim.

"Babamı öldürmeyeceğim. Bunun farkındasın, değil mi?"

Boş gözlerle bana baktı.

Ama boş gözlerle bakmanın ne demek olduğunu bilirdim. Başımı iki yana salladım. "Onu öldürmeyeceğim."

"Sana bu şeyleri anlatmam söylendi; ben de anlatıyorum. Bunun nedenlerini sorgulamıyorum."

"Ama bana her şeyi sorgulamayı öğretiyorsun."

"Evet ama bazı sorular cevaplanmaz."

"Onu öldürmeyeceğim."

"Marcus'un aileden birini, diyelim ki Arran'ı öldürmekle tehdit ettiğini varsayalım. Arran'ı kurtarmanın tek yolu Marcus'u öldürmek olur o zaman."

"Madem konuşuyoruz, daha gerçekçi bir şey düşünelim. Meclis'in ailemden birini, diyelim ki Arran'ı öldürmekle tehdit ettiğini varsayalım. Arran'ı öldürmelerini engellememin tek yolu da Marcus'u öldürmem olur o zaman, değil mi?"

"Yani?"

"Babamı öldürmeyeceğim."

"Bütün ailen. Ninen, Deborah ve Arran'ın işkenceden geçirildiğini düşünelim."

"Gerektiği takdirde Meclis'in onların hepsini öldüreceğini biliyorum. Meclis'tekiler katil. Ben değilim."

Bunu söylememle Celia kaşlarını kaldırdı. "Ama buradan kaçmak için beni öldürürdün."

Ona kocaman bir gülümsemeyle baktım.

Başını iki yana salladı. "Peki ya seni tehdit etselerdi? Seni işkenceden geçirirlerdi?"

"Bana sürekli işkence ediyorlar zaten. Sürekli."

Bir süre sessiz kaldık.

Omuz silktim. "Hem, bunu yapabilecek kadar iyi de değilim."

"Hayır, değilsin."

"Bir gün yeterince iyi olacağımı düşünüyor musun?"

"Belki."

“Yeteneğime ulaşmam gerek.”

“Muhtemelen.”

“Meclis bana üç armağanımı verecek mi?”

Sessizlik ve dünyanın en boş bakışları. Daha önce de bu soruyu sormuş ve hiçbir şeye ulaşamamıştım.

“Üç armağanını alamayan Kara Cadılara ne olur? Ölürler mi?”

“On altı yaşındayken yakalanan bir kız tanımıştım. Bir Kara Küçük Cadı. Meclis tarafından esir tutuldu ama ona kötü davranılmadı. Elbette ona üç armağanını vermediler. Cığerlerinden hasta oldu. Ama aynı zamanda aklını da kaybetmişti. On sekizinci doğum gününden hemen önce öldü.”

Ne olacağını görmek için ben de bir başka deney mi olacaktım? Bana ne olacaktı?

Marcus hakkındaki dersler, gerçekleştirdiği saldırılar ve yetenekleri üzerineydi. Öldürdüğü cadıların yer aldığı upuzun bir liste vardı. Listeye bu cadıların nerede ve ne zaman öldürdükleri de kaydedilmişti. *Nerede* ile kastettiğim, cinayetin hangi bölge, kasaba ya da kentte gerçekleştiği bilgisinin yanı sıra, iç ya da dış mekânda, denize, dağlara, nehirlerle, kentlere yakın olup olmadığıydı... *Ne zaman* ile kastettiğimse, tarihlerin yanı sıra, cinayetin gündüz mü yoksa gece mi işlendiği, ayın konumu, hava şartları gibi bilgilerdi... Listede yüz doksan üç Ak Cadı yer alıyordu. Ayrıca yirmi yedi de Kara Cadı vardı ama büyük ihtimalle öldürülen Kara Cadıların tamamı listede değildi. Marcus kırk beş yaşında olduğundan, yeteneğine ulaştıktan sonra geçen yirmi sekiz yılda gerçekleşen bu cinayetler, yılda yedi-sekiz cinayet ortalaması veriyordu.

Ama rakamlarda düşünüş gözleniyordu; doruğa ulaştığı nokta otuz iki cinayet işlediği yirmi sekiz yaşındaydı. Belki yaşılanıyor,

belki de yaşı ilerledikçe yumuşuyordu. Belki de öldürmek istediklerinin çoğunu öldürmüştü.

Öldürülen bu cadıların yetenekleri de Celia'nın listesindeydi. Marcus öldürdüğü bütün cadıların kalplerini yememişti. Yalnızca yeteneklerini eline geçirmek istediği cadılarda bunu yapıyordu.

Marcus'un yeteneği, yani kendi asıl yeteneği, hayvanlara dönüşebilmesiydi. Genellikle kedilere, büyük kedilere dönüşmeyi tercih ediyordu. Cinayetlerin ardından kalan kanıtların çoğu ayak izleri, olayı uzaklardan görmüş birkaç görgü tanığı ve cesetlerden ibaret oluyordu. Cinayet girişiminden sonra hayatta kalanlara dair pek bir bilgi yoktu. Aslına bakılacak olursa, yalnızca iki kişi canını kurtarabilmişti: ailesi öldürülürken bir kitaplığın arkasına saklanan küçük bir çocukla benim anemdi bu kişiler. Çocuk hiçbir şey görememiş ama hırlamalar ve çığlıklar duyduğunu söylemişti. Annem de saklandığını ve Marcus'u bir kez olsun görmediğini söylemişti. Bu bir yalandı elbette ama bu yalan ancak benim doğumumla ortaya çıkmıştı. Annem gene de gerçekte ne olduğunu kimseye, nineme bile anlatmamıştı.

Marcus'un öldürdüğü cadıların çoğunluğu önemli yeteneklere sahip değildi. Çoğu ancak iksir yapabiliyordu. Yani bu cadıları yeteneklerini ele geçirmek için öldürmemişti. Bu cadılar genellikle Marcus'u yakalamak isteyen Avcılardı ama başkaları da vardı. Meclis üyeleri ve başka Ak Cadılar gibi. Marcus'un cinayetleri işlemek için kendi nedenleri olduğunu tahmin ediyordum ama bunu biliyorsa bile, Celia bana bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

Marcus'un, iksir yeteneğinin yanı sıra, öldürdüğü cadılardan çaldığı yetenekler şunlardı:

- + Ateş püskürtmek ve ellerden ateş çıkarmak (Arran'ın babası, Meclis üyesi)
- + Görünmezlik (Kieran'ın dedesi, Avcı)
- + Düşünce gücüyle nesneleri hareket ettirebilme (Janice Jones, bana daha ziyade sahtekârın teki gibi görünen saygın bir yaşlı Ak Cadı)
- + Geleceği görme gücü (Emerald, bir Kara Cadı. Kendi kaderini görüp göremediğini merak ediyordum.)
- + Erkek ya da kadın, her insanın kılığına girebilmek (Josie Bach, Avcı)
- + Uçma yeteneği (Malcolm, New York'tan bir Kara Cadı. Bu yetenek şüpheli olsa da, uzun mesafeli sıçramalar yapabiliyormuş gibi görünüyordu.)
- + Bitkileri büyütme-öldürebilme gücü (Sara Adams, Meclis üyesi. Bahçıvanlıktan hoşlanıyor muydu acaba?)
- + Vücudundan elektrik gönderebilme (Felicity Lamb, Avcı)
- + Başkalarını iyileştirebilme (Dorothy Moss, Meclis Başkanı'nın sekreteri)
- + Metal nesneleri bükme ve eğme yeteneği (Suzanne Porter, Avcı)

Ve yeteneklerin en acayip olanı:

- + Zamanı yavaşlatma (Kurt Kurtain, Kara Cadı)

Marcus ve ataları hakkında sorular soruyordum. Celia, Marcus'un ailesinin baba tarafını bana anlatmıştı. Baba tarafı, güçlü Kara Cadıların oluşturduğu şöhretli bir liste ortaya çıkarıyordu. Bu cadıların hepsi de aynı yeteneğe –hayvanlara

dönüşebilme yeteneğine- sahipti. Gene de kendi yeteneğimin ne olacağını merak ediyordum. Yarı Ak olmak bir şeyi değiştirir miydi acaba?

Marcus artık bir tabu olmasa da, bu, onun hakkında her şeyi öğrenebileceğim anlamına gelmiyordu. Celia sorularımın çoğuna aynı cevabı veriyordu: "Bu konu dışı."

Celia'ya şunları sormuştum:

Marcus'un atalarının anne tarafı? Konu dışı.

Marcus nerede doğdu ve büyüdü? Konu dışı.

Marcus annemle nasıl tanıştı? Tokat.

Aslında Marcus'un annemle nasıl tanıştığını biliyordum; Mary'den döndükten sonra ninem bana olanları anlatmıştı. Celia'nın bu ya da diğer sorularımın cevaplarını gerçekten bilip bilmediğini merak ediyordum.

Başka bir gün, Celia, "Yeteneğimi nasıl kontrol edebiliyorum sence?" diye sordu.

Hiç havamda değildim. Bütün gün, boğazladığım bir tavuğun tüylerini yolup içini temizlemekle uğraşmışım. Omuz silktim.

Bunu yapar yapmaz kendimi mutfak zemininde buldum. Ellerimle kulaklarımı kapatmışım. Aslında Celia genellikle yeteneğini üzerimde kullanmaz, yalnızca tokat atmakla yetinirdi.

Kafamın içindeki gürültünün aniden kesilmesiyle, sobadan destek alarak geri ayağa kalktım. Burnum kanıyordu.

"Yeteneğimi nasıl kontrol ediyorum?"

Elimin tersiyle burnumu silip, "Bunun üzerine düşünüyorsun ve..."

Yeniden yerdeydim.

Gürültü kesildiğinde, döşeme tahtalarına bakıyordum.

Döşeme tahtalarıyla eski ahbaptık. Cevap için onlara baktım. Ama genellikle bu türden konularda iyi değillerdi.

Dizlerimin üzerine kalktım.

“Yani?”

Gene omuz silktim. “Bunu sadece yapıyorsun işte.”

“Evet.” Kafamın üzerine bir tokat indirdi. “Vurmak gibi. Bunu yapmak istediğimi biliyorum. Kime ve neresine vuracağı-mı biliyorum. Bu neredeyse bir refleks gibi. Bunu sadece yapıyorum. Elimi kaldırmayı ya da hareket ettirmeyi düşünmememe gerek yok.” Bana bir kez daha vurdu.

Ayağa kalkıp, Celia’dan bir adım uzaklaştım.

“Peki Marcus yeteneklerini nasıl kontrol ediyordu? Çaldığı yetenekleri?” diye sordu.

“Hepsini kontrol edebiliyor muydu?”

Celia buna başını salladı. “Yıldırım yeteneğini kullandığı-na, nesneleri hareket ettirebildiğine, sıçramalar gerçekleştirdi-ğine dair bazı kanıtlar...”

“Bazı insanlar birçok müzik enstrümanını çalabilir. Herhangi bir enstrümanı ellerine aldıkları anda çalarlar. Oysa bir enstrümanda uzmanlaşmak için çalışmak gerekir.”

“Ama her zaman özellikle tercih ettikleri bir tane olur, değil mi?” diye sordu Celia.

“Ben kendi yeteneğime bile sahip değilim, nereden bil...”

Bu tokatlar gerçekten can yakıyordu.

Celia bana cadıların tarihini de öğretiyordu. Bunların ne kadarına inanmam gerektiğini bilmiyordum. Aslında, tarih bir kenara, Celia’nın bana anlattıklarının ne kadarına inanmam gerektiğine bile karar veremiyordum. Her neyse, Celia’ya göre, yüzlerce, binlerce yıl önce, dünyanın ülkelere bölünmemiş olduğu, farklı kabilelerin hükümdarlığının sürdüğü zamanlar-

da, her kabilenin bir şifacısı varmış: bir şaman. Bu şifacılarından yalnızca birkaçı gerçek güce sahipmiş ama Geeta denilen şifacı özelmiş. O güçlü, iyi kalpli, nazikmiş. Hem kendi kabilesindeki hem diğer kabilelerdeki hastaları, yaralananları iyileştirmiş.

Bu durum kabile lideri Aster'in hoşuna gitmemiş. Aster, kabile dışından kimsenin kendisinin müsaadesi olmadan Geeta'yı göremeyeceğine hükmetmiş ve Geeta'yı köyde esir tutmuş. Ama Geeta herkese deva olmak istediğinden, hastalarından biri, kabilesindeki yaralı savaşçılardan biri olan Callor'un yardımıyla kaçmış.

Callor'la Geeta uzaklardaki bir mağarada yaşamaya başlamış. Geeta kendisine gelenleri iyileştiriyor; Callor da avlanıyor ve Geeta'yı koruyormuş. Âşık olmuşlar, çocukları olmuş. İkizleri. Birbirinin tıpatıp aynısı olan iki kızları. Dawn ve Eve. Geeta iki kızına da cadılığı öğretmiş. On yedinci doğum günlerinde de onlara armağanlarıyla kendi kanını vermiş. Bu iki kız güçlü cadılar olmuşlar.

Geeta'nın kabilesinin yaşlı lideri Aster hastalanmış ve Geeta'nın geri dönüp kendisini iyileştirmesi için mesaj yollamış.

Geeta herkes gibi Aster'e de yardımcı olmak istemesine rağmen, Callor kabile liderine güvenmediğinden, kendi yerine ikizlerin küçüğü Eve'i göndermesi için Geeta'yı ikna etmiş. Ancak nefret dolu, şeytani ikiz Eve, iyileştirmek yerine kabile liderini lanetleyerek kaçmış. Aster bir ay kadar sonra ıstıraplar içinde can vermiş. Aster'in oğlu Ash öcünü almak için Callor'u öldürüp Geeta'yla Dawn'ı esir almış.

Öykünün devamında, şefkatli ikiz Dawn Ash'e abayı yakmış ve bir kızları olmuş. Bu kız, Ak Cadıların ilkiymiş.

Eve, kabileden kabileye geçmiş. Onun da bir kızı olmuş. Bu kız da, Kara Cadıların ilkiymiş.

“Bu öyküye inanıyor musun?” diye sordum Celia’ya.

“Bu bizim tarihimiz.”

“Ak Cadıların yazdığı bir tarih.”

Günümüzde, Kara Cadılar, Fersiz toplumlarıyla iç içe yaşadıkları, Fersiz gibi görünmeye çalıştıkları için Ak Cadılarla dalga geçiyordu. Ak Cadıların her geçen gün Fersizlere daha çok benzeyerek zayıfladıklarını düşünüyorlardı. Onlara göre Ak Cadılar artık öldürmek için silahlara, iletişim kurmak için telefona ihtiyaç duyuyordu.

Ak Cadılar ise, anarşileri ve delilikleri yüzünden Kara Cadılardan nefret ediyordu. Kara Cadılar Fersiz toplumlarına karışmadıkları gibi, kendilerine ait bir topluma da sahip değillerdi. Evlilikleri asla uzun sürmüyor, genellikle ansızın ortaya çıkan şiddetle sonuçlanıyordu. Genellikle bir başlarına yaşıyorlar, Fersizlerden ve Fersiz teknolojisinden nefret ediyorlardı. Yetenekleri güçlüydü.

Celia, Kara Cadı atalarımın anne tarafından bahsetmese de, erkek tarafının adlarını söylemişti. Bu şöhretli ve kasvetli listedeki güçlü Kara Cadılardan hiçbiri geç bir yaşa ulaşip huzur içinde uykusunda ölme bahtına sahip olamamıştı. Büyük-büyükbabam Massimo intihar ettiğinden, Ak Cadılar tarafından öldürülmediğini öne sürebilirdiniz ama bu açıdan oldukça aşikâr bir eğilim vardı.

- Axel Edge (Marcus’un babası) – cezalandırılırken, Meclis hücrelerinde öldü.
- Massimo Edge (Axel’in babası) – Meclis hücrelerinde intihar etti.
- Maximilian Edge (Massimo’nun babası) – cezalandırılırken, Meclis hücrelerinde öldü.

- Castor Edge (Maximilian'ın babası) – cezalandırılırken, Meclis hücrelerinde öldü.
- Leo Edge (Castor'un babası) – cezalandırılırken, Meclis hücrelerinde öldü.
- Darius Edge (Leo'nun babası) – cezalandırılırken, Meclis hücrelerinde öldü.

Ak Cadılar Meclisi'nin resmi bir örgüt olarak kurulmasıyla aynı döneme denk geldiğinden ve bu dönemin öncesinde tutulan kayıtlar kötü olduğundan, Celia, Darius'un babasının adının kesin olarak bilinmediğini söylemişti. Ancak anlatılagelen öykülerden, soy ağacına makul ölçüde kesinlikle birkaç nesil daha eklenebiliyordu.

- Gaunt Edge (Darius'un babası) – Galler'de Avcılar tarafından öldürüldü.
- Titus Edge (Gaunt'un babası) – Britanya'nın bir yerlerindeki bir ormanda, Avcılar tarafından öldürüldü.
- Harrow Edge (Titus'un babası) – Avrupa'nın bir yerlerinde Avcılar tarafından öldürüldü.

“Atalarımdan herhangi biri uzun, mutlu bir hayat sürmüş mü?” diye sordum Celia'ya.

“Bazıları ellilerine dek yaşamış. Ne kadar mutlu olduklarını bilemem.”

Yani babamın biraz ihtiyatlı davranması anlaşılmasa değildi. Atalarımı, çektikleri bütün acıları, ıstırapı düşündüğümde, hâlâ bunun nedenini anlayamıyordum. Bunu anlayamıyordum bir türlü. Bir kafeste tutuluyordum ve hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bir kafeste yaşamak istemiyordum. Bir hücrede ölmek istemiyordum. İşkenceden geçmek istemiyordum. Babamı öldür-

mek istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum ama her şey aynı şekilde devam ediyordu.

Bir gün oğlum olursa geleceğin ona neler getireceğini düşünüyordum. Belki ben de Marcus'un yaptığını yapardım. Onu terk eder ve bir şekilde bensez daha iyi bir geleceği olacağını umut ederdim. Ama burada, bir kafesin içinde zincirlenmiş haldeydim ve her şey umutsuz, umutsuz, umutsuzdu.

Ama bütün bu ıstıraba, acılara, zulme rağmen, belki de atalarımın, kısa bir zaman için bile olsa, mutluluğa ulaştığını düşünüyordum. Ben bunu yapabileceğimi hissettiğimden, belki onlar da yapabilmmişti. Umuyordum. Umuyordum. Umuyordum. Çünkü bir hücrede can vereceksem öncesinde bir şeye sahip olmak istiyordum. Arran'ı, Annalise'i, Galler'de geçen zamanı, koşularımı, aldığım her nefesi düşünüyordum. Aldığım her nefes değerli olmalıydı. Buna değmeliydi. Önemli olmalıydı.

Rutin beni meşgul edip yormasına rağmen, kafesteyken bulutlara kaçacak veya biraz daha barfiks çekecek havada olmadığı zamanlar da oluyordu.

Hâlâ, on yedinci doğum günümde babamın gelip beni kurtacağını hayal etmeyi seviyordum. Burada, kafesin içinde her tarafım zincirlenmiş bir halde yatıyordum. Sessizdi. Bir müddet sonra, uzaklardan bir ses geliyordu. Bu rüzgâr ya da gök gürültüsü değil, onun öfkesi, hiddetiydi. Batıdaki tepelerin üzerinde beliriyordu bir anda. Uçuyordu. Bir süpürgenin ya da atın üzerinde değildi. Tahta filan olmamasına ya da görünmez olmasına rağmen, bir sörf tahtasının üzerindeymiş gibi ayakta idi. Bana doğru uçuyordu. Karalara bürünmüştü. Ses gittikçe yükseliyor; sonunda kafesim patlıyor, zincirler kırılarak düşüyordu. Babam etrafına bakarak yavaşlıyor ve ben görünmez sörf tahtasının üzerine sıçırıyordum. Onunla uçup gidiyordum. Babamla olmak, onunla uçmak, parçalanmış kafesi sonsuza dek geride bırakmak dünyanın en güzel hissiydi.

Babamla, yaşadığı dağlara gidiyorduk. Tropikal bir yere gelmişiz gibi her taraf yemyeşildi. Burada, yaşlı ağaçların, yosun-

la kaplanmış taşların arasında, berrak bir akarsuyun ardında, birlikte oturuyorduk. Bana üç armağanımı –bir bıçak, bir yüzük, bir çizim– veriyordu. Elinden sıcak kanını içiyordum ve kulağımın içine gizli sözcükleri fısıldıyordu. Ve ormanda avlanıp balık tutarak sonsuza dek birlikte yaşıyorduk.

Sanırım aklımda dönüp duran asıl fantezi buydu. Her zaman buna dönüyordum.

Başka fantezilerim de vardı. Bunların çoğu Annalise'i ve çok fazla ten, ter, öpüşme, dil içeriyordu. Genelde onunla birlikte kaya çıkıntısında oturduğumuzu hayal ediyordum. Üzerinde okul üniforması vardı. Kieran bizi bulamamıştı. Onu bir yandan öperken, bir yandan da soyuyordum. Yavaş ama nazik bir şekilde, bluzunun düğmelerini açıyor, eteğini indiriyor, bütün vücudunu öpücüklere boğuyordum.

Diğer bir fantezim de öncekine epey benzerdi: Annalise'le kaya çıkıntısının üzerindeydik ve bu defa o beni soyuyordu. Tişörtümü çıkarıyor, kotumun düğmelerini açıyor, göğsümü, karnımı, her yerimi öpüyordu.

Bu fantezilerin çeşitlemeleri de vardı. Annalise beni Galler'de, uzandığımız bir tepenin üzerinde, bir plajda, güneşin altında, ay ışığında, yağmurda, çamurda ve su birikintilerinin içinde soyuyordu.

Bu fantezilerde vücudumda yara izleri yoktu.

En son kurduğum fantezilerimden birinde, kafesimdeydim ve yalnızca düşünce gücüyle parmaklıkları parçalıyordum. Bir anda karşımda Annalise beliriyordu. Öpüşüyorduk. Onu soyup her yerini öpüyordum. Sonra o beni soyup göğsümü, karnımı, sırtımı öpüyordu. Vücudumdaki bütün yara izleri duruyor ama Annalise buna aldırılmıyordu. Kafesimin kırılmış parçaları etrafımızı sarmışken, koyun postlarının üzerinde sevişiyorduk.

Bu güzel bir fanteziydi. Annalise'in yaralarım aldırmasından hoşlanıyordum. Bu yara izlerini gerçekten sevdiğini sanmıyordum ama belki çok fazla kafasına da takmıyordu.

Bir de, çok fazla düşünmekten hoşlanmadığım ama bazen içine düşmekten kendimi alıkoyamadığım bir fantezi vardı. Bu fantezide güzel bir vadide, tertemiz, geceleri bile parıltılar saçacak kadar berrak, hızla akan bir nehrin kıyısında bulunan bir kulübede yaşıyordum. Tepeler neredeyse kıpır kıpır denecek kadar hayat dolu, yemyeşil ağaçlarla kaplıydı. Orman kuşlar ve türlü türlü hayvanla doluydu. Annemle babam hayattaydı. Kulübede onlarla birlikte yaşıyordum. Zamanımın çoğunu babamla geçiriyordum. Kulübede değil, ormanda uyuyor, birlikte avlanıp balık tutuyorduk. Ama annemle de zaman geçiriyordum; o tavuklarla ilgilenip sebze yetiştiriyordu. Yazlar sıcak ve güneşli; kışlar soğuk ve karlıydı. Sonsuza dek burada birlikte yaşıyorduk. Annemle babam yaşılanıyor ama mutluluklarından bir şey kaybetmiyorlardı. Ben de onlarla kalıyordum ve her gün sonsuz bir güzellik taşıyordu.

annem hakkında düşünceler

Mary'den döndüğümde, ninem Marcus'la annemin âşık olduklarını söylemişti. Ama annem bir Kara Cadı'yı sevmenin yanlış olduğunu biliyordu elbette. Bu yüzden de suçluluk duyuyordu. Dean'le evlenmiş, ondan çocukları olmuş, mutlu olmaya çalışmıştı. Ama Marcus'la karşılaştığı ilk andan itibaren ona vurulmuştu.

Kocasını, yani çocuklarının babasını öldürdükten sonra da Marcus'u sevmeye devam etmiş miydi acaba?

Dean, Marcus'la annemi birlikte gördüğünde aralarında kavga çıktığını sanıyordum. Dean'in yeteneği ellerinden ve ağzından alevler göndermektir. Ama belli ki bu yeteneği çok işine yaramamıştı ve sonunda, Marcus buna sahip olmayı isteyerek Dean'in yeteneğini almıştı.

Alevler ne zaman durmuştu? Dean'in son nefesiyle birlikte mi sönmüşlerdi?

Peki bütün bunlar olurken annem neredeydi? Orada mıydı? Babamın, kocasının atmakta olan kalbini yiyişini mi izlemişti?

Bunu yapabilecek birini sevmiş olduğunu bilerek, kendini kolay bir şekilde öldürebilmiş miydi? Erkekleri, kadınları,

çocukları öldüren, kendi çocuklarının babasını öldüren birine aşık olmuştu. İnsanları canlı canlı yiyen birine. Bana, kendi çocuğuna –Marcus'un çocuğuna– bakıp da ona benzediğimi gördüğünde, benim neler yapabileceğimi düşünmüş müydü hiç?

www.webcanavari.net / Orppersephone

değerlendirmeler

Artık aylık değerlendirmelere giriyordum. Bunları gerçekleştiren Celia'ydı.

Kilomla boyumu ölçüp fotoğrafımı çekerek işe başlıyordu. Ölçüm sonuçlarını ya da fotoğrafları görmeme müsaade yoktu.

Ardından fiziksel testler geliyordu: koşu, istasyon çalışması. Bütün sonuçlar kaydediliyordu. Bu sonuçlar da bana gösteriliyordu.

Fiziksel testlerden sonra, bellek, genel zeka ve matematik testlerini yapmam gerekiyordu. Bunlarda iyiydim. Ardından, ikimiz de sonuçların nasıl olacağını bilsek de, Celia'nın yapmamız gerektiğini söylediği okuma ve yazma testleri geliyordu.

Bu kadardı.

Ertesi gün yeniden zincirlenmiş olarak kafeste buluyordum kendimi. Değerlendirmelerden sonraki sabahın erken saatlerinde Celia minibüse atlayıp gidiyor ve öğleden sonranın geç saatlerinde geri dönüyordu. Birisiyle buluşup buluşmadığını bilmiyordum. Bazen bunu sorsam da, sorularım duymazlıktan geliniyordu.

Celia'ya yakın zamanda bildirilen diğerk bir değışiklik de, bir sonraki yıllık değerdendirmem için Meclis binasına gitmemin gerekmemesiydi. On altıncı doğum günüm için Meclis bana gelecekti. Ve belli ki, onların karşısına en iyi halimle çıkmam gerekiyordu.

“Neyin peşindesin sen?”

“Ha?”

“Bununla.” Celia, başının hafif bir hareketiyle başımı işaret etmişti.

Sırıttım.

Celia ayda bir kez, değerlendirmeden önce, doğru düzgün yıkanabilmem için kulübenin banyosunu kullanmama müsaade ediyordu. Turbalı kahverengi sıcak suyla sabun vardı. Dudaklarımın üzerinde ve çenemde biten kılları tıraş ediyordum. Gerçekten de felaket, tek kullanımlık bir jilet kullanıyordum; silah olarak elime kalem alsam daha öldürücü bir alet seçmiş olurum. Celia ayda bir saçlarımı keserek her zaman kısa kalmalarını sağlıyordu ama bugün banyoda kendime Mohikan havası vermek için yan tarafları kazıyıyordum.

“Geri kalan saçları da kazıman lazım şimdi. Keşiş gibi görüneceksin.”

“Saf, kutsal, Gerçek’in peşinde biri gibi mi görünüyorsun yani?”

“Ezik, mülayim biri gibi görünüyorsun. Senin aceminin teki olduğunu söyleyen bir görüntü bu.”

“Bu anlattığın gerçekten de ben değilim.”

“Onların damarına basmaman iyi olur.”

Celia, Meclis üyelerinin karşısında iyi bir görüntü vermemi istiyordu. Sanırım böylelikle, kendisi de işini iyi yapıyormuş gibi görünecekti.

Masaya oturdum. “Şimdi ne yapacağım?”

“Şimdi sen geri banyoya girip kafadaki bu karmaşayı tümüyle kazırken, ben de burada oturup seni bekleyeceğim.”

“Hiç mizah yeteneğin yok.”

“Saçma bir şekilde komik görünüyorsun, bu konuda hakkını vermem lazım. Ama saçlarının geri kalanını kendi rızanla kazıman hepimiz için çok daha iyi olacak.”

Banyoya geri döndüm. Aynadaki görüntüm tuhafı. Sorguçu lu Mohikan saçlarım tamamdı. Ama kendimi tanıyamamıştım. Sanırım bunun nedeni aynada kendime bakmaya alışkın olmamamdı. Saçlarımı tararken kendimi izledim; yaralı sağ elimi görebiliyordum ama karşımdaki yüz bana ait değilmiş gibiydi. Jessica'nın elmacikkemiğimde bıraktığı yara yüzünden bunun ben olduğumu biliyordum. Niall'ın bıraktığı, kazınmış kafatasındaki kara saç diplerinin arasında beyaz bir iz olarak görünen, kulağımın yanındaki yara izi de oradaydı. Ama yüzüm sandığımdan daha farklı görünüyordu. Daha yaşlı. Çok daha yaşlı. Gözlerim büyük, siyahtı. Gülümsediğimde bile, gözlerimin içinde gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu. İçinde yavaşça dönen kara üçgenlerle, dipsiz delikler gibi görünüyorlardı. Aynaya yaklaşarak, gözbebeklerimin bitip iris tabakasının başladığı noktayı saptamaya çalıştım. Alnım cama değdiğinde, banyonun karşı ucuna geriledim. Arkamı döndüm ve bir şey –belki bir ışık– yakalamak için hızla yeniden dönerek aynaya baktım. Ama hiçbir şey yakalayamadım.

“Bu kadar uzun süren nedir?” diye seslendi Celia.

jileti elime aldım. Sonra geri bıraktım.

Bir süre sonra dışarı çıktım.

Celia kahkahayı koyvemişti. Sonunda kendini kontrol altına aldığıında, "Artık iyice saçmaladın," dedi. "Çıkar şunları."

Sırtarak ona bakarken kaşımdaki hissi duyumsadım. Kaşıma üç tane minik metal halka, sağ burun deliğime bir başka metal halka ve alt dudagımın sol köşesine de daha büyükçe bir halka takmıştım.

"Bunların hepsi punk görünümümün parçaları." Parmaklarımı boynumdaki gerdanlıktta dolaştırdım. "Çengelli iğne olsaydı daha da iyi olurdu."

"Dudağındaki o şeyi de nereden buldun?"

"Hepsi de tapanın zincirinden."

"Tapayı da taksaydın bari. O zaman tam kafayı yemiş gibi görünürdün işte."

"Sen bunu anlayamayacak kadar yaşlısın."

"İlk soruma geri dönebilir miyiz? Neyin peşindesin sen?"

Pencereden dışarı, tepelere ve gökyüzüne baktım. Soluk, gri bulutlar her şeyin rengini kendi griliğine katıyordu.

"Yani?"

"Cezalandırılmaktan kurtulmak," dedim, düz bir sesle.

Sessizlik.

"Sence bunu başarabilecek miyim?"

Dışarıda her şey kıpırtısızdı. Tepelerdeki fundalıklar rüzgâr tarafından rahatsız edilmiyordu. Bulutlar hareketsizdi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde bir resim yaptım. Mürekkebi-miz bittiğinden kurşun kalem kullanmam gerektiği için, son zamanlarda karakalem çalışmaya başlamıştım. Kurşun kalem iyiydi. Etrafta gördüğüm hayvanlarla bitkileri çiziyordum. Hatta Celia, Meclis üyelerine göstermek için bu resimlerden bir-

kaçını ayırmıştı. Ona, “Sen neyin peşindesin?” diye sormanın çekiciliğine kapılsam da, boş bakışlardan başka cevap alamayacağımı bildiğimden buna yeltenmedim.

Akşam Celia’yı çizdim. Onun resmini yapmamdan nefret ediyor olması, bunu daha da eğlenceli hale getiriyordu. Yaklaşımım her şeyi olduğu gibi, bütün kusurlarıyla çizmekti. Taviz vermeyecektim. Zaten bu resmi de yakacaktı. Portrelerini her zaman yakardı. Bunu sanatsal yeteneğime bir hakaret olarak almıyordum; sıkıntı modeldeydi.

Kendi portrelerimi de çiziyordum ama yalnızca sağ elimin resimleriydi bunlar. Erimiş deri, yuvarlak, tam katılaşmamış bir kütlede son bulan kalın yağlı boya akıntıları gibiydi. Elimin sırtındaki çatlamış deri de eski bir tablonun yüzeyi gibi kalkıyordu. Elim bir sanat eseri idi.

Birkaç hafta önce, elimin uzun, ince bir hançeri tuttuğu bir resim yapmıştım. Resme baktığında o kadar uzun süre nefes almamıştı ki, Celia’nın bayılacağını sanmıştım. Celia beni duramadan, resmin “berbat” olduğunu söyleyerek kâğıdı buruşturup ateşe atmıştım. Bunu bir daha da yapmadım. O kadar da komik değildi.

Manzara resimlerim gerçekten de berbattı. Manzaraları kesinlikle doğru bir şekilde çizemediğim gibi, binalarım da can sıkıcı ölçüde kötüydü. Ama kafesi çizebilmişim. Her şeyi emen karanlığını, bir şey saklıyor olduğuna dair verdiği hissi doğru yakalamıştım. Bu kafesi çok iyi tanıyordum. Bu benim en iyi çalışmam olmuştu. Celia’ya, bunu Meclis üyelerine göstermemiz gerektiğini söylediğimde herhangi bir cevap vermediği gibi, resmi de bir daha görmedim. Yaktığını tahmin ediyordum.

“Öğlene doğru burada olacaklar,” dedi Celia, ben resim yaparken. “Onlar gelmeden kilonu ölçüp fotoğrafını çekeceğim.”

“Gergin misin?”

Celia'dan cevap gelmediğinde, bir tokat beklentisiyle geriye çekildim. Ama zokayı yutmamıştı.

“Merak etme, yüzüme gözüme bulaştırmam. Uslu bir çocuk olup bütün sorularını güzelce cevaplayacağım. Sonuna dek suratlarına da tükürmeyeceğim.”

Celia içini çekti.

Yeniden sessizlik girdi araya. Celia'nın saçını çizmeye çalışıyordum. Saçları seyreliyormuş gibi geliyordu bana. Belki gerçekten de aşırı endişeleniyordu.

“Değerlendirmeyi yaparlarken sen de odada olacak mısın?”

“Sence?”

“Herhalde olmazsın... Yok, kesin olmazsın.”

“O halde neden soruyorsun ki?”

“Laf olsun diye.”

“O zaman bundan daha iyisini dene.”

Ağzını çizdim. Büyük dudaklarını bir şekilde daha az çirkin ve daha çok ilgi çekici gösteren bir dudak büküşü vardı. Onu, kafesimin dışında esas duruşa geçmiş bir halde, elinde anahtarla çizmek istiyordum. Bazen yüzünde olan şu ifadeyle. Neredeyse acıma içeren şu ifade. Bu işi yapmasının nedeninin bu olduğunu sanıyordum.

“Yani?” dedi.

“Yani ne?”

“Bir şey sormak istediğini biliyorum.”

Bunu nasıl anlamıştı?

“Eh. Yani. Düşünüyordum da... Neden benim gardiyanım oldun ki?”

“Eğitmenin ve muhafızın.”

“Bu iş için çok fazla başvuru olduğunu sanmıyorum.” Artık ağzını bitirmek üzereydim ama modelimin ağzının aşağı doğru kavisli yumuşamıştı.

Bir süredir durduğu konumu bozarak bana döndü.

"Bu görev için ilk seçeneklerinin ben olduğuma inanıyorum."

"Tek seçeneklerinin, demek istiyorsun herhalde."

Bekledim. Ama hiçbir şey açık etmedi.

"Yani hayatın o kadar boştu ki hiçliğin ortasında, masum bir çocuğun gardiyanı olmak tatminkâr göründü, öyle mi?"

Buna gerçekten de gülümsemeye başlamıştı.

"Öyle aman aman bir maaş verdiklerini de sanmıyorum."

Hafifçe başını salladı.

"Daha on altısına gelmemiş bir çocuğu... asla yanlış bir şey yapmamış bir çocuğu fiziksel ve zihinsel olarak hapsetmek, dövmek, korkutmak... bunlar da işin artıları olmalı."

"Evet," dedi. "Aynen öyle."

Yüzündeki gülümseme silinmiş ama her zamanki dudak büküşü geri dönmemişti. Az önceki duruşuna döndü ve bana bakmadan, "Marcus kız kardeşimi öldürdü," dedi.

Kız kardeşi de listede olmalıydı. Celia'nın soyadını bilmiyordum. Bunu daha önce sormuştum ama görünüşe göre soru konu dışıydı.

"Yeteneği neydi?" diye sordum.

"İksir hazırlama."

Başımı salladım. "Marcus senin şu şeyini... yeteneğini... ses olayını yapabiliyor mu?"

"Listede var mıydı?"

"Bence dikkat etsen iyi olur. Eminim bu yeteneğin de listesinde olmasını isterdi."

Yeniden sustuk.

Daha öncesinde, Celia'nın benimle ya da o adamın oğlu olan kişiyle özel bir meselesi olduğunu tahmin etmiştim. Bu çok uzak bir ihtimal sayılmazdı. Açık açık konuşalım; Celia'nın listedeki birini tanıyor ya da birinin akrabası olması gerekiyordu.

“Ben Marcus değilim,” dedim.

“Biliyorum.”

“Kız kardeşini ben öldürmedim.”

“Bu hiç de adil sayılmaz, değil mi? Bunun zayıf bir şans olduğunu kabul ediyorum ama seni umursuyor ve oğlunun burada tutsak olmasının canını sıkıyor olması da muhtemel.”

“Burada olduğumu biliyor mu ki?”

“Hayır, burayı kastetmemiştim. Burası, Marcus’un yetenekleri açısından bile çok iyi gizlenmiş bir yer.” Boynuyla kollarını esnetti. “Demek istediğim, senin elimizde olduğunu biliyordur. Lüks, rahat bir konumda olmadığını da tahmin edecektir. Bu açıdan onu hayal kırıklığına uğrattıyor olmaktan nefret ediyorum.”

“O halde neden beni bütün gün kafeste tutmuyorsun? Onu öldürebileceğimi gerçekten düşünüyor olamazsın. Bu eğitim aptalca.”

Ayağa kalkıp odada yürümeye başladı. Bu, genellikle soruyu cevaplamak istemediğinin bir işareti olurdu.

“Belki öyle. Ama seni bütün gün kafeste tutmak zalimce olurdu.”

Bu dediğine öylesine hayret etmişim ki gülmeye başlamadan önce aradan bir-iki saniye geçmesi gerekmişti. Kendimi yeniden kontrol altına aldığımda, “Beni dövüyorsun,” dedim. “Beni öldürebilecek bir gerdanlık takıyorum. Geceleri kafeste beni zincirliyorsun.”

“İyi besleniyorsun. Burada oturmuş resim yapıyorsun.”

“Yani buna müteşekkire mi olmalıyım?”

“Hayır. Burada karnın doymuş olarak oturup resim yapmalısın.”

“Bitirdim,” deyip kağıdı ona doğru ittim.

Tutup çevirdiği kağıdı inceledi. Bir dakika kadar sonra da, rulo yapıp ateşe bıraktı.

Kalemi elime alıp yeni bir resme başladım. Bu defa kendimi, aynada gördüğüm haliyle yüzümü çiziyor ama daha yaşlı bir ifade vermeye çalışıyordum. Hayal ettiğim kadarıyla Marcus'un yüzü gibi bir yüz çizmek istiyordum. Celia'nın dikkatli bir şekilde bana baktığını hissedebiliyordum. Bir kez daha soluksuz kalmış gibiydi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Gözlerinin derinliklerini kendi gözlerim gibi, tam olarak kendi gözlerim gibi yaptım. Onun gözlerinin daha kara olduğunu sanmıyordum.

Resmi tamamladığımda sonuçtan o kadar da memnun değildim. Çok yakışıklı, çok iyi görünüyordu. "Yak şunu," dedim. "Bu doğru değil."

Celia uzanarak aldığı kâğıdı, kendi portresini incelediğinden daha uzun bir süre boyunca inceledi. Ardından kâğıtla birlikte odadan çıktı.

"Böyle görüldüğü anlamına gelmiyor," diye seslendim arkasından.

Yanıt vermedi.

Kalemleri, silgiyi ve kalem tıraşı toparlayarak eski teneke kutuya koydum. Kutunun kapağını kapattım; bu kadardı işte. Celia dönüp karşıma oturdu.

"Onu yakalamaya yaklaşan biri olmuş mu hiç?" diye sordum.

"Ne kadar yaklaştıklarını kim bilir? Ama kimse bunu başaramadı. O çok iyi. Çok dikkatli."

"Bir gün onu yakalayacaklarını düşünüyor musun?"

"Bir gün hata yapacak. Tek bir hata yapması yeter. O zaman yakalanacak ya da öldürülecek."

"Ona ulaşmak için beni yem olarak mı kullanıyorlar?"

"Öyle olduğunu sanıyorum," dedi memnun bir ses tonuyla.

"Ama bunun nasıl olduğunu bilmiyorsun. Ne şekilde olduğunu yani?"

“Benim görevim muhafızın ve eğitmenin olmak. Bu kadar.”

“Ne zamana dek?”

“Onlar görevime bir son vermemi söyleyinceye dek.”

“Onu yakalarlarsa bana ne olacak?”

Alt dudağını büktü. Alt dudağı büyük ve düzdü. Yavaşça dudağını geri içeri çekti ama hiçbir şey söylemedi.

“Beni öldürecekler mi?”

Alt dudağı bir kez daha dışarı çıktı ama bu defa geri çekişi daha hızlı oldu. “Belki.”

“Yanlış bir şey yapmadığım halde mi?”

Omuz silkti.

“Sonradan pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyidir, ha?”

Yanıt vermedi.

“Sana beni öldürmelerini söyleselerdi ne yapardın? ‘Yarı Kod’un kafasına bir tane sık,’ deselerdi?” Elimi bir tabancaya dönüştürerek kafama dayadım ve silah sesi çıkardım.

Ayağa kalkıp arkama geldi, parmağını sert bir şekilde kafamın arkasına dayadı ve aynı sesi çıkardı.

Doğru düzgün uyuyamadım. Soğuk değildi. Rüzgâr yoktu; hava kırıltısızdı. Bulutlar da öyle. Yağmur yağmıyordu.

Meclis üyelerini göreceğim olmam beni germiştir. Ellerim titriyordu. Sinirliydim. Sinirden başka bir şey değildim.

Celia’nın parmağını hâlâ kafamın arkasında hissediyordum. Beni her an öldürebileceklerinin farkındaydım. Bunu kimin nasıl yapacağı önemsizdi; sonuç her durumda aynıydı. Ama bu kişinin Celia olması fikri hâlâ aklıma takılıyordu. Bunu yapacağını biliyordum. Bunu yapmak durumundaydı; aksi takdirde bir başkası aynı şeyi ona yapardı.

Püf noktası bundan keyif almaktı. Bundan nasıl keyif alılabilirdi ki?

Bundan keyif almanın bir yolunu bulman gerekiyordu.

Celia bana Annalise'in iyi durumda olduğunu söylemişti. Deborah, Arran ve ninemin de. Oysa ses tonundan, bu durumun her an değişebileceğini de çıkarmıştım. Ancak ben öldüğümde güvende olacaktı.

Durumun olumlu tarafı buydu.

Onların hayatta, iyi ve güvende olduklarını düşünerek bundan keyif alabilirdim.

Annalise koruluktaydı. Koşuyor, gülüyor, kahkahalar atıyor, kumtaşından tepeye tırmanıyordu. Onu görmek, yeniden tenine dokunmak istiyordum. Parmaklarımı, yüzümü, vücudumu öpmesini istiyordum. Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini ve onun, pençelerini vücuduna geçirecek budala bir Ak Cadi'yla olacağını biliyordum. Gel de bundan keyif al!

Deborah iyi bir adamla evlenecek, çocukları olacak, mutlu mesut bir hayat sürecekti. Bunu görebiliyordum. Bu doğrudu. Üç-dört çocuğu olacaktı. Harika bir anne olacaktı ve hep birlikte çok mutlu bir hayat sürecektlerdi. Ninem de evinde huzurlu bir şekilde, çayını içip tavuklarını besleyecekti.

Bunlar güzel düşüncelerdi. O anda, ninemle Deborah'nın sahanlıkta ağladığı geceyi hatırladım. Ama gözyaşları o zaman kurumuştu ve yeniden kuruyacaktı. Belki de uzun zaman önce olmuştu bu. Belki de benim çoktan ölmüş olduğumu düşünmüyorlardı.

Arran'ın öldüğüme inanacağını sanmıyordum. Saçlarımı arkaya atarak, "Buna dayanamıyorum," dediğini hatırladım. Ayağı yataktan aşağı sarkmıştı ve parmak uçlarını alnını öpüyordu. Ağlıyordum.

On altıncı doğum günüm gelip çatmıştı. Celia kilomla boyumu ölçmüştü. Ayrıca kafamı kazıyıp halkalarımı da çıkarmıştı.

Kuşluk vaktiydi. Yeniden zincirlenmiş halde kafesimdeydim. Sanırım Celia bunun onu görevine daha bağlıymış gibi göstereceğini düşünüyordu.

Toprak yolda bir cip belirdi. Sessizlikte, motorunun sesi sıradışı ölçüde gürültülü gelmişti. Gürültü gittikçe yükseldi, yükseldi ve sonunda, en yüksek anında motor sustu. İçindeki-ler cipten indiler.

Meclis Başkanı da, diğer kadın da gelmeye tenezzül etmemişlerdi. Ama Annalise'in amcası Soul O'Brien buradaydı ve yanında iki adam daha gelmişti. Adamlardan daha genç olan, koyu saçlısının üzerinde yürüyüş botları, kot pantolon ve eski moda parlak bir ceket vardı. Öylesine solgundu ki yıllardır dışarı adımını atmamış gibi görünüyordu. Bunun tam aksine, diğer adam bütün hayatını dışarılarda geçirmiş gibiydi. Sarı saçlarına griler karışmıştı. Uzun boylu, kaslıydı ve bana kendisinin ne olduğuna dair açık bir işaret verecek şekilde, karalara bürünmüştü. Ama Avcıları tanımak zaten kolaydı. Herkese,

hatta Meclis üyelerine bile tepeden bakan bir havaları vardı.

Celia adamları karşılamak için cipe doğru gitti. Selam mı vereceğini yoksa ellerini mi sıkacağını merak ettim. İkisini de yapmadı.

Adamlar bana bakmak için yaklaştılar. Kafese tıkılmıştım. Avcı'nın soluk mavi gözlerinde o kadar çok gümüüşü şekil döküyordu ki maviyi görmek zordu.

Hep birlikte bana baktıktan sonra, arkalarına dönüp bir süre etrafı incelediler. Ardından içeri girdiler.

Bundan sonrası, her zamanki değerlendirme rutiniydi. Beklemek için bırakılmıştım.

Bir süre sonra Celia beni almak için geldi. Hiçbir şey demeden kafesin kilidini açtı ve onun peşinden kulübeye yürüdüm. Kapıda durdu. Celia'nın yanından geçip içeri girerken, bana şans dileyip dilemeyeceğini düşündüm; o kadar da gergin değildi.

Üç ziyaretçi mutfak masasına oturmuşlardı. Elbette ben ayaktaydım. Dışarıda volta atan Celia pencerenin önünden geçti.

Soruları sorup notları alan Annalise'in amcası oldu. Bunlar, her ay Celia'nın sorduğu türden sorulardı. Bana uzattığı bir metni okumaya çalışırken rahatsızlıkla kıpırdansa da, yüzünde genellikle sikkın bir ifade vardı. İşi aceleye getirmeye kalkışmadı ve yavaş yavaş bütün zihinsel testleri tamamladık.

"Sorularım bu kadar," dedi.

Bunu bana değil, Avcı'ya söylemişti. Avcı henüz tek kelime etmemişti. Ne bana ne de onlara.

Avcı ayağa kalkıp etrafımda yürüdü. Gözleri üzerimdeydi. Benden uzundu ama çok da fark yoktu aramızda. Vücudu sağlamdı. Göğsü benimkinin iki katı genişlikteydi ve devasa bir boynu vardı.

Arkamda durup alçak sesle, nefesini hissedebileceğim kadar yakından kulağımın içine konuştu. "Gömleğini çıkar."

Dediğini yaptım. Yavaşça ama yaptım.

Koyu saçlı üçüncü adam da ayağa kalkıp yaklaştı ve sırtıma baktı. Kolumu tutarak kaldırdığında tek yapabildiğim kolumu geri çekme dürtüme direnmek oldu. Parmakları ıslak ve zayıftı. Elimi tutup çevirerek bileklerimdeki yara izlerine baktı. "Kendini iyi bir şekilde iyileştirebiliyorsun gibi. Peki bunu aynı zamanda hızlı bir şekilde de yapabiliyor musun?"

Ne söylemem gerektiğinden emin değildim.

"Dışarı çıkıp bakalım," dedi Avcı. Bir kez daha nefesini boynumda hissetmişim.

Avcı dışarıda Celia'yla bir şeyler konuştu. Celia başını sallayıp savunma sanatlarını çalıştığımız alana yürüdü.

"Bana onun neler yapabildiğini göster," dedi Avcı.

Celia'yla biraz savunma idmanı yaptık.

Avcı durmamızı söyleyip Celia'yı yanma çağırdı ve kulağına alçak sesle bir şeyler söyledi.

Celia yeniden yanıma geldiğinde yüzünde gayet ciddi bir ifade olduğunu fark ettim. Dövüşmeye başladık. Beni alt etmişti; onun çok fazla yaklaşmasına engel olamamıştım. Burnum kanıyordu. Gözüm şişmişti.

Beni yanlarına çağırdılar. Koyu saçlı adam iyileşme sürecimi görmek istiyordu. Bunu yaptım. Yavaşça.

Bu kadarla kalacağını sanıyordum ama Avcı, Celia'yla bir şeyler konuştuktan sonra bana dönüp, "Dış parkur koşusunu yap," dedi.

Ortalama bir tempo tutturdum. Kendimi paralamanın alemi yoktu.

Geri döndüğümde Avcı, bir kez daha Celia'yla dövüşmemizi istedi. Ama bu defa Celia'nın elinde bıçak vardı. Bu dövüşü de

o kazandı. Kolumda bir kesik açılmıştı. Koyu saçlı adam için bunu iyileştirmek zorundaydım.

“Yeniden dış parkur koşusunu yap.” Bu defa komutu veren koyu saçlı adamdı.

Denileni yaptım. Kendimi çok zorlamadım çünkü bu koşunun sonunda da, dövüşü bir kez daha kaybedeceğimden emindim.

Haklı çıktım. Celia bu dövüşü de kazandı. Kendini tutmamasını, tüm gücünü kullanmasını söyledikleri açıkça ortadaydı. Bu defa baldırımından bir bıçak darbesi almıştım. Derin bir kesikti bu. Artık sinirlenmiştim. Kendimi iyileştirdim ve...

“Yeniden dış parkur koşusu yap.”

Bunu yaptım. Ama yaparken koşuyu değil, orada gülümseyerek dikilen koyu saçlı minik adamı düşündüm yalnızca.

Geri döndüğümde, bu defa Avcı da gülümsüyordu.

İçimde kötü bir his vardı.

Bir kez daha Celia'yla dövüşmek zorundaydım. Şu ana dek üç kez dış parkuru koşmuş, üç kez de dövüşüp mağlup olmuştum. Celia'nın bana uzanamaması için elimden geleni yapmama ve hatta arada bir de tekme isabet ettirmeme rağmen, Avcı'ya yaklaşacak şekilde gerilediğim bir anda adamın beni Celia'ya doğru itmesiyle her şey bitmişti. Yerdeydim. Avcı üzerine gelerek kaburgalarımın sert bir tekme geçirdi. Ardından bir tane daha. Çizmeleri cûruf briketleri gibiydi.

“Ayğa kalk. Dış parkuru koş.”

Birkaç kaburgamın kırık olduğunu biliyordum. Sanırım o da biliyordu.

Kaburgalarımı iyileştirip, yavaşça ayğa kalktım.

Kalktığım anda bir kez daha vurarak beni yere indirdi. Ardından daha çok tekme geldi. Daha çok kaburgam kırıldı. Yerde kaldım.

“Sana ayağa kalkıp dış parkuru koşmanı söyledim.”

Kendimi iyileştirebilsem de güçlü değildim. Yeteneğim tükenmişti. Yavaşça ayaklarımın üzerine kalktım ve koşmaya başladım. Yavaşça.

Koşarken kendime rahatlamam gerektiğini söylüyordum. Onları unutmam, aslında varolmadıklarını düşünmem gerektiğini. Parkuru koştum ama kaburgalarım ancak geri döndüğümde iyileşebilmişti.

Koyu saçlı adam yanıma gelerek göğsüme baktı. Yara bere-ler kaybolmuştu.

Ardından elinde bir tûr copla Avcı yanıma geldi. Celia'ya döndüğümde, bakışlarının yerde olduğunu gördüm.

Avcı işini bitirdiğinde yerde kalakalmıştım. Adamın kullandığı cop garipti. Kırık bir kemiğimin olduğunu sanmıyordum ama gene de kendimi bir tuhaf hissediyordum.

Koyu saçlı adam başımda dikildi. “Kendini iyileştirebiliyor musun?” diye sordu. “Ayağa kalkabilir misin?”

Evet, ayağa kalkabilirdim. Ama dizlerimin üzerinde doğrulduğum anda her şey dönmeye başlamıştı. Yerde yatmak daha iyiydi.

Gözlerimi yeniden açtığımda Celia yanıma çökmüştü.

“Gittiler mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Burada yatacağım.”

“Evet.”

Akşamüzeri tam olarak iyileşmiştim. Yediğim yahniyle ekmeğin de yardımı olmuştu. Celia sessizce yemek yememi izliyordu.

“Tipik Ak Cadılarınmış,” dedim. “Nazik, yumuşak, şifacı tabiatlar.”

Celia bir şey söylemedi.

"Bana göre hava hoştu ama gene de onlara tükürmedim bile."

Celia tekrar bir şey söylemediğinde farklı bir yaklaşım denedim. "Ben bu kadar önemli olamam; Meclis Başkanı gelmeye tenezzül bile etmemiş."

"Sarışın adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Omuz silktim.

"O Soul O'Brien. Yakın zamanda Meclis Başkan Vekili olarak atandı."

Başımı salladım. İlginçti. Annalise'in amcası dünyada yükseliyordu. "Avcı kimdi?"

Celia kısa bir kahkaha attı. Yemek yemeyi bırakıp ona baktım.

"Onu tanıdığını sanıyordum. O, Clay'di."

"Ah!" Avcıların lideri beni kontrole gelmişti demek. "Peki koyu saçlı herif? O kimdi?"

"Adının Wallend olduğunu söyledi. Onu daha önce hiç görmemiştim."

Yahnimi bitirip ekmegin son parçasıyla kâseyi sıyırdım. Ardından kâseyi önümden itip, "Onların huzurunda kötü duruma düşmemen için bütün dövüşleri kazanmana müsaade etmem gerektiğini düşündüm," dedim.

"Çok düşünceliymişsin."

"Gene de çok etkilenmiş olamazlar. Demek istediğim, ben-den. Daha seni yenemiyorsam Marcus'a rakip olamam."

"Muhtemelen."

"Clay'e de vurmaya bile kalkışmadım."

"Akıllıca bir karar."

Ben de öyle düşünüyordum ama gene de karşımdakinin o olduğunu bilseydim...

"Ne?" dedi Celia.

Bilmiyordum... Clay hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. "O, Saba'yı öldürmüş. Marcus'un annesini. Yani büyükannemi."

Celia başını salladı. "Evet. Saba da Clay'in annesini öldürmüş."

Bu defa ben başımı salladım.

Celia, "Annen..." diye söze başladıktan sonra terredütte kaldı. Ona bakmadım. Artık aklımda dönen itiraf neyse, üzerinde dengede durduğu gergin ipi sallamak gibi bir riske giremezdim. "Annen bir keresinde Clay'in hayatını kurtardı. Clay, bir Kara Cadı'nın saldırısında ağır yaralanmıştı. Omzu, içindeki zehirle eriyordu. Annen onu iyileştirebilecek tek kişiydi. Annenin yardımı olmasaydı Clay ölmüş olurdu."

Hâlâ Celia'ya bakmıyordum. Buna söylenecek hiçbir şey yoktu.

"Annenin sıradışı bir iyileştirme yeteneği vardı. Gerçekten sıradışı."

"Ninem söylemişti." Ama bana bu öyküyü hiçbir zaman anlatmamıştı.

"Kendini iyileştirme yeteneğinle ilgileniyorlar."

"Yani?" Bu defa Celia'ya bakmıştım.

"Bence artık bulaşıkları yıkayacak kadar iyileştin."

Değerlendirmenin ardından aylar geçti; rutin her zamanki gibi devam ediyordu. Sonbahar geldi, geceler uzadı. Bu iyiydi. Kış geldi. Kar. Rüzgârlar. Hiç olmadığı kadar güçlüydüm. Yağmura aldırıldığım yoktu. Ayaz geceler çok güzeldi. Ayaklarım hayvan derisi gibi sertleşmişti.

Kar erise de birkaç oyukta biraz kalmıştı. Güneş biraz sıcaklık veriyordu ama tenime işlemesi için gerçekten kıpırtısız durmam gerekiyordu.

On yedinci doğum gününe yıllar değil, aylar kalmıştı.

Celia asla doğum gününden konuşmuyordu. Ona arada bir bunu sorsam da bana hiçbir şey söylemiyordu.

Bir gün kulübenin içinde ekmek yapıyordum. Celia ise mutlak masasında bir şeyler yazıyordu.

Sora sora bu konuyu anlamsız hale getirmiş olsam da, şansımı bir daha denedim. “Doğum günümde bana üç armağanım verilecek mi?” Celia yanıt vermedi.

“Marcus’u öldürmemi istiyorsanız yeteneğime ihtiyacım olacak.” Celia yazmaya devam etti.

“Ninem bana üç armağanımı verecek mi?”

Nineme yaklaşmama asla izin vermeyeceklerini biliyordum. Buna hayatta izin vermezlerdi.

Celia başını kaldırıp cevap verecekmiş gibi ağzını açsa da, hiçbir şey demedi.

“Ne?”

Kalemi masaya koydu. “Ninen.”

“Ne?”

“Bir ay önce öldü.”

Ne? Bir ay önce mi! “Sen de şu ana dek bana bundan bahsetmeyi unuttun mu yani?”

Bana hiçbir şey söylemeyebilecekleri gibi, herhangi bir şey de söyleyebilirlerdi. Duyduklarımın hangisinin doğru olduğunu nereden bilecektim ki?

Ekmek hamurunu yere fırlattım.

“Bunu sana hiç söylemeye bilirdim de.”

Yani Celia düşünceli davranmıştı ve bildiğim kadarıyla bu da başka bir yalandı. Ninem ölmüştü. Bunun doğru olduğuna şüphe yoktu. Onu öldürmüşlerdi ya da intihar etmesini sağlamışlardı. İstedikleri takdirde başka herkes de öldürülebilirdi.

“Ya Arran?”

Boş gözlerle bana baktı.

Sandalyeyi tekmeledim. Ardından kaldırıp yeniden yere çarptım.

Ne isterlerse yapacaklar, herkesi öldüreceklerdi. Onlardan nefret, nefret, nefret ediyordum. Sandalyeyi bir kez daha yere çarptım.

“Bu şekilde devam edeceksen seni kafese koymam gerekecek.”

Sandalyeyi bir kenara fırlatıp, bağırarak Celia'nın üzerine atladım.

Zincirlenmiş olarak kafeste uyandım.

Celia'nın bana ninemin ölümünü haber vermesinin birkaç hafta sonrasında, kümeste yumurtaları topluyordum. Aklımda ninem vardı. Tavuklarının nasıl evin içine girmeye çalıştığını ve kafasında arıcı şapkası, elinde peteklerle ninemin...

Yumurta sepetini yere koyup dinlemeye başladım.

Kulaklarımı açmıştım.

Henüz yakınımızda olmayan, belli belirsiz bir ses duyuyordum. Uzaklardan, tepelerin oradan geliyordu.

Mutfaktan gelen tıkırtıları da duyuyordum.

Duvara koşup sıçrayarak kafesin üzerine çıktım ve gözlerimi, fantezilerimde Marcus'un geldiği güneybatı yönüne diktim.

Sessizliğini koruyan tepeler henüz hiçbir şeyi açık etmemişti. Etrafımda yavaşça dönerek baktım ve dinledim. Soluğumu tutmuştum.

Bu rüzgârın sesi değildi.

Bu bir hırıltı gibiydi. Uzaklardan gelen bir hırıltı.

Celia mutfak penceresinden bana bakıyordu. Sesi duyduğunu sanmıyordum ama kafesin üzerine çıkmış olduğumdan bir şeylerin döndüğünü anlamıştı. Pencerenin önünden çekilerek

ön kapıda belirdi. Sesi duymamak artık imkânsızdı.

Babam değildi gelen. Bir araç geliyordu.

“Kulübeye gir!” diye seslendi Celia.

O anda toprak yolda, uzaklarda siyah bir küp gibi görünen bir 4x4 cip belirmişti.

“Kafesten aşağı in!”

Ama gelenler insansa, gerçek insanlarsa –Fersizler, yürüyüşçüler, tatilciler filan– bir şey yapmak zorundaydım. Burada ne döndüğünü anlamalarını sağlamalıydım. Bir kafeste tutsaktım. Gerdanlığı boynumdan çıkarabilirlerdi belki. Ya da Celia gelen kişilerden yakasını kurtarana dek beklemeli... ve o zaman kafasına bir şey indirmeliydim...

Ama Celia’nın hali birdenbire değişmiş, omuzları hafifçe düşmüştü. “Kafese gir Nathan,” dedi. Sesi artık düzdü. Gelenin kim olduğunu anlamıştı.

Aşağı atlayıp kafese girmeden önce birkaç saniye daha cipi izledim.

“Asma kilidi kapat.”

Toprak yola doğru yürümeye başlamıştı.

Kafesin kapısını kapatsam da kilitlemedim. Kafesin arka tarafına geçip toprağın içine gömdüğüm çivimi buldum. Çiviye ağzıma sokup yanağıma gömdüm.

Cip yaklaştıkça motor sesi yükseldi. Kulübenin uzağında kalacak bir şekilde durduğunu gördüm. Celia cipe doğru gitti.

Sürücü camına eğilerek konuşmaya başladı. Konuşurken ellerini sallayıp duruyordu. Gergin bir halde gibiydi. Onun için alışılmadık ölçüde dramatik bir durum söz konusuydu sanki.

Sürücüyü göremiyordum.

Cipin kapıları açıldığında, Celia onları durdurmak istiyormuş gibi kollarını iki yana açtı. Cipten inenler neredeyse Celia kadar cüsseliydi. Hepsi de karalara bürünmüştü elbette. Celia

yana çekilene dek surucunun yüzünü görememiştim ama kim olduğunu anlamıştım.

Beni öldürmek için mi gelmişlerdi? Başka neden geleceklerdi ki? Celia'ya beni öldürmesi için talimat vermeye mi gelmişlerdi yoksa? Artık kafesin kapısını kilitlemeli miydim? Bu beyhude bir çaba gibi görünmüştü.

Clay bana doğru yürüyordu.

Celia bir adım arkasındaydı. Celia'nın peşinden iki kadın Avcı geliyordu.

"Bana bu konuda bilgi verilmedi," dedi Celia.

"Şimdi verildi işte. Onu kafesten çıkar."

Celia kısa süreli bir tereddütün ardından kapıyı açtı.

Buraya ancak beni öldürmek için gelmiş olabilirlerdi. Belki beni arazinin ucuna kadar götürüp orada işlerini halledeceklerdi; belki de böyle bir zahmete bile girmeden, bunu hemen kafesin önünde yapacaklardı. Patateslerle birlikte gömülecektim. Bundan, Marcus'u da öldürmüş olduklarını çıkarıyordum. Artık bana ihtiyaçları kalmamıştı. Babam ölmüştü.

"Dışarı çık." Clay'in sesi kayıtsızdı.

Kafeste gerileyerek başımı iki yana salladım. Beni öldüreceklerse, bunu kafesin içinde yapmak zorundaydılar. Babamın öldüğüne inanamıyordum.

O anda kafamın içinde bir çınlama duymaya başladım. Celia'nın işi değildi bu. Bir telefon neden oluyordu buna. Ses, Celia'nın arkasındaki Avcılardan da gelmiyordu; daha yakınımdaydı. Bir şeyin sağ kolumu yakalayarak bileğimi arkaya büküğünü hissettiğim anda, dördüncü bir Avcı arkamda belirmişti. Avcı, hatırladığım kadar cüsseli ve çirkindi. Kolumu tutan Kieran'dı; elindeki kelepçeyi de görmüştüm. Boşta kalan elimle yüzüne saldırmaya çalışsam da, Kieran eğilerek kendini kurtardı ve aynı anda bileğime taktığı kelepçeyle beni aşağı

çekti. Dışarıdaki Avcılardan biri de kafese girerek sol kolumu yakalamıştı. Kadın Avcı'ya bir tekme savursam da, beni parmaklıklara dayadılar. Bileklerim arkadan sıkıca kelepçelenmişti bile. Beni tutarak ardı ardına iki kere daha parmaklıklara vurdular.

"Bir daha kıpırdamaya kalkacak olursan kollarını koparı-
rım," diye homurdandı Kieran, kulağımın içinde.

Nefretle ilgili harika olan, geriye kalan her şeyi sildiği için başka hiçbir şeyin öneminin kalmamasıydı. Eski püf noktası kolaydı. Kollarımın koparılmasına, duyacağım acıya, hiçbir şeye aldırdığım yoktu. Bir anda sert bir şekilde başımı geriye attım. Kieran'ın yüzünü tutturmuştum. Kafamın tam arkasındaki burnundan boğuk bir çatırtı sesi gelmişti.

Öfkeyle haykırsa da beni tutan kolları gevşemedi.

Kollarımı kıpırdatamayacağım kadar çekmişlerdi ama bedenimden bir şeyin koparıldığı da yoktu. Kieran'ın dediklerinde aslında ne kadar ciddi olduğunu düşündüm.

Kieran beni kafesten dışarı sürükleyerek yere itti. Ama bir anda dönerek tekmemi savurabilmişim. Botumun ucunun yüzünün yan tarafına girdiğini gördüm. Ayığa kalktığım anda iki kadın Avcı üzerime atıldı. Böbreklerime giren yumruk felaketti.

Dizlerimin üzerine çökerek devrildim. Yüzüm yere yapışmıştı.

Celia, Clay'e bağıırıyordu. "Bu kabul edilemez! Ben onun muhafızıyım."

Clay'in sesi sakindi. "Onu gelip almamız emredildi."

Kafamın üzerindeki çizme, yüzümü yere yapıştırmıştı.

Celia yakındı, tartıştı, kendisinin de gelmesinin gerektiğini, hatta geleceğini söyledi. Ama Clay sağlamdı. Yalnızca reddetti.

Sonunda Celia, boynumdan gerdanlığı çıkarması gerektiğini söyledi ve bunun için izin istedi.

Gerdanlığın kilidini açarken oldukça nazikti. "Peşinizde olacağım," dedi.

"Hayır," dedi Clay. "Minibüsünü ödünç almak durumundayız. O ciple götürülemeyecek kadar tehlikeli."

"O halde cipi ben sürerim."

"Hayır, cipi Megan sürecek. Gelmekte bu kadar ısrarlıysan onunla birlikte gelmek durumundasın."

Clay'in sesinde tehditkâr bir ton vardı; Celia bunu algılamış olmalıydı. Megan, Celia'nın canını yakamazdı ama yanlış yöne kırabilir, kaybolabilir, cipin benzini bitene dek başka bir yolda ilerleyebilirdi. Celia, Avcılarla ters düşme riskine giremezdi; burada kalacaktı. Ne derlerse onu yapacaktı.

"Ah, evet. Sana bunu vermem gerekiyor." Clay'in sesi yeniden kayıtsız bir tondaydı.

"Bir tebligat! Bu ne zaman çıktı?"

Clay'den yanıt gelmedi.

"İki gün önce mi? Bunun bana söylenmesi gerekirdi. O benim sorumluluğumda."

Clay'den hâlâ ses çıkmıyordu.

"Burada bütün Yarı Kodların 'kodlanacağı' yazıyor. Bu da ne demek?" Celia'nın bütün bunları benim duymam için söylediğini biliyordum.

"Ben yalnızca nakliyatı yapıyorum Celia."

"Ben de sizinle..."

Clay, Celia'nın sözünü kesti. "Sana durumu anlattım Celia. O artık bizim."

"Peki onu ne zaman geri getireceksiniz?"

"Bu konuda talimat almadım."

kodlama

Celia'nın minibüsünde, metal zeminde yüzüstü yatıyordum. Burada en son iki sene önce bulunmuş olmama rağmen, boyası kalkmış, paslanmakta olan yüzeyin kokusu tanıdık gelmişti.

Kieran kırılan kemiği iyileştirmeye başlamış olsa da, burnu gerçekten iyi ezilmişti. Bileklerimdeki kelepçelere bağlı ve ayak bileklerime dolanmış olan zinciri, kendini oyalamak istemiş gibi arada bir çekiyordu.

Clay, aracın ön tarafındaki yolcu koltuğundaydı. Minibüsü Tamsin kullanıyordu. Megan 4x4'le peşimizdeydi. Sanırım Celia hâlâ kulübesindeydi.

Yapılabilecek tek şey dinlenmektir ama hafiften kestirmeye başladığımı fark ettiği anda Kieran ayak bileklerime dolanmış olan zinciri hızla çekiyor ya da zincirle kalçalarım vuruyordu. Bundan sıkıldığında, minibüsün ön tarafına bağırdı. "Hey Tamsin, bir tane daha var."

"Öyle mi?" diye seslendi Tamsin.

"Bir Yarı Kod'la trampen arasındaki fark nedir?"

Tamsin'den yanıt gelmedi. Sertçe indirdiği ayağıyla sırtımı ezen Kieran, "Bir trampenin üzerinde sıçramaya başlamadan önce ayakkabılarını çıkarırsın."

Kieran bir sonraki şakasını alçak sesle, yalnızca benimle paylaştı. “Peki bir Yarı Kod’la soğan arasındaki fark nedir?” Beni gömleğimden tutarak hafifçe havaya kaldırdı. Parmaklarım sırtımın aşağısındaki yara izlerinin –kendi bıraktığı izlerin– üzerinde hissediyordum. “Soğan kesmek seni ağlatır.”

Dört-beş saat sonra minibüs durdu. Duyduğum seslerden burasının otoyoldaki dinlenme tesislerinden biri olması gerektiğini düşündüm. Minibüsün yakıt deposunu doldurduktan sonra, hamburgerleriyle patates kızartmalarını yiyip içeceklerini höpürdettiler. Aslında yemeklerin kokusu cezbedici olabilirdi ama o kadar çişim vardı ki yiyecek-içecek düşünmek bile istemiyordum.

Büyük ihtimalle bir anlamı olmayacaktı ama gene de söyledim. “İşemem lazım.”

Zincir baldırlarımın üst kısmına indi. Dişlerimi sıkıp burumdan nefes almak zorunda kaldım.

Acı dindiğinde, “Hâlâ işemem lazım,” dedim.

Zincir bir kez daha baldırlarıma indi.

Minibüs yeniden yola koyuldu. Clay’in sürücüyeye mırıldandığı talimatları duyamıyordum.

Yirmi dakika kadar sonra yeniden durduk. Ayak bileklerimden tutup beni, ağaçlık bir alana park etmiş oldukları minibüsün dışına çektiler. Trafik sesi çok azdı. Sessiz bir yer buldıkları belliydi.

“Herhangi bir şekilde sorun çıkaracak olursan, ölürsün,” dedi Kieran, kulağımın içine. Saçtığı tükürüklerini hissetmişim.

Bir şey söylemedim.

Kelepçelerimi çıkarıp ellerimi serbest bıraktı.

İşedim. Uzun süren, harika bir işemeydi bu.

Daha fermuarımı tam çekmeden kelepçeleri yeniden ta-

kıp beni minibüsün arkasına fırlattı. Duyduğum rahatlamanın yanı sıra, Celia'yı düşündüğüm için de gülümsüyordum. Celia bu budalalardan çok daha çetindi.

Yolculuk sürdü de sürdü. Kieran uyuyor olmalıydı çünkü bir süredir benimle uğraşmıyordu. Çivi hâlâ ağzımın içindeydi ama etrafımda üç Avcı varken kaçma şansım yoktu.

Bir kez daha minibüsün arkasından dışarı çekilirken yanağım zeminin paslı yüzeyine sürtündü.

“Dizlerinin üzerine çök.”

Meclis binasının avlusundaydık. Burası on beşinci doğum günümünden hemen önce minibüsün arkasına atıldığım yerd.

Beni yere ittiler. “Dizlerinin üzerine!” diye bağırdı Kieran.

Clay gitmişti. Tamsin’le Megan minibüsün ön tarafında duruyorlardı. Kieran yan tarafımda dikilmişti; gözlerimi kısarak ona baktım. Burnu şişmiş, gözlerinden biri morarmıştı.

“İyileşmen biraz yavaşmış Kieran.”

Çizmesini yüzüme savurduğunu gördüğüm anda yuvarlanarak önünden kaçtım ve ayaklarımın üzerine sıçradım.

Tamsin buna gülmüştü. “Hızlıymış Kieran.”

Kieran buna aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışarak, “Artık onların sorunu,” dedi.

Etrafıma bakınırken iki muhafız gelerek kollarımdan yakaladılar ve tek kelime etmeden beni sürüklemeye başladılar.

Tahta bir kapıdan beni Meclis binasına soktular. Bir koridoru aştıktan sonra, önce sağa, sonra sola döndük. Bir iç avluyu geçip, solumuzda kalan bir başka kapıdan girdik. Kendimi en sonunda tanıdığım o eski koridorda buldum. Değerlendirmeleri gerçekleştirdikleri odanın dışındaki banka oturttular beni.

Vücudumdaki sıyrıklarla yara bereleri iyileştirdim.

Hani neredeyse eski günlerdeki gibiydi. Elbette beklemem

gerekiyordu. Ellerim hâlâ arkamda kelepçeliydi. Gözlerimi ayak bileklerime ve taş zemine dikip bekledim.

Aradan uzun zaman geçmesine rağmen hâlâ bekliyordum. Koridorun diğer ucundaki kapı açıldı; yaklaşan ayak seslerini duymama rağmen başımı kaldırıp bakmadım. Ayak seslerinin kesilmesiyle birlikte, "Diğer tarafa git," dedi bir erkek sesi.

Başımı kaldırıp birlikte ayağa kalktım.

"Nathan?" dedi Annalise, alçak sesle.

Yanındaki adam babası olmalıydı. Adam Annalise'i bir kapıdan içeri itti. Kapı kapandı. Bu kadardı.

Önümde dikilen muhafız görüşümü engelliyordu. Yerime oturmamı istediğini bilsem de, bir süre kararsız kaldım. Ardından, oturdum. Koridor yeniden her zamanki sessiz halini almıştı.

Ama Annalise buradaydı. Gözüme farklı görünmüştü; daha yaşlı, daha solgun, daha uzun boyluydu. Üzerinde kot pantolon, açık mavi bir gömlek ve kahverengi çizmeler vardı. Az önceki kısa olayı aklımda tekrar tekrar oynatıyordum: ayak seslerini, "Diğer tarafa git," onu görmemi, gözlerimizin birleşmesini ve gözlerindeki memnun ifadeyi, adımları yumuşak bir sesle söyleyişini, "Nathan?" buna inanamıyormuş gibi çıkmış olan sesini, ardından babasının onu itişini, onun direnmesini, adamın onu itip önünü kapatmasını, onun babasının arkasından bakışını, gözlerimizin bir kez daha birleşmesini ve kapının kapanmasını. Kapının kapanmasıyla bütün sesler kesilmişti; kapının ardındaki ayak sesleri ve konuşmalar duyulamıyordu.

Bunu tekrar tekrar düşündüm. Sanırım bu gerçektir. Sanırım bu olmuştu.

Kilomla boyumu ölçüp fotoğrafımı çekmek için kelepçeleri çıkardılar. Her şey değerlendirmelerin öncesinde olduğu gibiydi ama doğum gününe daha aylar olduğundan beni değeren-

dirmeye alıp almayacaklarından emin değildim. Laboratuvar önlüklü adama bunu sorduğumda, başımızda bekleyen muhafız çenemi kapamamı söyledi. Adam da herhangi bir cevap vermedi. Ölçümler ve fotoğraf çekimi bütikten sonra muhafız kelepçeleri geri takıp beni koridora çıkardı. Yeniden beklemeye başladım.

Nihayet içeri alındığımda, bu defa ortada Soul O'Brien'in oturduğunu gördüm. Buna şaşırmadım. Kadın üye sağda, Bay Wallend ise soldaydı. Hiç değilse Clay yoktu.

Değerlendirmelerde olduğu gibi bana sorular sormaya başladılar. İşbirliği yapmıyor; mümkün olduğunca sessizliğimi koruyordum. Soul her zamanki gibi sıkkın bir ifadeye sahipti ama bilerek böyle bir ifade takındığına, bunun sahte olduğuna ikna olmuşum artık. Onunla ilgili her şey sahteydi. Her sorusunu iki kere soruyor ve sorularını yanıtsız bırakmamla ilgili olarak herhangi bir yorumda bulunmuyordu. Ama çok geçmeden pes ettiklerinde, bunu o kadar da kafalarına takıyormuş gibi görünmediler. Son sorusunun ardından, Soul önce kadına, sonra Bay Wallend'e fısıldayarak bir şeyler söyledi.

Ardından bana döndü.

"Nathan."

Nathan! Bu ilk kez oluyordu.

"On yedinci doğum gününe üç aydan kısa bir süre kaldı. Hayatında önemli bir gün bu." Bir süre tırnaklarını inceledikten sonra yeniden bana baktı. "Benim hayatımda da önemli bir gün. Bugün geldiğinde sana üç armağanını verebilmeyi umuyorum."

Ne?

"Evet, sana biraz şaşırtıcı gelmiş olabilir ama bu uzun yıllardır düşündüğüm bir mesele. Bu... gerçekleştirmek istediğim bir şey. Öte yandan, sana üç armağanını vermeden önce, senin

gerçekten Ak Cadıların tarafında durduğuna emin olmam – olmamız– lazım. Senin için atanacak kodu belirleme gücüne sahibim Nathan. Kodunun Ak Cadı olarak atanmasının menfaatine olacağını düşünüyorum.”

Ben de eskiden bunu istiyor; çözümün bu olduğunu düşünüyordum. Ama artık kesinlikle bunu istemediğimi biliyordum.

“Nathan, sen yarı Ak Cadı olarak doğdun. Annen, nüfuz sahibi, saygıdeğer bir Ak Cadı ailesinden geliyor. Meclis olarak annenin ailesine hürmetimiz var. Annenin atalarının bazıları Avcı olduğu gibi, bugün üvey kız kardeşin de bir Avcı. Anne tarafında gurur duyman gereken, saygıdeğer bir kökene sahipsin. Sende annenden çok fazla şey var Nathan. Çok fazla. Kendini iyileştirme yeteneğin bunun bir işareti.”

Zırvalayıp zırvalamadığından emin olamıyordum çünkü babamın da iyileştirme gücünün çok iyi olduğunu biliyordum.

“Ak Cadılarla Kara Cadılar arasındaki farkı biliyor musun Nathan?”

Cevap vermedim. Her zamanki iyilere-karşı-kötüler öyküsünü dinlemeyi bekledim.

“Bu ilginç bir soru, değil mi? Bu benim sık sık düşündüğüm bir sorudur.” Soul O'Brien bir kez daha tırnaklarını inceledikten sonra bana baktı. “Ak Cadılar yeteneklerini iyilik adına kullanır. Bize Ak Cadı olduğunu da böyle gösterebilirsin Nathan. Yeteneğini iyilik adına kullan. Meclis’le, Avcılarla, dünyanın dört bir yanındaki Ak Cadılarla birlikte çalış. Bize yardım et ki...” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bize yardım et ki hayat senin için çok daha kolaylaşsın.” Gözlerinde gümüşsü bir parlaklık varmış gibiydi. “Ve çok daha uzun bir hayat yaşayabilesin.”

“Yaklaşık iki yıldır kafeste tutuluyorum. Defalarca dayak yedim, işkenceden geçirildim ve ailemden, Ak Cadılardan olu-

şan ailemden ayrı tutuldum. Bunların hangisinin 'iyilik adına' olduğunu söyler misiniz?"

"Endişemiz Ak Cadıların selametidir. Senin kodun da Ak Cadı olarak..."

"O zaman bana uyumam için rahat bir yatak mı vereceksiniz? Ah, evet, öncelikle babamı öldürmem gerekiyor, tabii ki."

"Hepimiz fedakârlıklarda bulunmak durumunda kalırız Nathan."

"Babamı öldürmeyeceğim."

Soul bir kez daha hayran hayran tırnaklarına baktıktan sonra, "Eh, durum şu ki bunu hemen kabul edecek olsaydın hayal kırıklığına uğrardım Nathan. Karşılaştığımız ilk andan itibaren seni ilgiyle takip ediyorum ve beni nadiren hayal kırıklığına uğrattın."

Ona lanetler okuyordum.

"Bir açıdan, şu anda da beni hayal kırıklığına uğratmadığına memnunum. Bununla birlikte, öyle ya da böyle senden istediğimizi yapacaksın. Bay Wallend bunun olmasını sağlayacak."

Herhangi bir yanıt verme şansım olmadan, Soul'un başını sallamasıyla muhafızlar kollarımdan yakaladılar.

Odadan çıkarılıp koridorlarda sürüklenirken gittiğimiz yönü aklımda tutmaya çalıştım. Sola dönüşler, sağa dönüşler, banklar, pencereler, kapılar. Ama bütün bunlar akılda tutamayacağım kadar karmaşık bir hal aldı ve çok geçmeden, binada koridorların çok daha dolambaçlı olduğu bir yere geldik. Girdiğimiz son koridor aşağı doğru eğim taşıyordu ve aşağı indikçe daralmaya başladı. Bir süre sonra o kadar daralmıştı ki muhafızlardan biri arkamdan, diğeri de önümden yürümek zorunda kaldı. Taş basamaklardan, daha da aşağıya indik. Soğuktu. Sol tarafımızda bir dizi metal kapı olduğunu fark ettim.

Önümdeki muhafız, maviye boyanmış olan üçüncü kapının

önünde durdu. Kapının boyası yer yer kalkmış, alttaki gri metal yüzey ortaya çıkmıştı. Bu herhangi birine umut aşılayacak bir kapı değildi. Öndeki muhafız kapıyı açtı ve arkamdaki beni içeri itti.

Bir hücrenin içindeydim. Tek ışık koridordan geliyordu. Hücre, muhafızlardan birinin ayak bileğime taktığı, duvara bağlı zincir dışında bomboştu. Muhafız zinciri taktıktan sonra dışarı çıktı ve sürgüyü sert bir şekilde çekerek kapıyı kilitledi.

İçerisi artık zifiri karanlıktı.

Ellerim hâlâ kelepçeliydi. Düz bir yüzeye sahip olmayan taş duvarları parmaklarım, vücudum ve yanağımla hissetmeye çalışarak bir süre odada gezindim. Zincirin duvara bağlı olduğu noktadan sola doğru üç adım atınca odanın köşesine ulaşıyordum. Köşeye geldikten sonra iki adım daha attığımda ise zincir geriliyordu. Sağ tarafımda da durum aynıydı. Kısa zincir kapıya yaklaşmamı engelliyordu.

Zemin soğuk, sert ama kuruydu. Sırtımı duvara dayayarak yere çöktüm. Dört taş duvar, bir kapı, zincir ve ben.

Ama kısa bir süre sonra mide bulantısıyla korku da bize katıldı.

Ay göküyüzündeki döngüsünün yarısında olduğundan, işler kötüydü kötü olmasına ama o kadar da berbat değildi. Diğer taraftan, uzunca bir zamandır geceyi kapalı bir mekânda geçirmemiştım. Ayaklarımı salladım. Ardından vücudumu. Bunu yapmam içimdeki panik hissini bir parça dindirir de mide bulantısı üzerinde etki göstermemişti. Yana devrildim ama vücudumu kıpırdatmaya devam ederek hücrenin köşesine dek süründüm. Kafamı iki duvarın birleştiği köşeye soktum. Bazen vücudumu kıpırdatıyor, bazen de hareketsiz kalıyordum.

Sulu bir şekilde kustum ama çok bir şey çıkmamıştı. Kahvaltıdan beri ağızma lokma koymamış olsam da midem sürekli

kasılırken öğürüp duruyordum. İçimde kusacak hiçbir şey olmamasına rağmen midem kasılmaya devam etti. Öksürüyordum, öğürüyordum, gene de bir şey çıkmıyordu. Ama midem bir şeyden kurtulmaya çalışıyordu.

Ve sesler başladı. Tıslamalar, sert çarpmalar duyuyordum ama bunları hayal mi ediyordum yoksa gerçek sesler miydi, emin değildim. Tıslama korkunç ve ısrarcıydı; çarpma sesleri o kadar yüksekti ki yerimden sıçıyordum. Kafamın içinde patlamadan önce seslerin geldiği anı tahmin etmeye çalışsam da bunu yapamıyordum. Kendime yardımcı olmak için tek yapabildiğim bağırmaktı. Bağırarak sesleri bastırıyordu ama bütün gece böyle devam edemezdim. Yeniden hastalanmıştım. Kafamı köşeye sokup öylece yattım. Hırıldayarak, kıpırdanıp durarak, yerimden sıçramama neden olan seslere bağırarak kendimi kaybettim.

Gün ağarıyordu. Hücre hâlâ karanlık olsa da bulantıyla sesler geldikleri gibi bir anda çekip gitmişlerdi.

Hücreye gelen giden olmadı.

Bir plan yapmalıydım ama hiçbir şey düşünemeyecek kadar bitkin haldeydim.

Hâlâ gelen biri yoktu.

Dinlenmeye çalıştım. Karnım açtı. Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Bana yemek ve su getirecekler miydi? Yoksa beni burada ölmem için mi terk etmişlerdi?

Beni hatırladılar. Su getirmişler ama aynı zamanda bir şeyler de yemem gerektiğini akıl edememişlerdi. Adımı da unutmuşlardı.

Ben de adımı hatırlamıyordum.

“Bir kez daha senden adını söylemeni isteyeceğim.” Genç cadı “lütfen” demeyi bırakmıştı.

Tek kelime etmediğim her zamanki planımla devam edecektim. Bu öyle aman aman bir plan değildi belki. Kaçınılmaz bir şekilde onları daha da tahrik edeceği gibi, sonunda her ne olacaksa bunun üzerinde de gerçek bir etkiye yol açmayacaktı. Ama en azından bir plandı.

Genç kadına dümdüz bakarken, düzgün bir şekilde taramış saçlarını, küçük, soluk mavi gözlerini, mükemmel bir şekilde çektiği maskarasını, yüzündeki ince fondöten tabakasını ve itinayla sürülmüş, pembe rujlu dudaklarını süzdüm. Minyon vücudu bej bir takım, külotlu çorap, siyah rugan ayakkabılarla kuşanmıştı. Özenle giyinmiş ve gece uykusunu iyi almış gibi görünüyordu. Bir tür çiçek kokusu yayan bir parfüm bile sürmüştü.

Kadına baktıkça, görünümünün, güzelliğinin ve basit, zalim aptallığının altında daha da ezildim. O bir iş toplantısı için giyinmişti; bense bir hücrede tutsaktım.

Artık yeni bir planım vardı. Tek kalçamın üzerinde doğrulup hafifçe kıza doğru eğilerek, "Adım Ivan," dedim. "Ivan Şukov."

Biraz kafası karışmış ve rahatsız olmuş gibi göründü. Muhtemelen bunun bir tür şaka olup olmadığını çıkarmaya çalışıyordu.

"Hayır. Sen Nathan Byrn'sın. Cora Byrn ve Marcus Edge'in oğlu."

Duvara yaslanıp kayıtsız tonda olmasına çalıştığım bir sesle, "Hayır, adım Ivan," dedim. "Yan hücredeki herifi arıyor olmalısın."

"Yan hücrede kimse yok ki."

"Yani kaçtı mı?"

Rujlu dudaklarını hafifçe büzerek gülümsedi. Belki de mi-zah yeteneğinin olduğunu göstermek istemişti.

“Yalnızca yaşananların farkında olmanı sağlamak istiyoruz.”

“Elbette yaşananların farkındayım.” Bunu istediğim kadar kayıtsız bir havada söyleyememiştim; ses tonumu düzeltmeliydim. “Ak Cadıların harika Meclisi tarafından bir kral gibi ağırlanıyorum. En lezzetli yemekleri yiyor, en rahat yataklarda yatıyorum ve...” Yeniden öne doğru eğildim. “Ve en çekici, en hoş kokulu Ak Cadılar sunuluyor bana.” Ona yaklaşmamla, kadınla birlikte gelen muhafızlardan biri beni tek kolumdan geri çekmişti. “Adım Ivan Şukov ve neler olduğunun farkındayım. Ya sen?”

“Sen Ivan şu ya da bu değilsin. Adın Nathan Byrn ve kodlanacaksın.”

“Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Soğuk gözlerini üzerime dikti. Gözlerinin solgun maviliğinde buz gibi solgun mavi parıltılar seçiliyordu.

“Kulağa hoş gelmiyor,” dedim. “Nathan denilen bu çocuk için üzüldüm.”

“Nathan sensin.”

“Kodlamak ne demek? Onu görürsem Nathan’i anlatayım bari ne olduğunu.”

“Bu sofistike bir dövmedir.”

“Senin herhangi bir dövmeyle sofistike bulabileceğini sanmıyorum.”

Gülümsedi. “Ama bu dövme öyle. Bay Wallend bir süredir iksir üzerinde çalışıyor.”

“Dövme nasıl bir şey?”

“Senin kodun, tabii ki.”

Bir kez daha öne eğilmemle, muhafızların kollarımdan tutup beni geri çekmesi bir oldu. “Bir damga, demek istiyorsun.”

Yanıt vermek için güzelce makyaj yapılmış yüzündeki pembe dudaklarını araladığı anda, ona tükürdüm. Tam isabetti.

Çıglık atarak anlamsız bir şeyler gevelerken, ağzını silmeye girişti. Muhafızlar beni tutmaya devam ediyordu.

Bir adım geriledi; mendiliyle yüzünü sildiğinden artık mak-
yacı kusursuzluğunu yitirmişti. "Sen Nathan Byrn'sın," dedi,
mendilini ağzının üstünde tutarak. "Ak Cadı olan bir annen,
Kara Cadı olan bir baban var. Sen bir Yarı Kod'sun ve böyle
kodlanacaksın."

Bu defa tükürüğüm eteğinin kenarına isabet etti. Ona vur-
muşum gibi geriye sendeledi. Muhafızlar beni tutmaya devam
ediyordu.

"Onu 2C odasına götürün."

Muhafızlar beni hücreden dışarı çıkarıp, yan yan yürüme-
leri gereken dar bir koridorda sürüklediler. Muhafızlardan biri
beni boynumdan tutmuş olsa da, bacaklarımla duvara daya-
narak işlerini zorlaştırabiliyordum. Beni üzerinde 2C yazan,
yeşile boyanmış bir metal kapının önüne getirdiler. Kapıyı aç-
tıklarında, bir an için debelenmeyi kestim.

2C odasında, üzerinde bir sürü siyah plastik kayışın olduğu
bir ameliyat masası vardı. Bunu gördüğüm anda yeniden debe-
lenip çıglıklar atmaya başladım.

Sonunda, kafamın yan tarafına inen darbeyle beni bayılt-
mak zorunda kaldılar.

Kendime geldiğimde, öğürmeye başladım. Ağzımın içinde bir
şey vardı. Artık bu her neyse, dışarı tüküremiyordum. Lastik
ve metal karışımı bir tat alıyordum.

Yanımda dikilmiş olan genç kadın tepemden bana bakıyor-
du. Gülümseyerek, "Sonunda uyandın demek," dedi.

Bir süre inleyerek kıvransam da, bu çok acınası olduğundan
vazgeçtim. 2C odasının duvarları beyaza boyanmıştı ve tavan,
tepemizdeki lamba ve karşı köşeye yerleştirilmiş kameraya

benzeyen cihaz dışında çıplaktı. Başka bir şey görebilecek kadar hareket edemediğimden, 2C odası hakkında bundan daha fazlasını bilmiyordum. Yatırılmış olduğum masaya kayışlarla bağlanmıştım. Ellerim artık kelepçeli değildi ama masaya bağlanmıştı. Parmakuçlarımla hissedebildiğim kadarıyla, masanın üzerine örtülmüş çarşafın altında ince bir dolgu tabakası vardı. Alnımın üzerinden geçen bir kayışla bağlanmış olan başım, masanın içindeki bir boşluğa yerleştirilmişti. Kayışlarla kollarım, bacaklarım ve bileklerimden masaya bağlanmış olduğumu hissettim.

Cezayı düşünmemeye çalışıyordum. Kieran'ın sırtıma koyduğu barutu düşünmek istemiyordum. Ama ağzımda bir tıkaç vardı. *Kodlamak*, ceza yerine kullanılan bir başka sözcük olabilir miydi?

Bir tıkırtıyla birlikte kapının açıldığını ve zeminde metal bir şeyin çekildiğini duydum. Bir anda tepemde öylesine parlak bir ışık açıldı ki, gözlerimi kapasam da kırmızı bir kamaşma görmeye devam ediyordum. Başka bir şeylerin daha yerde çekildiğini ve minik metal nesnelerin çınlama seslerini duydum.

"Nathan. Bana bak."

Bu Bay Wallend'di. İçlerinde beyaz beneklerin olduğu çok koyu mavi gözleri vardı. Üzerine laboratuvar önlüğü geçirmişti.

"Kodlama için buradasın. Prosedürü gerçekleştirecek olan benim. Bu biraz rahatsız edici olabilir ama senden mümkün olduğunca hareketsiz durmanı istiyorum. Kendini rahatlatmaya çalış."

Bir kez daha kıvranıp debelenmeye başladım.

"Bu biraz dövme yaptırmak gibi ama çok daha hızlı ve kolay bir işlem. Öncelikle parmağının üzerinde çalışacağız. Sana bunun nasıl hissettirdiğini göstereceğiz. Sen solaktın, değil mi?"

Kıvranıp inlemelerimi kesinlikle dikkate almıyormuş gibiydi. Sağ elimin serçe parmağına metal bir halka geçirerek sıktı.

"Pekâlâ. Bu çok basit. Sen yalnızca rahatla. Birazdan..."

Parmağımın kemiğine bir iğnenin girmesiyle ağızımdaki tı-
kaç yüzünden boğuk çıkan çığlıklar attım.

İğne geri çekildi.

Bay Wallen halkayı gevşeterek parmağımın biraz daha yu-
karısında sabitledi. "Bir sonraki."

Çığlıklar atıp küfürler savururken, elimden geldiğince par-
mağımı hareket ettirmeye çalışsam da, halka yeniden sıkıldı ve
iğne bir kez daha içime girdi.

İğne geri çekilirken ter döküyordum.

Parmağımın en ucuna, tırnağıma doğru ilerledi. İğne bir
kez daha içeri girdi.

Durdu.

Kalbim küt küt atıyordu.

Bu bir dövme değildi.

Bay Wallend halkayı gevşeterek çıkardı. Kadınla birlikte
parmağıma baktılar.

"Harikulade. Harikulade. Hiç şişme yok. İstisnai bir vücu-
dun var Nathan. Gerçekten de istisnai."

Bay Wallend sol elim üzerinde çalışmak için masanın etra-
fından dolandı.

"Şimdi sıra daha büyük dövmelerde. Bu biraz daha yoğun
bir his verebilir."

Sol elimin orta parmağı üzerinde soğuk metali hissettim.
Öfkeyle adama bakarak küfürler ettim.

Bay Wallend bütün bunları görmezden gelerek işe koyuldu.
Başının tepesinden başka bir şey göremiyordum. Koyu kahve-
rengi, dalgalı saçlarından başka bir şey yoktu.

"Kendini rahatlatmaya çalış."

Evet, elbette, bu kolaydı. Elimin içinde, kemiğimin üzerine
bir şey kazınırken bunu yapmak çok kolaydı.

Bay Wallend'in dalgalı saçları kıpırdamıyordu. Ben de kıpırdamıyordum.

Kazıma sona erdiğinde kendimi hasta gibi hissediyordum. Başım dönüyordu.

Bay Wallend başını kaldırdı. "Çok kötü değil, ha? Şimdi, her zaman aklında tutman gereken şey bunun asla çıkmayacak olması. Asla. Artık bu senin içinde. Diyelim ki, derini yüzerek bunu çıkarmaya çalışsan bile, yeniden belirecektir. Bu yüzden denemenin hiçbir anlamı yok."

Bir kez daha elime bakarak, parmağıyla üzerinden geçti. Elim yaralı, narin bir his veriyordu. "Kod çok iyi görünüyor. Gerçekten de çok iyi."

Ameliyat masasında aşağı tarafa kaydı.

"Şimdi sıra ayak bileklerinde. Rahatlamaya çalış. Yalnızca birkaç saniye sürecek."

Elimde olmadan kendimi kurtarmaya çalışsam da, bu oldukça zayıf bir tepkiydi. Kemiğimin üzerine bir şeyler kazınması ve iliğime kadar girmesi birkaç saniyeden uzun sürmüş gibi geldi. Tıkaç hâlâ ağızımdaydı ve fenalaşmamam gerektiğini biliyordum.

"Büyük kemiklerde biraz daha uzun sürüyor," dedi. "Sıra sonuncuda."

Makineyi masanın etrafından dolandırırken bir an için görüş alanımdan çıkıp, yeniden sağ tarafımda belirdi.

Makineyi boynumun üzerine yerleştirdi.

Ah hayır... hayır... hayır...

"Kendini sakinleştirmeye çalış." Öne eğildi, yüzü çok yakındı. "Biraz tuhaf bir his verebilir."

İnce bir şiltenin üzerinde kıvrılmıştım. Sağ el bileğim, metal kar-yolaya kelepçelenmişti. Kodlanan yerleri hissedebiliyordum. Parmaklarımla elim yaralı gibiydi. Ayak bileğim de. Ama boğazımda

bundan daha fazlası geçerliydi. Boğazımda metalik bir tat vardı. Gözlerimi henüz açmamıştım. Burada uyanalı bir süre olmuştu.

Kafesime geri dönmek istiyordum.

Kafamın içinde Bay Wallend'in görüntüsü vardı; bana gülümsüyordu. Gözlerimi açtım.

Bulunduğum yer, beni daha önce attıkları taş duvarlı hücreden farklıydı. Burasının 2C odası gibi medikal bir havası vardı. Oda, tavanın köşesindeki küçük bir lambanın yaydığı zayıf, beyaz bir ışıkla aydınlanmıştı. Tavanın diğer köşesinde ise bir kamera asılıydı. Hücrede yatak dışında hiçbir şey yoktu.

Bakmak için sol elimi kaldırdım.

K 0.5

Bu siyah bir dövmeydi. Ayak bileğimdeki de aynıydı.

Ak Cadı olarak kodlanma hayalleri buraya kadardı. Onlar için her zaman yarı Kara olacaktım.

Elimi ve parmağımı iyileştirdim. Yaralanma hissi geçti. Aynı süreç ayak bileğimle boynumda da tekrarlandı. Boğazımdaki garip tat yavaşça yok olurken, çınlamalar başladı. Kıvrılarak serçe parmağımdaki dövmeyle baktım. Üç minik siyah karakter vardı. **K 0.5.**

Bir plana ihtiyacım vardı.

Işığın açık olmasının nedeni beni izlemeleriydi. Kameraya bakmamak için direndim.

Çivi hâlâ ağızımın içindeydi. Dişlerimle dilimi kullanarak

yanagıma gömmüş olduğum çiviye dışarı çıkardım ve dudaklarımı siliyormuş gibi bir hareket yaparak, çiviye sol elime aldım. Kelepçenin kilidini açmak zor olmasa da, ne yaptığımı gizlemek zorundaydım. Kilidini açtığım kelepçeyi elimden çıkarmadım.

Bundan sonrasında rol kesmem gerekiyordu.

Sarsılmaya başladım. Bacaklarımı savurdum ve boğazımı tutarak boğuluyormuş gibi sesler çıkardım. Kapının sürgü sesini duymadan önce bunu yalnızca yirmi saniye yapmam gerekmişti. Yuvarlanarak yere düştüm; sağ elim hâlâ karyolaya kelepçeliymiş gibi görünüyordu. Açık gözlerimi kolumun ardına gizlemiştim.

Bay Wallend'in bacaklarıyla laboratuvar önlüğünün etekleri hızla bana yaklaşıyordu; gerçekten endişelenmiş olmalıydı. Bir muhafızın siyah botları kapı eşiğinde durdu.

Bay Wallend üzerime eğildiği anda onu aşağı çektim, yüzüne bir yumruk geçirdim, ayağa kalktım ve taşaklarının üzerine bastım.

Aynı esnada muhafız içeri girerek kolumu yakalamıştı. Dizine bir tekme attım. Bir çatırtı sesiyle birlikte adam inleyerek geriye doğru devrildi. Ama kolları uzundu ve ondan kurtulmak için geriye açılabileceğim bir yer yoktu. Düşerken beni de aşağı çekti. Dönerek kendimi yana attım ve dizine bir tekme daha indirdim. Hâlâ kolumu bırakmamıştı. Salladığı diğer koluyla kulağıma sert bir darbe geçirdi. Dengemi kaybetsem de, yüzüne bir tekme atmayı başarmıştım. Kolumu yakalamış eli gevşedi. Bir tekme daha atarak kendimi ondan kurtardım. Sessizleşmişti. Bay Wallend de sessizdi.

Ayağa kalkıp dışarı çıktım ve kapıyı kapatarak sürgüsünü çektim.

Sürgüyü çektikten sonra kapıya yaslandım; bunun bu kadar

kolay olması beni şoka sokmuştu. Kulağım, kalbimle eşgüdüm-
lü bir şekilde zonkluyordu. Oracıkta kulağımı iyileştirdim.

Kamera görüntülerini izleyen başka birileri varsa, her an
gelebilirlerdi.

Soldan giderek 2C odasını geçtim ve ardından sağa dönüp,
hücrelerden uzaklaşarak taş basamakları çıktım. Sol tarafım-
daki koridor buraya getirildiğim yöndü ve hâlâ gelen giden
yoktu. Koridorun sonundaki kapıyı yavaşça açıp etrafa göz
attım. Önümde bana belli belirsiz tanıdık gelen bir başka ko-
ridor uzanıyordu ama zaten bu koridorların hepsi de az çok
birbirine benziyordu. Hızlı adımlarla koridoru katedip bir iç
avluyu geçtim. Bu avluyu daha önce gördüğümünden emin olsam
da yönümü bulmak açısından avlunun nereye düştüğü hiçbir
şey ifade etmiyordu.

Devam ettim. Artık hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Sola dön-
düm. Ardından bir daha sola döndüm. İlerlediğim koridorun
karşı ucundaki kapının açıldığını fark ettiğim anda, kendimi
sağdaki bir başka koridora attım ve elimden geldiğince ses-
siz bir şekilde bu koridorun sonundaki kapıya ilerledim. Kapı
sürgülüydü. Diğer koridordan gelen ayak seslerini duyabiliyor-
dum.

Sürgü sıkıydı ama az da olsa kıpıratabildiğimi fark ettim.
Daha hızlı... daha hızlı...

Ayak sesleri yaklaşıyordu.

En sonunda açtığım kapının diğer tarafına süzülüp arkam-
dan sessizce kapattım.

Talihime kahkahalarla gülmek istiyordum ama sadece ne-
fesimi tutup, kapıya yaslandım. Celia'nın minibüsünün beni
alıp götürdüğü ve ardından geri getirip bıraktığı avludaydım.
Minibüs avluda değildi. Avluda hiç araç yoktu. Avlu, tepesinde
dikenli tel olan, yüksek tuğla bir duvarla çevriliydi. Duvarın

ortasında araçların girip çıkarken kullandığı büyükçe, metal bir kapı vardı. Bu kapının yanındaysa sıradan bir ahşap kapı. Bu kapı muhtemelen kilitliydi, alarm takılıydı, bir tür güvenlik büyüsuyle korunuyordu. Ama büyü dışarı çıkılmasını değil, yalnızca insanların içeri girmesini engellemek için olabilirdi.

Duvarlara yakın seyrederek hızla avluyu aştım. Ahşap kapı hem üstten hem de alttan sürgülüydü. Bu sürgüler kolayca kaydı.

Her şey fazlasıyla kolay olmuş gibiydi.

Kapının arkasında karşıma ne çıkabileceğini düşünürken korktuğumu fark ettim. Karşımda bir muhafız bulmanın hayal kırıklığını kaldıramazdım.

Kapıyı yavaşça ve sessizce açtım.

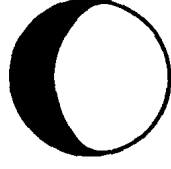
Kimse yoktu.

Vücudum sarsılıyordu. Dışarı adımımı atıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Dar, parke taşlı bir ara sokaktaydım. Tepemdeki gri gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Akşamüstü olmalıydı.

Ara sokağın ucundan biri geçti. Cep telefonu ile konuşan, ileri bakarak yürüyen sıradan biriydi bu. Ardından bir arabayla bir otobüs geçti.

Dizlerimin güçsüzleştiğini hissediyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

dördüncü bölüm

özgürlük

nathan markusoviç'in hayatında üç poşet çay

On gündür özgürdüm. İyiydim. Kırsal bölgede bir evde çay içiyordum. Günlerin çoğunda buraya geliyordum ama geceleri, bir mil kadar uzakta olan ormanda uyuyordum. Orman iyiydi. Sıcaktı ve yaklaşan bir şey olduğunda duyabiliyordum. İnsan gördüğüm yoktu. Kafeste olmamak iyiydi. Diğer taraftan, kafesteyken daha iyi uyuyordum. Artık sürekli olarak kâbus görüyordum. Ama kâbuslar o kadar da korkunç değildi; yalnızca Meclis binasının dışındaki ara sokakta koşuyor, koşuyordum.

Bu evi bulmadan önce yiyecek sorun olmuştu. Belli ki burası bir yazlıktı ve nadiren kullanılıyordu. İçeri girebilmek için bir parça telle kapının kilidini kurcalamam yetmişti. Çoğu zaman burada duş alıyor ve bazen de, Goldilocks⁴ gibi, üst katteki yataklara uzanıyordum. Ama asla uyumuyordum. Yataklar gerçekten çok yumuşaktı. Evde lapa da vardı ki bunu epey komik bulmuştum.

Mutfak dolabında makarna ve mısır gevreğinin yanı sıra yu-

⁴ Orijinal adı "Üç Ayının Öyküsü" olan ama "Goldilocks" olarak da bilinen, ilk olarak 1837'de yazar ve şair Robert Southey tarafından yayınlanarak literatüre giren halk masalı. (ç.n.)

laf da vardı. Esasen bunlarla besleniyordum. Elbette süt yoktu; lapayı suyla yapıyordum ben de. Lapamda topaklar olmuyordu ama evde bulduğum bütün balı, reçeli ve kuru üzümleri kullanmış olduğumdan, içinde pek başka bir şey de yoktu zaten.

Zamanını kafama göre belirlesem de, günde tek bir öğün yemeye çalışıyordum. Çok fazla yemiyordum; evde yiyecek pek bir şey yoktu. Favorim tuzlu pirinç pilavıydı. İlk geldiğimde bir konserve kutusu ton balığı bulmuştum ama bu ilk gün bitmişti. Fasulye konservesini de ikinci gün halletmiştim. Geceleri ormandayken, cebime attığım yarım Weetabix'i⁵ emiyordum yavaşça.

Arada, eve gelen bir aile iki gün kaldı. Sanırım bir haftasonu oldu bu. Anne, baba, iki çocuk, bir de köpek: mükemmel bir Fersiz ailesi. Eve girip mutfaktan bir şeyler aldığımı fark etmemiş gibiydiler. Her yeri temiz ve düzenli bırakmaya dikkat ediyordum. Evden ayrıldıklarında içeride daha çok makarna olduğunu gördüm ama hiç yulaf kalmamıştı. Yeni bir ton balığı konservesi bulacağımı umut etmiştim ama bu konuda da şansım yoktu.

Dışarıdan bir ses geldiğini sandım. Ama hiçbir şey yoktu.

Yeniden tırnaklarımı yiyordum. Bunu küçükken yapardım ama Annalise yüzünden bırakmışım. Şimdi yeniden başlamıştım. Annalise'i çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Yağmur çiseliyordu.

Bir kez daha dışarıyı kontrol etmenin iyi olacağına karar verdim.

Geceleri ormana geri dönüyordum. Beni izlediklerini sanıyordum. Bunu bazen hissedebiliyordum. Tenimin karıncalandığını hissediyordum.

Kaçışım çok kolay olmuştu. Meclis'in hayatımı sıkı kontrol

5 İngiliz buğdaylı bisküvi markası. (ç.n.)

altında tutmak için bunca sıkıntıya katlanmasından, bütün o değerlendirmelerden ve tebligatlardan, Celia'nın muhafızlığında beni tutsak etmelerinden, vücuduma dövme yapmalarından sonra, kaçmama göz yummuşlardı. Bu ancak onların yeni bir planı olabilirdi.

Ninemle kaldığım ve Galler'e gidip geldiğim dönemde beni takip etmişlerdi. O zamanlar bunun farkında olmasam da, artık biliyordum.

Evde haftasonunu geçiren şu aile Fersizlere benziyordu ama bundan emin değildim. Belki de Avcılar kendilerini Fersiz olarak göstermeye çalışıyordu. Otostop çektiğim ilk adam bana bakıp durmuş ve bir sürü soru sormuştu. Ama sonunda arabasından inmek istediğimde sıkıntı yaratmamıştı. Gerçi o esnada ona bağırdığımdan, epey korkmuştu.

Bu dövmeler bir tür takip cihazıydı. Dövmelerin tek açıklaması bu olabilirdi. Muhtemelen şu anda bir ekranın üzerinde yanıp sönen bir ışıktım. Bunu daha önce bir filmde görmüştüm. *Bip... bip... bip*. Bir minibüsün içinde, ekrandan beni izliyorlar ve araziye ortasından katederek ormana geri döndüğümü görüyorlardı.

Barınağım iyiydi. Yağmurun içeri girmesini engelleyip zeminin kuru kalmasını sağlıyordu. Bir derenin yanındaki ağacın kökleri altında yarı gömülü durumda olduğundan, güzelce gizlenmişti.

Çok uzun saatler boyunca burada oturuyordum.

Bazen burada otururken kimsenin beni takip etmediğini ve gerçekten de kaçmayı başardığımı düşünüyorum; kendime, "Kaçtım. Kaçtım. Özgürüm," deyip duruyordum.

Ama kendimi özgür hissetmiyordum.

Bazen ağlıyordum. Bunun nedenini bilmesem de bu arada bir oluyordu. Diyelim ki, koyu kahverengi bir çamurun içinden akmasına rağmen berrak, parlak ve sessiz olan dereyi seyrederek

ken, bir anda gözyaşlarının tadını aldığımı fark ediyordum. O kadar çok gözyaşı oluyordu ki, ağzıma giriyorlardı.

Biraz kestirdim. Ama battaniyeye ve tatil evinden getirdiğim gazetelere rağmen tir tir titredim. Bu ne anlama geliyordu? Nisan ayıydı; hava soğuk bile değildi. İki yılını İskoçya'nın en soğuk, en ıslak yerinde bir kafeste geçirmiştım. Burası herhalde gezegenin en soğuk, en ıslak yeri olmalıydı. Kar, buz, fırtına, her şeyi yaşamıştım orada. Ardından buraya, bu sıcak yere geldim ve sürekli titriyordum. Birkaç koyun postu iyi olurdu.

Nadiren diyemeyeceğim kadar sıklıkla İskoçya'yı düşünüyordum. Kafesi, dış parkurda koştuktan sonra etrafı temizlememi, lapa yapıp toprağı kazarak patatesleri çıkarmamı, tavukları öldürüp tüylerini yolmamı düşünüyordum. Celia'yı ve benimle birlikte okuduğı şu kitabı düşünüyordum.

Kitabın baş karakteri Ivan Denisoviç bir tutukluydu. Cezası on yıldı ama cezasını tamamladıktan sonra bile evine dönmesine izin verilmiyordu. Çünkü onun gibiler hapisten çıktıktan sonra sürgüne gönderiliyorlardı. İlk başta, sürgüne gönderilmenin ülkeni terk ederek başka bir yere gitmek zorunda olmak anlamına geldiğini düşünmüştüm. Güneşli bir yere, diyelim ki tropik bir adaya ya da Amerika'ya. Ama sürgünün anlamı bu değildi. Sürgün edildiğinizde belli bir yere gönderiliyordunuz ve bu yer güneşli bir yer, cennetin bir köşesi, hatta Amerika bile olmuyordu. Burası kimseyi tanımadığınız ve zar zor hayatta kalabildiğiniz Sibiry'a gibi soğuk, berbat bir yer oluyordu. Yani bir başka hapis haneye girmiş oluyordunuz.

Artık özgürdüm. Sürgüne gönderilmek istemiyordum.

Ve Arran'ı görmeyi çok istiyordum.

Hem de çok.

Ona gidecek olursam beni yakalayacaklarını, belki Arran'ın bile canını yakacaklarını biliyordum. Ama onu görmek istiyor

ve bir gece gizlice ninemin evine girsem ya da onun için bir yerlere mesaj bırakıp bir buluşma ayarlasam bunun işe yarayabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ama aslında bunun da işe yaramayacağını biliyordum. Beni yakalayacaklarını ve bunun bir önceki seferden çok daha kötü olacağını, asla Arran'a gitmeyi denememem gerektiğini biliyordum. Bunu asla yapmamalıydım. Ama bunu denemediğim için kendimi korkağın teki gibi de hissediyordum aynı zamanda.

Ivan Denisoviç'in tam adı Ivan Denisoviç Şukov'du. Bu çok fiyakalı bir addı. Gerçi Denisoviç Denis'in oğlu anlamına geliyordu ve bu durum fiyakasını biraz bozuyordu. Ama sanırım bu, onun sadece sıradan biri olduğunu da gösteriyordu.

Bir Rus'la konuştuğunuzda ona yalnızca ön adıyla hitap etmezsiniz. Hem ön adlarını hem de aile adlarını kullanmanız gerektiğinden, "Ivan Denisoviç, tuzu uzatır mısın, lütfen," derdiniz. O da, "Pirinç pilavını çok tuzlu sevdiğin belli, Nathan Markusoviç," derdi.

Marcus Akseloviç'i de düşünüyordum sık sık. Onun da pirinç pilavını çok tuzlu sevdiğini tahmin ediyordum. Ve bugün harika bir şey fark ettim. Babamı düşünmekten hoşlanıyordum ve bir oğlum olsa, onu da düşüneneğimi biliyordum. Oğlum hep aklımda olurdu. Yani, Marcus'un beni düşündüğünü biliyordum.

Orman gayet güzeldi. Sessizdi, köpeklerini dolaştıranlar yoktu, hatta hiç kimse yoktu. Kıpırtısız bir şekilde oturup etrafı dinlemek ilginçti. Arada çeşitli sesler, yaprakların hışırdamalarını duyuyordum. Ama tek bir sesin bile duyulmadığı derin hiçlik anları da oluyordu. Bu hiçlik anlarında oturmayı çok seviyordum.

Celia'yla birlikte olduğum zamanlardaki gibi, burada da kafamda sesler yoktu. Hiç tıslama yoktu. Kafamın içinde elektrikli aletlerin uğultusu yoktu.

Bu hiçlik anlarında otururken inanmaya başlıyordum...
Kaçmıştım.

Bugün yeniden koşmaya başladım. Celia bunu yaptığıma memnun olurdu. Gerçi yavaşım; belki de o kadar memnun olmazdı. Sınav da çekiyordum. Ama yetmiş kadar bile ulaşamıyordum. Yalnızca birkaç hafta içinde nasıl bu kadar formdan düştüğümü anlayamıyordum. Bazen bunun nedeninin dövme-ler olup olmadığını düşünüyordum ama belki de yalnızca yeterince iyi beslenmediğimdendi. Kaburgalarım dışarı fırlamıştı.

Hava kararıyordu. Bir gün daha bitmek üzereydi.

Celia'yla birlikteyken günler hızla gelip geçerken, yıllar adeta sürünmüştü. Tan vakti uyanıyor, egzersizlerin ardından ev işlerini yapıp –bu işler için asla yeterince zamanım olmazdı– Celia'nın lanet olası sorularını cevaplıyordum. Sonrasında gene koşu, dövüş, yemek hazırlama, temizlik, cadı adlarının, yeteneklerin, zamanların ve mekânların öğrenilmesi geliyordu. Ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi yeniden kafeste buluyordum. Artık bunun tam tersi geçerliydi. Saatler geçmek bilmiyordu. Buna rağmen, on yedi yaşına basmadan önceki son günlerim ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibiydi. Oturup bu zamanın geçip gitmesini izlemekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Bir başka günün tan vakti gelip çatmıştı. Eskiden günün bu vaktini severdim ama artık yalnızca bir başka yavaş, titrek günün başlangıcından başka bir şey değillerdi. Ivan'ın da gününe böyle titreyerek başladığını hatırladım. Şu Ivan Denisoviç kitabı yanımda olsun isterdim doğrusu. Onu kendi başıma okuyamayacağımı biliyordum ama gene de ellerimin arasında tutabilir ya da gömleğimin içine sokup göğsüme yaslayabilirdim.

Gerçi elimde bir kitap vardı. Bu, Londra'dan ayrılırken çaldığım bir rehberdi.

Ne kitaptı ama! Okuyabildiğim bir kitap. Haritalara bakıyor ve anlıyordum.

Bu rehberi çalmamın nedeni, Mary'nin bana bahsettiği şu adamın, Bob'un adresini bulmamın gerekmesiydi. Mercury'yi bulmama yardımcı olabilecek adamın.

Bir başka kapalı, yağmurlu gündü. Televizyon izleyip çay içiyordum. Eh, pek izliyor sayılmazdım ama televizyon açıktı. Bense esasen kafamın içindeki sesi analiz etmeye çalışıyordum. Kafatasımın içinde bir tıslama vardı; bunu anlatabilmemin en iyi yolu buydu. Bu kulaklarımdaki bir ses değildi. Kafamın içindeydi. Kafamın sağ üst kısmında.

Bu, cep telefonlarının neden olduğu tıslamaya benzeyen bir sestir ama daha alçaktı. Celia'yla birlikteyken hiç tıslama duymazdım. Cep telefonu yoktu. Ama Avcılar geldiğinde telefonlarının neden olduğu tıslamayı duymuştum.

Bulduğum ormanlık bölgede hiç tıslama yoktu.

Duş aldım. Banyoda bir sürü şampuan, sabun ve diğer malzemelerden vardı. Bir de elektrikli tıraş makinesi. Tam bir baş belası olan bu makineyi her elime aldığımda çenemi tarumar etsem de, kendimi çabucak iyileştirebildiğimden kullanmaya devam ediyordum. Boynumdaki dövmeyle kontrol ettim. Aynıydı.

Her gün bütün dövmelemlerimi kontrol ediyordum ve hepsi de ilk günkü gibiydi. Ne olacağını görmek için ayak bileğimde bulunan dövmenin üzerindeki deriyi kazıdığımda, Bay Wallend'in haklı olduğunu anladım: dövme yeniden belirmişti. Hatta floresan mavi rengiyle, kazıdığım yerde oluşan kabuğun içinden bile seçilebiliyordu.

Aynada gözlerime, babamın gözlerine baktım. Onun da aynaya bakıp benim gözlerimi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bir gün babamı görmek istiyordum. Yalnızca bir kere onunla buluşup konuşmak. Ama belki de hiçbir zaman yan yana gelmememiz ikimiz için de en iyisiydi. Görüşüne inanıyorsa, benimle görüşmek istemezdi. Bu görüş hakkında daha fazlasını bilmek isterdim. Görüde onu Fairborn'la mı öldürüyordum? Onu kalbinden mi bıçaklıyordum? Babama bunu asla yapmayacağımı söylemek istiyordum. Bunu yapamazdım.

Gözlerim o kadar kararmıştı ki, üçgen boşluklar neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Yeniden mutfaktaydım. Ben ve son çay poşetim.

Gitmem gerekiyordu. Mercury'ye ulaşmanın bir yolunu bulup üç armağanımı almalıydım. Zamanım doluyordu. Doğum gününe iki aydan biraz daha uzun bir süre kalmıştı, o kadar.

Bunun anlamı, bir an önce Bob'un yerine gitmem gerektiği idi. Rehberdeki yere. Ama bu da beni asıl sorunuma geri getiriyordu. Yani o çıkmaz sokağa.

Meclis'in avlusundaki kapıdan sokağa çıkıp koşmaya başladığımda, iyi bir tempo tutturmuştum. Üç ya da dört dakika sonra hâlâ koşuyordum ve sokağın sonuna ulaşamamıştım. Bu, bir taşıma bandında zıt yönde koşmak gibiydi. Sanki beni geriye çekip duruyorlardı. Paniğe kapılmıştım ve neredeyse çılgınlık atmak üzereydim ama koşmaya devam ettim ve bir şekilde sokağın ucuna ulaştım. Duvarın köşesine tutunup kaldığımda, yanımdan geçip giden bir kadın bana bakmıştı. Ardından, köşeyi döndüm ama duvarı bırakmadım. Çok uzun süre duvarı bırakmadım.

Şimdi oraya geri gitmem, köşeyi dönmem ve bir kez daha o çıkmaz sokağa girmem gerekiyordu. Bob'un, görmem gereken adamın adresi Kobalt çıkmazıydı. Yani o sokak.

Meclis binası solumdaki yolun ilerisinde kalıyordu. İlk başta bunun doğru bina olup olmadığını kestiremedim. Kuleleri ve vitraylı pencereleriyle, içi gibi dışının da gotik bir hava taşımasını bekliyordum ama binanın dışarıdan görünümü çok farklıydı. Karşımdaki bina, kocaman, kare şeklinde, betondan, koyu gri renkte ve yer yer lekeli bir siyaha çalan, yetmişlerden kalma bir iş hanıydı. Yan tarafındaki çıkmaz sokak yüzünden bunun doğru bina olduğunu anladım. Hem bloğun etrafını yürürken ninemle kullandığımız girişi de bulmuştum. Hâlâ yerinde olan bir kapıcı kulübesinin arkasındaydı bu giriş. Burası aynı zamanda binanın dışarıdan görülebilen tek kısmıydı.

Bir süre bir kapı eşiğinde durup binayı seyrettim. Güneşli bir gündü ama yolun bulunduğum tarafı gölgede kaldığı gibi, gölgeler binanın cephesine bakan sokağın yarısına dek uzanıyordu. Binanın muntazaman yerleştirilmiş, sıra sıra kare pencerelerdi vardı. Pencerelerin çoğu ışığı mavi-siyah bir tonda geri yansıtıyor olsa da, aşağı katlardaki gölgede kalan pencerelerde eşit hizada çekilmemiş eski püskü panjurlar seçilebiliyordu. Bu pencerelerin pervazlarında sulanmamış saksı bitkileri vardı. Bu haliyle,

sevilmeyen, ilgilenilmeyen bir iş hantı gibi duruyordu. İçeride hiç hareket yoktu. Binayı izlerken iki kişinin içeri girdiğini gördüm. İki kadın. Cadı olabilirlerdi ama bulunduğum yerden gözlerini görmem imkânsızdı.

Çıkamaz sokakta ne hareket eden bir şey ne de gelip giden birileri vardı.

Etrafı gözlemek için kendime bir-iki saat vermiştim ama bir süre sonra ofis pencereleri beni izliyormuş gibi hissetmeye başladım. Bu işi bir an önce bitirmeliydim.

Biraz titrediğimi hissediyordum.

Bunu yapamayacaktım. Yaklaşısam da çıkamaz sokağa giremedim.

Ama bunu yapmalıyım. Yapmak zorundaydım.

Sadece hemen yapmayacaktım.

Hiçbir şey olmadı. Bob denilen şu herifin elbet bir ara görüneceğini umut ediyordum ama bu olmadı.

Er ya da geç görünecekti. Aklıma gelen en iyi fikir gizlenip izlemektir.

Kim bilir, belki boş günüydü. Belki de tatile çıkmıştı.

Koca bir gün böyle geçip gitti. Kalan zamanım bir gün azalmıştı.

İkinci gün.

Pekâlâ. Birinci gün başarılı değildi. Çıkamaz sokağa (ben de dahil olmak üzere) kimse ayak basmadı. Meclis binasına girip çıkan birkaç kişi oldu, o kadar.

Ama bugün erkenciydim. Geceyi yarım mil uzaktaki farklı bir kapı eşiğinde uyuyarak geçirmiştim.

Daha şimdiden başarılı bir gün olacak gibiydi. Meclis binasına giren birkaç kişi olmuştu ama daha da önemlisi, çıkmaz sokağa bir minibüs girmişti. Minibüs sokağı aşmış, avlunun kapıları açılmış, minibüs içeri girmiş ve kapılar geri kapanmıştı. Her şey çok normal görünmüştü.

Sokakta yürüyen olmamıştı henüz. Adamımın bunu yapmasını bekliyordum.

Bekledim.

Bekledim.

Ama insanlar sokağın önünden geçip gidiyor, kafalarını çevirip sokaktan içeri bakmıyorlardı bile. Orada öyle bir sokak olduğunun farkında bile değillerdi sanki. Sokağın girişinde bir çıkmaz sokak tabelası, sonunda da bir tuğla duvar olduğundan, kimsenin içeri girmesi muhtemel görünmüyordu. Ama gene de bu sokak geçip gidenler için görünmez gibiydi.

Peki ama bu adam hiç gelmezse ne olacaktı? Mary bana ondan yıllar önce bahsetmişti. Belki artık burada yaşamıyor bile olabilirdi. Belki de Meclis onu yakalamıştı.

Tabii ki gerçekten dikkatimi vermediğim bir anda, birisi sokağa girdi. Bir adam. Ama bu Bob muydu?

Sırtı bana dönüktü.

Gri saçlı, ince bir adamdı. Üzerinde bej renkli bir pantolonla koyu mavi bir ceket vardı ve valiz taşıyordu. Hızlı adımlarla yürürken, soldaki kaçtığı ahşap kapıya ya da minibüsün içeri girdiği geniş metal kapılara bakmadı bile. Sokağın ucuna dek yürüyerek sağında kalan kapıya dönüp kilidini açtı. Kapı kolunu çevirerek içeri adımını atarken benden yana baktı ve içeri girdi.

Bu adam Bob ise geri dışarı çıkmasını mı beklemeliydim? Birkaç gün içeride kalabilirdi. Onu bir an önce görmeliydim. Bu kadar sefil bir halde olmaktan vazgeçmem gerekiyordu. Yolun karşısına geçtim.

Peki ya şimdi ne yapacaktım?

O anda bir kızın sokağa girdiğini fark ettim. Çok hızlı yürüyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan, sokağın ucuna ulaşmış adamın kapısını çalarak içeri girdi.

Ne?

Ben de aynısını mı yapmalıydım? Yoksa beklemeli miydim?

Bir şoför kornasına asıldı. Yolun ortasında durmuştum. Hızla, yolun geldiğim tarafına çekilerek kapı eşiğine geri döndüm.

Acaba kız da adamı mı takip ediyordu? Yardım peşinde miydi? Yoksa adamın asistanı... kızı... arkadaşı olabilir miydi?

Kız geri dışarı çıktı. Benden daha küçük yaşta bir çocuğu bu.

Az önce olduğu gibi hızlı yürüyordu. Trafiğin arasından kendine bir boşluk bularak yolun karşısına geçti ve bana bir bakış atıp sağına döndü.

Başıyla beni çağırmıştı.

Çıkmaz sokağa baktım.

Sokak daha sonra da aynı yerde olacaktı.

Tam dönüp kızın arkasından baktığım anda, bir başka sokağa girdiğini fark ettim ve ona yetişmek için koşar adım peşine takıldım.

Bir başka yan sokağa girdi. Ve bir başkasına. Ardından insanlar ve dükkânlarla dolu bir caddeye çıktı. Burası milletin birbirine tosladığı çok kalabalık bir caddeydi. Kızı göremiyordum. Dükkânların herhangi birinde olabilirdi. Giysi dükkânları. Telefon dükkânları. Müzik dükkânları. Kitapçılar.

Arkama döndüm ve kızı tam karşımda buldum.

“Selam,” dedi, kolumu yakalayarak. “Bir şeyler içmek ister missin gibi bir halin var.”

Girdiğimiz kahve dükkânında, arka taraftaki bir masayı seçti. Masada karşılıklı oturduk. İkimize sıcak çikolata alıp, tezgâhtardan

biraz daha minik lokum istedikten sonra, tepsiyi taşımamı söylemişti. Şimdi de kupasını dudaklarına götürmüş, kupanın içindeki pembe-beyaz dağın üzerinden gözlerini bana dikmişti. Gözleri kesinlikle Fersiz gözleriydi: yeşil, güzel gözlerdi ama cadılarda görülen türden parıltılar yoktu. Kesinlikle Fersizdi. Gene de tuhaf gözleri vardı. Islak, akışkan gözler. Gözlerinde başka bir renk daha olduğunu fark ettim. Bazen görünen, bazen seçilemeyen bir turkuaz rengi. Tropik bir okyanus gibiydi, gözleri.

“Bob’u mu görmek istiyorsun sen?” Uzun kahverengi saçlarını omzunun arkasına attı.

Başımı sallayıp çikolatamdan bir yudum almaya çalıştım. Ama kupanın tepesindeki lokumlar yüzünden bunu başaramadım. Ben de onlardan kurtulmak için bütün lokumları yedim.

“Sana yardımcı olabilirim,” dedi, eline aldığı pembe bir lokumu havada sallayarak. “Adın ne senin?”

“Hımm... Ivan.”

“Sıradışı bir admış.” Bir başka lokumu alıp, “Eh, Rusya’da olsaydık sıradışı sayılmazdı sanırım,” diye ekledi.

Sıcak çikolatasından bir yudum aldı. “Benim adım da Nikita.”

Hiç sanmıyordum.

“Bob için mi çalışıyorsun?” diye sordum.

On dört, en çok on beş gösteriyordu. Şu anda okulda olmayıydı.

“Onun için ufak tefek işler yapıyorum. Biraz şundan, biraz bundan. Ayak işlerini yapıyorum yani. Bilirsin işte.”

Bildiğimi sanmıyordum.

Sıcak çikolatasını bitirip kupada kalanları kaşığıyla topladı. Kupayı birkaç kere sıyırdıktan sonra kaşığını masaya bırakıp, “Kurabiye ister misin?” dedi. Ben yanıt veremedim ayağa kalkmıştı bile.

İki tane kocaman çikolatalı kurabiyeyle dönüp birini bana uzattı. Bu koca kurabiyeyi bir kerede ağızıma tıkmaya kalkışmamak için kendimi zaptetmem gerekmişti.

“Meclis binasının önünde öyle boş boş takılmamalısn,” dedi. “Dikkatli davranıyordum.”

“Ben seni fark ettim.”

Dikkatli davranıyordum.

“Gözlerini saklamak için güneş gözlüğü almalısın. şunların da ne olduğuna dair zerre fikrim yok,” dedi, dövmelerimi göstererek. “Ama yerinde olsam eldiven takardım.”

Tatil evinde bulup boynuma doladığım bir şalım olsa da, evde eldiven filan yoktu.

Bana doğru eğildi. “Kobalt ıkmazı korunur.”

“yle mi? Nasıl?”

Ellerini salladı. “Byyle tabii akıllım. Fersizler ara sokağı göremez. Yalnızca cadılar görebilir.”

Yani kendisi de cadıydı. Ama gözleri farklıydı.

“Bu sokağa bir kez girdikten sonra, gitmek istediğin yere bakmadığın ve bu yeri dşnmediğin sürece sokaktan asla çıkamazsın. Gerçekten bakıp düşünmekten bahsediyorum. Sokağa girdiğinde yalnızca Bob’un kapısına bak, kapıyı düşün ve aklında başka hiçbir şey olmasın. şşte o zaman kapıya ulaşacaksın. Sokaktan geri çıkarken de, gözlerini sokağın ucundaki binalara dik. Sakın yere bakma. Asla yere bakmamalısn. Ve Meclis binasının kapılarına bakacak olursan, Meclis binasını düşünecek olursan, kendini orada bulursun.”

“Tamam... Teşekkürler.”

“Evsiz kılığın iyiymiş, bu arada.” Bunu söyledikten sonra gülümseyerek bana baktı; şaka yapıp yapmadığından emin olamamıştım. Ben bir şey diyemeden masadan kalktı ve kahve dükkânından ayrıldı.

Midemin bulandığını hissettim ve damağımda kötü bir tat aldığım anda tuvalete koşturdum. Klozetlerden birinin içine kustum. Kahverengi kusmuğumun içinde minik lokum parçaları ve tortular yüzüyordu.

Bir süre bekledim. Midemden başka bir şey çıkmayacağını anladığımda, musluktan biraz su içmek için lavaboya döndüm. Aynada bana bakan yüz solgundu; kançanağı gözlerim, altındaki kara torbalar tarafından aşağı çekilmişti. Kendimi iyileştirmek için elimden geleni yapsam da tek gerçek çözüm doğru düzgün yemek ve suydü. Kalçalarla dizlerden aşınmış eski kotuma baktım. Gömleğimin kollarında ve bazı düğmelerin etrafında delikler vardı. Altındaki tişörtüm griye çalan bir renkteydi; boyun kısmı da yıpranmıştı.

Dükkândan çıkarken tezgâhtaki kadın arkamdan koştu.

“Arkadaşınız size bunu bıraktı,” dedi, büyükçe bir kâğıt torbayı ellerime tutuşturarak.

Torbanın içinde –biri jambonlu-peynirli; diğeri domuz pastırması-marul-domatesli– iki sandviç, bir şişe su, bir şişe taze portakal suyu ve üzerinde not olan bir peçete vardı. Notta ne yazdığını anlamam beş dakikamı aldı.

*Ivan'a,
Nikita'dan.*

kobalt çıkmazı

Pastırmalı sandviçi yiyip bütün suyu içtikten sonra bir kez daha Kobalt çıkmazını izlemeye başladım. Çok zor olamazdı. Olabilir miydi? Bu işin üstesinden gelmeliydim. Bob'la Nikita sokağın sağ tarafındaki dar kaldırımdan yürümüşlerdi. Bob'un binası, sokağın köşesinden sonundaki duvara dek uzanıyordu. Yıkık durumda, alçak bir binaydı. Tek katlı, çatısı damtasıyla örülü bir bina. Binanın tek kapısıyla tek penceresi, ara sokağın en ucundaydı.

Kendinden-emin-ama-aceleci-olmayan sabit bir tempo tutturup, başımı, bakışlarım Meclis binasına denk gelmeyecek şekilde hafifçe çevirdim. Gözlerimi Bob'un yerinin girişine dikmişim. Aklımda tek bir düşünce vardı. *Bob'un yeri. Bob'un yeri.*

Kayıtsız bir halimin olmadığının farkındaydım; Meclis binasından birinin beni görmesi ihtimaline karşılık adımlarımı yavaşlattım. Ama aynı anda Meclis binasına doğru çekildiğimi hissettim. *Lanet olsun! Bob'un yeri. Bob'un yeri.* Gözlerimi Bob'un kapısına diktim.

Ve kapının önündeydim. Teşekkürler.

Bob'un yeri.

Kapıyı çaldım.

Bob'un yeri. Bob'un yeri.

Kapıya bakarken mırıldanıyordum. "Lütfen acele et. Bob'un yeri. Bob'un yeri."

Hiçbir şey olduğu yoktu.

Bob'un yeri. Bob'un yeri.

Bir kez daha kapıyı çaldım. Artık mırıldanmadan biraz daha yüksek bir sesle aynı şeyleri söylüyordum. "Acele et. Acele et! Bob'un yeri. Bob'un yeri."

Meclis binasından muhafızlar çıktığı takdirde ne yapacaktım? Burada kapana kısılmıştım. Her şey Meclis'in kurduğu bir tuzak olabilirdi. Bir kez daha vücudumun Meclis binasına çekildiğini hissettim.

BOB'UN YERİ! BOB'UN YERİ! Bu kadar uzun süre bekleyemezdim. *Bob'un yeri. Bob'un yeri.*

Bir *klik* sesiyle kapı hafifçe aralandı.

Ama başka bir şey olmadı.

İçeri adımımı attım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

"Lanet olsun! Bob'un yeri."

"Evet, içeri gir. Buraya gelebildiğine sevindim ama tabloya gözün bile kaysa seni öldürmek zorunda kalırım." Tehdit ifade etmekten uzak bir tonda söylenmiş bu sözler, esasen ilgi çekmek için çaresiz bir yakarış gibiydi.

Etrafıma baktığımda pis bir odanın içinde olduğumu anladım. Havası bile pisti. Dar bir oda olduğundan çok da uzakta olmayan karşıdaki duvarın önünde, meyve dolu bir kâsenin durduğu tahta bir masa vardı. Birkaç elmayla armut masaya saçılmıştı. Sağ tarafımda tahta bir sandalyeyle şövale, bunların ötesindeyse sesin geldiği yan odaya açılan kapı vardı. Şövalenin konumuna bakılacak olursa, tablo bir meyve natürmortu olacaktı. Yan odaya geçerken, bitmemiş işe göz attım. Gayet

iyiydi. Geleneksel ve detaylı. Tuval üzerine yağlıboya.

Yan odada sırtı bana dönük, kamburunu çıkarmış bir adam gördüm. Yer yer içe göçmüş, uzun saplı küçük bir tencerede bir şey karıştırıyordu. İçerisi domates çorbası kokuyordu.

Kapı eşiginde bekledim. Odada bir mağaranın serin, ürpertici havası vardı. Burası resim atölyesinden bile küçük gibi görünse de, bunun nedeni duvarlardan ikisinin önüne, çıplak sırtları odaya dönük olarak büyük tuvallerin yığılmış olmasıydı. İçerideki tek ışık, tepedeki iki küçük tavan penceresinden geliyordu. Odada suni deri kaplama küçük bir kanep, üç bacaklı alçak bir formika sehpa, ilk odadaki gibi tahta bir sandalye, lekeleli bir tezgâhın üzerinde bir dizi mutfak eşyası, bir su ısıtıcı ve tek yuvalı bir elektrikli ocak vardı. Lavabonun yanındaki süzgecin üzerinde bir sürü kupayla, açık bir çorba konservesi duruyordu.

“Ben de öğle yemeği yapıyordum.”

Ben bir şey demeyince, çorbayı karıştırmayı keserek dönüp bana baktı. Sırtını dikleştirirken gülümsedi. Elindeki tahta kaşığı havada tutmuştu; bu haliyle, elinde bir fırça da tutuyor olabilirdi. Tahta kaşıktan kırmızımsı-turuncu bir damla muşambanın üzerine düştü. “Senin resmini yapmak isterdim.”

Gözlerimi tam çizebileceğini sanmıyordum.

Hafifçe başını eğdi. “Sanırım öyle. Bu zorlu bir iş olurdu.”

Yanıt vermedim. Gözlerimle ilgili düşüncemi sesli mi söylemiştim?

“Biraz çorba içmek istermişsin gibi bir halin var.” Tencereyi bana göstererek, kaşlarını kaldırdı.

“Teşekkürler.”

Süzgecin üzerindeki kupalardan ikisine çorba doldurduktan sonra tencereyi lavabonun içine koydu. Ardından, kupaları alıp, “Korkarım hiç krutonum⁶ kalmadı,” diyerek birini bana uzattı.

6 Yağda veya fırında kızartılan küçük küp biçimindeki ekmek parçası. (ç.n.)

Küçük ve dar olan suni deri kanepeye oturdu.

“Krutonun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Dünya nereye gidiyor böyle?”

Sandalyeye oturup, ellerimi ısıtmak için kupayı avuçları-
mın içine aldım. Oda gerçekten soğuktu ve çorba da ancak
ısınmıştı.

Adam kanepede bacak bacak üstüne attığında, çuval gibi
pantolonunun içindeki bacaklarının ne denli ince olduğu or-
taya çıktı. Tek bir ayağında, kırmızı bir çorap vardı. Ayağını
sallaya sallaya çorbasını yudumladı.

Bense kendi çorbamın çoğunu tek dikişte içtim.

Ayağını durdurdu. “Buradaki asıl sorun rutubet. Yazın bile
içeri doğru düzgün güneş ışığı girmediği gibi, aşağıdan da ru-
tubet alıyor. Nehir yüzünden olmalı.” Çorbasından aldığı her
yudumun ardından dudaklarını büzüyordu. Kupayı masanın
üzerine koyup, “Elektrikli ocak da bozulmak üzere; çok fazla
ısıtmıyor,” dedi.

Kupanın dibini kafaya dikip çorbanın tadını çıkardım. Pas-
tırmalı sandviç kadar olmasa da, iyiydi. Rahatladığımı fark et-
tim. Adamın o olduğunu biliyordum. Avcı olmadığı kesindi.
O, Bob’du.

“Ciddiyim. Resmini yapmak isterim. Tam da bu halinle.”
Elini bana doğru salladı. “Basit bir tahta sandalyenin üzerine
oturmuş, yarı aç ve genç. Çok, çok genç. Bir de şu gözler.” Eli-
ni sallamayı keserek, yüzüme daha dikkatli bakmak için öne
doğru eğildi. “Şu gözler.” Yeniden arkasına yaslandı. “Belki de
bir gün resmini yapmama izin verirsin. Ama bugün değil. Bu-
gün çok başka bir mesele söz konusu.”

Konuşmak için tam ağzımı açacaktım ki, parmağını dudak-
larına götürdü. “Buna hiç gerek yok.”

Gülümsedim. Bu herifi sevmiştim. Yeteneğinin zihin okuma

olduğuna emin sayılırdım; bu nadiren görülen bir yetenektir ve...

"Haklısın, belli bir yeteneğim var. Ama tıpkı ressamlığım gibi, bu da pratikle geliştirdiğim bir yetenek. Bir işçinin ustalaşması gibi, diyebilirsin..." Duraksayarak bana baktı. "Ben Cézanne fi-
lan değilim. Mesela, sahanda yumurtayı andıran zihninden te-
mel önemdeki düşünceleri çekip çıkarmak için gerçekten odak-
lanmam gerekiyor. Ama gene de neden burada olduğun belli." Parmağıyla burnunun kenarına vurmaya başladı.

Zihnimden, yüksek sesle bir düşünce geçirdim. *Mercury'yi bulmalıyım.*

"Artık buraya neden geldiğin gün gibi aşikâr."

Bana yardım edebilir misin?

"Seni zincirdeki bir sonraki kişiyle temasa geçirebilirim. Bundan fazlasını yapamam."

Yani buradan sonra doğrudan Mercury'ye ulaşamayacaktım. *Ama beni sıkıştıran bir son tarih var. İki ayım kaldı.*

"Yeterli bir süre. Ama anlamam gereken ve birçoklarından daha iyi anlayacağından emin olduğum nokta, ihtiyatlı davranmanın konuyla ilintili herkes açısından can alıcı önemde olduğu."

Kim olduğumu biliyor muydu? Niye birçoklarından daha iyi anlayacakmışım?

"Meclis'ten bir tutsağın kaçtığına dair bir söylenti çalındı kulağıma. Önemli bir tutsak. Marcus'un oğlu."

Ah.

"Avcılar onun peşinde. Avcılar işlerinde iyidir."

Gözlerini bana dikmişti.

Aklımdaki torbadan düşüncelerimden birini düşürdüğümü fark ettim.

"Onları görebilir miyim?"

Elimi ona doğru uzattım ama o ayağa kalkıp, diğer odaya geç-

ti. İçeriden gelen bir düğmenin açılma sesiyle birlikte, tepemdeki ampül titreşerek aydınlandı. Geri dönüp tam önümde durdu ve elimi iki elinin arasına aldı. Elleri soğuk ve inceydi; kemikli parmakları dövmenin şeklini bozacak şekilde tenimi çekti.

“Gerçekten de nefret uyandırıyorlar, değil mi?”

Dövmeleri mi yoksa Ak Cadıları mı kastettiğinden emin olamadım.

“Her ikisi de, canım. Her ikisi de.”

Elimi bıraktı. “Diğerlerini de görebilir miyim?”

Ona gösterdim.

“Pekâlâ...” Bob kanepedeki yerine dönerek yeniden ayağını sallamaya başladı. “Haklı olup olmadığını anlamamız lazım. Yani bu dövmelerin seni takip etmelerini sağlayıp sağlamadığını. Öylelerse, eh, benim kaderim de çoktan belirlenmiş demektir.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, hayır. Özür dilemene hiç gerek yok... Hatta, aslına bakacak olursan, benim senden özür dilemem gerekiyor olabilir. Çünkü bu dövmelere bakması için birini bulacağız. Bunun hızlı bir işlem olacağını sanmıyorum. Hoş olmayacağını da biliyorum. Aklımdaki adam bir karacahil.”

Bob ayağa kalkarak kupaları lavaboya bıraktı.

“Ortalığı toparlamakla uğraşacağımı sanmıyorum. Hareket vakti. Biliyor musun, her zaman Fransa'da resim yapmayı düşünmüşümdür. Tepelerde Cézanne'ın ruhunu aramayı. Bundan çok daha iyisini yapabilirim.”

Evet.

“Tabloları almalı mıyım sence?”

Omuz silktim.

“Haklısın, en iyisi beyaz bir sayfa açmak. Biliyor musun, şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.”

Bir kez daha yan odada kaybolduktan sonra, bir parça kâğıt ve kalemle geri döndü. Mutfak tezgâhına eğilerek bir eskiz çizmeye başladı. Onu izlemek güzeldi. Eskizleri yağlıboyasından çok daha iyiydi.

"Çok nazıksın. Birkaç çirkin sözcüğe kıyasla, bir resmin sana çok daha anlamlı geleceğini düşündüm."

Çizdiği eskizde, tren istasyonu gibi görünen bir yerde, kilitli bir dolabın üzerine uzanıyordum. Eskizde bir levha da vardı ama onu şu an okumaya çalışmadım. Daha sonra hecelerdim.

Çizimini bana verip, "Güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Seni yakalamalarına sakın izin verme."

Ona bakarken gülümsemeden edemedim. Bana Arran'ı anımsatıyordu. Yumuşak gri gözleri aynı gümüşsü ışıkla doluydu. Gerçi Bob'un bütün yüzü gri ve buruşuk görünüyordu.

"Görünüşümü yüzüme vurmana gerek yok, tamam mı! Ah, bir şey daha var. Paraya ihtiyacın olacak."

O anda Bob'a hiçbir şey vermediğimi fark ettim.

"Bana yeni bir hayat kurma şansı ve biraz da ilham verdin. Sen benim ilham perimsin ve ne yazık ki, seni gördüğüm bu kısacık anla yetinmek durumundayım. Ama diğerleri hayatın estetiğinden çok, pis kazançlarının peşindedir."

Benden ne kadar alacaklar?

Bob kollarını iki yana açıp odaya baktı. "Senin de görebileceğin gibi, para konusunda uzman sayılmam. Yani bu konuda hiç fikrim yok."

Ona Nikita'yı sormayı hatırladım.

Bana yardım eden kız. O bir cadı mı?

"Canım oğlum, sen buradan ayrıldıktan yirmi dakika sonra senin hakkında sorular sormak için bir adam kapıma dayanacak olursa, bu soruları cevaplamamın benim için korkunç ölçüde kaba bir davranış olacağını umarım anlarsın. Senin ar-

kandan konuşmaktan nefret ederim ve buraya gelen hiç kimse hakkında da bu kadar kaba olmayı düşünmemişimdir. Kapım ister yirmi dakika ister yirmi yıl sonra çalınacak olsun, aynı davranış kuralları geçerli olacaktır.”

Başımı salladım.

Bana yardımcı olsun diye onu gönderdiğin için teşekkür ederim. Ve sandviçler için de.

“Ondan sana yiyecek vermesini istemedim.” Gülümsedi.
“Çetin ceviz olsa da içi yumuşacık bir kız o.”

Ona sıırttım ve çıkmak için döndüm.

“*Adieu, mon cher*,” diye seslendi, kapıyı arkamdan kaparken.

Solumdaki duvardan ayrılmadan, sokakta hızlı adımlarla yürümeye koyuldum. Gözlerim sokağın sonundaki binalara kilitlenmişti ve tek bir şey vardı aklımda. *Sokağın sonu. Sokağın sonu.*

www.webcanavari.net / Orppersephone

7 Fr. “Elveda canım” anlamında. (ç.n.)

Bob'un Avcılarla ilgili ikazı aklıma takılmıştı. Peşime düşebileceklerini biliyordum bilmesine ama artık karalar içinde birini gördüğüm anda adrenalin seviyem doruğa ulaşıyordu. Birkaç mil uzakta bir park bulup gezinmeye başladım. Köpeğini gezdiren biri, Bob'un çizimindeki levhayı okumama yardımcı oldu. Levhada *Earls Court* yazıyordu. Çizimde ayrıca, bir banka oturmuş *The Sunday Times* okuyan bir adam da vardı. Köpeğini dolaştıran kişi bana bugünün çarşamba olduğunu söyledi. Yani mümkün olduğunca çok nakit para bulmam için dört günüm vardı.

Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da, cevabın iş bulmak olmadığının farkındaydım. Aklıma, kamu hizmeti cezamızı birlikte çektiğimiz Liam'ın hırsızlıkla ilgili tavsiyeleri geldi. "Aptal ve zengin birilerini bul. Onlardan çok var. Soy onları."

St. Paul Katedrali'nin yanındaydım. Etraf sessizdi. Bir süre önce gördüğüm birkaç kişi bir bardan çıktıkları gibi kendilerini taksiye atmışlardı. Sokakta beklemeye devam ettim.

Temkinli bir şekilde yürürken taksi bulamadığı için lanet okuyan Londra beyefendisini gördüğümde gecenin geç saatle-

riydi. Gerçekten şık kıyafetleri, tabanı delik olmayan ayakkabıları ve yemek bulmanın kendisi için asla sorun teşkil etmediğini gösteren bir göbeği vardı. Bunu nasıl yapacağımdan emin olmasam da, yolun karşısına geçip ona doğru yürümeye başladım. Beni görmezlikten gelerek adımlarını hızlandırdı. Ama bir anda önüne geçince durmak zorunda kaldı. Benim kilomun iki katından daha fazla çekiyor olmalıydı. Kısa da değildi. Ama zayıftı ve bunun farkındaydı.

“Bak dostum,” dedim. “Gerçekten canını yakmak istemiyorum ama üzerindeki bütün parayı almam lazım.”

Etrafına bakındığını gördüğümde, bağırmaya başlayacağını fark ettim.

Üzerine atılıp onu duvara dayadım. Ağır olsa da tuğlalara çarptığı anda sönen bir balon gibi içindeki hava boşalmıştı. “Gerçekten canını yakmak istemiyorum ama bütün parana ihtiyacım var.” Dirseğimden kırdığım kolumu boynuna dayamış, kafasını yana bastırmıştım. Gözleri üzerimdeydi.

Ceketinden uzun, ince, siyah deri bir cüzdan çıkardı. Eli titriyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim.

İçindeki banknotları aldıktan sonra cüzdanı kapatıp geri adama verdim ve oradan topukladım.

Daha sonra, bir dükkân girişine kıvrıldığımda, adamı düşündüm. Muhtemelen kocaman, sıcak bir yatakta yatıyordu ve kesinlikle peşinde bir Avcı sürüsü yoktu. Ama bu gece kalp krizi geçirip kendini bir hastanede bulmuş da olabilirdi. İnsanları öldürmek istemiyordum. Yalnızca paralarına ihtiyacım vardı.

Ertesi gün Earls Court istasyonunu kontrol etmeye gittim. Bob’un çizimindeki platformu ve yeri bulmam biraz zaman aldı ama bank, levha ve dolap oradaydı. Tek yapmam gereken

üç gün sonra buraya geri dönerek dolabın üzerinde artık her ne olacaksa, onu almaktı. Gene de gidip elimi dolabın üzerine uzattım ama birikmiş toz ve pislik dışında bir şey bulamadım.

Şimdi soymak için zengin, sağlıklı, genç adamlar bulmam gerekiyordu.

Liam Londra'ya gelmeliydi. Buraya bayılırdı. Burası aptal zenginlerle doluydu. Arada sırada biraz boğuşmak gerekiyordu, hatta bana vurmaya çalışanlar da olmuştu ama genellikle bu iş daha başlamadan sona eriyordu.

Fersizlerin arasına karışmak için kendime bir takım elbise alıp saçlarımı kestirdim. Ama cumartesi günü Canary Wharf⁸ ölü durumdaydı ve buna memnundum. Çünkü bu tip adamların parasını almak kendimi onlardan daha alçak gibi hissetmeme neden olurdu ve bu tiplerin hepsi de umutsuz durumdaydı. Üç bin pound'un üzerinde para toplamıştım ve vicdanım da rahat sayılırdı. Ama yalnızca para için bir şeyler yapmak hiç eğlenceli değildi.

Pazar günü metroyla Earls Court'a gittim ve Avcıların orada olup olmadığını anlamak için bir süre istasyonun etrafında dolandım. Kimse bana bakmıyordu bile; herkes ya boş gözlerle önüne ya da telefonuna bakıyordu. Platformun sonuna dek yürüyüp geri döndüm ve dolaba giderek üzerine elimi uzattım.

Dolabın üzerinde bir kâğıt vardı. Parmak uçlarımla dolabın ucuna kaydırduğım kâğıdı alıp hemen cebime soktum ve bir kez olsun arkama bakmadan yoluma devam ettim.

Bir kafede ahabplık ettiğim bir kadın bana kâğıttaki talimatları okudu. Bunlar Mary'nin verdiği talimatlara benziyor olsa da, onunkiler kadar net değildi. Talimatlar perşembe günü içindi.

8 Birçok bankanın, yatırım şirketinin, medya kurumunun Avrupa merkezlerinin bulunduğu, Londra'nın iki önemli finans merkezinden biri. (ç.n.)

Jim ve Trev (birinci kısım)

Dikkatli bir şekilde takip ettiğim talimatlar beni Londra'nın kenar mahallelerinden birinde, durmaksızın genişleyen kentin berbat bir kesimindeki berbat bir eve getirmişti. Tanımadığım birinin oturma odasıdaydım. İçerisi karanlıktı. Jim merdivenlere oturmuştu. Bob iki yakasını bir araya getirmeye çalışan bir sanatçıyken, en düşük düzeyde yeteneğe sahip bir Ak Cadı olan Jim de iki yakasını bir araya getirmeye çalışan bir suçlu gibi görünüyordu. Avcı olmadığı kesindi.

Jim'in beni temin etmeye çalışarak, "hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmediklerini" söylediği Fersizlerin sahip olduğu ev küçüktü. Ön kapı, mutfığa uzanan salona açılıyordu. Salonun bir köşesinde merdivenler, duvarlardan birinde düz ekranlı büyük bir televizyon vardı ama bir nedenden ötürü hiç koltuk ya da sandalye yoktu. Jim perdeleri çekmişti; içeride ağır bir hava vardı. Jim'den geldiğini sandığım soğan ve sarımsak kokusu alıyordum.

Bana Mercury'ye nasıl ulaşabileceğimi söylememiş olan Jim, bunun yerine, iyi bir pasaportun ne kadar mühim olduğundan, aslında iki pasaporta birden ihtiyacım olduğundan, kendi pasaportlarının ne denli kaliteli olduğundan, bunların gerçek pa-

saportlar olduğundan ve başka şeylerden konuşup durmuştu.

Jim, sümüğünün büyük kısmını göğsüne geri çekmeden önce elinin tersiyle burnunu sildi.

“Bunlarda, ısmarlama bir takım elbisede olduğundan çok daha fazla emek, yetenek... işte, her şeyden daha çok var. Bu pasaportlar en sıkı şekilde kontrol edilen sınırlardan geçmeni sağlayacak. Bu pasaportlar hayatını kurtarabilir.”

Pasaport filan istemiyordum. Tek istediğim Mercury'ye ulaşmamı sağlayacak bilgiydi. Ama Jim'le ters düşmemenin daha iyi olduğuna karar vermiştim. “Eh, haklı olduğuna eminim Jim.”

“Haklı olduğumu göreceksin Ivan. Göreceksin.”

“O halde iki bine anlaştık. İki pasaport ve Mercury'ye ulaşmamı sağlayacak bilgi için.”

“Ah, yeterince açık konuşmadıysam affet Ivan. Hepsi üç bine çıkıyor.” Bir kez daha, bu defa avcuyla burnunu sildi.

“Pasaport başına bin pound demiştin.”

“Ah, Ivan, bu işlerde yenisin, değil mi? Dur da sana açıklayayım. Bu yabancılarla ilgili bir sorun. Sana bin pound'a İngiliz pasaportu bulabilirim ama yabancı bir ülkenin pasaportunu alman senin için daha hayırlı olur. Amerika da bir seçenek ama bugünlerde Yeni Zelanda'yı tercih ediyorum. Şu ya da bu nedenden birçok insanın Yankilere garezi var ama kimsenin bir Kiwi kuşuyla derdi olamaz. Eh, ancak birkaç koyun belki...” Burnunu çekip yutkundu. “Tabii, yabancı işi pasaport daha pahalıya geliyor.”

Bilemiyordum. Üç bin pound'un makul bir fiyat olup olmadığına dair zerre fikrim yoktu. Bana bu rakam çok fazlaymış gibi geliyordu. İki bin pound bile saçmaydı.

“Mercury dikkatli olmanı ister. Bütün tedbirleri almış olmanı tercih eder.”

Mercury hakkında gerçekten bir şey bilip bilmediğinden de emin değildim ama... “Pekâlâ. Ne zaman?”

“Harika, Ivan. Seninle iş yapmak çok güzel. Çok güzel.”

“Ne zaman?”

“Pekâlâ evlat. Hevesli olduğunu biliyorum. İki hafta bize yeter ama işi garantiye almak için şuna üç hafta diyelim.”

“İki hafta, tek pasaport, bin pound diyelim.”

“İki hafta, iki pasaport, üç bin.”

Başımı sallayıp ondan uzaklaştım.

“Hari... Yarıyı peşin tabii.”

Daha fazla tartışacak halim olmadığından, her biri beş yüz pound'luk üç tomar çıkardım. Bunu bir filmde görmüştüm ve böyle bir şekil yaptığıma memnundum. Jim'le her şey ucuz gangster filmleri gibiydi zaten.

“İki hafta sonra aynı saatte gidip talimatları al. Bu defa farklı bir yerde buluşacağız. Bir yeri asla iki kere kullanmayız. Sen parayı getireceksin falan filan...”

“Talimatlar büyü içeriyor mu Jim?”

“Büyü mü?”

“Beni buluşma yerine götürecek talimatlar. Avcıların takip edememesi için bir büyü?”

Jim buna güldü. “Yo. Ama otobüs ya da tren beklerken müşterilerimi her zaman kontrol ederim ve bir Avcı görürsem oradan uzarım.”

“Oh.”

“Ama bunlar esasen yalnızca yol talimatı. Müşterilerimizin kaybolmasını istemeyiz. Bazılarının ne kadar kalın kafalı olduğuna inanamazsın.”

Jim kapıya giderek ışığı açtı. “Vay canına!” İkimiz de ellerimizi, kırıştırdığımız gözlerimize siper etmiştik. “Yalnızca bir fotoğrafını çekmem lazım.”

Jim bununla ilgilenirken ne türden bir yeteneği olabileceğini düşündüm. Böyle bir sorunun sorulması kabalık olarak

kabul edilirdi ama karşımdaki Jim olduğundan, sordum.

"Sıradan," dedi. "İksirler işte. Onlardan nefret ediyorum."

"Aslında ben..." diye devam etti. "Aslında hepimiz, güçlü bir yeteneğe sahip olacağımızı sanıyorduk. Çocukluğumdan itibaren özel bir yeteneğe sahiptim ve annem, tanrı onu kutsasın, 'Oğlum, oğlum güçlü bir yeteneğe sahip olacak,' derdi hep. Daha üç-dört yaşlarındayken, cadılarla Fersizleri birbirinden ayırabiliyordum. Bunu çok kolay yapabiliyordum ve bu nadiren görülen bir yetenektir."

"Evet, nadir olduğu muhakkak. Peki ama bunu nasıl yapıyorsun Jim?"

"Eh, buna inanmayacaksın belki ama her şey gözlerde... Ak Cadıların gözlerinde minik gümüşsü parıltılar görüyorum."

Ağzım açık kalmıştı.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Jim, ben... ben yalnızca şaşırdım. Peki ama bu gümüşsü parıltılar tam olarak nasıl şeyler?"

"Ah, başka hiçbir şeye benzemiyorlar. En yakın söyleyebileceğim şey, bunların ince gümüş kesitleri gibi olduğu ve hareket ettikleri. Gözlerin içinde dönüp duruyorlar. Tıpkı kar kürelerinin içindeki tanecikler gibi. İşte böyle bir şey."

"Aynaya baktığında bunları kendi gözlerinin içinde de görüyor musun?"

"Evet. Evet."

"Harika."

"Evet, öyle. Gerçekten güzel. Cadıların güzel gözleri var."

"Peki benim gözlerimde ne görüyorsun Jim?"

"Ah, senin gözlerin... ilginç gözlerin olduğu kesin."

"Benim gözlerimde de gümüşsü parıltılar görüyor musun?"

"İvan, dürüst olmam gerekirse, gözlerinde çok fazla gümüşsü parıltı görmediğimi söylemem lazım."

Yere oturup sırtımı duvara yasladım.

"Bütün Ak Cadıların gözlerinde gümüşsü parıltılar var mı?"

"Bugüne dek gördüğüm kadarıyla öyle."

"Bir Kara Cadı'yla karşılaştığın oldu mu hiç?"

"Birkaç kere. Onların gözleri farklı." Endişeli bir ifadesi var-

dı. "Gümüşsü değil."

"Benimkiler gibi mi yani?"

"Hayır, seninkilerin benzersiz olduğunu söyleyebilirim Ivan."

Hayır. Bunlar babamın gözleri gibi gözler.

Jim sertçe burnunu çekip yutkunduktan sonra yanıma oturdu.

"Melezleri de tanıyabiliyorum."

"Öyle mi?" Hayatımda hiç melez, yani yarı cadı yarı Fersiz olan birini gördüğümü sanmıyordum. Melezler cadılar tarafın-
dan hor görülürdü.

"Gerçekten güzel gözleri var. Ama, aynı zamanda tuhaf da...
akan su gibi gözler."

Kapının çalınmasıyla, Jim'e bakarak ayaklandım. Jim ise bana gülüyordu.

"Sorun yok, Ivan, sorun yok. Trev geldi." Jim saatine baktı.
"Ama geç kaldı. Trev hep gecikir zaten."

"Trev de kim?" diye fısıldadım.

Jim ayağa kalktı ve kapıya gitmeden önce sırtını esnetti.

"Trev beyindir. Yetenekleri vardır..." Jim sesini alçaltıp fısıldayarak devam etti. "Pek büyü gücü yoktur ama bir sürü yeteneği vardır. Senin için dövmelerine bakacak."

Trev bir uzman gibi görünüyordu ama bu uzmanlığın hangi alanda olduğundan emin değildim. Sıradışı ölçüde uzun boyluydu. Neredeyse keldi; kulaklarının tepesindeki bir tutam gri saç omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde kahverengi eski bir takım, kalın bej bir gömlek ve kızıl pas rengi, örgü bir yelek vardı. Trev

her açıdan ifadesiz bir adamdı. Vücudu herhangi bir kol ya da bacak hareketi olmaksızın havada süzülüyormuş gibiydi. "Selam Jim," derken sesi düz, tonsuzdu. Bana asgari düzeyde ilgi göstermiş, neredeyse yüzüme bile bakmamıştı ki bu benim için iyiydi. Ama dövmelerimi gördüğü anda hayata dönmüştü sanki.

"Numune almam lazım," dedi, dikkatle bana bakarken. Tenimi çekiştiriyor, boynumdan elime, oradan bacağıma iniyordu. "Deriden ve kemikten."

"Kemikten mi?"

"Ayak bileğinden alacağım."

"Nasıl?"

Trev buna yanıt vermek yerine, yere çökerek siyah deriden yırtık pırtık çantasını açtı. Bu eski moda bir doktor çantasını andırıyordu.

Jim'in sırtıttığını fark ettim.

"Sen doktor musun Trev?" diye sordum.

Trev sorumu duymamış gibi herhangi bir şey söylemedi. Kıs kıs gülmeye devam eden Jim burnunu çekti.

Trev çıkardığı plastik torbayı açıp, yere mavi bir ameliyat örtüsü serdi. Çantadan çıkan bir sonraki şey neşter oldu; o da plastik torbasının içindeydi. Neşteri çıkardıktan sonra torbayı kenara fırlattı. Çok geçmeden yerde bir dizi ameliyat aleti belirmişti. Bunlar içinde en endişe verici olanı minik bir testereydi.

Jim artık keyifle hoplayıp zıplamaya başlamıştı.

Trev bacağımanın altına başka bir mavi örtü açtıktan sonra, "Anestezik ilaç kullanmasam daha iyi," diyerek, bir bezle ayak bileğimi temizlemeye başladı.

"Ne?"

"Hasta aşırı ölçüde hareket etmediği sürece, elbette. Kıpırdamadan durabileceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen hayır." Sesim yüksek çıkmıştı.

“Ne yazık.” Çantasına dönerek içinden bir enjeksiyon iğnesiyle berrak bir sıvı çıkardı. “Deriyi, dokuyu ve kemiği analiz etmem lazım. Orada biraz anestezi varsa bu durum sonucun yanlış çıkmasına neden olabilir.”

Bunları sırf Jim’i eğlendirmek için uydurup uydurmadığından emin olamıyordum.

Jim gerçekten beklenti içindeymiş gibi görünüyordu.

“Tamam. Kıpırdamadan duracağım.” Bunu söylerken, operasyonun hangi aşamasına dek fikrimi değiştirebileceğimi düşünüyordum.

“Jim sana yardım...”

“Hayır, ona ihtiyacım yok.” Jim’in sümüklü parmaklarının bana yaklaşmasını istemiyordum. Parmakları testereden bile daha korkutucuydu.

“Ben işimi bitirdiğimi söyleyene dek kendini iyileştirmeye kalkma. Hızlı olacağım.”

Trev’e hakkını vermem gerekiyordu; gerçekten de oyalandığı yoktu.

Hareket etmedim. Kıpırdamadan, her şeyi izledim. Ses de çıkarmadım. Ne çığlık ne inleme. Ama çok sıkıştığımın çenem de dişlerim de ağrımaya başlamıştı. İşin sonunda tere batmıştım.

Kendimi iyileştirmemi seyreden Jim, “Vay canına! Çok hızlıymışsın,” dedi.

Trev dövmelemin nasıl yapıldığını sordu ve ben anlatırken, deri, kan, et ve kemik numunelerinin olduğu dört minik, yuvarlak plastik tablanın kapaklarını kapattı. Üst üste koyduğu tablaları elastik bir bantla sararak bir araya getirdikten sonra, dikkatli bir şekilde çantasının köşesine yerleştirdi. Ardından, üzerinde ameliyat aletlerinin olduğu kanlı plastik örtüyü toparladı ve Jim’in tuttuğu çöp poşetinin içine soktu. Bacağımanın altındaki örtüyü alıp onu da çöp poşetine tıktırdı.

Dikkatle ayak bileğime bakıp başını salladı. "Bak, sıfır rakamını aldım ama görebileceğin gibi, daha şimdiden kabuğun üzerinde belirdi bile. Bu çok akıllıca. Bütün bunlar çok akıllıca. Birkaç fotoğraf çekeceğim." Telefonunu çıkarıp fotoğraflarını çekti.

"İlginç yara izleri," dedi, elime bakarak. "Asit mi?"

"Sen dövmelemlerle ilgilen," dedim.

"Sadece profesyonel merak işte."

"Bana sonuçları ne zaman verebilirsin?"

Trev bana tam anlamıyla boş gözlerle baktı. "Dövmelerin içinde ne türden kimyasallar olduğunu analiz etmem lazım. Bu normalde basittir ama işin içinde büyü olması, bunu bin kat daha karmaşık bir hale getiriyor."

"Beni takip edip etmediklerini ne kadar zamanda anlarsın?"

Trev yanıt vermedi. Çantasının kilidini kapatıp gitmek için ayaklandı. Jim'e, "Dövmeler onu takip etmek için kullanılabilecekmiş gibi görünmüyor," dedi. Ve elinde çantasıyla, çıkıp gitti.

Jim, Trev'in arkasından kapıyı kapattı. "Hiç görgü, terbiye yok. Çünkü bu türden şeyler için çok zeki. Gene de, denese ölmez." Burnunu çekip kocaman bir balgamı yutkunduktan sonra, "Asla işi aceleye de getirmez," dedi. "Asla. İki hafta sonra buluştuğumuzda seni son durumdan haberdar ederim."

"Hiç paradan bahsetmedi."

"Bu da Trevimizin üzücü bir noksanı. Bütün bunların üzerinde olduğunu düşünüyor. Ama gene de karnını doyurması lazım ha, değil mi? Herkes gibi yani."

"Ucuz olmadığını sanıyorum."

"O bir uzman Ivan. Uzmanlar ucuz değildir. Pasaport uzmanları, dövme uzmanları, herhangi bir konunun uzmanları ucuza gelmez. Trev saat başına ücret alır. Bir sonraki görüşmemizde ne mntıkada olacağını sana söylerim."

Jim ve Trev (ikinci kısım)

İki hafta sonra, bir sabahın erken saatlerinde, Jim'le bir tenis kulübünün soyunma odasında buluştuk. Kokunun Jim'den mi yoksa soyunma odasından mı kaynaklandığını kestiremiyordum. Ama tenis kulübü üyelerinin böyle bir kokuya uzun süre katlanabileceklerini de sanmıyordum.

"Çok daha iyi görünüyorsun Ivan. Şu yanacıkların dolgunlaşmış. Sıskaydın, olduğun şey buydu işte, sıska." Konuşurken gözü sürekli arkamdaki kapıdaydı.

"Bir sorun mu var Jim?"

"Olmaması lazım. Olmaması lazım. Talimatları eksiksiz takip ettin, değil mi?"

"Tabii ki."

"Burası tüylerimi ürpertiyor. Şu işi hemen halledelim, ha?"

Pasaportları alıp inceledim. Bana tamam gibi göründüler. İki farklı adım ve iki farklı doğum tarihim vardı ama akla yatkın bir şekilde, iki pasaportta da on sekiz yaşında görünüyordum.

"O halde, tamamdır," dedi Jim, parayı saydıktan sonra. Parayı ceketinin cebine koyduğu anda kolunu yakaladım.

"Mercury'nin yeri, lütfen, Jim."

Jim üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. Ama bir profesyonel olarak hâlâ gülümsüyordu. "Ivan, benim eski kankam, gerçekten üzgünüm ama Trev'den sonuçları alana kadar hiçbir detayı açık edemem. Yardımcı olmak isterim. Tabii ki isterim. Tabii ki."

"Peki Trev ne alemde?"

"Ah, Trev harika zaman geçiriyor. Geçen gün onu görmek için yanına gittiğimde, gayet kendinden memnundu. Devasa bir yapboz, dedi. Büyük, devasa bir yapboz."

"Peki bu büyük, devasa yapbozu ne zaman tamamlayacakmış?"

"Bunu bilmiyordu. Çok da konuşmadı zaten. Trev için bile sessizdi. Ama onunla buluşmak için gideceğin yerin talimatlarını bir salı günü sabah onda, her zamanki yere koyacağını söyledi. Her salı gidip kontrol etmen lazım."

"Yapbozun boyutlarını düşünecek olursak, bu salı olacağını sanmıyorum."

"Asla bilemezsin Ivan. Trevimiz bir dahidir. Şu anda bile büyük aydınlanmasını yaşıyor olabilir. Sen her hafta kontrol etmeye devam et. Bir salı orada olacak, merak etme."

"Ya para?"

Jim'in yüzü öylesine asılmıştı ki, ağzını büzdü ve birkaç saniye boyunca cümle kurma yetisini kaybetmiş gibi göründü. "Bu işi senle, yalnızca senle konuşacağını söyledi," dedikten sonra, burnunu sildiği parmaklarını pantolonuna sürdü.

İlk hafta istasyondaki dolabın üzerinde herhangi bir şey olmasım beklemiyordum. Cebimde yeterli miktarda para vardı ve daha fazla gaspı kaldıramayacaktım. Yeni çizmelerle kıyafetler aldım. İdman yapmaya devam ettim. Artık kolay bir şekilde yüz sınav çekebiliyordum. Ama şehirden çıkmam gerekiyordu.

Tek bir Avcı bile görmemiştim ve her gece farklı bir kapı eşiğinde yatıyordum ama sürekli teyakkuz halindeydim. Bir sonraki salı günü dolabı kontrol edip gene bir şey bulamadığım takdirde, Galler'e, belki de İskoçya'ya gitmeye karar verdim. Uzak bir yere gidip sonraki pazartesi geri dönecektim.

Ama bir sonraki salı günü dolabın üzerinde bir zarf buldum. Zarfı aldıktan sonra, etrafıma bakarak yavaşça yürümeye başladım. Annesinin elinden tutmuş, beş yaşından daha büyük göstermeyen bir çocuk gözlerini bana dikmişti. Olduğum yerde donup kaldım. Bir kez daha etrafıma bakındım ve yeniden çocukla göz göze geldim. Bana bakmaya devam ediyordu. Neden bilmiyorum ama koşarak oradan kaçtım.

Aşırı ölçüde rahat davranmaya başlamıştım. Takip etmiyorlarsa bile, kaldı ki takip etmediklerine inanmaya da başlamıştım, beni arıyor olmalıydılar. Talihleri yaver gittiği takdirde başboş sokaklarda dolanırken beni bulabilirlerdi. Beni hafife almışlardı ve ben de kaçmıştım. Ama ben Avcıları hafife alamazdım. Mary'nin dediği gibi, "adları üzerlerindeydi."

Zarfin içinde bir tren biletiyle bir not vardı. Biraz yardımla, biletin ertesi gün sabah altıda kalkacak bir tren için olduğunu anladım. Yolculuk birkaç saatten uzun süremeyeceğinden, notta belirtilen buluşma yerini bulmam için bana epey zaman kalıyordu.

Saat 11'de 42 Mill Hill Lane

Liverpool çok az cadının yaşadığı bir yerdi. Bunun nedeni, burada cadıların peşinde olan ve onları hiç sevmeyen Fersizlerden oluşan bir çete olmasıydı. Ninem bana Ak Cadıların her zaman

buradan uzak durmaya çalıştıklarını söylemişti. Çünkü yazılı olmayan bir tür anlaşma geçerliydi: Cadılar Liverpool'dan uzak durduğu sürece Liverpoollu Fersizler cadıların peşine düşmeyecekti.

Bunun iyi bir plan olduğunu düşündüm. Jim bana göz kulak oluyor, beni Ak Cadıların ve Avcıların bulunmadığı bir yere gönderiyordu. Ama gün ilerledikçe gerilmeye başladım; yerimde duramıyordum. Planda ciddi bir değişiklik olması aklıma takılmıştı. Jim tren biletlerinden bahsetmemişi hiç. Tek bahsettiği talimatlardı.

Yeniden Kobalt çıkmazına yürüdüm. Bob'un haftalar önce buradan ayrıldığını tahmin etsem de (öyle olduğunu umuyordum) içimde bir şey gidip kontrol etmemi söylüyordu. Tren biletinin nedeni Avcıların Bob'un peşinde olmasıysa –daha da kötüsü, onu yakalamış olmalarıysa– bunu bilmek istiyordum.

Meclis binasının karşısındaki gözetleme yerime ulaşmadan, çıkmaz sokakta bir şeyler döndüğünü fark ettim. Yolun karşı tarafında ağır adımlarla yürümeye devam ettim. Bob'un yerinin önüne beyaz renkli büyük bir minibüs park etmişti ve minibüsün arkasında, tam olarak göremesem de beni almak için İskoçya'ya gelen 4x4 olduğunu tahmin ettiğim bir araç daha vardı. Ara sokağı geçmeden son bir kez daha bakma riskine girdiğimde, elinde bir tabloyla Bob'un kapısından çıkan bir adam gördüm. Bu, Clay'di.

O gece uyumadım. Trenin kalkış saatinden yalnızca birkaç dakika önce istasyona gittim ve benim için ayrılmış olan koltuğu buldum.

Sabahın erken saatinde kalkan bir tren olduğundan vagonun yarısından fazlası boştu. Önümden geçen herkesin gözlerine bakmaya çalıştım. Hiç Avcı göremedim.

Bitkin durumdaydım ve yolculuk boyunca kestirdim. Vagonun sarsılarak durmasıyla anonsu duydum. Liverpool'a gelmiştik.

Saat 11:15'ti ve geçen her dakikayla birlikte Mill Hill Lane daha da düşmanca bir hava kazanıyordu. Sokakta hiç insan yoktu. 42 numara, sıra sıra harabe evlerin dizildiği sokaktaki bir başka harabe evdi. Civarda kırık camlar ve duvar yazıları normal bir durum gibi görünürken, bu evin içi nispeten korunmuştu. Döşeme tahtaları çıplaktı ve evin tek kırık camı, içeri girmek için benim kırdığım camdı.

Sırt çantamı bir mil ötedeki bir arka sokağa saklamıştım. Pasaportlarımla param ceketimin fermuarlı ceplerindeydi. Kafamda Arapların taktığı türden bir poşu vardı ve güneşli bir gün olmamasına rağmen güneş gözlüğü takmıştım. Parmaksız eldivenler sıradan eldivenlere göre daha pratik olduğu gibi, elimdeki dövmeyle yara izlerini saklıyordu. Parmağımdaki dövmeleri gizlemek için de üzerine bant takmıştım.

Herhangi bir tuhaflık sezdiğim anda buradan uzaklaşmaya karar versem de yalnızca kendimi kandırıyordum. Olan her şey yeterince tuhaftı ve bir an önce Trev'i görmem gerekiyordu.

Trev köşeden döndüğünde evin ikinci katından sokağı izliyordum. Hızlı adımlarla yürüyor ve elinde ince plastik bir alışveriş torbası taşıyordu. Pencerenin biraz gerisinde kıpırdamadan durup izlemeye devam ettim. Sokağın karşı ucunda, bisikletinin üzerindeki bir velet de Trev'i izliyordu.

Alt kata indim ve kapıyı açtığı anda Trev'i içeri çekerek, burasının buluşmak için hiç de doğru bir yer olmadığını söyledim.

"Genellikle bu türden talimatları Jim'e bırakırım. Bunda iyi olan odur." Trev camdan dışarı baktıktan sonra bana döndü. "Jim gitti."

"Gitti mi? Nereye gitti?"

"Yurtdışına sanırım... umarım. Meclis'in onu yakaladığını sanmıyorum ama peşimizde oldukları kesin. Buraya gelmemin nedeni de bu zaten. Jim, Avcıların bile buraya gelmekten hoşlanmadığını söyledi."

Trev'e, Bob'un yerinde Clay'i gördüğümünden bahsetmedim.
"Sen de yurtdışına çıkıyor musun Trev?"

Gülümsemeye çalıştı ama göğüs cebine vururken hasta bir görüntüsü vardı. "Biletleri aldım. Bu akşam uzuyorum."

"Güzel. Peki ben?"

“Ah, evet, bunu sormana sevindim. Anahtar, serçe parmağındaki dövme­ler. Bu dövme­leri gördüğüm anda işlevlerinin ne olabileceğine dair bir fikir belirmişti aklımda. Serçe parmağındaki üç minik dövme vücudundaki dövme­lerin yansıması. Tırnağındaki dövme, boynundakinin; parmağının ortasındaki dövme, elindekinin; alt kısımdaki dövmeyse ayak bileğindeki dövmenin bir yansıması. Bir tür cadı şişesi yapmayı planlamış olmalılar.”

Parmagıma baktım.

“Cadı şişelerinin kontrolü aşırı ölçüde zordur. Bunun gelişmiş bir versiyonu üzerinde çalıştıklarını sanıyorum. Epey gelişmiş bir versiyon. Yani, şişeye saç telini, deri parçanı ya da kan damlanı koymak yerine, parmağını keserek sana karşı bunu kullanmayı düşünüyor olmalılar. Muhtemelen parmağını üçe kesip üç ayrı cadı şişesi elde edecekler. Parmağındaki dövme-lerden birine bir şey yaptıklarında, vücudunda bu dövmenin yansıması olan yerde bunu hissedeceksin. Yani daha büyük dövme-lerin bulunduğu boynunda, elinde ya da ayak bileğinde acı hissedeceksin.”

"Beni onlar için bir şeyler yapmak zorunda bırakmak amacıyla mı?"

"Benim merak ettiğim de bu. Bunun tam olarak nasıl çalışacağından emin değilim. Onlara itaat etmen için aşırı ölçüde acı çekmeni sağlayabilirler."

"İtaat et ya da öl."

"İtaat et ya da acı çek. Onların uzmanlığı acı çektirmektir."

"Ama bunu beni öldürmek için de kullanabilirler mi?"

"Eh, evet."

Parmağımdaki banı çıkarıp üç minik dövmeye baktım. Üçü de kemiğe dek işlemişti. Cep çakımla boynumda bir şey hissedip hissetmeyeceğimi görmek için ırnağımdaki dövmeyle batırdım.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Trev.

Başımı iki yana salladım.

"Bu doğru büyüyle bir şişenin içinde olmalı."

"Parmağımı ne zaman kesmeyi düşünüyorlardı acaba?"

"Öncelikle dövmelemin yeterince derine işlemesini ve bütünüyle iyileşmesini beklemeyi planlamış olabilirler. Birkaç gün; bir haftadan daha uzun sürmez bu. Ardından bunu test ederler. Elbette, bu işe yaramazsa, dokuz parmağın daha var."

"Bunu yaparlar mı? Demek istediğim, beni yakalayacak olurlarsa, parmağımı keserler mi?"

"Ah, evet. Bu kalıcı. Demek istediğim, kalıcı bir sorun. Bu dövmelemleri çıkaramazsın."

"Bunların bir tür damga ya da takip aracı olduğunu sanmıştım."

"Takip için değil. Ama, evet, damga oldukları kesin. Bu dövmelemlerin, her neye dönüşeceksen görüneceğini sanıyorum... Yani, diyelim ki dönüşme yeteneğin olacaksa, neye dönüşürsen dönüş damgaların hâlâ üzerinde olacak."

"Ve bunlardan kurtulmanın kesinlikle hiçbir yolu yok, öyle mi?"

"Bacağı, elini, parmağını keserek vücudundan ayırabilirsin ama bunu yapsan bile hâlâ boynun bir sorun olarak kalır."

Dışarıdan bağırışlar gelmeye başlamıştı. Fersizler.

Trev pencerenin olduğu tarafa bir bakış attıktan sonra, cebinden çıkardığı kâğıdı elime tutuşturdu. "Mercury'ye nasıl ulaşacağın yazıyor burada."

Kâğıdı cebimin dibine sokarken, "Teşekkür ederim Trev," dedim. "Her şey için teşekkürler."

Trev elindeki alışveriş torbasını bana uzatarak, "Bunlar deri ve kemik numunelerin," dedi. "Bunları yok etmelisin. Bunları yak. Meclis ele geçirecek olursa, bunlardan bir cadı şişesi yapabilir. Basit, kabataslak bir şey olur ama... gene de yapabilirler."

Torbanın içine baktım. Üzerlerinde kurumuş kan damlaları olan plastik tablalar bunlar.

"Hiç şüphe kalmasın," diye ekledi. "Asla. Bende senden herhangi bir parça kaldığına dair kimse şüphe etmemeli."

Babam yüzünden endişelendiğini düşündüm.

O anda üst kattaki odanın camının kırıldığını duyduk.

Eğildik. Olduğumuz yerde donakalmıştık.

Başka bir camın kırılma sesi geldi... ama uzaktan, başka bir evden gelmişti ses. Bağırışmalar devam ediyordu.

Camdan dışarı baktım.

"Kahretsin!" Eğilerek, Trev'e döndüm. "Avcılar."

Dışarı bakmak için yeniden başımı kaldırdım. Bir Avcı sokakta yürüyor ve üç Fersizden oluşan bir çete kadına taş atıyordu. Kadın buna aldırıyormuş gibi görünmüyordu. Avcılar her zaman ikili olarak çalıştıklarından, arka sokaklarda bir Avcı daha olmalıydı.

Aşağı eğilip, "Buradan gitmemiz gerek," dedim.

Evin arkasına koştuk. Kapı kilitli ve sürgülüydü. Sürgüler kıpırdamıyordu. Dirseğimle kırdığım camdan dışarı çıktık.

Arka bahçenin duvarında, çivi çakılarak yerine sabitlenmiş kapının üzerinden tırmanmak için Trev'e destek verdikten sonra, ben de sağ ve sol tarafı kontrol edip arkasından tırmandım.

Hiçbir şey. Kimse yoktu.

Koşmaya başladık.

Birkaç sokak sonra yavaşlasak da, arkamızı kontrol etmeye devam ettim.

Trev fenalaşacakmış gibi görünüyordu. Benim için gereğinden fazlasını yapmış olduğundan, cebimdeki paranın çoğunu ona verdim. "Teşekkür ederim Trev. Bir şeye ihtiyacın olursa... demek istediğim... anladın işte..."

Tokalaştık ve ayrı yönlerde oradan uzaklaştık.

Kâğıdın hâlâ cebimde olduğunu hissediyordum. Hâlâ oradaydı.

Ama o anda plastik torbanın yanımda olmadığını fark ettim.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum ama öyleydim işte. Torbayı düşürmediğime emindim. Sanırım duvara tırmanması için Trev'e yardımcı olurken torbayı yere bırakmış ve orada unutmuşum.

avcılar

Arka bahçedeki alelade bir çöp torbası gibi görüneceğini umut ederek, plastik torbayı almadan gidebilirdim ama... ama, ama, ama. Asla düşmanı hafife almamalıyım. Ak Cadılar numuneleri –parçalarımı– bulacak olursa, parmağıma ihtiyaçları kalmazdı. Derimden, kanımdan, kemiğimden kendilerine bir cadı şişesi yapabilirlerdi.

Eve giden yolu geri yürüdüm. Ara sokakta, evin arka bahçesinde ya da evin içinde plastik torba yoktu. Avcılara dair bir iz de yoktu.

Kahretsin!

Evin ön odasından sokağın iki yönünü de görebiliyordum. Sokak boştu. Yere çöküp bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım.

Avcılar Bob'un peşine düşmüştü. Sonra da Jim'le Trev'in. Ama beni takip etmiyorlardı. Burada olduğumu bilselerdi iki değil yirmi Avcı birden gelmiş olurdu. Muhtemelen plastik torbanın içinde ne olduğundan da haberleri yoktu. Diğer taraftan, bu torbayı Trev'in taşıdığını fark etmiş olabilirlerdi.

Dışarıdan bağırışlar geldi. Sokağa göz atmak için başımı

kaldırdım ve bir saniye sonra nefesimi düzenleyip kafamı toparlamak için geri aşağı eğildim. Avcı, kendisine taş fırlatan uç Fersizin arkasındaydı ve plastik torba elindeydi. Hâlâ Trev'i arıyor olmalıydı.

Sokaktaki Avcı'ya daha iyi bakabilmek için hızlı adımlarla üst kata çıktım. İnce, uzun boylu kadın, kendisine atılan taşları geri fırlatmak için yerden topluyordu.

"Senin arkadaşın mı?"

Arkama döndüm.

Odanın arka tarafında, üzerinde kapşonlu eşofman olan cüsseli bir kız duruyordu.

"Hayır. Ama kadının buralarda bir arkadaşı olmalı. Yalnız olamaz. Onlar..."

"Kadının arkadaşı arka tarafta. Onu gördüm bile." Kız kollarını kavuşturarak tepeden tırnağa beni inceledi. "Senin de onlardan biri olduğunu sanmıştım ama sen farklısın. Nesin sen?"

"Farklı."

"Eh, onlardan hoşlanmadım. Senden de hoşlanmadım."

Dışarıdaki sesler kesilmişti. Cama döndüm. Fersizlerden biri dümdüz yere serilmişti. Ya bayılmış ya da ölmüştü. Cüsseli kız da yanıma gelmiş, dışarı bakıyordu.

"Senin yüzünden mi burada?"

Avcı'ya bakıyordum. Karşı taraftaki eve doğru gerilemişti. Işıkla ortağına bir işaret verdi.

"Hayır." Trev'in peşinde olmaları gerektiğini düşündüğüm-den bu teknik olarak doğrudu. "Bak, buradan gidiyorum... birazdan. Yalnızca şu plastik torbayı almam lazım."

"Yani, peşinde oldukları sensin? Seni onlara teslim etmeli miyim?"

Avcı'yı izlemeye devam ederken sırtıttım. Kıza dönüp bakmadan, "Deneyebilirsin," dedim.

Diğer Avcının sokakta belirmesiyle, ona da taş fırlatmaya başladılar. Başımı iki yana salladım. "Taş atarak onlardan kurtulamazsınız."

"Ağabeyim yolda. Silahı var."

"Onların da var."

Fersiz hâlâ kıpırtısız bir şekilde yerde yatıyordu. "Sence arkadaşın için ambulans çağırmalı mısın?"

"Bir ambulansın geleceğini bilsem çağırabilirdim."

İki Fersiz daha ortaya çıkmıştı ama geride duruyorlardı. Avcılar yerdeki çocuğun yakınındaydı. Aslına bakılacak olursa, epey gergin bir halleri vardı. Fersizlerin ilgisini bu kadar çekmek istemiyor olmalıydılar. Onları kaydetmek için biri cep telefonunu çıkardığı anda, buradan uzarlardı. Torbam onlar dayken kaçmalarına müsaade edemezdim.

Poşumla yüzümü sımsıkı kapatıp, birkaç saniye içinde ön kapıdan dışarı fırladım. Avcılara doğru ilerlerken yerden iki tuğla aldım. Avcılar yerdeki Fersizin başındaydı. Kafası atmış bir arkadaş gibi görüneceğimi umuyordum.

"Kankama ne yaptınız?" Birkaç küfür de eklemiştim.

Avcılar, ciddi herhangi bir şey yapabileceğime inanamaz bir halde, kıpırdamadan beni izliyordu. Ama üzerlerine yürümeye devam ettim. Arkadaki silahını çıkarıp, "Dur!" diye bağırırken, bir anda hızlandım.

Bu beni durdurabilirdi sanki.

İlk Avcının yüzünün yan tarafına tuğlayla vurup, diğerine saldırırken ilkinin vücudunu kalkan olarak önüme çektim.

Ardı ardına iki el ateş sesinden sonra ikinci Avcının elindeki silaha bir tekme savurdum. Silah yerde kayarak uzaklaştı. Kafasına tuğlayla vurduğum Avcı kendinden geçerek yere serilmişti. Yere çömeldim. Diğer Avcı da yerdeydi ve elinde bıçak olduğunu fark ettim.

Celia'nın işinde ne kadar iyi olduğunu burada anladım. Bu kız bir Avcı ve üst düzey bir dövüşçü olmasına rağmen bana göre yavaş kalıyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını kolayca kestirebiliyordum. İkinci hamlemde elinden bıçağı almıştım bile.

Onu bıçaklamak yerine, Celia'nın bana öğrettiği şekilde, iki kolunu birden kırdım. Ardından yere indirerek, dizimi sırtına dayadım. İstediğim takdirde boynunu kırmam işten bile değildi. Kafasını kendime doğru çevirdim. Avcılardan nefret ediyordum. Nefes nefese kalmış bir haldeydim. İpeksi saçlarını elime dolamıştım. Ama kimseyi öldürmek istemiyordum.

"Güzel hareketler!" Az önce evde karşıma çıkan cüsseli kızdı bunu söyleyen. Bir elinde plastik torbam, diğer elinde Avcı'nın silahı vardı. Silahı bana doğrultmuştu.

Ayağa kalkarak, ellerimi havaya kaldırdım. Etrafımı sarmış olan Fersizlerin hiçbirinin arkadaş canlısı bir havası yoktu. "Bu ikisi sizin." Çizmemin ucuyla yerdeki Avcılardan birini dürtüp, hâlâ baygın şekilde yatan diğerine bir bakış attım.

Bir süredir bilinçsiz halde yerde yatan çocuk doğruluyordu. Alnında kesik olan çocuğun başına iki Fersiz çökmüştü. Cı-lız yeniyetmelerden vücutları dövmelemlerle kaplanmış iki cüsseli herife dek farklı sıklaklerde yedi Fersiz sarmıştı etrafımı. Sokağın ilerisinde, tasmalarından tuttuğu iki beyaz bull terrier'le bize doğru gelen başka bir Fersiz daha olduğunu gördüm. Kızın silahlı ağabeyi de çok uzakta olamazdı.

"O bana ait." Başım-la kızın elindeki plastik torbayı gösterdim.

Kız bir an için tereddütte kalsa da, torbayı bana uzattı. "Kalman için de, dönmen için de bir neden yok."

Torbayı aldım. "Artık yok."

Avcılara ne olacağını düşündüm. Ama bu kararı Fersizlere bırakmıştım. Aralarından çıkmak için etrafımı sarmış olan

çete üyelerini itmek zorunda kaldım. Köpeklerle gelmekte olan tipin aksi istikametinde yürümeye koyuldum. Bir süre hızlı adımlarla yürüdükten sonra koşmaya başladım.

Tren istasyonuna ulaşana dek durmadım. Nikita'yı istasyonda bırakmıştım.

www.webcanavari.net / Orppersephone

arran

Clay, Bob'un yerini bastığında, Nikita da orayı izliyormuş. Beni görünce peşime takılmış. Karşımda dikilene dek onu fark etmemiştim. Ona sıcak çikolata almıştım.

Nikita'nın gerçek adı Ellen'di. Gözleri inanılmazdı. Maviyeşil akıntılarla, berrak, turkuaz rengi bir deniz gibiydi gözleri. Melezdi. Annesi Ak Cadı, babası ise Fersizdi. Annesinin öldüğü günden bu yana cadı toplumunun dışında kalmış; cadılar tarafından dışlanmıştı. Cadılar içinde kan bağı olan en yakın kişi büyükannesi, Ellen yokmuş gibi davranıyordu. Babasıyla birlikte Londra'da yaşıyordu. "Yarı zamanlı olarak" okula gittiğini söyledi. On altı yaşında olduğunu da söylüyordu ama bundan pek emin değildim. Doğrusu daha küçük gösteriyordu.

Bana Jim'in Fransa'ya gittiğini ve kendisinin de onunla birlikte gitmek istediğini ama Jim'in bunu kabul etmediğini anlattı. Ben de ona biraz kendimden bahsettim. Ve Arran'dan, Deborah'dan, ninemden ve Annalise'ten. Arran'a bir mesaj iletmek için bana yardımcı olmayı kabul etti.

Kararlaştırdığımız şekilde, Ellen beni istasyonda bekliyordu. Ben Trev'le buluşmaya gittiğimde, o da Arran hakkında bilgi

toplamak için internet üzerinde araştırma yapmaya girişmişti. Pek bir bilgi yoktu ama eski okulunun sitesinde, Arran'ın bir ödül kazanarak tıp eğitimi almak için Cambridge'e gittiğini belirten kısa bir makale bulmuştu. Liverpool'dan Cambridge yönüne giden ilk trene atladık. Cambridge'e vardığımızda gecenin geç bir saati olmuştu. Ellen'a gece için bir pansiyonda kalması gerektiğini söyledim. Benim dışarıda uyuyacağımı anladığında buna çok memnun olmuş gibi görünmese de, Ellen'ın iyi taraflarından biri, asla galip ayrılamayacağı bazı tartışmalar olduğunu hemen anlamasıydı.

Ertesi sabah saat dokuzda buluştuk. Pansiyonu işleten kadın Ellen'a Cambridge hakkında bir broşürle küçük bir harita vermişti. Ellen etrafta kaç Avcı olduğunu görmek için kolejin çevresini kontrol edeceğini söyledi. Avcıların Arran'ı izliyor olabileceğini düşünüyordu. Akşam yeniden buluşmak için sözleştik.

"Bir Avcı gördüm. Öğleden sonra dörtte ortağıyla nöbet değişimi yaptılar. Arran'ı, on iki saatlik vardiyalarla 7/24 izliyorlar gibi. Ama senin Arran'ı görmeye kalkışacağını inanıyor olsalardı, bence bundan çok daha fazla Avcı olurdu."

Başımı salladım. Bunu denemeyecektim. Arran'ın başına şu ana kadar olduğundan daha fazla dert açmak istemiyordum.

Ellen, Arran'ı görmesi için en uygun zamanın kolejin yemek salonunda kahvaltı saati olduğunu; yemek salonuna gizlice girerek, bir misafirmiş gibi yanma oturabileceğini düşünüyordu. Avcılar binanın dışında takıldıklarından, Arran çoğu zaman gözlerinin önünde değildi.

Ellen'a, çizdiğim küçük bir resmi verdim. "Bunu benim yolladığımı anlayacaktır."

"Tamam. Ama senin bir de fotoğrafını çekeceğim."

Ah.

“Fotoğrafi telefonumdan göstereceğim. Böylelikle seni görebilir. Şu anda nasıl göründüğünü anlayabilir. Hatta bir video da çekebiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Fotoğraf kafi.”

“Onunla telefonda da konuşabilirsin.”

Gene başımı iki yana salladım. Bunu yapamazdım.

Buluşmak için sözleştiğimiz parkta bekledim. Kendimi hasta gibi hissediyordum.

Ellen akıllı kızdı. Bu işi eline yüzüne bulaştırmazdı.

Ama kendimi hasta gibi hissediyordum işte.

Ellen’in bana doğru yürüdüğünü gördüğümde öğle vakti olmuştu. Gülümsüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“İşe yaradı. İlk başta biraz kafası karışmış gibi görünse de, ona çizimini gösterdiğimde çok mutlu oldu. Elini çizimine sürüp durdu. Fotoğrafını onun telefonuna göndermemi de istedi ama bunun çok tehlikeli olduğunu söyledim. Bu yüzden biz konuşurken, sürekli fotoğrafına baktı.

Burada okumaktan memnunmuş. Yeteneğini bulmuş. Yeteneği iyileştirme gücüymüş ama çok etkili değilmiş. Evini, Deborah’yı özliyormuş. Deborah, ninenizin evinde yaşıyormuş. David adında bir erkek arkadaşı varmış. Evlenmek istiyorlarmış.”

“Evlenmek mi!”

“Deborah çocukları olsun istiyormuş. Arran, David’in harika biri olduğunu söyledi. David’in Meclis’le ya da Avcılarla hiçbir bağlantısı yokmuş. Galler’den gelen bir Ak Cadi’ymiş. Marangozmuş. Arran, tanısan onu seveceğini söyledi. Deborah kentte bir ofiste çalışıyormuş. Deborah’nın orada mutlu olduğunu söyledi. Ayrıca sana, Deborah’nın inanılmaz bir yeteneği olduğunu söylememi istedi.”

“Neymiş?”

“Eh, doğrusunu söylemek gerekirse tam anlamadım ama evrak işlerinde iyi olmakla ilgili bir şeymiş. Şaka yapıp yapmadığından emin değilim.”

Arran’ın şaka yaptığını sanmıyordum ama gene de evrak işleriyle ilgili bir yetenek hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Ninenizin üç ay önce öldüğünü söyledi. Tatilde, Arran’ın evde olduğu bir zamanda. Ninen yorgun olduğunu söyleyerek odasına çekilmiş. O gece de ölmüş.”

“Ona sordun, değil mi? İntihar mıymış?”

“Sordum. Bilmediğini söyledi. Deborah, ninenin kendi ik-sirlerinden birini almış olabileceğini düşünüyormuş.”

Deborah’nın haklı olduğunu biliyordum.

“Sen götürüldükten sonra, Meclis nineni sorgulamak için sık sık Londra’ya çağırılmış. Ninen soruları cevaplamayı reddetmiş.”

“Arran’ı hiç sorgulamamışlar mı?”

“Sorgulamadıklarını söylüyor ama yalan söylemekte çok iyi değil.”

“Ya Deborah?”

Ellen başını salladı.

“Arran, Avcıların birkaç ay önce evinizi aradığını söyledi. Deborah, ‘Meclis’teki beceriksizler’ gibi bir şeyler söylediklerini duymuş. Senin kaçtığını sanıyorlarmış.

Arran sana ne yaptıklarını ve nerede tutulduğunu sordu. Ona bunları bilmediğimi ama iyi olduğunu söyledim.”

“Teşekkürler. Ona dövmelerden bahsetmedin, değil mi?”

“Hayır. Bahsetmememi söylemiştin.” Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı. “Annalise’i de sordum.” Ellen’in ses tonu umut verici değildi. “Sen gittiğinden beri Arran onunla hiç konuşmamış. Partilerde ve düğünlerde bile Arran’la Deborah’nın onun yanına yaklaşmasına müsaade edilmemiş. Arran, Anna-

lise için ufak çaplı bir bağış töreni gerçekleştirildiğini söyledi.”

Annalise geçen eylül on yedisine basmıştı. “Hâlâ okula devam ediyormuş, değil mi?”

“Bunu sormadım. Arran’ın onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını hissettim.”

“Eh, öyledir. Annalise’le olan ilişkimi tasvip etmiyor.”

“Neden ki?”

“Belamı aradığımı düşünüyor. Annalise’in ailesi koyu Ak. Saf Aklar. Meclis’le... Avcılarla iç içe bir aile.”

“Kız pek senin tipin değilmiş gibi.”

“Annalise onlar gibi değildir.”

Benim tipimdi. Hem de çok.

“Onu görmek için geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

Aptalca olacağını bilsem de, bunu çok fazla düşünmüştüm.

“Arran’a Londra’da nerede yaşadığını söyledim,” dedi Ellen.

“Belki de bir gün buluşabileceğimizi söyledi. Ona senden mesaj götürebileceğimi düşünüyorum. Elçiniz gibi bir şey olurum işte.”

Bilemiyordum. Onlarla bir daha asla temas kurmamam çok daha iyi olabilirdi. Ama biri aramızda elçilik yapacaksa, bu ancak Ellen olabilirdi.

“Ellen,” dedim. “Meclis’le başının belaya girmesini istemiyorum.”

“Ha! Bunun için artık çok geç.”

Cep telefonunu çıkardı. “Arran’ın bir fotoğrafını çektim. Bir de kısa video.”

Ağlamayacağımı, Ellen’in önünde asla ağlayamayacağımı söyledim kendime. İlk başlarda iyiydim de. Arran biraz büyümüş gibiydi ama saçları aynıydı. Solgundu ama iyi görünüyordu. Gülümsemeye çalışsa da, bunu pek başaramıyordu. Bana üniversitede neler yapacağından ve Deborah ile David’den bah-

settikten sonra, beni ne kadar özlediğini, beni görmek istediğini ama bunun imkânsız olduğunu bildiğini söyledi. İyi olduğunu umuyordu. Ama gerçekten iyi; yalnızca fiziksel olarak değil, iç dünyamın da iyi olduğunu. Her zaman bana inandığını, iyi biri olduğumu bildiğini ve kaçabileceğimi umduğunu söyledi. Kime güveneceğim konusunda çok dikkatli olmalıydım. Sevdiklerimi geride bırakmam gerekiyordu ama o da, Deborah da, benim özgür olduğumu bildiklerinden mutlu olacaklardı. Arran da beni böyle düşünecekti. Her zaman mutlu ve özgür.

Videoyu seyrettikten sonra bir süre kendi başıma yürümeme gerekti. Ben de Arran'ı görmek, onunla olmak istiyor ve bunun olamayacağını biliyordum. Bunu asla yapamazdım.

Yardımları için Ellen'e teşekkür ettim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ona bir miktar para önersem de, benden hiçbir şey istemediğini söyledi. Balıkla cips yiyerek parkta oturduk. Ellen'a babasına geri dönmesi gerektiğini söyledim. Yakındı ya-kınmasına ama çok fazla direnmedi.

Dikkatli bir şekilde bir cips seçip, bundan sonra ne yapacağımı sordu.

"Üç armağanımı alacağım."

"O halde Mercury'yi bulacaksın."

O anda Ellen'ın durumunu merak ettim. "Peki melezler ne yapıyor Ellen? Bağış törenleri oluyor mu? Bir yetenekleri oluyor mu?"

"Meclis buna müsaade etmezse bağış törenleri olmuyor. Meclis'in böyle bir şeye müsaade etmesi de nadiren oluyor ve bunun karşılığında, onlar için çalışmam gerekiyor. Asla Meclis için çalışmam. Bizlerden nefret ediyorlar. Bütün cadılar melezlerden nefret ediyor. Ama geçmişte, cadı ebeveynlerinden armağanlarını alarak yeteneklerini bulmuş birkaç melez olduğu-

nu duydum. Gerçi ninem, beni göremeyecek kadar korkuyor Meclis'ten. Bana asla yardım etmez."

"O halde? Ne yapacaksın? Yani ninenden ya da Meclis'ten üç armağanını alamazsan?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Ellen. "Eh, her zaman Mercury var. Ama o kesinlikle son çare."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Felaket biri. Küçük kızları esir olarak kullandığına dair söylentiler var. Yani şu an ondan yardım almak için sabırsızlanıyor sayılmam. Ona asla güvenmemelisin." Ellen büyükçe bir cips seçti.

"Ben küçük bir kız değilim."

"Küçük oğlanları esir etmiyormuş zaten; onları yiyormuş." Cipsi ağzına attı.

"Ciddi misin?"

Ellen başını sallayıp yutkundu. "Benim duyduğum bu." Başka bir cips seçip bana baktı. "Çiğ değil ama. Önce pişiriyormuş."

beşinci bölüm

gabriel

cenevre

Cenevre Havaalanı. Yolculuğum epey stresli geçmişti: uçak bulmak, uçuşun kendisi ve en kötüsü de, pasaport kontrolünde bekleyişim. Ama pasaportum sorunsuz bir şekilde giriş yapmamı sağladı.

Trev'in elime tutuşturduğu kâğıttaki talimatlar salı günü saat 11'de havaalanının döner cam kapılarında olmamı söylüyordu. Cam kapılardan girip çıkan insanlar vardı. Her yaştan insanlar: minik tekerlekli çantalarıyla iş dünyasından insanlar, mikro tekerlekli çantalarıyla hostesler, siyah deriden, tekerlekli valizleriyle pilotlar, kocaman tekerlekli valizleriyle tatilciler. Herkes hızlı hareket ediyordu. Aceleyle, telaşla değildi. Kasvetli bir ruh halinde de değillerdi. Yalnızca gidecekleri yere bir an önce ulaşmak istiyorlarmış gibiydi.

Bir de, güneş gözlüğüm, kekim, poşum, parmaksız eldivenlerim, yeşil renkli kalın ordu ceketim, kot pantolonumla çizmelerim ve paralanmış sırt çantamla ben vardım.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum ama ezelden beri bekliyormuş gibi hissediyordum. Saat 11'i geçeli çok olmuştu.

Sağımda kalan kafedeki hareketlenme gözüme çarptı. Gü-

neş gözlüklü genç bir adam elini sallayarak beni çağırdı.

Masaların arasındaki dar boşluklardan ilerleyerek, adamın karşısına oturdum. Başını kaldırıp bana bakmak yerine, yarısı dolu kahve fincanını kafasına dikti. Fincanı tabağına koyup ayağa kalktı ve kolumdan tutarak, beni hızlı bir şekilde döner cam kapılardan geçirip havaalanının yanındaki tren istasyonu-na götürdü.

Yürüyen merdivenle dört numaralı platforma inip bekleyen trene bindik. Buranın iç karartıcı bir havası vardı. Tren iki katlıydı; üst kata çıktığımızda kolumu bıraktı. Önünde yuvarlak bir masa olan, kanepeli stili bir koltuğa oturduk.

Bağlantım benden bir-iki yaş daha büyük gösteriyordu. Sanırım Arran'ın yaşındaydı. Zeytin rengi teni ve omuzlarına uzanan, aralarda daha açık renkli tutamların olduğu, koyu kahverengi dalgalı saçları vardı. Az önce çok iyi bir fıkra duymuş gibi gülümsüyordu. Neredeyse benimkiyle tıpatıp aynı, gümüş çerçeveli, camları aynalı havacı gözlüğü takmıştı.

Tren hareket ettikten birkaç dakika sonra vagonun karşı ucunda bir kondüktör belirdi. Kalkıp aşağı kata inen bağlantımı takip ettim. Kapının önünde bekledik. İnceydi. Benden biraz daha uzun boyluydu ve yanındayken cep telefonu tıslaması duymuyordum.

Bir Kara Cadı olabileceğini düşündüm. Gözlerini görmek istiyordum.

Bir dakika sonra tren durdu. Cenevre Merkez Garı'ndaydık. Bağlantım hızlı adımlarla trenden indi ve ben de onu takip ettim.

Bir saat kadar hızlı adımlarla yürüdük. Sanırım trenle kattığımız yolu geri dönüyorduk; yürürken tren camından gözüme çarpan birkaç dükkânla, arada bir görüntüye giren gölü tanımıştım. En sonunda yüksek apartman bloklarının olduğu

bir yerleşim bölgesine ulaştık. Önünden geçtiğimiz diğerlerinden pek farkı olmayan eski bir binanın kapısında durduk. Sessiz bir muhitteydik; birkaç araç park etmişti ve ne trafik ne de yürüyen başka yayalar vardı. Bağlantım kapıdaki güvenlik paneline bir kod girerken, “9-9-6-6-1... tamam mı?” dedi.

“9-9-6-6-1. Tamam,” dedim.

Açtığı kapıyı sert bir şekilde yüzüme doğru ittiğinden, elimle kapıyı durdurmak zorunda kalmıştım. Hızlı adımlarla merdivende peşine takıldım. Tırmanmaya başladık. Tırmandık, tırmandık, tırmandık...

Basamakların dar bir sahanlıkta sona erdiği altıncı, yani en üst kata ulaştık. Karşımızda ahşap bir kapı vardı.

Bir kez daha kapıda güvenlik kodu girilmesi gerekiyordu. “5-7-6-3-2... tamam mı?”

Bunu dedikten sonra içeri girdi ama arkasından girmediğinden, kapı kapandı.

Kapının önünde etrafıma bakınarak dikildim. Ahşap kapının üzerindeki vernik yer yer kalkmaya başlamıştı, sahanlık çıplaktı, duvarların sıvası çatlamıştı ve tavanın bir köşesinde yıllanmış bir örümcek ağının karartısı seçiliyordu. Ama hiç tıslama yoktu.

Bağlantım kapıyı açıp bana baktı. “5-7-6...”

“Biliyorum.”

Gülümsemesi silinmişti ama güneş gözlüğü hâlâ yüzündeydi.

“Girsene içeri.”

Yerimden kıpırdamadım.

“Burası güvenli.”

Ardına dek açtığı kapıya sırtını dayamıştı. Bir kez daha, “Burası güvenlidir,” dedi. Alçak sesle konuşuyordu. Tuhaf bir aksanı vardı. Sanırım İsviçre aksanıydı bu.

Eşikten içeri adımımı attım ve kapı arkamdan *klik* sesiyle

kapandı. Bağlantımın beni izlediğini hissediyor, onun arkamda olmasından hoşlanmıyordum.

Odada gezinmeye başladım. Sağ köşede küçük bir mutfağın –birkaç dolap, bir lavabo, bir de fırının– bulunduğu genişçe bir alandı. Şömineyle eski, küçük kanepenin arasından geçtim. Yerde halı yoktu ama koyu kahverengi, neredeyse siyaha çalan, lekeli ahşap döşemenin üzerine farklı ebatlarda üç İran kilimi serilmişti. Krem rengine boyanmış duvarlarda, şöminenin üzerindeki baca çıkıntısı boyunca devam eden is lekesi dışında hiçbir şey, tek bir resim bile yoktu. Burayı ısıtmanın tek yolu şömineymiş gibi görünüyordu. Taştan şöminenin içinde metal bir ızgarayla birkaç kararmış kütük duruyordu. Şöminenin yanında yüksek bir odun yığını, bir gazete ve bir kutu kibrit vardı. Sola döndüğümde, göle ve ardındaki dağlara bakan camın önüne geliyordum. Gölün masmavi sularını ve ötesindeki yeşil-gri dağların bir kesitini görebiliyordum. Pencerenin önünde tahta bir masayla iki tane eski tarz Fransız kafe sandalyesi vardı.

“Dışarı çıkarken camı açık bıraktım. Şöminedeki ateş içeri- nin dumanla dolmasına neden oluyor da.”

Şöminenin başına giderek ateşi canlandırmak için işe koyuldu.

İzledim.

Gazetenin birkaç sayfasını yaktı.

“Mercury'yi görmek istiyorum.”

“Evet. Elbette.”

Ateşle ilgilenmeye devam etti.

“Onun burada olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, değil.”

Odadaki diğer iki kapıdan birine giderek açtım. Ateşi bırakıp beni izlediğini hissedebiliyordum. Kapısını açtığım bitişik-

teki küçük odada bir yatak, bir sandalye ve eski moda, ahşap bir gardırop vardı.

“Burası benim odam,” dedikten sonra, yanımdan geçerek gardırobun kapısını kapattı. Görecek çok bir şey yoktu. Yatağını toplamamıştı. Sandalyenin üzerinde bir kitap vardı.

Kapı eşiğine yaslanıp, “Kitap iyi mi bari?” diye sordum.

Odadan çıkıp diğer kapıya giderken bana o gülümsemelelerinden biriyle baktı.

“Burası da banyo.” Bunu daha önceden çalışmış gibi net bir ifadeyle söylemişti. Ayaklı bir küvet, büyük beyaz bir lavabo, tepesinde zincirli bir rezervuarı olan klozetle, banyo kendi odasından daha büyüktü. Duvarlarla zemin siyah-beyaz fayanslarla kaplıydı.

Dairede gözlerimi gezdirdikten sonra, “Burada kalmam filan mı gerekiyor?” dedim.

“Mercury seni görmek için hazır olana dek.”

“Bu ne zaman olacakmış peki?”

“Bunun güvenli olduğuna kanaat getirdiğinde.” Kendinden emin bir ses tonu yoktu ama bunun aksanı yüzünden olabileceğini düşündüm. Bu aksanıyla söylediği her şey bir soru gibi geliyordu.

“Onu bir an önce görmem lazım. Benim için bir son tarih var.”

Yanıt gelmedi.

“Onun için mi çalışıyorsun?”

Omuz silkti. “Seni görmek için hazır olana dek seninle buluşmamı ve kalmamı istedi benden.”

Ellerimle yüzümü ovuşturup bir kez daha daireye baktım. “Burada, yani içeride uyuyamam.”

“Sana terası göstereyim.”

Küvetin etrafından dolanarak banyo camını açıp yukarı

kaldırdı. Kafamı camdan çıkarıp etrafı kolaçan ettikten sonra, dışarı tırmandım. Binanın gri kiremitli çatısının tam ortasında kalan, etrafı dört duvarla çevrili küçük bir teras vardı. Burası müstakil bir sığınak gibiydi. Düz yüzeyli teras alanı az çok kafesimin genişliğindeydi. "Koyun postu olsun isterdim," derken yakaladım kendimi.

Tam olarak ne demek istediğimi biliyormuş gibi, başını sallayarak gülümsedi ve bulabileceğini söyledi.

Dairede tek başımaydım. Güler yüzlü arkadaşım dışarı çıkmıştı. Dolaplarla odasını karıştırdım ama bakacak pek bir şey yoktu.

Çatıya çıkarak, terasın çevresini sarmış olan dik eğimli dört kiremitli cepheden birine tırmandım. Dik bir şekilde alçalan çatının bittiği noktada altı kat yüksekliğindeki boşluk başlıyordu. Çatının sırt kısmı boyunca yürüdüm. Çatıyla yandaki binalar arasındaki boşluk çok geniş olmasa da, komşu binalar biraz daha yüksekte kaldığından sıçrayarak karşıya geçmek imkânsızdı. Binanın arka kısmı da, ön kısmı gibiydi. Yangın merdiveni de yoktu. Bu haliyle teras bir kapandan farksızdı.

Ama çok fazla seçeneğim olduğu da söylenemezdi. Doğum günüme bir aydan daha kısa bir süre kalmıştı ve gidecek başka hiçbir yerim yoktu. Ya üç armağanımı alacak ya da ölecektim. Artık bundan emindim. Mercury'ye mecburdum.

Rüzgârın ve yoldan gelen gürültünün kesildiği terasın uyumak için güzel bir yer olduğu ortaya çıktı. Üzerlerinde yatmak için kilimlerden ikisini dışarı çıkardım; uyku tulumum da yanımda olduğundan üşümüyordum. Hava açıktı ve dolunay vardı; yani sabaha dek içeri geri dönmeyeceğim ortadaydı.

Bağlantım beni uyandırdığında ay iyice yükselmişti. Koyun

postu getirmişti. Hem de altı tane birden. Kalın ve temizlerdi. Yere serildiklerinde gerçekten mükemmel olduklarını gördüm.

Bağlantım terasın karşı tarafında kışının üzerine çöktü. Bacakları uzundu ama baldır kaslarının kalın olduğunu görebiliyordum. Kollarını kavuşturmuş, başını hafifçe yana çevirmişti. Güneş gözlüğü hâlâ yüzündeydi; saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı.

Gözlerimi kapadım. Birkaç dakika sonra gözlerimi geri açtığımda gitmişti. Çok sessiz hareket ediyordu. Bu özelliğinden hoşlanmıştım.

Sabah oluyordu. Yattığım yerden burayı tanımaya çalışıyor; tan vakti gökyüzünün nasıl aydınlandığını ve ilerleyen günle birlikte nasıl derinlik kazandığını izliyordum. Kentin sesleri inişli çıkışlı, boğuk bir uğultu olarak geliyordu. Binadan gelen belli belirsiz bir tıslama da vardı. Karnım guruldamaya başlamıştı ve ekmek kokusu alıyordum.

Bağlantım mutfakta tezgâha eğilmişti. Güneş gözlüğü gene takılıydı.

“Kahvaltı?”

Bir Kara Cadı’dan bekleyeceğim türden bir şey değildi bu.

“Kruvasan, tatlı çörek, sandviç ekmeği... ve reçelim var. Portakal suyu da var. Kahve yapıyorum ama sıcak çikolata da var.”

“Senin adın ne?” diye sordum.

Bembeyaz, muntazam dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. “Seninki ne?”

Sandalyeye oturup camdan dışarı baktım. Yiyecekleri masaya getirdi. Sert, sütlü kahveyi fincanlarda servis etmişti. Karşıma geçip kruvasanını kahvesine batırdığında, ben de aynı-sını yaptım. Hayatımda daha önce hiç kruvasan yememiştim. Tadı güzeldi. Celia bunu tasvip etmezdi.

Sürekli olarak beni izlese de, benim görebildiğim yalnızca gözlüğünün aynalı camlarındaki yansımamdı. Uzun, kemikli parmakları, zeytin rengi tenine göre solgun kalıyordu. Kruvasanını bitirince, sandviç ekmeklerinden birini ortasından bölüp, bundan da küçük bir parça kopardı. Sert, soğuk tereyağından bir dilim kesip ekmeğin üzerine koydu. Koparılmış bir parça ekmeğin üzerinde mükemmel bir tereyağı dikdörtgeni duruyordu. Ekmeği ağzına atıp dudakları kapalı olarak çiğnerken, gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

“Kendinden memnun görünüyorsun,” dedim.

“Seninle tanıştığımıza memnunum.” Çıkaracakmış gibi, elini kaldırıp gözlüğünü tutsa da bunu yapmadı. “Bu ne kadar da İngiliz bir laf, değil mi? Seninle tanıştığımıza memnun oldum Nathan.”

Bunu söylemesiyle tepem atmıştı.

Kahkahalarla güldü. “Ama komiksin. Çok komik. Seni sevdim. Kaşlarını çatışın şey gibi... bu gayet düzgün bir kaş çatış aslında.” Gene güldü.

Tereyağından bir dilim kestim. Ardından bir tane daha. Sonra bir tane daha.

“Neden eldivenlerini çıkarmıyorsun?”

“Sen neden gözlüğünü çıkarmıyorsun?”

Güldü. Ardından, kestiğim tereyağı dilimlerinden birini alıp ekmeğinin üzerine koydu. Ekmeğini bitirdiğinde, “Adım Gabriel,” dedi. Bunu komik bir şekilde telaffuz etmişti.

“Gabrielle mi?”

Gene güldü. “Evet, Gabriel.”

Ben de tereyağı dilimlerinden birini alıp ekmeğime koydum. Tadı güzeldi. Krem gibiydi.

“Adımı nereden biliyorsun?”

Gülümsedi. “Adını herkes biliyor.”

“Hayır, bilmiyor.”

Kahvesinden bir yudum aldı, fincanı hafifçe çevirdi, ardından bir yudum daha aldı. “Pekâlâ. Haklısın, herkes değil. Ama Avrupa’daki bütün Kara Cadılar, Amerika’daki bazı Kara Cadılar, Avrupa’daki Ak Cadıların büyük çoğunluğu... aslında her yerdeki Ak Cadıların büyük çoğunluğu biliyor adını. Ama adını bilen çok az Fersiz var. Hem de çok az.” Omuz silkti. “Yani... haklısın, herkes değilmiş.”

Bu ünlü kişinin aynalı camlardan bana baktığını gördüm. Kaşlarını çatmamıştı ama epey sefil bir hali vardı. Başımı, uzaktaki dağların görüldüğü cama çevirdim.

“Bu kadar kötü mü? Nathan olmak yani?”

O güne dek karşıma çıkan bütün Ak Cadılar kim olduğumu biliyordu. Aralarından biri bana baktığında... alnımın ortasında kocaman bir işaret varmış gibi hissediyordum. Bu durum Kara Cadıların dünyasında da değişmeyecek gibiydi.

Gabriel’e döndüm. “Tanınmayan biri olmayı tercih ederdim.”

“Bu asla olmayacak.” Yüzüne düşen saçlarını geri atıp durması gözüme takılıyordu ama en azından artık gülümsemeyi kesmişti. “Böyle bir babayla, olmaz.”

Ve onun babası, onun babası, onun babasıyla...

“Senin baban kim?” diye sordum. “Adını duymuş olabileceğim biri mi?”

“Hayır, kesinlikle değil. Annemin de adını duymamışsındır. İkisi de esaslı Kara Cadılardır ama ünlü değiller. Esaslı derken kastettiğim... saygıdeğer... Kara Cadılar için yani. Babam artık Amerika’da yaşıyor. Ninemi, yani annemin annesini öldürdükten sonra buralardan gitmek zorunda kaldı.” Omuz silkti. “Bunun meşru müdafaa olduğunu söylemeliyim; babama saldıran ninemdi. Karmaşık bir durum... Annemin ölümü yü-

zünden ninem babamı suçluyordu.” Boşalmış kahve fincanını elinde çevirdi. “Her neyse, ünlü değiller işte.”

“Ama vahşilermiş.”

“Vahşet de desen, şan şöhret de, senin soyun benimkini fersah fersah geride bırakır Nathan.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

gabriel

Uyumak için terasa çıktığım geceler haricinde daireden kesinlikle ayrılmamam gerekiyordu. Uykum iyiydi. Her zamanki kâbusları görüyordum, o kadar.

Bazı öğleden sonraları içerideki kanepeye uzanıyordum. Zamanın çoğunda yalnızdım. Bir açıdan, burası kafesten daha kötüydü. Hiç değilse orada koşabiliyordum. Burada ise yatmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Her gün aynı soruyu soruyordum. "Mercury'yi ne zaman görebilirim?"

Her gün Gabriel aynı yanıtı veriyordu. "Belki yarın."

Ona, üç armağanımı almam gerektiğini ve doğum günüme bir aydan az zaman kaldığını söylememe rağmen, o bana hayatım hakkında sorular sormaya devam ediyordu. Son birkaç yıldır nerede olduğum, Meclis'le ve Avcılarla temasımın olup olmadığı gibi sorular. Ama ona hiçbir şeyden bahsetmiyordum. Bunlar özel konulardı.

Gabriel'i yalnızca sabahları görüyordum. Eve gelmeden alışveriş yapıyor, benimle kahvaltı ediyordu. Kahvaltıdan sonra birlikte bulaşıkları yıkıyorduk. Bazen bana gündelik rutini

niyle Celia'yı anımsatıyordu. Her seferinde bulaşıkları yıkayan o, kurulayan bendim. Her gün aynı şeyi söylüyordu: "Bugün ben yıkayayım; eldivenlerin ıslanmasın." Bunu derin bir endişe ifadesiyle söylüyor ve ben orta parmağımı gösterdiğimde kahkahayı basıyordu.

Eldivenlerimi de poşumu da hiç çıkarmıyordum. Onlarla uyuyor... onlarla yaşıyordum. Gabriel dövmelemlerimi ya da bileğimdeki yara izlerini gördüğü takdirde beni soru yağmuruna tutardı. Bunu kesinlikle istemiyordum.

Bulaşığın ardından bir süre evde takıldıktan sonra gidiyordu ve onu ancak bir sonraki gün, kahvaltıda görüyordum. Ben geldiğimden beri yatak odasında uyumadığını sanıyordum ama bundan tam da emin değildim. Asla yatağını toparlamıyor, bazen üzerine uzanıp kitap okuyordu.

Gabriel daha ilk gün, kahvaltıdan hemen sonra sorularına başlamıştı. Ama ben yalnızca bulaşıkları kurulamaya odaklandım. Ona hayat hikâyemi anlatmayacağımı anladığında, farklı konularda sorular sormayı denedi. İlk olarak da kitaplardan başladı. O günlerde gerçekten sağlam bir kitap –artık bu her ne demekse, Kerouac– okuyordu.

"Sevdiğin bir kitap var mı?"

Bir tabağı kurulmakla meşguldüm. Yavaşça elimi üzerinde çevirdiğim tabağa odaklanmıştım. Cevap vermediğimi görünce, kendi favorilerini sıralamaya başladı. Tek bir kitabı öne çıkaramayacak kadar çok okuyordu. Hayatımda duymadığım birkaç Fransız yazarı saydıktan sonra, gene duymadığım İngilizlere geçti. Gerçi *Uğultulu Tepeler* denilen romanı duymuştum. İngilizlerden sonra, Amerikalı yazarlar geldi. Bana hava mı atıyordu yoksa her zaman böyle miydi, emin değildim.

Nihayet çenesini kapadığında, elimdeki aşırı ölçüde kurumuş olan tabağı, aşırı ölçüde kurumuş olan diğerlerinin üzeri-

ne koydum ve "Hayatımda hiç kitap okumadım," dedim.

Sol eli bulaşık tasının içindeydi; bileğinin etrafı köpüklerle sarılmıştı. Yıkamayı kesmişti.

"Ama favori bir kitabım var. Soljenitsin. *Ivan Denisoviç'in Hayatında Bir Gün*. Bunu okudun mu?"

Başını iki yana salladı.

Omuz silktim.

"Nasıl favorin olabilir ki... yani hayatında hiç kitap okumadıysan?"

Ona bağışlamak istedim. "Çünkü bir kafesin içinde beni zincirleyen kadın Rus âşığı çatlağın tekiydi, seni aptal, şımarık İsviçre budalası." Bağışlamak, çığlıklar atmak istiyordum. Bir anda silkinip kendime geldiğimde, bütün tabaklar paramparça halde yerdeydi. Nasıl bu kadar hızlı öfkelenebildiğimi anlamamıştım. Ben zorlukla nefes alırken, Gabriel karşımda donakalmıştı. Parmaklarından köpükler damlıyordu.

Ertesi gün yeni tabaklarla yaptığımız kahvaltımızda, Gabriel hiç konuşmuyor; Soljenitsin okuyordu.

Ekmek yedim, kahve içtim, camdan dışarı baktım.

"Güneş gözlüğüyle rahat okuyabiliyor musun?" diye sordum.

Bana orta parmağını kaldırmakla yetindi.

Bulaşıkları yıkarken, kitabı bir kenara bırakmış olduğundan, bu defa sanat hakkında sorularla üzerime geldi. Monet, Manet gibi şeyler hakkında konuşup durdu. Ne hakkında konuştuğuna dair zerre fikrim yoktu. Bütün Kara Cadılar böyle olamazdı, değil mi?

"Sanat dersine ihtiyacım yok," dedim. "Bu lanet daireden çıkıp Mercury'ye görmem lazım. Beni bekleyen bir tarih var." Araya birkaç küfür sokuşturmayı da ihmal etmemiştim.

Gabriel gittiğinde, zamanında Arran'ın bana verdiği bir ki-

tap aklıma geldi. İçinde da Vinci'nin eskizlerinin olduğu bu kitap aklımdan uçup gitmişti. Bunlar güzel eskizlerdi. Çekmece-lerin birinde kalem bulsam da dairede hiç kâğıt olmadığından, ben de Gabriel'in kitabından boş bir sayfa kopardım.

Çizimimi tamamladığımda hemen yaktım. Ama ateşten kötü bir duman çıktı.

Üçüncü gün kahvaltıda, *Ivan Denisoviç'in Hayatında Bir Gün*'ü bitirdiğini söyledi. Beğenmişti. Benim neden bu kitabı sevdiğimi sordu.

Elbette bunun milyonlarca nedeni vardı. Benden süslü bir cevap filan mı bekliyordu acaba?

"Yani," dedi. "Neden sevmiştin?"

"Çünkü hayatta kalıyor," dedim.

Gabriel başını salladı. "Evet, ben de buna memnun oldum."

Bulaşıkları yıkarken bana dağcılıktan bahsetti. Gerçekten de dağcılığı çok seviyordu. Bulaşığı bırakarak mutfak dolaplarına tırmanmaya başladı. İyiydi... hareketleri net ve hızlıydı. Tırmanış için en sevdiği yerin Fransa'daki Gorges du Verdon olduğunu söyledi.

Ardından benim favori yerimin neresi olduğunu sordu.

"Galler," dedim.

Gabriel gittikten sonra kitabından bir başka boş sayfa koparıp, onun mutfak dolaplarına tırmanırken bir resmini yaptım.

Dördüncü günümüzde Gabriel şiire geçmişti. Israrlı çabaları için kendisine on üzerinden on vermem gerekiyordu ama hayat öykümü bu şekilde parça parça bir araya getirmeyi amaçlıyorsa şiir pek işine yaramazdı. Demek istediğim... şiir! Birdenbire katıla katıla gülmeye başladım. Gerçekten kendimi kaybetmiştim. Avcılardan kaçan, Ak Cadıların çekindiği Kara Cadılardık... ve

burada bulaşık yıkayıp şiirden konuşuyorduk. Öylesine gülüyordum ki eğilip kalmıştım. Karnıma ağrılar saplanmıştı.

Gabriel bana bakıyordu. Benimle birlikte gülmese de bu kadar komik bulduğum şeyin ne olduğunu anlamıştı sanırım. Gene de yüzünde ince bir tebessüm vardı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama Gabriel büyük bir şairden bahsetmeye başladığında hâlâ kıkırdıyordum. Hatta ezberden bir şiir bile okudu. Bu Fransızca bir şiir olduğundan hiçbir halt anlamasam da buna gülmedim.

Ona aksanını sordum. Annesi İngiliz, babası ise İsviçreliydi. Gabriel Fransa'da doğmuş ve bir yıl kadar babası ve kız kardeşiyle birlikte Amerika'da yaşamıştı. İngilizcesi mükemmeldi ama Amerikancası daha iyiydi. İngilizceyi tuhaf bir Fransız-Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Yeteneğine ulaştıktan sonra İsviçre'ye geri döndüğünü söyledi. Yeteneğinin ne olduğunu söylemedi ve ben de sormadım.

O öğleden sonra, sabrım tükendi. Dışarı kaçarak göle indim ve ardından kentin dışına çıkıp tepelere yöneldim. Geri dönerken geldiğim yolu çıkaramadığımdan yönümü bulmak için tekrar göle inmek zorunda kaldım. Akşamüzeri saatlerinde insanlar telaşla evlerine ya da barlara, kafelere koşturuyordu. Her birinden telefonların neden olduğu tıslamalar alıyordum ve kent, kafamın içinde alçak bir motor sesi gibi varlığını sürdürüyordu. Gölün kenarındaki yol boyunca yürüdüm. Dağlar artık alçak bulutların içinde kalmış olduğundan, orada olduklarını bilmeme rağmen görünmüyorlardı. Geniş göl bile üzerine kapanan sis yüzünden minik bir gölete dönüşmüştü. Rıhtımdaki tekneler de sisin içinde belli belirsiz şekiller olarak görünüyorlardı. Fransızca konuşan iki adamın seslerini duydum. Bir süre sonra sesler kesildi.

Bir anda arkama dönüp baktığımda siyahlar içinde bir fi-

gürün beni izlediğini gördüm. İçimde adrenalini yükselirken, elimden geldiğince sessizce ve kayıtsız bir havada oradan uzaklaşmaya başladım. Bir ısıklık sesi duydum. Ortağına işaret veren bir Avcı'nın ısılığıydı bu. Artık koşuyordum.

Arka sokaklardan devam ettim ve bir bara girerek, camdan sokağı izleyebileceğim bir noktada bir süre takıldım. Sokak Fersiz kaynıyordu. En sonunda geri dışarı çıktım ve temkinli bir halde apartmana döndüm. Avcı'yı bir daha görmemiştim.

Hava kararmadan hemen önce daireye girdim ve dosdoğru terasa çıktım.

Beni gördüklerini biliyordum. İzimi kaybettirdiğime eminim ama artık Cenevre'de olduğumu öğrenmişlerdi. Bir şekilde, gördükleri kişinin ben olduğumu biliyorlardı.

Bir rüya gördüm. Hâlâ o kahrolası çıkmaz sokakta koşuyordum. Ama bu defa farklıydı. Rüyamda ilk kez, yolun sonuna bakmayı akıl edebilmişim. Bakıyordum, gözlerimi dikmişim. Sıradan binalar, sıradan Fersizler, bir otobüs, birkaç araba vardı ama gene de onlara ulaşamıyordum. Arkamdaki Avcıların, "Yakalayın onu! Kollarını koparın!" diye bağırıklarını duyabiliyordum. Paniğe kapılarak daha hızlı koşmaya başladım. Bağırışları çok yakınımdan geliyordu ve daha hızlı koşamıyordum... uyandım.

Gabriel yere oturmuş beni izliyordu.

Ona hiç de nazik olmayan bir şekilde beni yalnız bırakmasını söyledikten sonra, yeniden uzanıp gözlerimi kapadım. Gün içinde olanları Gabriel'e anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdım. Daireden ayrılmamam gerekiyordu ama ona Avcılardan bahsettiğim takdirde belki de beni hemen Mercury'ye götürürdü. En sonunda, olanları ona anlatmaya karar verdim. Ama gözlerimi geri açtığımda Gabriel gitmişti.

Beşinci gün. Bulaşık yıkarken Gabriel'e Avcılardan bahsetme-

ye hazırlanıyordum. Kurulamam için bana uzattığı kupayı tuttuğumda, kupayı bir süre bırakmadı. Ben de elinden çekmek zorunda kaldım. "İsviçre harika bir ülkedir," dedi. "Bu ülkede çok az Ak Cadı vardır. Cenevre'de ise hiç yok. Buralardaki Kara Cadılara da güvenilebilir. Ama seni gördükleri takdirde peşine takılabilecek melezler de var. Avcılar bu melezleri kullanır."

Bu, Gabriel'in daireden ayrıldığını bildiğini söyleme şekliydi.

Kupayı kuruladım.

"Cenevre harikulade bir şehir," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

Bu, Gabriel'in daireden ayrıldığını bildiğini söyleme şekillerinden bir başkasıydı.

Ona küfrettim.

"Daireden ayrılmaman gerekiyordu." Bu da, Gabriel'in daireden ayrıldığını bildiğini söyleme şekillerinden sonuncusuydu.

"O zaman beni Mercury'ye götür."

"Senin bir casus olmadığını nereden bileyim? Bir Avcı'yla buluşmak için dışarı çıkmadığını nereden bileyim?"

Gözlerimi ona dikiğimde, gözlüğünün camlarında bana bakan yalnız birini gördüm.

"Benimle hiçbir şey konuşmazsan, nereden bileceğim?"

Bir kez daha küfredip terasa çıktım.

Daireye geri girdiğimde Gabriel gitmişti.

Gabriel hakkında ne yapacağımı bilmiyordum ama hayat hikâyemi onunla paylaşmayacaktım, bu kadarına emindim. Hapishane filmlerinde olduğu gibi, beş çubuklu sistemle geçen zamanı takip etmeye karar verdim. Camın yan tarafında, duvara kısa dikey çizgiler kazıyıp, üzerine bir çentik attım.

Bir süre camdan dışarıyı seyrettikten sonra, biraz sınav çektim. Ardından yeniden camdan dışarı baktım. Ardından biraz mekik, biraz da sınav çektim. Camdan bir süre daha dışarı iz-

ledikten sonra, gölge boksı zamanı gelmişti. Ardından yeniden camdan dışarıyı kontrol ettim.

Gabriel'e bir şeyler anlatmamın herhangi bir şeyi değiştireceğini sanmıyordum. Sonuçta anlattığım her şey yalan da olabilirdi. Bunu biliyor olmalıydı.

Kendimi kanepeye attım. Ardından geri kalktım. Sonra gene kendimi aşağı bıraktım.

Gabriel'e kendi hakkımdaki hiçbir gerçeği anlatamazdım.

Ayağa kalktım. Bir şeylerle meşgul olmam gerekiyordu. Şömineyi temizlemeye karar verdim; bu, kafamı bacanın içine sokmak demekti. Bacanın daha çok çekmesi gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmediğimden, ben de şöminenin içini düzenledim, elimden geldiğince kurumu temizledim. Bunu yaparken, tuğlaların içinden çıkarak sallanan bir damtaşı buldum. Ardından gevşemiş bir başka tuğla ve bu tuğlanın üzerindeki dar boşluğa gizlenmiş olan, büyükçe, düz yüzeyli bir teneke kutu buldum.

Bacayı temizleyip damtasını yerine yerleştirdikten sonra, ateş daha canlı yanmaya başladı. Ama ben de kurum içinde kalmıştım. Kendimle birlikte her şeyimi yıkamam gerekiyordu. Kıyafetlerimi çıkarmadan küvete girdim. Bu, aslan ayaklı eski moda bir küvetti; derindi ama çok geniş değildi. İçine girer girmez su gri bir renk aldı. Kıyafetlerimi çıkarıp daha sonra temizlemek üzere terasa fırlattım. Yedek kıyafetlerim, hatta iki çift çorabım birden vardı.

Suyu boşaltıp, küveti yeniden doldurdum. Küçük bir tırnak fırçası vardı; bununla ayaklarımla ellerimi fırçaladım ama deriye işlemiş olan kiri çıkaramadım.

Nefesimi tutup kafamı suyun içine daldırdım. Bunu iki dakika boyunca yapabiliyor; hatta ciğerlerimi doğru düzgün havayla doldurabilirsem üç dakikaya kadar çıkabiliyordum. Ama

Celia'nın yönetiminde olduğum zamanlardaki kadar formda değildim.

Kurulanıp temiz kotumu giydikten sonra dövmeleme bak-
tım. Aynılardı. Sırtımdaki izler daha kötü görünse de aslında
öyle değillerdi. Bu kadar kalın olmaları beni her zaman şaşırt-
tıyordu. Sağ kolumdaki izler belli belirsizdi; daha solgun bir
renge sahip tenimin üzerinde beyaz bir hat izliyorlardı. Ama
el bileğim ancak çirkin bir karmaşa olarak nitelendirilebilirdi.
Buna rağmen elim gayet düzgün çalışıyordu ve yumruğum da
sıkıydı.

Lavabonun üzerine eğilip aynada kendime baktığımda, yü-
züm aynı göründü. Yalnızca, daha sefil ve daha griydi. Yaşlıydı;
on altımdaymışım gibi görünmüyordum. Gözlerimin altında
gri halkalar vardı. Gözlerimin içinde dönüp duran kara boş-
luklar genişlemiş gibiydi. Gözlerimin karalığı bacanın karanlı-
ğından bile daha karaydı. Gözlerimde herhangi bir parıltı ya-
kalayabilir miyim diye düşünerek başımı yana çevirdiğimde,
Gabriel'in kapı eşiğinden beni izlediğini gördüm. Gözlüğünün
aynalı camları beni yansıtıyordu.

"Ne kadar zamandır oradasın sen?" diye sordum.

"Şöminede iyi iş çıkarmışsın." Banyonun içine bir adım attı.

"Çık dışarı." Ne kadar öfkeli olduğumu fark ettiğimde buna
şaşırdım.

"Bir şey bulabildin mi bari?"

"Sana dışarı çıkmanı söyledim."

"Ben de sana bir şey bulup bulamadığımı sordum." İlk kez
olarak, sesi bir Kara Cadı gibi çıkmıştı.

Dönerek hızlı adımlarla üzerine yürüdüm. Sol elim boğazına
sarılmıştı; onu omzundan iterek duvara dayadım. Karşı koyma-
dı. Onu duvarda tutup, "Evet, bir şey buldum," dedim. Bana ba-
kan yansımaımdan başka bir şey görmüyordum. Kara gözlerimde

gümüşümsü bir yansıma olsa da bunun nedeni banyonun ışığıydı. Onun canını yakmak istemiyordum. Boğazına sarılmış olan elimi gevşettim ve lavabonun başına geriledim.

“Onları okudun mu?” Konuşurken hafifçe öksürmeye devam ediyordu.

Ellerimle kenarlarını kavradığım lavabonun üzerine eğildim. Lavabo deliğinin karanlığına odaklanmıştım ama hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Onları okudun mu?”

“Hayır! Şimdi çık dışarı!” diye bağıırıp, aynaya baktım.

“Nathan,” diyerek, ileri doğru bir adım atıp gözlüğünü çıkardı. Gözleri Kara Cadı gözleri değildi.

O bir Fersizdi.

Bir Fersiz!

Saygıdeğer iki Kara Cadı’nın oğlu olduğunu anlattığı o konuşma neydi peki?

“Çık dışarı!” diye haykıırarak ona bir yumruk geçirdim. Yere serilmişti, yüzü kan içindeydi. Küfürler ediyor, aklıma gelen en kötü sözleri sarfediyordum ve o yerde kıvrılmış yatıyordu. Dizlerinin üzerine bastım. Bana yalan söylediği için ondan nefret ediyordum. Aslında yalancı Fersizin teki olduğu halde onun iyi biri olduğunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Ona gerçekten zarar vermemek için banyodan çıkıp mutfak tarafına geçmem gerekti. Birkaç dakika sonra geri dönüp üzerine eğildim ve saçlarından tutup bağıırmaya başladım. Gerçekten bağıırıyordum. Çünkü hâlâ arkamdan bana baktığını görüyordum. Bana bu şekilde bakmasından nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum. Saçlarından tuttuğum kafasını kaldırarak yere çarptım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Öfkeden kudurmuş bir haldeydim. Banyodan çıktığımda sinirden titriyordum.

Bir süre öfkeyle kanepenin etrafında dolandım. Ama banyoya geri dönüp gömleğimi almam lazımdı.

Gabriel inliyordu. Darmadağın bir haldeydi.

Yanına çöküp kaldım.

Camın önündeki masaya oturmuştuk. Gabriel'in önünde, elindeki bezi daldırıp çıkardığı, kanıyla pembe bir ton kazanmış olan su dolu bir kâse vardı. Sol gözü şişerek kapanmıştı. Altın sarısı-yeşil tonlarda lekelerin olduğu açık kahverengi sağ gözünde parıltı yoktu. Bu kesinlikle Fersiz gözüydü. Ama Gabriel bana yalan söylemediğinde ısrar ediyordu. Dediğine göre, o Fersiz vücudu içindeki bir Kara Cadı'ydı.

"Yani kendini hiç iyileştiremiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

Yeteneğinin diğer insanlara dönüşebilmek olduğunu söyledi. Bu, Jessica'nın sahip olduğu yetenektir ama Gabriel Jessica'dan farklı, hatta onun tam zıttıydı. "İnsanları seviyorum," dedi. "İlgi çekiciler. Erkek ya da kadın, yaşlı ya da genç olabilirim. Benim yeteneğimle başka insanlar gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsin. Tek sorun, bunun nasıl bir şey olduğunu görmek için bir kez Fersize dönüşüğümde, bir daha geri kendime dönemedim."

"Sıkışıp kaldın yani?"

"Mercury yeniden kendime dönüşebilmem gerektiğini düşünüyor. Dönüşebilme yeteneğimin fiziksel olmaktan ya da en azından yalnızca vücudumdan daha fazlası olduğunu söylüyor. Geri dönüş yolumu bulmama yardımcı olacağını da söylüyor... ama bunun için pek acelesi yok gibi." Kâseye soktuğu bezi çıkarıp sıktıktan sonra, yeniden gözünün üzerine koydu.

"İki aydır onunlayım." Bana baktı. "Seninle buluşmak istiyor." Bezi gözünden çekerek, şişmiş olan, kesik dudağının üzerine

koydu. "Ama o şüpheleniyor. Buna hakkı da var. Bütün hayatını Ak Cadılarla iç içe geçirmişsin." Omuz siltkti. "Sen yarı Ak'sın; bu da seni mükemmel yeme dönüştürüyor. Tam da Meclis'in ya da Avcıların kullanmak isteyeceği türden bir yeme."

"Ama beni onlar göndermedi."

"Ama sen de, seni onlar göndermiş olsa bile bunu itiraf edecek gibi biri değilsin."

"O halde, Mercury'ye durumun böyle olmadığını nasıl kanıtlayabilirim?"

"Sorun da bu ya. Bunu kanıtlamak imkânsız." Parmaklarının ucuyla hafifçe ağzına dokundu. "Bir zamanlar biri, birine güvenip güvenmemek gerektiğini anlamanın en iyi yolunun o kişiye güvenmek olduğunu söylemişti." Parmaklarını ağzının etrafında gezdirmeye devam etti. Ama artık hafifçe gülümsüyordu da.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Artık güveniyorum."

"O zaman beni Mercury'ye götür."

Elindeki bezi yeniden kâsedeki suya daldırdı.

"Bu dairede daha fazla duramam. Delireceğim... ya da en sonunda seni öldüreceğim."

Bezi yeniden gözünün üzerine koydu.

"Yarın."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bugün değil yani?"

Başını iki yana salladı. "Yarın."

Teneke kutuyu getirip masada Gabriel'in önüne koydum ve karşısına oturdum.

"Onları okumadım."

Kutunun kapağını açıp, dikkatli bir şekilde en üstteki mektubu çıkardı. Kâğıdın üzerinde kurumlu parmaklarımın izi vardı.

Kâğıt tek bir kere katlanmıştı ve dış yüzeyinde, havalı bir şekilde yazılmış olan tek bir harf vardı. Bir sonraki mektubu da çıkardı. Bu da kapkara kurum izleri taşıyordu. Başını iki yana salladı.

“Bunlar ne?” diye sordum.

“Babamla annemin aşk mektupları... eskiden... âşık oldukları zamanlardan.”

“Peki ama bunları neden saklıyorsun?”

“Burada bir şey daha var. Mercury bana yardımcı olmayı başarırsa, benden bunun için ödeme isteyecek. Ona bu şeyle ödeme yapacağım.”

Gabriel’e bunun ne olduğunu sormadım. Bir büyü ya da bir iksirin hazırlanışı olabilirdi.

Mektupları kutuya geri koyup kapağını nazikçe bastırarak kapattı. Omuzlarıyla göğsünün ağırlığını kullanmış ama bunu çok nazikçe yapmıştı.

“Onları okumadım... ben okumayı bilmiyorum.”

Daha fazlasını söylemem için bekledi.

“Kapalı yerlerde uyuyamıyorum... bunu yapmak zorunda kalırsam hastalanıyorum... fenalaşıyorum. Hatta uyumak şöyle dursun, kapalı yerlerde zaman geçirmek bile artık benim için çok zorlaştı. Elektrikli aletler kafamın içinde seslere, gürültülere neden oluyor. Ama kendimi hızlı bir şekilde iyileştirebiliyorum. Ve birinin gözlerine bakarak cadı olup olmadığını anlayabiliyorum.”

“Nasıl?”

Omuz silktim. “Farklı görünüyorlar.”

Parmaklarıyla okşadığı teneke kutuyu masada ileri itti. “Peki... ya benim gözlerim? Bunlar cadı gözleri mi yoksa Fersiz gözleri mi?”

“Fersiz.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra omuz silkerek, “Eh, sonuçta artık Fersiz vücuduna sahibim,” dedi.

Yavaşça elime uzanıp, parmaklarının ucuyla dövme dokundu. "Bunlar ne?"

Ona dövmelerden bahsettim. Neredeyse hiç kıpırdamadan, konuşmadan, yalnızca dinledi. İyi bir dinleyiciydi. Ama ona dövmelerin birer damga olduğunu söyledim yalnızca. Daha fazlasını değil. Aslında çok daha fazlasını anlatmak, ona güvenmek istiyordum ama Mary'nin ikâzını hatırlamıştım: "Kimseye güvenme."

Gabriel "Mercury senin kapalı yerde uyuyamayacağım söylemişti zaten. Güneş gözlüğü takmamı söyleyen de o," dedi.

Demek ki Mercury Marcus'u tanıyordu ve benim de onunla aynı yeteneklere sahip olabileceğimi düşünmüştü.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Gabriel, Mercury'ye sabah gideceğimizi söyledi. Cenevre'de iki Avcı saptadığını; hâlâ şehirde olup olmadıklarını anlamak istediğini ekledi. Ona Avcıların şehirde olduğunu, beni gördüklerini ve tanıdıklarını sandığımı söyledim. Bu konuda pek konuşmadı ama öncelikle kendisi etrafı kontrol etmek istiyordu ve bunu yaparken, benim dairede beklemem için ısrar etti.

Gabriel gittiğinde daire bir hapishaneye dönüştü benim için. Teras da çok farklı değildi.

Geceyarısı uyandım. Yağmur yağıyordu ama sağanak değildi; yalnızca çiseliyordu. Gabriel'i beni izlediği her zamanki yerinde bulacağımı düşünsem de orada değildi. Yeniden uykuya daldığımda, her geceki çıkmaz sokak rüyamı gördüm. Uyandığımda tere batmışım. Tan vaktini geçeli çok olmuştu. Güneş ışığı terasa vuruyor, ıslak çatı kiremitlerinden buhar yükseliyordu. Kahve ve ekmek kokusu geliyordu.

Masada ben kahvaltılıklara, Gabriel de bana bakıyordu. Her sabahki yiyecekler vardı masada.

Bir an önce Mercury'ye gitmek istediğimden, kahvaltı etmek istemiyordum. Gabriel tereyağı sürdüğü ekmeğini çiğ-

neyip elinde kahve fincanını çevirirken, odanın içinde volta atmaya başladım.

"Birkaç Avcı gördüm," dedi.

Volta atmayı kestim. "Birkaç derken?"

"Dokuz."

"Dokuz mu!"

"Aralarından birini birkaç dakika takip ettim. Birini daha gördüm. Sonra birini daha. Bana hiç dikkat göstermediler. Onlar için diğer Fersizlerden biriyim yalnızca. Ama seni tanımış olmalılar. Dokuz Avcı ancak çok mühim bir durumda bir araya gelir.

"Şehrin dışından dolanıp, Mercury'nin bağlantılarından birini görmeye gittim. Pilot'u. Hiçbir şey bilmiyordu. Bu sabah buraya gelirken de yolumun üzerinde bir başka Avcı gördüm. Bir deneme yapabileceğimi düşünerek, kadın Avcının omzuna çarptım. Berbat bir Fransızcayla benden özür diledi."

Kahkaha attı.

"Sendeki yetenek yok onlarda; cadıları gözlerinden tanıyamıyorlar. Mercury, Avcıların Kara Cadıları saptamak için eğitildiğini söylemişti. Ufak farklılıklara dikkat ediyorlarmış. Yürüyüşümüzdeki, duruşumuzdaki, diğer insanlara kıyasla hareket edişimizdeki farklara. Ama ben artık bunu kaybetmiş olmalıyım."

"Dokuz Avcı gördüysen, göremediğin çok daha fazlası olabilir."

"Kesinlikle."

Gene de, Gabriel gayet rahat görünüyordu. Avcılara rağmen etrafta rahat rahat dolanmış, hatta kasten içlerinden birine çarpmıştı. Şimdi de burada keyifle kahvaltı ediyordu.

Başını kaldırıp bana bakarak, "Endişelenme," dedi. "Bu daireden haberleri olsaydı saatler önce kanlı cesetlere dönüşmüş

olurduk.” Kahvesinin dibini içip, ekledi. “Öte yandan, bence bir an önce Mercury’yi görmeye gitsek iyi olacak.”

Sogukkanlı bir tonda, onu ıgnelemeye çalıştığım bir sesle, “Hayır, hayır,” dedim. “Acele etmene hiç gerek yok. Bir kruvasan daha ye sen.”

Gülümseyerek ayağa kalktı. “Geç kalmak istemiyorum. Mercury ikimizi birden bekliyor, yalnız seni değil. Seninle tanışmaya can atıyor.”

Başıyla beni terasa doğru çağırdı. Yanına geldiğimde elimi tuttu. Parmaklarımız kenetlenmişti. Beni dışarı çıkarıp terasta her zaman çömeldiği noktaya götürdü.

“Elimi sıkı tut.”

Boşta olan diğer elini –sol elini– hissettiği somut bir şey varmış gibi havada kaydırıldı.

“Burada bir geçit var. Girişini bulman gerek; bu, havanın içindeki bir yarık gibi. Bu girişten geçip atık su borusundan aşağı ineceğiz. Nefes almak zor olacağından, en iyisi geçidin diğer tarafından çıkana dek nefesini tutman.”

Kiremitlerin ucunda, çatının dört tarafını çevreleyen dar, metal bir oluk ve köşelerden birinde de bir atık su borusu vardı. Gabriel havadaki yarığı bulmuş gibiydi. Elini aşağı, atık su borusunun içine doğru indirdi.

Ve daha da aşağı.

Vücudumda çoktan tuhaf bir his duyumsamaya başlamıştım bile. Daha hafiftim sanki. Gabriel’in peşinden, havadaki görünmez yarığın içine kayıp, onunla birlikte döne döne atık su borusunun içinden aşağı inmeye başladım. Girdap gibi dönen bir karanlığın içindeydik. Bir lavabo deliğinden aşağı düşüyormuşuz gibi, döne döne inmeye devam ettik. Çizdiğimiz sarmal daraldıkça hızlanıyorduk; bir süre sonra öylesine hızlı bir şekilde dönmeye başladım ki, Gabriel’i kaybedeceğimi san-

dım. Ama Gabriel beni sımsıkı tutuyordu. Neden sonra, artık yukarı doğru sarmal çizdiğimizi; aynı esnada yavaşladığımızı fark ettim. Üzerimdeki Gabriel'in vücudunun ötesinde ışığı görebiliyordum artık. Işığa çekildiğimi hissediyordum. Ve vücudum durdu.

Yeniden ağırlık kazanmıştım. Zorlukla nefes almaya çalışıyordum. Eğimli, sert bir yüzeyde yüzüstü yatıyordum. Midem bu deneyimden hiç hoşnut kalmamış olduğundan, kahvaltı etmediğime memnundum. Dönerek olduğum yerde doğruldum. Eşit olmayan bir şekilde kesilmiş siyah damtaşlarıyla örülmüş bir çatıdaydım.

Önümde küçük bir çimenlik alan, bunun ötesinde, mavi gökyüzünü görebilmek için kafamı arkaya eğmemi gerektirecek kadar dik bir şekilde yükselen, ağaçlarla kaplı bir dağ yamacı vardı. Kafamla vücudum farklı hızlarda, daireler çiziyormuş gibiydi.

“Mercury gelene dek çatıda kalmalıyız.”

Gabriel çatının tepesine tırmanarak, bacaklarını açıp ata binner gibi en uç noktaya oturmuştu. Temkinli bir şekilde hareket ederek yanına gittim.

Kulübe, sağ tarafımızda uzanan U-şeklinde geniş bir vadinin yan tarafında, yüksekte kalıyordu. Vadi ağaçlarla, hatta bir ormanla kaplıydı. Solumda kalan vadinin tepesinde kar ve bir dağ buzulu vardı. Vadi duvarını kesen dağların tepesi karla kaplıydı ve vadi boyunca bir başka buzul bu dağların arasında kalmıştı. Vadinin tamamı devasa bir kale gibiydi.

Hiç kuş sesi yoktu ama çekirgelerin cırlamalarını duyuyordum. Bunun ötesinde, uzaklardan gelen, sabit bir uğultu vardı. Bu ses kafamın içinde olmadığı gibi, herhangi bir elektrikli aletin neden olduğu türden bir tıslama da değildi. Sonunda, bu amansız uğultunun vadinin dibindeki nehirden geldiğini

anladım. Gülümsedim. Kendime engel olamamıştım. Bu nehir gerçekten büyük ve güçlü olmalıydı.

Çatı kalın damtaşlarıyla kaphıydı. Dumanın kıvrılarak yükseldiği taş bir baca vardı. Kulübe, ağaçlarla çevrili bir çayırılığın tepesinde kalıyordu. Çayırılık alanda kulübe dışındaki tek şey, bayırın çok daha aşağısında, parçalanmış devasa bir çotuktu.

“Bu Mercury’nin kulübesi. Kimsenin izinsiz olarak girmemesi için bir büyüyle korunuyor. Bu çatıdan aşağı ancak ona dokunurken inmen lazım.”

“Neredeyiz biz?”

“İsviçre’nin bir başka yerinde. Bazen buraya trenle ya da yürüyerek geldiğim olur. Bazen de bu geçidi kullanırım işte. Buradan geri de dönebilirim.” Su borusunun tepesinde kalan bir boşluğu işaret etti.

“Geçidi Mercury yaptı. Yeteneği havayı kontrol etmek. Bu güçlü bir yetenek. Bu onun tek yeteneği ama zaman içinde hem başka şeyler öğrenmiş hem de yardımcı olduğu kişilerden başka şeyler almış... bu geçitleri açmayı da bu şekilde öğrenmiş zaten.”

Kulübe kapısının mandalından bir tıkırtı sesi geldi. İkimiz de o tarafa döndük.

Bir anda beliren buz gibi bir esintiyle birlikte, Mercury görüntüye girdi.

Uzun boylu ve inceydi. Teni şeffaf denecek ölçüde solgun, neredeyse gri renkteydi. Kapkara delikleri andıran gözlerinin içinden gümüş parıltılar geçiyordu. Bana baktığını sansam da bundan emin olamıyordum.

“Güzel bir koku aldığımı düşünmüştüm,” dedi. Esinti artık sıcaktı. Nemli ve ağır. “Nathan. Nihayet.”

Sesi kendisine değil de, havaya aitti adeta; bu sesi vücudundan bana ulaşan esinti taşıyormuş gibiydi. Kulübenin arkasına

yürüdü. Kulübe tepenin sırtına inşa edildiğinden, arka tarafta çatıyla zemin arasında ancak bir ayaklık mesafe vardı. Elini uzatıp parmaklarıyla beni çağırdı. Etrafımda dönmeye başlayan rüzgâr güçlenip beni ayaklarımın üzerine kaldırarak, çatıdan aşağı, Mercury'ye doğru sürükledi.

Mercury'ye uzandım.

En sonunda!

Bir iskeletin elini tutmak gibiydi bu.

altıncı bölüm

on yedinci doğum günü

iyilikler

Kırpıştırarak gözlerimi açtım. Hâlâ geceydi. Gabriel yanımda uyuyordu. Mercury'nin kulübesinin tepesinde kalan ormandaydık. Kulübe özeldi; içinde uyuyabiliyordum. Ama bunu yalnızca iki kere denemiştım. Fenalaşmasam da, geceleri kulübenin içinde klostrofobi hissediyordum. Her neyse, burada, ağaçların altında yatmayı tercih ediyordum. Rose kulübede uyuyordu. Mercury'nin nerede uyuduğunu bilmiyordum. Eğer uyuyorsa, tabii.

İlk gece Gabriel, "Kulübe aslında bir konuk evi," demişti. "Mercury'nin asıl evinin çok uzaklarda olduğunu sanıyorum."

"Sarp bir kayalığın üzerindeki taştan bir kalede olabilir mi mesela?"

"Evet, bu ona daha uygun. Onun buzula doğru yürüdüğünü görmüşlüğüm var. Orada, onu asıl evine götüren bir başka geçit olduğunu tahmin ediyorum. Birkaç kere Rose'un da o yöne gittiğini görmüştüm."

Mercury'nin asistanı olan Rose yirmilerinin başında gösteren bir kızdı. Koyu tenli, kıvrımlı hatlara sahip, güzel bir kızdı ama Kara Cadı değildi. Rose bir Bok'tu –bu, Ak Cadılara taktığı

addı- ama Mercury tarafından yetiştirilmişti. Gabriel'e göre, Rose'un yeteneği unutulabilir bir sise dönüşmekti. Bu benim için hiçbir anlam ifade etmemiş; Gabriel de bunun açıklanmaktan ziyade yaşanması gereken bir şey olduğunu söylemişti. Rose yeteneğini Mercury'ye ihtiyacı olan şeyleri bulmak için kullanıyordu.

Mercury'yle neredeyse hiç konuşamamıştım. Bir haftadan daha uzun süredir buradaydım; Mercury, geldiğim günden sonra gitmiş, bir daha da geri dönmemişti.

Mercury'ye, onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiş; on yedinci doğum gününe yalnızca iki haftadan biraz daha uzun bir süre kaldığını açıklamıştım. Nazik, terbiyeli davranmıştım. Bunun karşılığında elime hiçbir şey geçmemişti.

Hiçbir şey.

Gabriel, Mercury'nin beni zamanında göreceğini söylüyordu.

Ama günler gelip geçiyordu ve... hiçbir şey olduğu yoktu.

Bunun, Mercury'nin oynadığı bir tür oyun olduğunu biliyordum.

"Uyanık mısın?" diye mırıldandı Gabriel.

"Hımm."

"Mercury hakkında endişelenmeyi bırak artık. Sana üç armağanını verecek."

Gabriel her zaman aklımda ne olduğunu biliyormuş gibiydi ve ben de her seferinde haklı olduğunu anlamamasına çalışıyordum.

"Endişelendiğim filan yok. Yeteneğime ulaştıktan sonra ne yapacağımı düşünüyordum."

"Peki ne yapacaksın?"

Babamı arayacaktım. Bulunmak istiyorsa, onu bulacağıma emindim. Ve onu asla öldürmeyeceğimi bir şekilde kanıtlayacaktım. Ama onu bulmamı istediğini hiç sanmıyordum ve herhangi

bir şeyi nasıl kanıtlayabileceğime dair zerre fikrim de yoktu.

“Yani?”

O konuşmamızdan sonra Gabriel’e kendi hakkımda daha fazlasını anlatmamış; dövmelemin asıl işlevi, babamın görüşü ya da Fairborn hakkında tek kelime etmemiştim.

“Yeteneğimi geliştireceğim,” dedim. “Bir köpek gibi kalakalmak istemiyorum.”

“Ya, Fersiz olmak bile yeterince kötü zaten. Peki daha başka?”

“Dahası olduğunu sana düşündüren ne?”

“Her zamanki şu halin... bunun için bir İngilizce sözcük var... *kasvetli*? Evet, bence doğru sözcük bu. Bazen kasvetlisin.”

Kasvetli!

“Bence yanlış bir sözcük seçtin. *Düşünceli* daha doğru.”

“Hayır, bence doğrusu *kasvetli*.”

Başımı iki yana salladım. “Hoşlandığım bir kız var.”

“Ve?”

“Ve muhtemelen aptallık ediyorum. O bir Ak Cadı.”

Bunun gerçekten çok aptalca olduğunu, bu sevdada diretirsem öldürüleceğimi, hatta kızın öldürülmesine bile sebebiyet verebileceğimi söylemesini bekledim ama Gabriel hiçbir şey söylemedi.

Ertesi sabah, Mercury’nin kulübesinin aşağısındaki parçalanmış çotuğun başında, çimenlerin üzerinde oturuyorduk. Güneşin verdiği sıcaklık burada çok daha fazlaymış gibiydi.

“Yürüyüşe çıkabiliriz,” dedim, kısık gözlerle vadiye bakarak.

“Olur.”

Yerimizden kıpırdamadık.

“Tırmanmaya da gidebiliriz,” dedi Gabriel. Ağzında çevirdiği uzun otu tükürmekten başka bir şey yapmadı.

Her gün yürüyüşe çıkıp tırmanış yapıyorduk zaten.

“Yüzsek mi?” diye sordu.

Yakınlarda küçük bir göl vardı ama bugün ne yürümek, ne tırmanmak, ne de yüzmek istiyordum. Tek istediğim Mercury’nin gelip bana üç armağanımı vereceğini söylemesiydi.

“Doğum gününe bir haftadan biraz daha uzun bir süre kaldığını biliyorsun değil mi?”

“Sen de daha önce birkaç kez aynı şeyi söylediğimi biliyorsun, değil mi? Endişelenmekten vazgeç.”

“Üç armağanımı alamaz...” Aşağımızdaki ormandan çıkan Rose’un uzun ama yavaş adımlarla bize doğru yürüdüğü gördüğümde sustum. İnce elbisesi vücudunun kıvrımlı hatlarını sarmıştı. Yanımıza geldiğinde kendini çimenlerin üzerine, hemen yanıma attı.

“Selam,” dedi.

“Selam Rose.”

Rose kıkırdadı. Kıkırdayan bir kız gibi görünmese de çok fazla kıkırdıyordu. Aynı zamanda yüzü de çok sık kızarıyordu ki, yüzü kızaracak türden bir kıza da hiç benzemiyordu. Biraz kafa karıştırıcı bir durumdu.

Rose, Gabriel’e baktı. “Cenevre’ye gidip Pilot’u görmek, etrafta kaç Avcı olduğunu saptaman ve bu gece dönüp Mercury’ye rapor vermen gerekiyor.” İşte, Rose daha çok böyle şeyler söyleyecek türden bir kızdı.

Yerden biraz çimen koparıp, “Nathan,” dedi. “Mercury, doğum gününde sana üç armağanını vermekten memnuniyet duyacağını söyledi.”

Nihayet.

“Bunun kendisi için bir onur olacağını da söyledi.”

Onur ha!

“Karşılığında bir tür ödeme bekliyor mu peki? Yoksa onur duyacak olması kafi miymiş?”

“Ödeme beklemiyor,” dedi Rose. “Bir iyilik bekliyor. Kendisine teşekkür etmenin ve duyduğun saygının bir sembolü olarak. Sana bir şey veren kişiye teşekkür etmen çok doğaldır. Nezaket bunu gerektirir.”

“Peki benden nasıl bir iyilik bekliyor?”

Rose sırtıyordu. Yüzü de kızarmıştı. “Senden iki iyilik bekliyor.”

Demek ki onur yeterli değildi.

“Mercury’nin istediği iyilikler neler?”

“Ne olduklarını sana bu akşam söyleyecek.”

“İyilikleri daha önce yapmamı mı isteyecek? Yoksa bağış töreninden sonra mı?”

“Birinin törenden önce olması gerektiğini söyledi.”

Bu durumda, törenden önce istediği şey nispeten kolay olmalıydı ama bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ona verebileceğim hiçbir şeyim yoktu.

“Diğeri ise törenden sonra olacak. Bunu sağlayabileceğin en kısa zamanda.”

“Peki bunu asla sağlayamazsam?”

Rose gene kıkırdadı. Ardından, parmağını boğazından geçirdi.

Gabriel geçidi kullanarak Cenevre’ye döndükten sonra, ben de kendimi meşgul etmek için uzun bir yürüyüşe çıktım. Akşam yeniden kulübede buluştuğumuzda, kendimi zihnen hazırlamıştım. Buluşacağım kişi Mercury’ydi. Bir Kara Cadı olmalıydım. Marcus’un oğlu olmalıydım.

Mercury beni resmi bir şekilde karşılayarak üç kez öptü. Ama bunlar öylesine yavaş öpücüklerdi ki, beni öpmekten ziyade içine çekiyormuş gibiydi. Tenime neredeyse dokunmamış olsalar da, dudaklarının soğukluğunu hissedebilmişim. “Her zaman

çok güzel kokuyorsun Nathan," dedi. Ardından, beni görmez-
den gelerek, Gabriel'e Cenevre'de neler gördüğünü sordu.

Görünüşe göre Avcılar, Cenevre'yi üs olarak kullanıyordu. Pilot, etrafta keşif yaptıklarını, kendilerine yol gösterecek ipuçları aradıklarını, Marcus'un oğlunun peşinde olduklarını söylemişti. Bu kulübe Avcılardan yeterince uzak ve apartman dairesi de hâlâ güvenli olduğundan, Mercury tatmin olmuş gibiydi.

Yemekten sonra, "Benim gözlerimi daha farklı görüyor musun Nathan?" diye sordu Mercury.

"Seninkisi gibi gözler hayatımda görmedim," dedim. Mercury'nin gözlerinin içine bakmak oyulmuş göz çukurlarına bakmak gibiydi. Kapkara olan bu gözlerin içinde arada bir, uzaklarda çakan bir şimşegin aydınlığı seziliyordu.

"Çok fazla Kara Cadı'yla karşılaşmadın mı?"

"Hayır." Rose'a döndüm. "Ama çok fazla Ak Cadı'yla karşılaştım."

"Evet, Rose ender görülen bir Ak Cadı'dır. Sıradışı ölçüde yetenekli ve beceriklidir."

Rose'un yüzü anında kızarmıştı.

Mercury devam etti. "Rose doğuştan Ak Cadı olsa da, artık benim kızım gibidir. Özünde, hakiki bir Kara Cadı'dır. Oysa sen, Nathan, fiziksel olarak tam bir Kara Cadı'sın ama ben senin özünü merak ediyorum. Özünde de gerçek bir Kara mısın?"

"Bunu nasıl değerlendirebilirim ki? Dediğim gibi, daha önce bir Kara Cadı'yla karşılaşmadım."

Mercury'nin vücudundan şiddetli bir titreme geçti. Ardından bir mağaranın içindeki yankılanmayı andıran vahşi, yırtıcı bir çılgılık attı. "Bu gece burada esaslı bir topluluk oluşturduk."

Sandalyemde arkama yaslanıp Mercury'ye baktım. Dehşet verici ölçüde siskaydı. Ama kesinlikle zayıf değildi; onunla il-

gili hiçbir şey zayıf olarak nitelendirilemezdi. Neredeyse şeffaf, griye çalan teni bile kurşun geçirmezmiş gibi görünüyordu. Bir demir çubuk gibiydi inceliği. Belki kolayca kırılırmış gibi görünüyör, belki şurasından burasından pul pul dökölüyordu ama aynı zamanda, soğuk ve acımasızdı. Ara ara çıkarıp parmaklarının arasında döndürdüğü uzun firketelerle bir arada tuttuğu, gri, siyah ve beyaz tutamların iç içe geçtiği, topuzlarla örgülerin birbirine karışmış olduğu saçları tencere fırçasını andırıyordu.

Üzerindeki, paçavraların bir araya getirilmesiyle oluşmuş gibi görünen uzun gri elbisenin bazı parçaları, Mercury hareket ettiğinde, bazen de ortada hiçbir neden yokken, havalandırıyordu. Mercury suyun altındaymış gibiydi ve elbisesinin parçaları da akıntıyla birlikte sürükleniyordu.

Babam hakkında ne bildiğini öğrenmeyi çok istesem de, bu gece bağış törenimden başka bir şeyle ilgilenmeyecektim. “Nezaketin için teşekkür ederim Mercury,” diyerek söze girdim, olabildiğince nazik bir şekilde. “Benimle ilgilendiğin, kalabileceğim bir yer ayarladığın için.”

Teşekkürümü kabul ettiğini gösterir şekilde, başını hafifçe eğdi. Bunu yapmasıyla birlikte elbisesi de etrafında hafifçe havalanmıştı.

“Bana üç armağanımı vermeyi teklif ettiğin için de teşekkür ederim.”

Bir kez daha başını hafifçe eğdi ama bu defa, “Doğum günün çok yakında,” dedi.

“Sekiz gün kaldı.”

Başını salladı.

Devam ettim. “Minnettarlığımı göstermek adına, senin için bir şey yapmak isterim. Hatta belki de, biri bağış töreninden önce ve diğeri de sonra olmak üzere, iki şey birden.”

“Bu münasip. Evet. Törenden önce küçük bir iyilik.”

“Bu benim için zevktir. İstedğin herhangi bir?..”

Sessizlik.

Bu oyunları oynamaktan keyif aldığı belliydi.

Biraz daha süren sessizliğin ardından, “Biraz bilgi,” dedi.

Onun sessizliğine sessizlikle karşılık vermek için bekledim.

En sonunda, “İstedğin özel bir bilgi var mı?” diye sordum.

“Elbette.”

Mercury dirseklerini masaya dayamıştı. Birbirine sürttüğü parmaklarının arasında uzun firketelerden birini döndürdüğünü fark ettim.

“Bizi yalnız bırakın. İkiniz, dışarı.” Mercury bunları söylerken Gabriel’le Rose’a bakmamış, kapkara oyukları andıran gözlerini üzerimde tutmuştu. Çocuklar çıktıktan sonra, rüzgâr kapılarla pencereleri tıkırdatmaya başladı.

Mercury firketeyi parmaklarından birinin ucunda döndürüyordu.

“Senden istediğim ilk iyilik gayet basit... önemsiz bir şey aslında. Vücudundaki dövmeleler hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum.”

“Peki diğer iyilik?”

“Biraz daha zor... ama belki de sana sandığım kadar zor gelmez.”

Elindeki firketeyi masaya saplayarak, yeniden masanın üzerinde dönmeye başlayana dek ileri geri sürükledi.

“İyiliğin ne olduğunu bilmeden kabul edemem.”

“Senin için başka bir seçenek yok Nathan.”

Mercury bir kez daha firketeyi masaya sapladı.

Kollarımı kavuşturup bekledim.

Ağız kaslarını daha da sıkıldığını fark ettim. Ve bir anda vahşiçe bir çığlık attığında geriye kaçmamak için direndim. Rüzgârın uğultusuyla birlikte Mercury masada bana doğru

eğildi. Ellerini havaya kaldırdığında, bir kez daha beliren fir-kete parmaklarının arasında dönüyordu. Konuşmaya başladı-ğında, nefesi yüzümü dondurdu.

“Neden onun ölmesini istiyorsun?”

Öfkelenmekten çok, merak etmiştim.

Mercury sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı. Ya da bana baktığını sanıyordum. Çünkü gözleri kafatasının içindeki kapkara boşluklardı. “O benden bir hayat aldı. Benim için çok değerli birinin hayatını. Ben de ondan bir hayat almak istiyorum ve onun için değerli olan yegane hayat, kendi hayatı. Benim alacağım da bu olacak.”

“O kimin hayatını aldı?”

“Kız kardeşimin. İkiz kardeşim Mercy’nin. Onu acımasızca öldürdü. Onun kalbini yedi.”

Mercy, babamın öldürdüğü kişilerin yer aldığı listede yoktu.

“Kız kardeşin için üzgünüm ama Marcus’u öldürmek Mercy’yi geri getirmeyecek. Hem Marcus benim babam.”

“Bu ‘hayır’ mı demek?”

“Teklifini kabul edip daha sonrasında üzerime düşeni yapamazsam, bunun sonuçları olacağını sanıyorum.”

“Elbette. Senin için, ailen için, arkadaşların için. Anlaşmaları bozanlardan öğrenirim. Bu kişiler en yüksek bedeli ödemek zorundadır.”

“Bu durumda, senin bedelin de çok yüksekmiş.”

Bana yaklaşarak parmağıyla elimdeki dövmeyle okşadı. “Baban bir kahraman değil Nathan. O kibirli, zalim biri... onunla karşılaşacak olsaydın, onun umrunda olmadığını kendin de görebilirdin.”

Elimi çekip ayağa kalktım. Şöminenin başına gittim. “Belki de bunun yerine benden isteyebileceğin başka bir iyilik vardır.”

Beni inceledi. "Belki de." Ayağa kalkıp yanıma gelerek, parmağıyla boynumdaki dövme dokundu. "Evet, belki de başka bir şey vardır. Bir yıl boyunca hizmetin."

"Hizmetim mi?"

Bir kez daha kulak tırmalayıcı tiz kahkahasını attı. "Her zaman asistanlara ihtiyacım var."

Bir yıl şöyle dursun, onunla bir hafta yan yana olmaya katlanıp katlanamayacağımı bile bilmiyordum. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama ne bekliyordum ki? Ona verecek başka hiçbir şeyim yoktu.

"İstedğin buysa, insanları öldürmem."

Geriye çekilerek ellerini hafifçe açtı. "Eh, şu an için böyle hissetmeni anlayabiliyorum." Gene elbisesi havalanmıştı. "Ama zaman içinde... bu konudaki tutumun değişecektir." Bunları söylerken gözlerinin içine baktım ve önümde dizlerinin üzerine çökmüş olan Kieran'ın kafasına bir silah dayadığımı gördüm. Gözlerimi kırpıştırarak başımı çevirsem de, tetiği çektiğimi hissetmiştim.

Bir kez daha cırlak kahkahasını attı. "Öldürmek senin kanında var Nathan. Sen bunun için doğdun."

Ona bakarak başımı iki yana salladım. Hem birilerini öldüreceksem bile, bu kişileri kendim seçmeyi tercih ederdim.

"Belki de üç armağanını almayı istemiyorsundur."

"Senin için bir yıl çalışacağım ama kimseyi öldürmeyeceğim."

"Bir yıl sonra sana bu lafını hatırlatmaktan memnuniyet duyacağım."

"Yap bunu. Diğer taraftan, dövmelerim hakkında öğrenmek istediğin her şeyi sana doğum günümün sabahında anlatacığım."

Bunu söylememle birlikte yüzüme soğuk bir rüzgâr çarptı.

“Yalnızız... şu an iyi bir zaman.”

“Doğum günümde de yalnız kalacağımız bir aralık bulacağımıza eminim.”

Hava bir anda kıpırtısız bir hal almıştı, rüzgâr yoktu. Sadece serindi. Beni bu şekilde dondurarak öldürüp öldüremeyeceğini düşündüm. Muhtemelen bunu yapabiliirdi.

Ona dövmeleirim hakkında her şeyi anlatacak değildim. Bay Wallend'den bahsetmeyeceğim de kesindi. Ama onu tatmin etmek için bildiklerimin ne kadarını açık etmem gerekeceğini düşünmem lazımdı.

Mercury kapıya gitti ve bana bakmadan, “Gabriel’e benden bir mesaj ilet,” dedi. “Yardımaıma ihtiyacı olan bir başka genç var. Gabriel yarın Cenevre'deki buluşma yerine gitmeli.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

On yedinci doğum gününe bir hafta kalmıştı. Mercury'yi bulmuştum ve bana üç armağanımı verecekti. Peki ama neden kendimi iyi hissetmiyordum?

Gabriel Cenevre'ye gitmiş; akşamüzerine doğru döneceğini söylemişti. Hava sıcaktı. Güneş gözlerimi kamaştırıyordu. Yüzmek için harika bir gündü. Normalde göle yürüyerek ulaşmak bir saat sürüyordu ama vadiyi izlemek için yolda durmuştum. Dövmelerim hakkında Mercury'ye ne anlatacağımı belirlemeye çalışsam da bu konuda henüz ilerleme kaydettiğim söylenemezdi.

Arkama uzanıp gökyüzüne baktım. Nehirden gelen uğultu artmış gibiydi. Tepemde, yükseklerde uçan bir kuş çarptı gözüme. Bu bir kartaldı. Büyük bir kartal. Uzunca bir süre kartalı izledikten sonra ayağa kalktım ve göle kadar koştum. Başım dönüyordu; koşarken neredeyse düşecektim. Yüzmek uyanmamı sağlardı. Göl, aslında büyükçe bir göletten daha fazlası değildi. Etrafı ormanla çevriliydi ve bir tarafı uzun otlarla kaplanmıştı. Üzerimdekileri çıkarıp suya daldım.

Birkaç kulaç attıktan sonra uyuştuğumu hissettim. Gölün suyu eriyen karlardan geliyordu. Sırtüstü dönerek, alabildiği-

ne açık, masmavi gökyüzüne baktığımda, kartalı bir kez daha gördüm. Artık o kadar yüksekte değildi.

Kartalı bir süre izledim. Daireler çizerek yükseliyor, yükseliyor, ardından yeniden alçalıyordu. Daireler çizerek yükseldiği son seferin ardından iyice alçalmıştı. Artık kanatlarının ucundaki tüyleri bile görebiliyordum. Güneş arkasında kaldığından simsiyah görünüyordu. Gözlerimi kartaldan alıp kendimi suyun içine bıraktığımda, içimin üşüdüğünü hissettim. Suyun altı karanlıktı; zemin çamur ve otlarla kaplıydı. Tepemdeki su yüzeyini görebiliyordum. Görebiliyordum ama bir anda aramızda çok mesafe açılmış gibiydi... çok ama çok uzaktaydı. Suyun altında çok uzun süre kaldım... en sonunda yukarı çıkmaya uğraşırken biraz su yuttum.

Yeniden yüzeydeydim. Burnuma su kaçmıştı ve güçlükle soluk almaya çalışıyordum.

“Rahatla.” Bu Rose’dü. Suyun içinde, arkamdaydı. “Rahatla!”

Kartala bakmak için başımı kaldırdım. Geri dönmüştü. Gene alçaktan uçuyordu. Hemen üzerimdeydi. Su yüzeyinde kollarımı iki yana açtım.

“Çok uzun zamandır sudasın. Seni dışarı çekeceğim.” Rose ritmik ve yavaş hareketlerle, saçımdan tutup beni kıyıya çekmeye başladı.

Saçımdan!

“Bunun doğru teknik olduğunu sanmıyorum.”

“Yakınmayı kes. Her zaman bunu istemişimdir... birini kurtarmayı yani.”

Gülümsediğimde ağzıma su kaçtı. Suyu geri tükürdüm. Uyuşmuş olsam da omzuma dokunan Rose’un vücudunun sıcaklığını hissediyordum.

“Artık ayağa kalkabilirsin.”

“Hayır, beni kıyıya dek götüreceksin.”

Saçıma asılıp beni biraz daha çektikten sonra, yüzüme su sıçrattı. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Ayağımın yere basabildiğini fark ettiğimde çamurun içinde ayağa kalktım. Su belimin altında kalıyordu.

Rose da ayağa kalkmıştı. Islanan elbisesi vücudunun kıvrımlı hatlarını sardığından, başımı çevirmek zorunda kaldım.

Kıkırdadı. "Senin yüzün mü kızardı Nathan?"

Yanıt vermeden sudan çıktım.

Çimenliğe yüzüstü uzandığımda titriyordum.

"Kurulanman lazım. Tişörtünü kullanabilir miyim?" Ama ben bir şey demeden tişörtümle sırtımı kurulamaya koyulmuştu bile.

Sırtımdaki izlerle ilgili yorumlarını bekledim ama hiçbir şey demedi. Güneş hâlâ sıcaklık verse de içim üşüyordu. Titrememe engel olamıyordum.

Rose beni ısıtmak için yanıma uzandı. Birine bu kadar yakın olmak tuhaftı. Mercury kendisinden bunu istese Rose'un bir an olsun düşünmeden boğazımı keseceğini biliyordum. Ama Rose'dan böyle bir şey istenmemişti. Ondan istenen, bana göz kulak olmasıydı. Kalkıp kıyafetlerimi giydim.

Rose'un çantasındaki peynir ekmeği yedik birlikte.

Buna gerek olmasa da beni kurtardığı için Rose'a teşekkür ettim.

Kıkırdadı. "Bunu yalnızca Gabriel'i kıskandırmak için yaptım."

"Seni benden mi kıskanacak?" Gabriel'in Rose'la ilgilendiğini fark etmemiştim.

"Hayır." Kıkırdarak başını iki yana salladı.

Aklında neyin döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

"Seni kurtarma şansına sahip olmayı çok isterdi. Seni ne kadar... ne kadar... anlarsın işte." Gene kıkırdadı. "Seni ne kadar sevdiğini göstermek için."

“Ne?”

“O sana âşık. Hem de deliler gibi.”

Rose yalnızca beni kızdırmaya çalışıyor olmalıydı. “O benim arkadaşım.”

“Aynen öyle. Çaresizlikle. Delice. Ve ne yazık ki, aynı zamanda umutsuz bir şekilde.”

“O benim arkadaşım.”

“Ah, o senin arkadaşın olmaktan çok daha fazlasını arzuluyor Nathan.”

Başımı iki yana salladım. Gabriel, Gabriel’di. Benimle birlikte zaman geçirmekten hoşlandığına şüphe yoktu. Ben de onunla birlikte olmayı seviyordum. Birlikte tırmanıyor, yüzüyor, konuşuyorduk. Arkadaşlar bunu yapardı.

Gabriel, doğum gününe henüz birkaç gün olmasına rağmen bana hediye olarak bir bıçak vermişti. Çıkarıp, bıçağa baktım. Çok güzeldi gerçekten. Siyah, deri sapı ve gene siyah deriden bir kını vardı. Bıçak bir Bowie bıçağının⁹ şekline sahipti. Gabriel bana bunu verirken gergin görünüyordu. Hediyesini beğenmemi, gerçekten beğenmemi istediği belliydi. Beğenmiştim de.

“Aşk tuhaftır,” dedi Rose. Elimden aldığı bıçağa baktı. “Gabriel seni ne kadar sevdiğini göstermek için canını bile verir.”

Rose, bıçaktaki yansımasına baktı.

“Peki sen kimin için canını verirdin Rose?”

“Öyle biriyle henüz karşılaşmadım.” Bıçağı geri bana uzattı.

“Ya sen?”

Bunu düşündüm ama bir şey söylemedim.

“Sen de baban gibisin,” dedi.

⁹ İlk olarak 1830’da Amerika’nın önemli bir figürü olan Albay Jim Bowie için özel olarak üretilmiş ve sonraki yıllarda popülerlik kazanarak günümüze dek ulaşmış büyük ebatlı bir bıçak tasarımı. (ç.n.)

“Marcus’la karşılaştın mı?”

“Bir kere. On yıl önce, ben on iki yaşındayken. Ona benziyorsun. Tıpatıp hem de. Onun gibi konuşuyorsun. Sessizliklerin bile onu hatırlatıyor.”

“Bunları on iki yaşında olan tek bir karşılaşmadan mı hatırlıyorsun yani?”

“O akılda kalan biri... ben de kalın kafalı vasat bir Bok değilim.”

“Hayır, kesinlikle değilsin Rose. Sen mi Marcus’u görmeye gitmiştin yoksa o mu Mercury’yi görmeye gelmişti?”

“Mercury’ye gelmişti. Ondan bir iyilik istemek için. Mercury bu isteği reddetti elbette.”

“Marcus, Mercy’yi öldürdüğü için mi?”

Sessizlik. Bu kadarını da kendim çıkarmamı istiyormuş gibiydi.

“Mercury’den istediği iyilik neydi Rose?”

Kıkırdadı. “Belki sana söylerim... belki de söylemem.”

Yan yatıp bana baktı.

“Sana takılmayı seviyorum Nathan. Hemen öfkeleniyorsun. Bunu izlemek çok eğlenceli.”

“Marcus da böyle miydi? Hemen öfkelenir miydi?”

“Onu yalnızca birkaç dakika gördüm. Bana epey sakın göründü. O esnada, asıl öfkeli olan Mercury’ydi.”

“Şu iyilik neydi peki?”

“Biraz daha uzatamaz mıyım... seni biraz daha bekletsem?”

“Bunu yapabileceğinden kuşkum yok.”

Kıkırdadı. “Mercury’den istediği iyilik, kendisine oğlunu getirmesiydi. Yani seni. Mercury bunu reddetti. Küçük oğlanlardan pek hoşlanmaz da.”

“Tencereye attıkları dışında.”

Rose gene kıkırdadı.

Mercury bana babamın kendisinden başka kimseyi umursamadığını söylemişti. Mercury her şey hakkında yalan söylüyordu. Ama Marcus'un da bunu bilmesi gerekirdi; o halde...

"Neden Mercury'den yardım istemiş olabilir ki?"

"Sanırım Mercury bugün dönüp baktığında, orada yanlış karar verdiğini düşünüyor. Marcus üzerinde kontrol sahibi olmak isterdi. Ama o zamanlar Mercy yüzünden çok öfkeliydi."

"Tamam da Marcus neden ondan yardım istedi?"

"Mercury'nin yardım edebileceğini düşünmüş olmalı. Sonuçta akrabasınız."

"Mercury benim akrabam mı?"

"İkiz kardeşi Mercy, Saba'nın annesiydi."

Ne?

"Marcus kendi ninesini mi öldürdü yani?"

"O kadar da sıradışı bir durum değil. Ama aynı zamanda, Mercury'nin affedebileceği bir şey de değil. Mercy'yi severdi. Bunu unutması imkânsız. Mercury sevdiği biri için canını vermeyebilir ama Mercy için herkesi gözünü kırpmadan öldürürdü. Bu beni güldürüyor aslında. Kara Cadılar her zaman akrabalarını, karılarını, sevgililerini öldürüyor. Aslında Bokların yapması gereken Karaları kendi hallerine bırakmak. Bir süre sonra etrafta tek bir Kara kalmaz."

Gökyüzüne baktım. Kartal gitmişti. Mercury benim büyük-büyük halamdı... ve babam beni izliyordu. Hayatım boyunca beni izlemişti.

gabriel'e güvenmek

Kulübeye geri dönerek, çimenlerin üzerine oturup Gabriel'i beklemeye başladım.

Babamla ilgili öğrendiğim şeyler beni heyecanlandırmıştı. Sevinmiştim; hatta havalara uçacak gibiydim.

Öğrendiklerimi Gabriel'e anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ama öğleden sonranın geç saatleri önce akşama, ardından geceye döndüğünde, hissettiğim coşkudan uzaklaşarak Avcıları düşünmeye başladım. Cenevre Avcı kaynıyordu ve Gabriel de çok kayıtsızdı. Bir hata yapması, buluşması gereken kişinin kurmuş olabileceği tezgâha düşmesi ya da dikkat etmem için beni ikaz edip durduğu melezlerden birinin oyununa gelmesi işten bile değildi.

Gabriel kulübenin çatısında belirdiğinde ertesi günün öğle saatleri olmuştu. Yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu; hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Ona berbat göründüğünü söyledim.

Buna güldü. "Sen de."

Çatıya sıçrayıp yanına oturdum.

"Nasıl hissettiğimi anlatacak mükemmel bir İngilizce sözcük

var,” dedi. Kendini geriye bırakarak sırtüstü uzandı. “Bitkin.”

“Cenevre’de gene Avcılara çarpmayı denemedin, değil mi?”

“Hayır, durum daha karmaşık bir hal aldı. Planladığımız yoldan çıkmamız gerekti... ciddi anlamda bir sapmadan bahsediyorum. Geceyi Cenevre’nin dışında yaşayan Pilot’un evinde geçirmeyi düşünüyordum ama yanımdaki kızı gördüğünde bunu kabul etmedi. Kız olabilecek en safkan Ak Cadılardan biri. Meclis’ten kaçtığını söylüyor. Ama neye inanmam gerektiğini bilmiyorum. Kızın da korkudan çıldırmış gibi olması tuz biber ekti. Senin anlayacağın, tam bir karmaşa.”

“Kız nerede şimdi?”

“Apartmanda. Aslında ilk başta onu oraya götürüp götürme konusunda emin olamadım. Ona hiç güvenmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Benimle konuşmuyor; yalnızca Mercury’yle konuşacağını söylüyor ve senin de bildiğin gibi, bana biraz daha fazlasını anlatmadan ona yardımcı olamam. O hiçbir şey anlatmadıkça ben de bir şey yapmadım. Yerimizde sayıyoruz yani. Hem fiziksel hem de sözel olarak.”

“Meclis beni ararken, bir anda Meclis’ten kaçan birinin ortaya çıkması ve Mercury’nin yardımına ihtiyacı olduğunu söylemesi biraz şüpheli görünüyor. Sence Meclis ya da Avcılar tarafından gönderilmiş biri olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Onun ne olduğunu anlamadım. Beni yordu. Bir süre onu aklımdan çıkarıp dinlenmek istiyorum. Mercury’ye Pilot’tan bazı haberler getirdim. Daha sonra yüzmeye gidebiliriz.”

Çatıda Mercury’yi bekledik. Rose’un bana anlattıklarını – Marcus’un Mercy’yi öldürmüş olduğunu– Gabriel’le konuştuktan sonra, ona kartaldan bahsettim. O esnada Mercury belirdi. Anlattığım her şeyi dinlemiş olmalıydı.

Mercury kartal hakkında daha fazlasını öğrenmek istedi.

Benim gibi, o da bu kartalın aslında Marcus olup olmadığını merak ediyormuş gibiydi.

Cevap vermek yerine, "Marcus'un beni izlediğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Buna kahkahalarla gülmesini bekliyordum. Ağzımdan çıkar çıkmaz çok saçma bir şey sorduğumu düşünmüştüm.

"O kendinden başkasını düşünmez Nathan," dedi. "Seni izliyorsa bile, bu kendi menfaatine olan bir durum yüzündendir."

Marcus kendisini öldüreceğimi düşünüyorsa, gözünü üzerimde tutmak istemesini anlıyordum. Ama ben onun oğluydum, tek oğlu. Benim de oğlum olsaydı, onu kollar ve görmek isterdim. Onu dünya gözüyle görmek, bir çocukken ona dokunmak, sarılmak isterdim. Ama Marcus hiçbir zaman beni görmek için gelmemiş, bir kez olsun bana sarılmamıştı ve...

"Kızla buluştun mu Gabriel?"

"Evet. Şu anda Cenevre'deki dairede. Ona güvenmiyorum ama onu bırakabileceğim başka bir yer de yoktu. Pilot sana başka bir mesaj yolladı. Clay'in Cenevre'de olduğunu söyledi. Dediğine göre, Fairborn Clay'deymiş."

Mercury ulumayı andıran o korkunç kahkahasını attı ve sıçrayarak çatıya çıkıp ellerimizden tuttu. Çatının kiremitleri havaya kalkmıştı; bir süre yarattığı rüzgârın üzerinde süzülükten sonra, çimenlerin üzerine indik.

Yere indiğimizde Mercury yanağımı okşadı. "Fairborn ve seninle ilgili bir görüş olduğunu duydum Nathan. Bunu senin de duymuş olduğunu sanıyorum." Çenemi sıkarak gözlerimin içine baktı. "Ashında bundan eminim."

Yanağımı bir kez daha okşadıktan sonra Gabriel'e dönüp, "O bıçağı eline aldığı anda Nathan'ın nasıl değişeceğini görmek çok ilginç olacak," dedi.

Gabriel'in kafası karışmış gibiydi.

“Nathan sana bu görüden bahsedebilir. Bu gece Fairborn’u Clay’in ellerinden alıp nasıl benim... hayır, Nathan’ın ellerine ulaştırabileceğimizi konuşacağız.”

Küçük gölün yosunlu kıyısına uzanmıştık. Buraya koşarak gelmiş ve bir süre yüzdükten sonra, güneşin bizi kurutup ısıtması için yere uzanmıştık. Oysa aklım çok başka bir yerdeydi.

“Bu sabah kendim bakmak için, Pilot’un Clay’in kaldığını söylediği eve gittim,” dedi Gabriel. “Pilot’un bazen bu konularda yanıldığı olur. Ama bu defa yanılmamış. Clay oradaydı.”

“O olduğunu nasıl anladın?”

Gabriel omuz silkti. “Bildiğin şu hallerinden, işte. Kibirli tavırlarından. Bugüne dek gördüklerimin en kibirlisiydi. Tam bir kibir kralı.”

Bu, Clay’di.

“Yanında kız arkadaşı da vardı,” dedi Gabriel.

“Ciddi misin sen?” Yerde, kollarımla kafamı korumaya çalışırken, Clay’in elinde copuyla tepemde dikildiği an gelmişti aklıma.

“Daha da şaşırtıcı olanı... çok çekici bir kızdı. Uzun boylu, ince, genç... Clay’e göre genç yani, anlamışsındır. Bazı kadınlar yakışıklı, bazıları paralı, bazıları da güçlü erkeklere çekilir. Belli ki bu kız...” Omuz silkti. “Kibirli, yaşlı herifleri çekici buluyor.”

Gabriel beni güldürmeye çalışıyordu ama Clay söz konusu olduğunda eğlenceli hiçbir şey göremiyordum.

“O kadar da yaşlı değil,” dedim. “Güçlü biri. Toplumda belli bir yeri var. Becerikli... ve zeki.” Ve vahşi.

“Bir Ak Cadı için talih kuşu desene.”

Doğrularak göle baktım. Koyu mavi renkteki yüzey gökyüzünü yansıtırken, zemindeki bitkiler nedeniyle suyun altı kûf yeşili bir tondaydı. Gölün bu görüntüsü bana Ellen’ı hatırlattı.

Gabriel'e ondan bahsettim. "Londra'da bir melezle tanıştım. İnanılmaz gözleri vardı. Biraz bu göl gibiydi; maviyle yeşilin karışımıydı. Ama onunkiler turkuazdı ve..." Bir anda söyleyecek başka bir şey bulamadığımı fark ettim. Clay'in gözleri de buz gibiydi.

Gabriel de doğrulmuştu. "Sorun ne?"

"Clay'le karşılaştım. İki kere." Nefesinin boynuma değişini hatırlamıştım.

Gabriel'e Fairborn'u, dövmelerimi, Celia'mın eğitimini ve Mary'nin uyarısını anlatmak istiyordum. Ama ilk sözcüğün ne olduğunu... nereden başlayabileceğimi bilmiyordum. Bütün bunları anlatmaya nereden başlayabilirdim ki?

"Şu melezden bahset bana," dedi Gabriel. "Kulağa ilgi çekici geliyor."

"Öyle. Tanısan onu severdin. Akıllı bir kız."

Gabriel'e Ellen'dan bahsettikçe, konuşmak daha kolay bir hal almaya başladı ve bir anda kendimi Bob'u, Mary'yi, değerlendirmeleri, Clay'i ve diğer her şeyi anlatırken buldum.

Anlatacaklarım bittiğinde, "Mary sana kimseye güvenmemi söylemiş," dedi Gabriel. "Ama Ellen'a güvenmişsin. Bunları anlattığına göre, artık bana da güveniyorsun demektir."

Omuz silktilim. Ama gerçekten de Gabriel'e güveniyordum.

Gabriel yaklaşarak bana sarıldı. Bu biraz tuhaf bir his vermişti.

Gabriel, Mercury'nin Fairborn'u çalmak isteyeceğinden emindi. Bunu yaptıktan sonra, Fairborn'u elime tutuşturup beni Marcus'un peşine salacaktı. Gabriel, bir yıl boyunca onun için çalıştığım takdirde, Marcus'u öldürmem için Mercury'nin bütün gücünü kullanacağını söyledi. Gabriel'e göre bu -beni Marcus'a karşı kıskırtması, Marcus'un öz oğlu üzerinde böylesine bir nüfuza sahip olması- Mercury için işin keyifli kısmıydı. "Babana inanmakta haklısın," dedi.

Ve artık Mercury'nin yardımını istemediğini söyledi.

"Ama benim onun yardımına ihtiyacım var," dedim. "Doğum gününe yalnızca altı gün kaldı. Üç armağanımı almam lazım."

"Evet, bu bir sorun," dedi. "Bir plana ihtiyacımız var."

Ama plan kurmak kolay değildi. Bıçağı yok etmemiz ya da asla bulunamayacak bir şekilde göle atıp kurtulmamız gerektiğinde hemfikir olsak da, bunu yaptığımız takdirde Mercury öfkeden kudurur ve intikamını almak için peşimize düşerdi. Dahası, Fairborn'u ortadan kaldırmayı başarsak bile babam buna asla inanmayabilirdi. Bıçağı ona vermeyi de deneyebildik ama bu da, hem onu şüphelendirmek hem de bana güvenmiyorken bu güçlü silahı ellerine teslim etmek gibi iki riski birden barındırıyordu.

Sonunda, Avcıların elinde olmasındansa onun ellerinde olmasının daha iyi olacağını düşünerek, Fairborn'u çalmak için Mercury'nin kuracağı plana uymaya karar verdik. Üç armağanımı aldıktan sonra, Mercury için çalışırken Fairborn'u yok edebileceğim bir fırsat bulacağımı ummaktan başka çaremiz yoktu. Buna pek plan da denmezdi.

O akşam Mercury kutlama havasındaydı. Cenevre'ye gidip gelen Rose'un anlattıkları, Gabriel'in gördükleriyle aynıydı. Clay, Cenevre'nin dış kesimlerindeki bir evde kalıyordu. Şehrin civarında en azından yirmi Avcı dolanıyordu. Bana göre bu haberlerin kutlanacak bir tarafı yoktu. Ayrıca Pilot da İspanya'ya gitmişti.

Mercury kesinlikle oturmuyor, ayakta dikiliyor, odanın içinde dolanıyor; elbisesinin etekleri de her zamanki gibi neşyle savruluyordu. Cenevre'de kaç Avcı olduğuna aldırıyor-muş gibiydi. Fairborn'u istiyor ve Rose'un onu çalabileceğini düşünüyordu.

"Tabii Fairborn Clay'deyse," dedi Gabriel. "Pilot sıklıkla yanılan biri."

"Pilot bana Fairborn'u koruyan Avcıların bu görevi sırayla yerine getirdiklerini söyledi. Belli ki şu anda Clay'in sırası. O nereye giderse, Fairborn da yanında oluyor."

"Onu Clay'den almak hiç de kolay olmayacak."

Mercury bunu kabul ediyordu. "Hayır, kolay olmayacak. Ama aynı zamanda, ne denli güvenli bir şekilde korunsa da, benim harika, deha, sevgili Ak Cadı Rose'um her şeyi çalabilme yeteneğine sahiptir."

Anında yüzü kızaran Rose kıkırdadı.

"Rose," dedi Mercury. "Yarın Gabriel'le birlikte şu eve gidecek ve Fairborn'u bularak bana getireceksiniz."

Bu kadar mıydı yani?

"Peki bunu nasıl..." diye söze girdim.

Gabriel elini koluma koydu. "Sorun yok. Dikkatli olacağız. Mercury haklı. Rose yeteneklidir. Avcılar bile onun sisinde aldanır. Ama şansımızı da zorlamayacağız. Clay'in kaldığı bu ev, içeri gizlice girilmemesi için büyüyle korunuyorsa, girmeyi denemeyeceğiz. Bu durumda Rose için bile imkânsız olur."

"Ama Boklar, Fersizlere bulaşmamak için genellikle bu türden büyülerini kullanmayı tercih etmez," diye ekledi Rose. "Evlerine girmeye çalışan Fersiz bir hırsız öldürmekten çekinirler. Bu durum gereksiz yere ilginin üzerlerine çekilmesine neden olabilir. Fersizlerin arkasını toplamak her zaman tatsız bir iştir."

"Yani," dedim. "Avcı dolu bir eve gireceksin, bıçağı alacaksın ve dışarı çıkacaksın, öyle mi?"

"Beni görmeyecekler," dedi Rose.

"Bu çok tehlikeli," dedim, Gabriel'e.

"Benden daha Fersiz oluyorsun bazen," dedi Gabriel. "Dikkatli olacağız."

Mercury bir kez daha kahkaha attı.

“O halde ben de sizinle geleceğim,” dedim.

“Hayır, sen burada kalacaksın,” dedi Mercury.

Ona küfrü bastığımda, Mercury buna kahkahalarla güldü. Kulübenin tepesinde gök gürlerken, Mercury'nin saçlarından fırlayan firketeler odanın orasında burasında kendi başlarına dönmeye başlamıştı.

“Peki ya kız?” diye sordu Rose.

“Ah, evet. Kız...” Mercury, Gabriel'e baktı. “Adı ne demiştin?”

“Annalise. Annalise O'Brien.”

Gabriel bu adı telaffuz ettiğinde, bana hiçbir şekilde anlamlı gelmedi. Annalise, Mercury'yi bulmaya çalışıyor olamazdı. Onun Mercury'nin yardımına ihtiyacı olamazdı.

Gabriel bana ne olduğunu sordu.

Yanıt vermediğimde gözlerini üzerime dikti. “Onu tanıyor musun?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Yoksa o... sevdiğin kız mı?” Yüzündeki tiksinti ifadesini görebiliyordum.

“Onu görmem lazım,” dedi Mercury'ye. “O benim arkadaşım.”

“Ne hoş.” Rose'un yüzü kızarmıştı.

Mercury de vahşi parıltıların belirdiği gözlerini üzerime dikmişti. “Arkadaş mı? Tam da doğum gününde, tam da Cenevre Avcı kaynıyorken, kim olabilir ki bu gelen?”

Mercury, Rose'a dönerek, “Yarın gece gidip Fairborn'u alacaksın,” dedi. Gitmek için kalktı ve kapıya yürüdü. Ama çıkmadan arkasına dönüp Gabriel'e, “Nathan'ın kızı görmemesini sağla,” dedi. “Daha değil. Öncelikle bu kız hakkında düşünmeliyim.”

Ardından, bana bakarak, “Kızı görmek için gitmeye kalkı-

şacak olursan, seni durduramadığı için bunun cezasını Gabriel çeker,” dedi ve çıkıp gitti.

Bakışları Gabriel’le benim aramda gidip gelen Rose’un yüzü kızarmıştı gene. “Gerçek aşkın yolu engebelidir,” dedikten sonra kıkırdarak Gabriel’in elini tuttu. “Ama ben Gabriel’in eki bindeyim.”

Gabriel elini Rose’dan kurtarıp bana baktı. “Bu kızla birlikte olduğum tüm zaman boyunca yanlış bir şeylerin olduğunu biliyordum Nathan. O bir casus. Meclis için çalışıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“O buraya seni yakalamaya geldi. Seni gözetlemeye. Ya da öldürmeye. Sana ulaşmak için bu kızı kullanıyorlar.”

“Yanılıyorsun.”

“Öyle mi? O bir Ak Cadı. Safkan bir Ak Cadı hem de. Ailesinin yarısının Avcı ya da Meclis üyesi olduğuna şüphem yok.”

“Bu, onun da ailesi gibi olduğu anlamına gelmez.”

“Ah, elbette bu anlama gelmez. O *farklı*.” Sesinde alaycı bir ton vardı. “Dahası, o da senin özel biri olduğunu düşünüyor. Seni anlıyor. Senin aslında kötü olmadığını biliyor. Babanın en çok aranan Kara Cadı olmasına aldırıyor. Onunla değil, yalnızca seninle ilgileniyor. O gerçek seni görüyor. Daha nazik, daha yumuşak olan seni. Sarı saçlarını sallayıp, ışıltılı gülümsemesiyle sana...”

Orayı terk ettim.

Koştum. Yapılacak tek şey bu gibiydi. Gücüm kalmayana dek koşmak. Gece ormanda uyudum. Bitkin düşmüş olmama rağmen kötü, rahatsız bir uykuydu bu. Ertesi günün büyük kısmında orada kaldım. Yürüdüm. Gökyüzünü izledim. Doğum gününe yalnızca beş gün kalmıştı ve her şeyin kontrolden çıktığını hissediyordum. Annalise’in buraya gelme nedeni olarak

tek düşünebildiğim, ailesiyle ilişkisinin iyice bozulmuş olması ihtimaliydi. Dahası, Mercury'yi arayacak kadar kendini tehlikeye atmış olması, işlerin gerçekten kötü olduğunu gösteriyordu. Ama bağış töreni için buraya gelmiş olamazdı. Zaten geçen eylül ayında on yedisine basmıştı.

Akşam üzerine doğru kulübeye geri döndüm. Avcılarla dolu bir evden Fairborn'u çalmak için çıkılacak görevin hazırlıkları sürüyordu.

Kulübeye girdiğimde Gabriel elindeki işle ilgilenmeye devam etti. Silah temizlediğini görmek beni şaşırtmıştı.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordum. Kendime sakinleşmem gerektiğini söylesem de sesimin öfkeli bir ton taşımasına engel olamamıştım.

"Bir yıldan daha uzun süre Birleşik Devletler'de yaşadım ama değil mi?" Yumuşak sesinde şakacı bir ton vardı.

"Tamam da birini vurduğun oldu mu hiç?"

Silahı temizlemeyi bırakıp bana baktı. Ama bir şey söylemedi.

O anda, içindeki Kara Cadı'yı neredeyse görebildiğimi hissettim.

"Kimi öldürdün?"

Gözlerini gözlerime dikmişti. Zorlukla duyabileceğim alçak bir sesle yanıt verdi. "Bir casusu."

"Uzmanlık alanın bu mu? Casusları öldürmek?"

"Nathan, yapma." Yeniden silahı temizlemeye koyuldu.

"Annalise'i uzun zamandır tanırım. O casus değil. Ona güveniyorum."

"Seçtikleri genellikle bu türden kişiler olur zaten."

"Yani bu kadar mı? Seni aksine ikna edebilmek için yapabileceği hiçbir şey yok mu? Geldiği aile, olduğu kişi yüzünden, yaptığı her şey kuşkulu mu olacak?"

Bir şey söylemeden silahı temizlemeye devam etti.

"Peki Mercury senden Annalise'i vurmanı isterse, bunu yapar mısın?"

Başını kaldırıp bana bakmasa da en azından elindeki işi bırakmıştı.

"Yapar mıydın?" Sesim alçak ve titrek çıkmıştı.

Başını iki yana salladı. Ardından gözlerimin içine baktı. "Sana ihanet ettiğinden eminsem, Mercury bunu istesin ya da istemesin, onu öldürürüm."

"Ama emin değilsin?"

"Yüzde yüz emin değilim. Ama Nathan, iyi olduğum bir şey varsa o da insanları okumaktır ve bu kızda doğru olmayan bir şey var."

"Belki de ona yalnızca bu gözle bakmak istiyor ama onunla ilgili yanlış hiçbir şey de bulamıyorsun. Çünkü böyle bir şey yok. Çünkü o asla bana ihanet etmez. Çünkü o aslında iyi biri. Ama sen buna inanmak istemiyorsun. Sen onun casus olmasını istiyorsun!" O anda bağırığımı, öfkeyle titrediğimi fark ettim.

"Nathan. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Yaklaşarak kollarıyla beni sardı. Sarılmasına karşılık vermedim ama onu itmedim de.

Yatak odasından çıkan Rose bizi görünce, bana bir öpücük yolladı.

Rose'a küfrederek, gidip odanın köşesine çöktüm.

Olabilecek en uygunsuz şekilde giyinmiş olan Rose'un üzerinde, az da olsa Mercury'nin elbisesini andıran, vücut hatlarını saran, uzun, etekleri fırıl fırıl, gri bir elbise vardı. Kafasının üzerinde muntazam bir şekilde topuz yaptığı saçları kusursuzdu. Yalın ayak olmasının dışında, bir cadılar bayramı balosuna gidiyormuş gibi görünüyordu. Gabriel'e, uçlarında kafataslarının olduğu firketelerini gösterdi. Minik siyah kafatasları kapı

kilitlerini, minik kırmızı kafatasları kasaları ya da daha karmaşık kilitleri açmak ve büyük beyaz kafatası ise... bunu söylerken yüzü kızarmıştı... Bokları öldürmek içindi.

O anda Mercury içeri daldı. Yüzünde kendine özgü çıkan gülümsemesi vardı.

“Fairborn’u almak için gitmeden önce, Gabriel, Nathan’ın arkadaşını buraya getirmeni istiyorum.”

Gabriel kararsız görünüyordu.

“Casusluk yapması için gönderildiyse onun avcumun içinde olmasını isterim. Böylelikle kimseye haber uçuramaz.”

Aslında, Annalise’i üzerimde daha da çok hâkimiyet kurmayı amaçladığı için istediğini biliyordum.

“Rose’la gitmeye hazır olduğunuz anda, önce gidip onu getir. Hiçbir şey yapması için ona şans verme.”

Gabriel’le Rose planlarının üzerinden geçtiler. Ardından sessizce yemeğimizi yedik. Rose bile ciddi görünüyordu.

Günbatımında, Gabriel çatıya çıkarak geçitten geçti.

Çimenlerin üzerine oturup bekledim.

Çok beklemem gerekmedi.

Gabriel’le Annalise ele ele tutuşmuş bir halde çatının üzerinde belirdiler. Gabriel, bu tarafa geçtikleri anda kız vebalıymış gibi elini ondan kurtarmıştı. Çatının üzerine serilmiş olan Annalise’in gözleri kapalıydı.

Gabriel, Rose’a seslendi. Rose önce bana yaklaşarak yanıma bir öpücük kondurdu. Ardından çatıya çıktı, Annalise’in üzerinden atlayarak Gabriel’in kollarına gitti. Ama Gabriel’in gözleri bende idi. Geçidin içinde kaybolurlarken, Rose’un kırıdamasını duydum.

annalise

Çatıda Annalise'le yan yana oturuyorduk. Birbirimize yakındık. Daha öncesinde, her zaman benden olgun görünen Annalise, şimdi daha küçük gibiydi. Yüzü değişmişti. Daha uzun, daha inceydi. Çok daha etkileyiciydi artık. Üzerinde kot pantolon, tişört ve açık mavi bir kazak vardı. Ama ayakları çıplaktı.

Mercury'nin ne zaman geleceğini merak ediyordum. Annalise'le biraz yalnız kalmamı istiyor olmalıydı. Bunun arkasında gizli bir emeli olduğunu düşündüm.

Annalise'in elini tuttum.

"Ne oldu Annalise?"

Gözlerini kırptırdı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Başım belada Nathan."

Parmaklarımın ucuyla, tenine neredeyse dokunmadan gözyaşlarını sildim.

"Kieran sana saldırdıktan sonra, babama ikimizden bahsetti. Babam çok kızsada beni cezalandırmayacağını söyledi. Yapmam gereken onların güvenini yeniden kazanmaktı. Bana söylenenleri en ince detayına dek, harfiyen yerine getirmem gerekiyordu. Başka bir seçeneğim olmadığından, uslu bir kız olmaya

çalıştım. Ama ne yaparsam yapayım bana güvenmediler. Evden dışarı adımımı attığım her zaman, babam ya da erkek kardeşlerimden biri de benimle birlikte geliyordu. Eski arkadaşlarımdan hiçbirini görmeme müsaade edilmiyordu. Yalnızdım ama bu katlanılmaz bir durum da değildi. Ama bağış törenimden sonra, Meclis beni görmek istedi. Senin hakkında beni sorguya çektiler. Amcam Soul da oradaydı. Bana hainin tekiymişim gibi davrandı. Seninle ilgili sordukları hiçbir soruyu yanıtlamadım. Unuttuğumu söyledim. Ama korkutucuydu. Meclis binasında seni gördüğüm gün, ikinci kez sorguya çağrıldığım gündü. Bundan birkaç gün sonra, amcam bize geldi. Babama, senin kaçtığını ve yeniden sorgulanmak için Meclis'e gelmem gerektiğini söylediğini duydum. Ne yapmam gerektiğinden emin olmasam da, daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Sen kaçtıysan, belki bunu benim de yapabileceğimi düşündüm. Ben de kaçtım."

Bana baktığında, gözlerindeki gümüş parıltılar yavaşça dönmeye devam ediyordu. "Düşündüm ki, seni bulabilirsem... eh, aslında bundan sonrasını pek düşünmedim. Ama seni bulmak istedim. Bunu en başından beri istedim. Ve Mercury'nin belli bir bedel karşılığında Ak Cadılara yardımcı olduğunu duydum. Ona verebileceğim elimdeki tek şey paraydı. Seni bulduğuma... gerçekten de burada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Bu defa parmaklarımın ucuyla teninin pürüzsüzlüğünü hissederek bir kez daha gözyaşlarını sildim. Gülümsemeye çalıştı ve uzanarak, yüzüme düşen saçlarımı arkaya attı.

"Gözlerin tam da hatırladığım gibi. Değişmemişler." Parmakları artık yanağımdaydı; hiçbir şey düşünmeden, başımı çevirerek önce parmaklarını, ardından elini ağzıma dayayıp avcunu öptüm.

Parmaklarını elimdeki dövmenin üzerine dokundurdu. Ardından boynuma bakarak, oradaki dövmeyi okşadı. Ama

dövmeler hakkında hiçbir şey sormadı. Gözlerindeki gümüşsü parıltılar ayışığını yansıtıyordu. Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu.

Yan yanaydık. Mercury gelmemiştir.

“Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım Annalise. Ama senin casus olduğunu düşünüyorlar. Sana güvenmiyorlar.”

“Ya sen?”

“Elbette güveniyorum.” Ona sarıldım. Çok narindi; titriyordu. “Mercury’yle konuşup... onu ikna edeceğim.”

Annalise başını salladı.

“Onu burada, çatının üzerinde beklemeliyiz. Mercury’ye dokunmuyorken çatıdan aşağı inmemelisin.”

“Yoksa?”

“Gabriel ölüm gibi bir uyku haline geçeceğini söyledi.”

“Gabriel bana güvenmiyor. Benden hiç hoşlanmadı.”

“Sen bir Ak Cadı’sın; o ise Kara...”

“Pilot beni evine kabul etmedi.”

“Mercury öyle değildir. Mercury işine bakar.”

Annalise başını salladı. “Pilot’un, Clay’in Cenevre’de olduğunu söylediğini duydum.”

Annalise’in bunu söylemesiyle birlikte üzerimizden sıcak bir esinti geçti.

Mercury’nin ortaya çıkmasını bekledim ama bu olmadı. Sanırım daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

“Fairborn denilen özel bir bıçakla ilgili bir şey biliyor musun?” diye sordum. “Clay’in elinde böyle bir bıçak olabilir mi?”

Annalise kaşlarını çatı. “Evet, babamın Kieran’la bunun üzerine konuştuğunu duydum. Önemli bir silahmış ama bunun nedenini bilmiyorum. Farklı kişiler sırayla onu koruyormuş. Meclis’in en çok güvendiği cadılar oluyormuş bu kişiler.

Bu bıçak geçen sene bir süre babamda da durmuş. Amcam da bir dönem korumuş. Clay de bu kişilerden biri olmalı.”

Annalise elimi tuttu; eli nemliydi. “Bıçağı ele geçirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” Bunu sorarken, yüzüme bakmak için dönmüştü.

Omuz silktim.

“Bu delilik olur. Her yerde Avcılar olacaktır.”

“Biri... diyelim ki biri görünmezse, Clay’in mekânına gizlice girebilir.”

Annalise başını iki yana salladı. “Binaya gizlice girmeye kalkışacak kişilere karşı büyüler olacaktır.”

“Bu çatıdaki gibi mi?”

“Evet, Clay evi korumak için büyü yapmıştır. Bu büyü seni öldürmez; yalnızca aciz bir hale getirir. Kieran, bir Avcı’nın barakasına gizlice girmeye çalışan bir Fersizle ilgili bir öykü anlatmıştı bize. Adam etrafta sarhoş gibi dolanırken bulunmuş. Bu adama çok şeyler yapmışlar... onunla eğlenmişler...”

“Bütün kapılarla pencereler büyülü müdür?”

“Clay’in Avcılarının kullandığı bir kapı olacaktır; güvenli olan tek giriş de budur. Başka bir kapı kullanırsan ya da içeri pencereden girmeye kalkışırsan, büyüye yakalanırsın.”

Sıcak esinti yanağıma dokundu. Rose’un bunun üstesinden gelebileceğini tahmin ediyordum.

“Kieran’ın, Niall’la Connor’a Avcıların diğer büyülerinden bahsettiğini de duydum. Avcıların kullandığı giriş kapısının şifreli bir büyü olarmış. Eşikten geçmeden önce bu şifreyi söylediğinde, büyü kısa bir an için etkisini yitirmiş. Ama içeri girmek ve dışarı çıkmak için farklı şifreler olabilir. Bundan emin değilim...”

Esinti soğumuştü. Rose bu şifreli büyülerini bilmiyordu demek ki. Belki de oradayken bunu anlaya...

Esinti güçlenip daha da soğudu.

Mercury'nin belirdiğini gördüğümde ayağa kalktım. Mutlu görünmüyordu. Rüzgârın daha da güçlenmesiyle çatının üzerinde geriye sendeledim.

Annalise dizlerinin üzerindeydi. Saçları çılgıncasına savruluyordu.

"Annalise. Ne kadar da alımlı bir çocukmuşsun sen." Mercury'nin sesi soğuktu. "Gel de seni daha yakından göreyim."

Mercury, kulübenin arkasında, çatının zemine en yakın olduğu noktada, çimenlerin üzerinde duruyordu. Elini Annalise'e uzattı. Annalise dönüp bana baktığında, ona doğru gitmek istesem de rüzgâr beni olduğum yerde tutuyordu. Ayağa kalkarak Mercury'nin parmaklarına tutundu. Ama tam çatıdan aşağı adımını atarken, başka bir kuvvetli rüzgâr onu yana savurdu. Kollarını savurarak uzanmaya çalışsa da, Annalise çimenlerin üzerine uçarken Mercury'ye dokunmuyordu. Onu yakalayabilmek için çırpındım ama yerimden kıpırdayamıyordum. Artık çok geçti.

Deliler gibi bağırdığım ve rüzgâr kulaklarıma vurduğu için Mercury'nin ne dediğini duyamıyordum. Annalise kıpırtısız bir şekilde yerde yatıyordu. Yalnızca göğsü inip kalkıyor ve nefes almak istermiş gibi ağzı oynuyordu.

Mercury, Annalise'in tepesinde durarak ona baktı. Hâlâ çaresizlik içinde bağırmaya devam ediyordum.

Artık Annalise'in göğsü inip kalkmıyordu. Tam anlamıyla kıpırtısızdı. Gözleri açıktı. Mercury'ye bakarak çılgınlık atıyordum.

Mercury elini Annalise'in yüzünün üzerinden geçirerek, gözlerini kapadı.

Karanlık zeminde Annalise'in vücudu donuk görünüyordu.

Mercury'ye küfürler edip bağırırken amansız rüzgâr beni adeta dövüyordu.

Bir anda, Mercury'nin sesi yüzüme vuran rüzgârın bir parçası oldu. "Şifreli büyüler konusunda Rose'la Gabriel'i uyarmalısın. Onlara yardım etmek için hâlâ zaman var."

"Ya Annalise?" diye bağıldım, kızın hareketsiz vücuduna bakarak.

"Uyuyor. Ölmedi. Güvenli bir şekilde geri döndüğünüzde, onu uyandırırım."

Ölmemişti. Ölmemişti. Gabriel bunun ölüm gibi bir uyku olduğunu söylemişti.

"O ölürse, Mercury..."

"Bu kadarı yeterli. Git."

www.webcanavari.net / Orppersephone

fairborn

Her zamanki gibi işine odaklanmış olan Mercury, Clay'in kaldığı evi nasıl bulacağımı gösteren bir harita çizmişti. Çocuklar planlarını yaparken her şeyi duymuş olduğumdan, Clay'in evinin apartman dairesinden yürüyerek bir saat mesafede olduğunu biliyordum. Cenevre'ye geldiğimde koşarak yirmi dakikada evin bulunduğu muhite ulaştım. Rose'la Gabriel'in oyalanarak işi ağırdan aldıklarına ihtimal vermediğimden, bir saat kadar önümde olduklarını tahmin ediyordum. Gene de, henüz içeri girmemiş olmaları gerekirdi. Muhtemelen en sessiz sakin anını yakalamak için evi izliyorlardı.

Çocuklara odaklanmam gerekiyordu çünkü bunu yapmadığım takdirde, gözümün önüne yalnızca çimenlerin üzerinde kıpırtısız yatan Annalise'in vücudu geliyordu. Ölmüş gibi görünüyordu. Göğsü inip kalkmıyordu. Gözleri açıktı.

Neredeyse varmak üzereydim. Odaklanmalıyım.

Burası geniş bahçeli büyük evlerin bulunduğu bir banliyö mahallesi idi. Clay'in evinin arka cephesi ormanlık bir tepeye bakıyordu. Evin etrafından dolanarak ağaçların arasına girdim.

Ormanın sınırında biri vardı. Sırtı bana dönüktü. Evi izliyordu.

O anda, Celia'yla yaptığımız bütün eğitimleri düşündüm. Öğrendiğim her şey adeta içimde kök salmıştı. Bıçağımı elimden alıp, ağır adımlarla, sessizce ilerlemeye başladım. Sırtı bana dönük olan kişi tam arkasına bakacakken, son adımımı atıp onu yakaladım. Bıçağım boğazındaydı. Hareketlerim bir şiirin dizelerinden farksızdı.

Gabriel'in vücudu kaskatı kesilmişti. Bıçağımı boynunda tuttum.

"Yeterince iyi değil," diye fısıldadım kulağının içine.

"Nathan? Ne yapıyorsun burada?"

"Rose nerede?"

"Ön tarafı izliyor. Neler oluyor?"

"Beni Mercury yolladı. Evi koruyan büyülerle ilgili Rose'a söylemem gerekenler var. Annalise'in bana anlattığı yararlı bilgiler."

Gabriel bir şey söylemedi. Onu bırakarak ittim.

"Annalise ne söyledi?"

Ona konuştuklarımızı anlattım. Gabriel başını salladı. "O halde hemen Rose'a anlatalım bunları."

Evin etrafından dolanarak ön tarafa geçtik. Hâlâ saat erkendi. Daha geceyarısı olmamıştı. Rose, yolun karşısındaki evin bahçesine gizlenmişti. Durumu kendisine açıklarken kıkırdamadı ama görevi bırakmak da istemiyordu. Ne olursa olsun bunu becerebileceğini düşünüyordu. Bütün Avcılar ön kapıdan girip çıkıyordu. Eve gelecek bir sonraki Avcı'nın gizlice peşine takılıp şifrenin ne olduğunu duymaya çalışacaktı.

Yeniden evin arkasına dönüp ormanın kıyısındaki bir ağaca yaslandım. Çit yoktu ama kısa otlarla kaplı zeminiyle evin bahçesi ağaçların başladığı noktadan hemen önce, düz bir sınır çizgisi izleyerek son buluyordu.

Rose'la Gabriel ön taraftalardı.

Ev iki ayrı daireye bölünmüştü. Birinci ve ikinci katlardaki üst dairede birkaç Avcı kalıyordu. Zemin kat ise Clay'indi. Görebildiğim kadarıyla Clay'in evin arka tarafında ofisi ve yatak odası vardı. Avcıların kendi dairelerinde dolandıklarını görebiliyordum. Eve girip çıkarken arka kapıyı ya da pencereleri kullanmadıkları belliydi.

Hava sıcak ama kapalıydı. Hafiften yağmur çiselemeye başlamıştı.

Rose'a, işler yolunda gitmediği takdirde ne yapacağımızı sormuştum.

Gülümsemişti. "Kaçabilirsen kaç. Bütün gücünle koşarak kaç. Ama bunu yapamıyorsan, kalıp elinden geldiğince çok Avcı öldürmeye çalış. Onlar senin atalarını öldürdü ve seni öldürmek için de her şeyi yapacaklardır Nathan. Hepsini öldür." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, tatlı bir sesle, "Hem hepsini öldürürsen, kaçman da gerekmez," demişti.

Kimseyi öldürmek istemiyordum. İş ölüm-kalım meselesine döndüğü takdirde elbette savaşıacaktım ama gene de kimseyi öldürmemek için elimden geleni yapacağımı da biliyordum. Diğer taraftan, karşıma çıkan Clay ya da Kieran olursa...

Ben neler düşünüyordum?

Bir anda Rose arkamda belirdi. Sisini, yani yeteneğini kullanarak arka bahçenin içinden gelmiş olmalıydı. Rose buharlaşarak sise dönüşmesiyle birlikte adeta belleğimden de siliniyordu. Bu tuhaftı... kafa karıştırıcıydı. Ama bana dokunduğunda, teni tenime değdiğinde, bu kafa karışıklığı da son buluyordu. Rose birine dokunduğu anda yeniden görünür oluyordu. Bu sis yeteneği yüzünden onunla çalışmak kolay değildi; onu görebilmek için sürekli elinden de tutamazdınız. Gabriel, Rose'la çalışmanın en iyi yolunun onu hiç takip etmemek olduğunu söylemişti; Rose'un ne yapacağını adım adım bilmek ve buna

göre davranmak gerekiyordu. Böylelikle, Rose kendini sise dönüştürürken başka bir tarafa baktığınızda, düşünceleriniz beraklığını koruyabiliyordu.

“İçeride kaç Avcı var?” diye sordu Rose.

“Üst dairede dört.” Hiçbiri Kieran’ın cüsseli vücuduna sahip değildi. “Sanırım Clay de ofisinde.”

“O yatağa girene dek burada bekleyeceğim o zaman,” dedi Rose. “Ardından, evin ön tarafına dolanarak kapıdan gireceğim. Şifreyi duydum. ‘Kızıl yağmur’muş.”

Güzel!

“Bu arada, sanırım evin bir kileri var,” dedim. “Evin sol tarafında, zeminde bir ızgara olduğunu fark ettim. Az önce ızgaradan ışık geldiğini de gördüm. Clay oradaydı herhalde.”

“Silah saklamak için uygun bir yer.”

“Olabilir. Ama Clay’in yerinde olsaydım...” Ne yapardım? “... Fairborn’u yanımdan asla ayırmazdım. Sanırım askerleri için saklaması gereken başka silahları da var. Silahlar, kurşunlar filan. Bu yüzden belki de...”

“Anladım. Başka bir şey var mı?”

“Arka taraftayken, senin evden çıkmış olduğunu nereden anlayacağım?”

“Burada bekleme,” dedi Rose. “Ben içeri girdiğimde, evin ön tarafına geçerek erkek arkadaşının yanına git.”

“Ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun Rose?”

Yumuşak bir sesle kıkırdadı.

Onu dürtüp başımla evi gösterdim. Ofisin ışığı sönmüştü. Birkaç saniye sonra kilerin ışığı açıldı.

“Gece için silahlarını çıkarıp oraya koyuyor olabilir mi?” diye sordu Rose.

Bunun cevabını biliyordum. “Hayır. O bir Avcı. Asla silahları olmadan uyumaz.”

“O halde yastığının altında saklıyor.”

“Çizmelerini çıkarmadan ve Fairborn baldırına bağlı olarak uyuduğuna dair bir his var içimde.”

“Zor işleri severim.”

Kilerin ışığının kapanmasından birkaç saniye sonra yatak odasının ışığı yandı. Bir gölge. İki gölge. Clay'le kız arkadaşları odada dolandılar, yaklaşıp öpüştüler, ardından ayrıldılar. Clay'in gölgesi uzaklaştı. Bir kez daha ofisin ışığı açıldı.

“Ben de tam işler romantik bir hal alacak sanıyordum,” dedi Rose.

Clay'in yatak odasındaki gölgenin hareketlerini izledim. Bana çok tanıdık gelen bir havası vardı.

Uzun zaman sonra ofisin ışığı kapandı. Clay yatak odasına geçtikten sonra buranın ışığı da söndü.

“Öbür tarafta görüşürüz.” Rose, evden bakan birinin kolaylıkla görebileceği bir şekilde bahçeye girmişti. Etrafını saran sise bakarken, onu gerçekten görüp göremediğimi düşündüm. Ama kafamın karışmaya başladığını fark ettiğim anda, bakışlarımı başka bir tarafa çevirip Rose'un evin ön tarafına geçtiğini ve içeri girmek üzere olduğunu düşündüm.

Evin etrafından geniş bir çember çizerek ön tarafa çıkmak için ormana daldım. Sokaktaki iki evin arasından yola çıkarak Gabriel'in beklediği yere doğru yürüdüm. Çok yavaş hareket ediyordum. Acele etmeye gerek olmadığını düşünsem de, aslında Rose'un içeride ne kadar kalabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gene de aptalca bir hata yapmak istemiyordum. Avcıların evin çevresinde daha rahat davrandıklarını hissediyordum. Belli ki, kimsenin, yani hiçbir cadının eve girmeye kalkışabileceğini düşünmediklerinden, etrafa ilgi göstermiyor ya da en azından o kadar temkinli davranmıyorlardı.

Gabriel, yandaki evin bahçesindeydi. Ona doğru yaklaşıırken bir şey demeden bana baktı. O evi izlerken, ben de arkamızı kollamaya karar verdim.

Hiçbir şey olduğu yoktu.

Sokaktan tek bir araba geçmiyordu. Eve giren ya da çıkan Avcı yoktu. Muhtemelen saat sabahın ikisi olmuştu.

Gabriel birden beni dürttü. Dönüp baktığımda, ön kapının açıldığını ve iki Avcı'nın evden çıktığını gördüm. Ne olduğunu anlamamıştım ama bir kez daha kafamın karıştığını hissettiğim anda, başka bir tarafa bakmaya başladım. Profilden Gabriel'e baktığımı fark ettiğimde, bana dönerek gülümsedi ve fısıldadı. "Rose da onlarla."

Başımı salladım. Rose kimse fark etmeden içeri girip çıkmayı başarmıştı. Ama kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Fairborn'u alabilmiş miydi?

"Gidelim."

Ama daha adımımızı atmadan birinin bağırdığını duyduk. Ses evin içinden gelmişti. Ne dediğini anlamasam da sanırım bağırان kişi Clay'di. Ve o anda söyleneni anladım. "Kim aldıysa bulun onu. HEMEN!"

Mümkün olduğunca eğilerek bahçenin arka tarafına koştuk ve çitin üzerinden atladık.

Gabriel sokağın köşesine koştu. "Burada buluşmak için sözleşmiştik."

Gabriel sokağa bakarken ben etrafı kolluyordum.

Yumuşak bir kıkırdama duymamla birlikte arkama döndüm.

Rose, Gabriel'e sokulmuştu. İkisi de gülüyordu. Bir dükkândan şekerleme çalmış çocuklar gibi heyecanlı görünüyorlardı. Rose'un elinde uzun bir bıçak vardı. Siyah kını içinde siyah saplı bir bıçak.

“Senin kadar yetenekli biri için kolay olmuş olmalı,” diyordu Gabriel, Rose’a. “Ama sanırım Clay Fairborn’un çalındığını fark etti...”

“Gidelim,” dedim ve ara sokağa yöneldim.

Avcılardan biri yolun ilerisinde belirdiğinde son sürat koşuyorduk. O da bizim kadar şaşırılmış gibiydi. Durdu ve anlık bir kararsızlığın ardından bağırdı. “Buradalar!”

Kadına en yakın olan bendim ve o bağırırken arayı kapatmıştım bile. Tabancasını kılıfından çekerken aramızda üç adımlık bir mesafe kalmıştı. Silahını kaldırdığı anda üzerine atladım. Sağ kolumla boğazına yüklenirken, sol elim silahına gitmişti. Bir el ateş sesi duymamla yere düşmemiz bir oldu. Her şey yavaş çekimdeymiş gibiydi. Elim boğazına sarılmıştı; bana bakıyordu. Çok gençti, benden çok büyükmüş gibi görünmüyordu. Gözlerinin içindeki parıltılar çılgıncasına dönüyordu. Ve çatırtıyı duydum. Ses kafatasından gelmişti. Gözlerindeki parıltılar söndü.

Bacaklarımı iki yana açmış bir halde kızın üzerindeydim.

Kafasından süzülen kan, hemen arkasındaki metal ızgaradan aşağı akıyordu. Üzerinden kalkarken, boynunun tuhaf bir açıda durduğunu fark ettim. Onu öldürenin kafasını sert bir şekilde çarptığı metal ızgara olduğuna inanmak istiyordum. Ama elimi boynuna sarmıştım ve boynu kırılmış gibi görünüyordu. Hâlâ bu kadar genç olmasına, hâlâ onu öldürmüş olduğuma inanamıyordum. Zorlukla ayağa kalktım. Vücudumun yan tarafına bir ağrı saplanmıştı.

O anda ardı adına silah sesleri duydum. Yere çömelip arkama baktığımda, Rose’un yüzüstü yerde yattığını gördüm. Rose’un başucunda dizlerinin üzerine çökmüş olan Gabriel’in elindeki silahın dönük olduğu tarafa baktığımda, sokağın ilerisinde yere serilmiş başka bir Avcı’nın cesedini gördüm. Kimse kıpırdamıyordu.

Rose, yanımdaki Avcı kız kadar kıpırtısız bir şekilde yatıyordu.

Gabriel, eğilerek Fairborn'u Rose'un elinden aldı. Bunu yaparken Rose'un bıçağa sımsıkı sarılmış parmaklarını teker teker açması gerekmişti. Bıçağı aldıktan sonra Rose'un elini yumuşakça yere bıraktı. O esnada yanlarına gelmiştim. Rose'un kafası yana dönüktü; açık gözlerinde hiç parıltı yoktu. Sırtı kanla kaplıydı.

Gabriel'in beni çekmesiyle, düşünmeden koşmaya başladım. Sokağın köşesini dönerken silah sesleri duydum. Sokağın ilerisinde başka bir Avcı vardı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, Gabriel Avcı'ya ateş etmişti bile. Bir bahçeyi geçip çitin üzerinden atladık. O anda durmam gerektiğini hissettim.

Bir kızı öldürmüştüm. Bunu istememiştim ama boynu kırılmıştı. Rose da ölmüştü. Titriyordum. Ellerim kanla, kızın kanıyla kaplıydı. Ellerimi gömleğime silsem de, kan durmuyordu. Çok fazla kan vardı.

"Ah, hayır! Nathan!" dedi Gabriel.

Başımı kaldırıp Gabriel'in yüzüne baktığımda, gözlerini karnıma dikmiş olduğunu gördüm. Uzanıp gömleğimi açtı. Dizlerim adeta pelteleşmişti.

"Kahretsin Nathan."

Bakışlarım aşağı kaydı. Tişörtümün üzerinde genişlemekte olan koyu bir leke vardı. Kanın rengi siyah gibiydi.

"Ben iyiyim." Bunu hiçbir şey düşünmeden söylemiştim. Aslında kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

"Bunu iyileştirebilirim," dedim. Duyduğum uğultuyla birlikte sırtımı dikleştirdim. Derin bir nefes aldım. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Ben iyiyim."

Kız beni sol tarafımdan, kaburgamın altından vurmuştu. "İyi olacağım." Ellerim hâlâ titriyordu. Bunun nedenini anlamamıştım ama yaramı iyileştiremiyordum.

"Emin misin?" Gabriel'in sesi endişeliydi.

"Evet. Gidelim buradan."

Koşmaya başladık. Beş dakika kadar durumum çok kötü değildi ama ardından göğüs kafesimdeki yakıcı acı geri döndü. Bunu iyileştirmiştım ama geri dönmüştü. Felç edici bir acıydı bu. Bu normal değildi. Yeniden durmam gerekmişti.

"Bu Fersiz değil, Avcı kurşunu," dedi Gabriel. "Kurşun hâla içinde mi?"

"Sanırım."

"Onu çıkarmamız lazım. Büyülü, zehirli bir kurşun olabilir."

"Bunun için zamanımız yok. Şu an için geçici olarak iyileştirebiliyorum. Kurşunu Mercury'nin yanına döndüğümüzde çıkarırız."

"Yaran kötü Nathan."

"Ben iyiyim. Şu anda sırtımdan bir kurşun yemek beni daha çok endişelendiriyor."

Koşmaya başladığımızda, çok daha yavaş olduğumu fark ettim. Gabriel'e ayak uydurmak için büyük çaba göstermem gerekiyordu. Aslında bunu başardığım yoktu; aksine o bana ayak uydurmak için yavaşlamak zorunda kalmıştı. Bir başka köşeyi döndüğümüz anda, bir cipin bize doğru geldiğini gördük. Cipten sokağa atlayan bir Avcı'nın üzerimize ateş açmasıyla Gabriel de karşı ateş açtı. Yeniden koşuyorduk ama artık Gabriel'e yetişmem imkânsız bir hal almıştı. Az önce Gabriel o Avcı'yı indirmiş olmalıydı; aksi takdirde çoktan vurulmuş olurdum.

Ardı ardına birkaç bahçeyi aşarak bir arka sokağa çıktık. Gabriel durup bekledi. Yanına geldiğimde beni yüksek bir duvarın arka tarafına geçirdi.

Kendisi de duvardan atlayarak tam önüme indi. Destek almak için duvara yaslanmak zorunda kalmıştım.

"Nathan, yeterince hızlı koşamıyorsun," dedi alçak sesle.

“Bu halinle koşmaya devam edersen seni yakalayacaklar. Ben Avcıları başka bir yöne çekip meşgul ederken sen de geçide gitmelisin. Ama dikkatli ol. Hiçbir şekilde risk alma. Dairede beni beklemeye filan kalkma. Daireye girdiğın gibi geçitten geçip Mercury’ye git.”

Gabriel’in haklı olduğunu biliyordum. Koşarak Avcıları atlatmam imkânsızdı. Ama içimde kötü bir his vardı. Gabriel’in, hayatımı kurtarmak için elinden ne geliyorsa yapacağını söylemişti Rose. Ama bu kadar çok Avcı’yı tek başına başka bir yöne çekmeye kalkışması düpedüz intihar demekti.

Başımı iki yana salladım.

“Tek yol bu,” deyip Fairborn’u bana verdi. Bıçak artık Gabriel’in boynumdan geçirdiğı deri askının ucundaydı.

“Gabriel, bu çok tehlikeli.”

“Dikkatli olacağım.”

“Sen dikkatli olmayı bilmezsin.”

Gülümseyerek beni yanağımdan öptü. Aynı esnada bir şeyler söyledi. Fransızca olsa da bu sözcüklerin ne anlama geldiğini biliyordum. Ona sarıldım.

“Bağış törenine kaç gün kaldı?” diye sordu.

“Dört. Bunu biliyorsun.”

“Kaçırmayacağım.”

Bunu dedikten sonra, duvara geri tırmanıp gözden kayboldu.

Yerimden kıpırdamaya cesaret edemeden önce bir süre bekledim. Uzaktan gelen bir ses duydum; bu silah sesi de olabilirdi, bir arabanın motor sesi de. Ama sesin bir arabaya ait olduğunu biliyordum. Ve polis sirenlerini duydum. Avcılar bundan hiç hoşlanmayacaktı. Polis sirenleri de uzaktan geliyordu ama çok fazla polis arabasının bu tarafa yaklaştığı belliydi.

Daireye ulaşmalıydım.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Gölü bile bulamamıştım. Rose'un kanlar içindeki vücudu gözlerimin önünden gitmiyordu. Avcıların nefesini ensemden hissederken, gözlerim Rose'un akan kanıyla perdelenmişti adeta. Her şey yanılttı. Bunların hiçbiri olmamalıydı. Buna plan bile denemezdi; kalkıştığımız şey saf delilikti. Apartman dairesine çok uzun zaman önce ulaşmış olmam gerekiyordu.

Bir kez daha ıslak kaldırım taşlarında dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarımda derman kalmamıştı.

Alnımı sokağın ıslak taşlarına dayayarak, kendimi iyileştirmeye çalıştım. Ama iyileşme gücüm neredeyse hiç etki göstermediği gibi, uğultu da duymuyordum. Gücüm bütünüyle tükenmiş gibiydi.

Hava aydınlanmaya başlamış olsa da hâlâ çok erken bir saatte. Etraf sessizdi. Hiç kimse yoktu. Yağmur durmuştu.

Ayağa kalktım. Şekere ihtiyacım vardı. Her şeyden önce bir şeyler yiyip içmem gerekiyordu; ancak bundan sonra kendimi daha etkili bir şekilde iyileştirebilir ve düşünebilirdim. O zaman, apartman dairesini de, Gabriel'i de bulabilirdim.

Sokağın ilerisinde bir adamın küçük tütün dükkânının kepengini açtığını fark ettim. Adam dükkâna adımını atarken sessizce arkasına takıldım. İçeri girmemle birlikte bana döndü. Ben üzerine yürürken o da sırtı duvara dayanana dek geriledi. Fransızca ne söyleyebileceğimi bilmediğimden, İngilizce bir şeyler mırıldanıp, ses çıkarmaması için elimi ağzına kapadım. Gözlerimin içine baktığında, beni anladığından emin oldum. Onu bağlamakla zaman kaybedemezdim. Celia bana her zaman gerçek hayatın antrenmanlara benzemediğini söylerdi. Bana nefesimi kontrol etmeyi, yapmam gereken şeye odaklanmayı öğretmişti. Ne yapıyorsam, doğru düzgün yapmayı. Adamı bayılttım. Ve bunu doğru düzgün bir şekilde yaptım.

Buzdolabını açıp bir enerji içeceğini kafaya dıktım. Ardından bir kutu daha içtim. İşe yaramışlardı. Şimdiden kendimi daha etkili bir şekilde iyileştirmeye başladığımı hissedebiliyordum.

Adamın küçük, yıpranmış sırt çantasını içecek ve şekerli yiyeceklerle doldurdum.

Şimdi daireyi bulmam gerekiyordu. Yoldan aşağı, gölün olması gerektiği yöne doğru yürümeye başladım. Gölü bulduğumda, daireyi de bulabilirdim. Bacaklarım az öncesine göre daha güçlüydü.

En sonunda apartmanın bulunduğu sokağın köşesine ulaştım. Apartman hemen yolun karşısındaydı. Etrafta kimse yoktu ama gene de bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum.

Yolun benim bulduğum tarafında mavi renkli bir araba park edilmişti. Onun yanında, daha önceden de gördüğüm paslı kırmızı bir araba vardı. Solda, apartmanın giriş kapısının biraz ilerisinde bir minibüs bekliyordu. Minibüsü önceden gördüğümü sansam da, bunun nerede olduğunu çıkaramıyordum. Bu bir Avcı minibüsü değildi... o halde neden tereddüt yaşıyordum? Aslında sıradışı bir durum yoktu. Koştuğum tak-

dirde bir dakika içinde apartmanda, bundan iki dakika sonra da Mercury'nin yanında olurdum. Ama gene de farklı bir şey vardı sokakta.

Sokaktaki binaların birinin kapı eşiğine saklanıp bekledim. Yağmur yeniden başlamıştı. Uzaklardan trafik sesi geliyordu.

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Bu durum beni çıldırtacaktı. Gabriel burada değildi. Rose ölmüştü. Avcı kızın boynu çok inceydi. Gabriel'i yakalamışlarsa, ona neler yapabileceklerini düşünmek istemiyordum. Bunu düşünemezdim.

Yağmur hızlandı.

Sokaktan bir araba geçti.

Apartmanların birinden çıkan biri, şemsiyesini açıp, ayakbabisinin topuklarını sokakta tıkırdatarak hızlıca yürüyüp gitti.

Ter içinde kalmıştım. Hava sıcaktı ve yağmur devam ediyordu. Sokakta, arkamdan gelen bir araba sesi duydum. O anda, hareketlenmeyi gördüm. Apartmanımızın girişinin biraz ilerisinde, bir başka kapı eşiğinde bekleyen bir gölgeydi bu.

Aslında sokakta her şey az önceki gibi olsa da artık neyin yanlış olduğunu biliyordum. Gölgenin sahibinin kim olduğunu biliyordum. Bu kişinin bir Avcı olduğunu anlamıştım. Silahını kaldırdıktan sonra yeniden kıpırtısız bir şekilde beklemeye koyulmuştu. Ama belli belirsiz olsa da cep telefonunun yaydığı uğultuyu duyabiliyordum. Az önce fark ettiğim de bu olmuştu.

Umut etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki buraya kadar Gabriel'i takip etmişlerdi ve Avcılar ensesinde olduğundan Gabriel'in hızlı bir şekilde geçitten geçmekten başka çaresi kalmamıştı. Avcılar, tam olarak nerede olduğunu görmeden böylesine bir geçitten nasıl geçebileceklerini kesinlikle anlayamazlardı. Şu ya da bu şekilde geçitten geçmeyi becerse-ler bile, kulübenin çatısında kapana kısılacaklarından Mercury

her birini teker teker haklardı. Bunun anlamı, Gabriel'in kulübede güvende olduğu ve beni uyarmak için geri dönme riskine giremediği olabilirdi.

Ama Gabriel Avcıları başka bir tarafa yönlendireceğini söylemişti.

Başka türlü buraya nasıl gelmiş olabilirlerdi?

Onu yakalayıp işkenceden geçirdilerse... Gabriel apartmanın yerini hemen söyler miydi?

Sokağın karşı ucundan bir araba girdi. Bu, Avcıların evinin önünde gördüğüm siyah cipti. Clay cipi yolun ortasında durdurup aşağı indi. Hiç de memnun görünmüyordu. Önce yandaki binanın kapı eşiğine gizlenmiş Avcı'nın yanına gitti. Ardından bizim apartmana geçip içeri girdi. Kapı eşiğindeki Avcı Clay'in cipine binerek, aracı hızla sokaktan çıkardı. Bir dakika sonra da koşarak yerine geri döndü. Yol yeniden sessizdi.

Buradan uzaklaşmalıydım.

Üstüm başım kanla kaplanmıştı; Fersizler beni gördükleri anda durdururlardı.

Dinlenip temizlenmek için bir yer bulmam gerekiyordu. Nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladım.

Onu gördüğümde aradan yirmi dakika geçmişti. Bir ara sokağın ucunda, küçük bir minibüsün arkasında kısmen gizlenmiş olsa da, görür görmez onu tanımışım. Yürüyüp gitmem gerektiğini çok iyi biliyordum ama Rose, Gabriel ve daha bir sürü şey mantıklı olanı yapmamı engellemişti. Ortağının nerede olduğunu bilmiyordum ama zaten burada çok fazla zaman harcamaya da niyetim yoktu.

Ona yaklaşmadan önce kendimi elimden geldiğince iyileştirdim. Ve mümkün olan en sessiz şekilde yaklaşırken Fairborn'u kınından çıkardım.

Ve o anda işler değişti.

Fairborn elimde canlanmıştı adeta. Benim bir parçam gibiydi ama aynı zamanda ben de onun bir parçası olmuştum.

Avcı'ya arkadan yaklaşıp hızla kendime çevirdim ve Fairborn'u boğazına dayadım.

"Birini mi arıyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. Şu anda bile ona dokunuyor olmamdan nefret ediyordu ama bir saniyeden kısa bir sürede bu beklenmedik durumun etkisinden kurtularak cüsseli bir adama dönüşmeye başladı. Ama ben onun küçük üvey kardeşiydim ve numaralarına karşı hazırdım. Fairborn da hazırды. Jessica'yı omzundan bıçaklayıp, yarı-dönüşmüş vücudunu duvara çarp-tık. Diğer omzunu da bıçakladığımızda acıyla haykırdı. Ortağı yakınlardaysa, bir dakika içinde burada olurdu.

Jessica tam olarak bir erkeğe dönüşmüştü ama kolları kullanılamaz bir haldeydi. Ben de onu duvarda tutacak güce ve Fairborn'a sahiptim.

Hızlı bir şekilde ikinci bir dönüşüm yaşadı. Bu defa Arran'ın kılığına girmişti.

Arran bana yalvarıyordu. "Lütfen, canımı yakma Nathan. Canımı yakmak istemediğini biliyorum."

"Kapa çeneni."

"Senin iyi biri olduğunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum. Lütfen. Canımı yakma."

Artık oradan kaçmam gerektiğinin farkındaydım. Ama Arran'ı karşımda görmek inanılmazdı. Tek istediğim biraz daha ona bakmaktı. Oysa karşımdaki Arran değil, Jessica'ydı. O şeytani bir cadıydı. Ama bıçağın ucunu Arran'ın gözüne doğrultmuştum. Ve Fairborn bu gözün içine girmek istiyordu.

"Nathan, lütfen. Sen iyi birisin."

Gözünü oymak çok iyi bir plandı. Bundan sonra kimin kılığına girerse girsin bunu saklayamazdı. Ama yapamazdım.

Yapmak istemiyordum. Bunu Arran'a yapamazdım. Onun Arran olmadığının farkındaydım elbette. Sürekli kendime karşımdakinin Jessica olduğunu tekrarlıyordum. Ama bunu ona bile yapmak istemiyordum... ama Fairborn girmek istiyordu...

Yeniden titremeye başlamıştım. Bıçağı kınına geri sokmak için çabalıyordum. Ama Jessica'nın beni itmesiyle –zayıf bir şekilde itse de bu yeterli olmuştu– Fairborn'u havaya kaldırdım. Ve bıçak Jessica'nın yüzüne indi.

Gizlice şehrin dış kesimlerinde küçük bir eve girdim. Evin alarmı olmadığı gibi içeride kimse de yoktu. Herhalde ev halkı işe gitmişti. Duş aldım. Vücudum sarsılmaya, titremeye devam ediyordu.

Vücudumdaki kurşun yarası, düz, yuvarlak, küçük bir yara olsa da, yakınlarında bir yere dokunduğumda bayılacak gibi hissediyordum. Henüz kurşunu vücudumdan çıkarmaya kalkışmamıştım. Hem, enerji içecekleriyle şekerli yiyecekler işe yarıyormuş gibiydi.

Kendime, içine muz doğradığım büyük bir kâse dolusu mısır gevreği hazırladım. Bunu bitirdikten sonra ikinci bir kâse doldurup, Mercury'ye nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye başladım. Kulübesinin nerede olduğuna dair belli belirsiz bir fikre sahiptim. Gabriel oraya bazen trenle, bazen de yürüyerek gittiğini söylemişti. Avcılar büyük ihtimalle tren istasyonunu ve yolları izliyordu. Ama belki de bir otobüs bulabilirdim. Beni Cenevre'den çıkarıp tren bulabileceğim bir yerlere götürecek bir otobüs olması gerekirdi. Doğum gününe yalnızca dört gün kalmıştı. Hâlâ temkinli davranmak hızlı olmaktan daha önemliydi.

Bir haritaya ihtiyacım vardı.

Evde bir bilgisayar olsa da bunların nasıl kullanıldığına dair zerre fikrim yoktu. Çekmecelerde İsviçre'nin karayolu haritasını buldum ama bana asıl gereken Mercury'nin vadisine ulaş-

mak için yürüyüş yollarını gösteren bir haritaydı. Böyle bir harita satın almam gerekecekti. Olumlu gelişmelerden biri, bütün dükkânındaki heriften aldığım küçük sırt çantasından içi para dolu bir cüzdanın çıkması olmuştu. Muhtemelen bu dükkân kassasının parasıydı. Normalde böyle bir adamdan asla para çalmazdım ama bunu bilinçli olarak yapmamıştım; çantada para olduğunu bilmiyordum. Hem normal bir durumda da sayılmazdım.

Çıkmadan önce aynada kendime baktım. Ev orta yaşlı bir çifte ait olmalıydı. Adamın kıyafetleri bana biraz bol olmuştu. Etrafta güneş gözlüğü bulamamış olduğumdan, adamın, üzerinde beyaz bir çarpının olduğu kırmızı beyzbol kasketini takıp, kadının desenli şalını iki kere boynuma doladım. Eldivenler! Evde deri bir eldiven bulup parmak uçlarını kestim.

Evden çıkmadan Fairborn'a doğru düzgün bakmak, onu hissetmek istiyordum. Kınından çıkardığım anda bir şeyleri kesmek istiyormuş gibiydi. Gerçekten de sıradışı bir bıçaktı. Parlak metal değil, neredeyse siyaha çalan, donuk, koyu gri bir tondaydı. Aynı anda hem canlıymış gibi bir his verirken hem de ölü bir görünüm taşıyordu. Mercury'nin de Avcıların da Fairborn'u ele geçirmesini istemiyordum. Ama ben de istemiyordum. Bıçağı bu evdeki dolaplardan birinin arkasına saklayabilirdim; böylelikle, büyük ihtimalle sonsuza dek ortadan kaybolmuş olurdu. Ama en sonunda yanıma almaya karar verdim. Bir yere gömecektim. Onu Mercury'ye veremeyeceğim gibi, bende olduğunu anlamasına da müsaade edemezdim. Ama Annalise ellerindeydi. Her şeyi sırayla yapmalıydım. Evi terk et. Fairborn'u gömecek güvenli bir yer bul. Mercury'ye ulaş. Üç armağanını al.

Anayola çıkarak bir otobüs durağı buldum.

Otobüs iyi bir fikirdi. Bindığım otobüs Cenevre'nin yarım saat dışındaki bir kentin tren istasyonunda durdu. İstasyonun ya-

kınındaki bir dağcılık dükkânından harita satın aldım. Bu harika bir haritaydı. İsviçre vadilerle dolu bir ülkeydi ama buzul ve nehir boyunca, doğudan batıya doğru uzanan köylerle, Mercury'nin vadisi benzersizdi. Burayı haritada bulmak kolay olmuştu. Tren beni o bölgeye kadar götürecekti. Ardından başka bir otobüse binip, bir süre yürümem gerekecekti ama gecenin geç saatlerinde Mercury'de olabilirdim. Bir çanta dolusu enerji içeceği, tatlı ve meyve alıp trene bindim. Tren kalabalıktı. Kendime bir koltuk bulup başımı aşağıda tuttum.

Lanet! Lanet! Lanet!

Platformda yürüyen bir Avcı vardı. Gözleriyle treni tarıyordu. Kadının trene bindiğini gördüğüm anda indim. Bunu elimden geldiğince kayıtsız bir havada yapmıştım.

Sabahın erken saatleriydi ama hava hâlâ karanlıktı. Bir yerlerdeki bir ormandaydım. Avcı beni görmüş olamazdı. Aksi takdirde, şu anda ya bir yerlerde tutsak ya da ölü olurdum. Ama bu şekilde onlardan kurtulmamın imkânı yoktu. Koşamıyordum. Tere batmıştım; sarsılıyor, titriyordum. Kurşun yarasının olduğu vücudumun yan tarafı şişmiş; kaburgamın üzerinde yumurta büyüklüğünde bir yumru oluşmuştu. En azından enerji içeceklerim vardı. Tren istasyonuna geri dönmek gibi bir riske giremezdim. Otostop çekebilirdim ama yolun kenarında on dakikadan daha uzun beklediğim takdirde beni arabasına alan kişi bir Avcı da olabilirdi. Zaten ne olursa olsun bir arabaya binebileceğimi de sanmıyordum; kendimi kapana kısılmış gibi hissedebilirdim. Hem haritam vardı. Nereye gittiğimi biliyordum ve yeterince zamanım da vardı. Mercury'nin vadisi yürüyerek iki gün mesafedeydi ve doğum gününe üç gün vardı. Bunu yapabilirdim. Mercury'ye ulaşip üç armağanımı alabilir ve bir şekilde Annalise'e yardımcı olabilirdim.

Hava aydınlanıyordu. Şimdiden epey mesafe katetmiştim. İstikrarlı bir tempo tutturmuştum. Ormanın içinden ama yoldan çok uzaklaşmadan ilerliyordum. Artık biraz dinlenebilirdim. Yaşlı bir adam gibi kaskatı kesilmişti vücudum. Ama kendime birkaç saat dinlenme şansını tanıyabilirdim.

Alacakaranlık çökmüştü. Bütün günü uyuyarak geçirmiştim. Ama gece olduğundan artık daha güçlüydüm ve uykumu da almıştım. Elimde yalnızca iki kutu enerji içeceği kalmıştı ama ilk bulduğum köy dükkânından daha çok alabileceğimi umuyordum. Ağaçların arasında dinlenebilirdim. Tempomu değiştirerek, beş ağaçlık mesafeyi hızlı, ardından gelen beş ağaçlık mesafeyi yavaş yürümeye başladım. Yumurta büyüklüğündeki yumru artık yumruk büyüklüğündeydi.

Hava aydınlanıyordu ve artık yürüyemeyecek hale gelmiştim. Biraz dinlenmeye karar verdim. Ama uyumayacaktım.

Lanet olsun! Saat kaçtı? Öğlen olmuştu belki de. Gene uyuyakalmıştım. Yola devam etmeliydim.

Devam etmeliydim. Başımın döndüğünü hissediyordum.

Bir köy vardı. Biraz içecek alabilirdim. Şekere ihtiyacım vardı.

Hangi günde olduğumuzu da öğrenmem gerekiyordu.

Hangi günde idik?

Kendimi tuhaf hissediyordum... başım dönüyordu...

Yeniden ağaçların arasındaydım. İstikrarlı bir tempoda yürüyordum. Şeker iyi gelmişti. Yarından sonraki gün doğum günümdü. Bu doğru muydu? Bunu kontrol etmiştim. Etmiş miydim? Birisi kontrol etmişti.

Yoksa bunu hayal mi etmiştim yalnızca? Hayır, içecek bir şey almıştım. Dükkânda bunu kontrol etmiştim. Bir gazeteden. Evet, bu doğrudu.

Bu gene aklımdan uçup gidecekti.

Yürümek için güzel bir gündü. Güneşli bir gün.

Biraz yavaşlamıştım. Ama hava güneşliydi.

Bütün gün ve gece yürümeye devam edersem doğum günümde Mercury'de olabilirdim. Bunun doğru bir hesap olduğunu sanıyordum.

Yalnızca yürümeye devam etmeliydim.

Hangi gündeysdik?

Tenim ıslaktı. Ter içindeydim.

Yumru hâlâ olduğu yerdeydi.

Göğsüm acıyordu. Her yerim acıyordu.

Oraya dokunma. Yalnızca yürü.

Yavaştım ama hava güneşliydi.

Güneşli. Güneşli. Güneşli.

Bu da neydi? İleride, ağaçların arasında biri vardı. Birini görmüştüm.

Kimdi bu?

Bir kızdı.

Güneş ışığı. Uzun sarı saçlar. Bir ceylan gibi koşuyordu.

“Annalise! Bekle!”

Koşmaya başladığım anda durmam gerekti.

“Annalise!”

Bir ağaca yaslandım. Biraz dinlenmeliydim.

Annalise gitmişti. Yere çöktüm.

Benim için geri gelmesini isterdim.

“Annalise!”

Ağaç gövdesinin öbür tarafından bir kıkırdama geldi.

Rose?

Sürünerek ağacın arka tarafına başımı uzattığımda, Rose'un yerde yattığını gördüm. Kıkırdıyordu. Ama Rose'un kıkırdamayacağını düşündüm. Rose ölmüştü. Ölüp ölmediğini kont-

rol etmek için başını kaldırmayı düşündüğümde, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Ama başını kaldırdığım anda Rose o Avcı'ya dönüştü. Elime bulanen kanının sıcaklığını ve kırılmış boynunu hissettim.

Soluk soluğa bir halde uyandım. Ter içindeydim. Gene titriyordum.

Karanlıktı. Yola devam etmeliydim. Çok fazla uyumuştum. Ayaga kalktığım anda bacaklarım boşaldı.

Hava aydınlanmıştı bile. Güneş ağaçların arasından parılıyordu. Gene Rose'un kıkırdadığını duydum.

"Rose?"

Bir ağacın arkasından kafasını uzatıp, "Yarın için şimdiden mutlu yıllar sana Nathan," dedi.

Doğum günüm yarın mıydı?

Hey millet! Neredeyse on yedime basmak üzereyim!

Tamam da herkes neredeydi?

Gabriel neredeydi?

"Rose, Gabriel nerede?"

Buna kıkırdamadı.

Yeniden sessizlik çökmüştü.

Neredeydim ben?

Haritam! Haritam neredeydi?

Yanımda birkaç kutu içecek de vardı, değil mi?

Ama Fairborn bendeydi. Evet, Fairborn bendeydi.

Bir de dere vardı. İçeceğe ihtiyacım yoktu. Bir derem vardı. Burası durmak için güzel bir yerdi. Güzel bir yer.

Artık şu yumruya bir baksam iyi olacaktı.

İyi görünmüyordu.

Sarıydı. Çok sarıydı. Küçük bir yaranın etrafında bir sürü kırmızı damar belirmişti.

İyi değildi. İyi değildi.

Dokunursam...
Kahretsin!

Rose geri dönmüştü. Etrafımda dans ediyordu. Bana doğru eğilip vücudumun yan tarafındaki yumruya baktı. "İyk! Bunu gerçekten de kesip atman lazım!"

"Gabriel nerede?"

Yüzü kızardı ama cevap vermedi. "Gabriel nerede?" diye bağırdım.

Sessizlik.

Hava kararıyordu.

Yumruya baktım. Sanırım hâlâ büyüyordu.

Çok geçmeden kocaman bir yumruya dönüşecektim.

Hangi gündeaydık?

Düşünemiyordum. Düşünemiyordum.

"Rose, bugün günlerden ne?"

Kimse cevap vermedi. O anda Rose'un öldüğünü hatırladım.

Yumru zehirle doluydu... Gabriel bunun zehir olduğunu söylemişti... beni zehirliyordu.

Bundan kurtulmalıyım.

Kes gitsin!

Fairborn'u elime aldım. Bunu yapmak istiyordu.

Hava aydınlıktı. Bir derenin yanında, yerde yatıyordum. Acı çekiyordum ama eskisi kadar kötü değildi.

Yumruyu kesip atmış mıydım?

Hatırlamıyordum.

Aşağı baktığımda, gömleğimin kurumuş kan ve sarı bir maddeyle kaplanmış olduğunu gördüm. Sarı maddeden çok fazla vardı. Ama yumru yoktu.

Derenin suyu lezzetliydi; kendimi artık daha iyi hissediyordum. Zihnim açıktı. Dereyi kurutacak kadar çok su içtim. Yaram artık çok kötü değildi; sarı renkli irinden geriye kalanları temizlemiştim. Birazcık şişlik olsa da, çok önemli değildi. Vücudum o kadar ağrıımıyordu. Zehir şimdilik tükenmişti belki ama kurşun hâlâ vücudumda olduğundan, daha çok zehir de çıkabilirdi. Ama kendimi çok daha iyi hissediyordum; işin zorlu kısmı geçmiş olmalıydı.

Hangi günde olduğumu bilmiyordum ama sanırım doğum günümdü.

Öyle olmalıydı. On yedi yaşındaydım.

ON YEDİ YAŞINDAYDIM!

Kendimi iyi hissediyordum. Bunu başarabilirdim. Artık haritaya ihtiyacım yoktu. Dağları tanıyordum.

Yürümeye başladıktan bir süre sonra Fairborn'un üzerimde olmadığını fark ettim. Gabriel'in bana verdiği bıçak yanımdaydı ama Fairborn yoktu.

Koşarak derenin yanına dönüp etrafı aramaya başladım.

Kendimi şurada kesmiştim. Bütün irin şuraya akmıştı. Fairborn burada olmalıydı. Kendimi Fairborn'la kesmiştim. Derenin yanımdaydım, bıçağı yumruya sokmuştum... ve uyandığımda Fairborn yoktu.

Buna harcayacak zamanım yoktu. Bir an önce Mercury'nin yanına gitmeliydim. Fairborn'u unutmalıydim. Onu istemiyordum. Sabit bir tempo tutturursam hava karardıktan bir süre sonra Mercury'ye ulaşabilirdim.

Yeniden yağmur başlamıştı. Yağmur sert bir şekilde çiseliyordu ve hava serinlemişti. Vadiyi yoldan katediyordum. Yoldan gitmek daha hızlı olmamı sağlıyordu. Hızlı olmam gerekiyordu. Yoldan yalnızca birkaç araba geçti. Farları gözlerimi kamaştırsa da, yoldan ayrılmadım. Üç küçük dağ köyünü

geçtikten sonra, karayolundan çıkarak dağ yoluna girdim. Bu patikayı biliyordum ama zemin ıslak ve kaygan olduğundan artık daha yavaş ilerliyordum. Gene de bir saatten kısa sürede varmış olmam gerekiyordu.

Kaburgalarımda ağrı olsa da eskisi kadar kötü değildi. Ağrıyı iyileştirmeye kalkışmadım. Belki de iyileştirmek işleri daha kötüleştiriyordu. Neyin doğru olduğunu bilmiyordum ama bu düzeyiyle çektiğim acıya dayanabilirdim. Başaracaktım. Üç armağanımı alacak ve Annalise'e yardımcı olacaktım.

Dağ yolunda yükseklerle çıktıkça yağmur önce sulusepki-ne, ardından kara dönüştü. Lapa lapa kar yağıyordu. Kocaman kar taneleri görünmez paraşütleriyle yavaşça düşüyorlarmış gibiydi. Dağın yüksek bir kesiminde olsam da, gene de haziran ayı için hava aşırı ölçüde soğuktu. Artık dizlerime dek çıkan kar örtüsü beni yavaşlatıyordu ama gene de iyi bir tempoyla ilerleyebiliyordum. Kar çok hafif, toz gibi olduğundan, büyük adımlar atamıyor ama ayaklarımı sürüyerek devam ediyordum. Arkama dönüp katettiğim yola baktığımda, izlerimin pek belli olmadığını fark ettim. Kar, kendini düzeltmek istermiş gibi, ayak izlerimi hemen örtüyordu. Kulübenin yakınlarında olmam gerektiğini düşünüyordum ama gerimde, uzaklarda görünen birkaç ışık dışında, hiçbir yerden ışık gelmiyordu.

Sonunda parçalanmış çotuğa ulaştım. Kırılmış keskin uçların üzerini ince bir kar örtüsü kaplamıştı. Artık buradan kulübenin ışıklarını görmem gerekirdi.

Bir süre hızlandıktan sonra, son yirmi metrede adımlarımı yavaşlattım. Kulübe karanlıktı. Yan duvar boyunca yürüyüp, arkadan kapıya döndüm. Tam içeri girmek üzereyken, sol tarafımda, vadinin aşağı kesiminde bir ışık çakması gördüm. Ardından ses geldi. Silah sesiydi bu. Ardından bir el daha. Çakan şimşegi şiddetli bir gök gürültüsü izledi. Mercury Avcılarla çarpışıyordu.

Avcılar geçidi bulmuş olmalıydılar ama bu yoldan geldilerse çatıdan inmiş olamazlardı. Ama kulübenin nerede olduğunu anladıktan sonra buraya vadiden gelmiş olabilirlerdi. Benim biraz ilerimdeydiler herhalde. O anda aklıma başka bir düşünce geldi. Gabriel'i yakalayıp işkenceden geçirdilerse, vadinin nerede olduğunu söylemek zorunda kalmış olabilirdi...

Bunu düşünemezdim. Mercury'yi bulmalıydim. Silah seslerinin geldiği tarafa gitmeliydim. Mercury orada olmalıydı. Vadinin üzerinde, buzula doğru uzanan alanda girdap gibi dönen bir bulut vardı. Buluttan yıldırımlar çıkıyordu. Bu, Mercury'ydi.

Ama öncelikle Annalise'in burada olup olmadığına bakmalıydim. Ne kadar zamanım kaldığını bilemiyordum. Çok fazla olamazdı.

Kulübenin içinde her şey düzenli ve yerli yerindeydi. Eşyalarım bıraktığım gibi duruyordu. Gabriel'in eşyaları da. Gabriel dönmemişti.

Yatak odalarına baktım.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyor ama en azından Annalise'in burada olmasını umut ediyordum. Değildi. Mercury onu kalesine götürmüş olmalıydı ve kalenin nerede olduğunu bilmiyordum. Annalise hâlâ uyuyor muydu acaba? Belki de Mercury onu uyandırmıştı... ama Mercury'nin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum.

Ceketimi giyip mutfaktaki saate baktım. Kendimi zorlarsam saatin kaç olduğunu anlayabilirdim.

Sandığımdan daha geçti saat. Geceyarısını on dakika geçmiş gibiydi. Sanırım saat buydu.

Belki de geceyarısına biraz daha vardı. Koşarsam zamanında Mercury'ye ulaşabilirdim. Hızla dışarı çıktım. Ama silah seslerinin geldiği yöne doğru iki adım attıktan sonra olduğum yerde kalakaldım. Daha ileri geçemiyordum.

Kar yağmaya devam ediyordu ama kar taneleri de yavaşlıyormuş gibiydi... ve bir süre sonra her şey durdu. Gecenin karanlığında, kar taneleri havada asılı kalmıştı.

Etrafımı saran her şey durmuştu ve tek yapabildiğim, buna şükrederek dizlerimin üzerine çökmek oldu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

üç armağan

Babam.

O olduğunu biliyordum. Ancak o zamanı durdurabilirdi.

Dizlerimin üzerinde kıpırdamadan, sessizce duruyordum. Kar taneleri havada asılı kalmıştı; peçe üstüne peçe çekilmiş gibiydi. Etrafımı saran karla kaplı zemin karanlıkta gri bir ton taşıyordu. Biraz ilerideki ormanı bile göremiyordum.

Ve orada bir boşluk vardı.

Oydu.

Önünde asılı kar taneleriyle, karanlığın içinde karanlık bir figür.

Bana yaklaşıırken, parmağıyla önündeki bir kar tanesine vurup, bir diğerini nefesiyle uzaklaştırdı. Yaklaşmaya devam etti. Uçmuyordu, yürüyordu. Kar dizlerine dek uzanıyordu.

Önümde durdu, yana savurduğu bir tekmeyle karları kenara fırlattı ve benden birkaç kol mesafesi uzakta, bağdaş kurarak yere oturdu.

Yüzünü göremiyordum; yalnızca silueti anlaşıyordu. Üzerinde takım elbise vardı sanırım.

“Nathan. Nihayet.”

Sakin sesi benimkine benziyor; yalnızca daha... daha düşünceli bir ton taşıyordu.

“Evet,” dediğimde, sesimin bana ait olmadığını fark ettim. Küçük bir oğlanın sesiydi bu.

“Buluşmamızı istedim. Uzun zamandır bunu istiyordum,” dedi.

“Ben de istiyordum,” dedikten sonra ekledim. “On yedi yıldır.”

“Öyle mi? On yedi yıl...”

“Neden daha önce gelmedin?”

“Bana kızgınsın.”

“Biraz.”

Başını salladı.

“Neden daha önce gelmedin?” Bunu acıklı bir tonda sormuştum ama o kadar tükenmiş bir haldeydim ki artık hiçbir şeye aldırırmıyordum.

“Nathan, daha yeni on yedine bastın. Bu çok genç bir yaş. Yaşlandıkça, zamanın farklı bir şekilde akabileceğini fark edeceksin. Bazen yavaşladığını... arada bir hızlandığını.” Konuşurken, kolunu kendi etrafında çevirerek kar tanelerini döndürmeye başlamıştı. Kar taneleri havada, gözden kaybolana dek yükselen tuhaf bir tür galaksi oluşturdular.

Bu harikaydı. Babamı, sahip olduğu gücü izlemek. O benim babamdı ve buradaydı, bana çok yakındı. Ama gene de, yıllar önce gelmiş olmalıydı.

“Zamanın nasıl ilerlediği umrumda değil. Neden daha önce gelmediğini sordum sana.”

“Sen benim oğlumsun. Bu yüzden senden belli düzeyde saygı bekliyorum...” Verdiği uzun nefeslerle önünde, yere yakın duran kar tanelerini dağıtıyordu.

“Sen de benim babamsın ve senden belli düzeyde sorumluluk bekliyorum.”

Bir tür kakhaha attı. "Sorumluluk mu?" Başını önce sağa doğru hafifçe eğip, ardından geri kaldırdı. "Bu düşünmeye alışkın olduğum bir sözcük değil... Ya sen? Saygı senin için tanıdık mı?"

Tereddüt ettim. "Şu ana dek pek sayılmaz."

Bir süre bekledikten sonra, havadan birkaç kar tanesi alıp parmaklarının üzerinden geri üflledi.

"Sanırım Mercury sana üç armağanını verecekti," dedi.

"Evet."

"Karşılığında ne istedi senden?"

"Bazı bilgiler."

"Mercury için ucuz bir bedel bu."

"Bunun yanında bir şey daha istedi."

"Dur da tahmin edeyim... Bu çok zor değil. Ölümümü istedi, değil mi? Mercury çok tahmin edilebilir biri."

"Seni öldürmeye niyetim yok. Ona bunu söyledim."

"O da bunu kabul etti, öyle mi?"

"Fikrimi değiştireceğimi düşünüyordu."

"Ah! Fikrini değiştirmek için uğraşmaktan büyük keyif alacağına şüphem yok."

"Yani bana inanıyor musun? Seni öldürmeyeceğim."

"Henüz neye inanacağımdan emin değilim."

Ben de ne söyleyebileceğimden emin değildim. Asla birini size üç armağanınızı vermeye zorlayamazdınız. Asla. Bunu babama da soramazdım ama şimdi, on yedinci doğum günümde geldiyse, bu sebepten gelmiş olmalıydı. Öyle miydi?

"Mercury ne hakkında bilgi istedi?"

"Meclis ve dövmelerim hakkında. Ona hiçbir şey anlatmadım."

"Dövmelerden hoşlanmam."

Elimdeki ve parmağımdaki dövmeleri göstermek için elimi uzattım. Dövmeler mavi-siyah bir tondayken, tenim karanlıkta süt beyazı bir görünüm taşıyordu. "Bir cadı şişesi yapmak için

parmağını kullanmayı denediler. Beni, seni öldürmek zorunda bırakmak için.”

“Parmağının hâlâ sende olmasına sevinmeliyim o halde. Neyse ki sen de bundan Mercury’ye bahsetmemişsin. Bahsetseydin parmağını senden söküp almak isterdi.”

“Fairborn’u da istedi.”

“Ah, evet... Fairborn nerede?”

“Rose, Fairborn’u Clay’den çaldı ama... işler yolunda gitmedi. Rose Avcılar tarafından vuruldu. Ben de Fairborn’u kaybettim.”

Sessizlik.

Bakışlarını aşağı indirerek kaşlarını çatı. “Kaçınılmaz bir şekilde, tam da bu noktada bir şeylere inanmak daha zor bir hal alıyor. Fairborn’u tam olarak nerede kaybettin?”

“Buraya gelirken, ormanda.” O eski acının bir kez daha vücudumun yan tarafına saplanmasıyla ürperdim. “Zehirlendim sanırım. Ya da onun gibi bir şey oldu.”

“Ne oldu? Yaralandın mı?” diye sordu, bana doğru eğilerek. Sesi endişeliydi. Endişeli! Yaşadığım rahatlama yüzünden ağlamak istiyordum.

“Bir Avcı vurdu beni. Kendimi iyileştirdim ama acı geri dönüp duruyor. Kurşun hâlâ vücudumda.”

“Onu çıkarmamız lazım.”

“Canımı yakıyor.”

“Ona şüphe yok.” Sesinde keyif vardı artık. “Yarayı göster bana.”

Ceketimle gömleğimi açtım.

“Üzerindekileri çıkarıp karın üzerine yat.”

Ben gömleğimi çıkarırken, o da ayağa kalkıp etrafımdan döndü ve Gabriel’in bana verdiği bıçağı eline aldı.

“Bunlar da ne?” Parmaklarını sırtımda gezdirdi. Teninin tenime dokunması tuhaf bir his veriyordu. Elleri kar kadar soğuktu.

“Yara izleri.”

“Evet.” Bir kez daha güldüğünde arkamda olduğundan sadece sesini duyabildim. “Kim yaptı bunları?”

“Kieran O’Brien. Bir Avcı. Uzun zaman önce.”

“Bazıları bin yılın bile uzun bir zaman olmadığını düşünür.” Sertleşmiş olan avcunu sırtımda gezdirirken, tuhaf ölçüde nazik davranıyordu.

“Pekâlâ... yere uzan. Kıpırdama.”

Acele etmiyordu.

Çenemi sıktım; etim kaburgamdan sökölüyormuş gibi hissediyordum. Tıpkı tavuk etinin kemikten sıyrılışı gibiydi. Et şaşırtıcı ölçüde güçlü bir şekilde tutunmuştu kemiğe.

İçimden saymaya başladım. Dokuzdan sonra rakamların yerini küfürler aldı.

Ve birden acı kesildi.

“Kurşun kemiğin içine saplanmış olduğundan ulaşmak kolay olmadı. Ama artık kendini iyileştirebilirsin.”

Bunu yaparken, tenimin nasıl da hızlı bir şekilde birleştiğini dikkatle izlediğini hissediyordum.

Yeniden o uğultuyu duyuyordum; kurşun içimden çıktık-tan sonra kendimi şimdiden çok daha etkili bir şekilde iyileştirebildiğimi fark ettim.

Ayağa kalkmaya giriştiğim anda babam saçımdan tutarak beni dizlerimin üzerinde kalacağım şekilde yerde sabitledi. Dizi sırtımda, elindeki bıçak boğazımdaydı. Bıçağın yan tarafıyla tenimi okşadıktan sonra, keskin kenarını boynuma dayadı. Ama boğazımı henüz kesmemişti.

“Hayatın benim Nathan.”

Bıçağı öylesine sert bir şekilde boğazıma dayamıştı ki yutkunmaya bile cesaret edemiyor; kendimi mümkün olduğunca geri çekmeye çalışıyordum.

“Ama bugün üzerimde verici bir hava var. O yüzden hayatını benden sana verilen bir armağan olarak kabul et lütfen.”

Saçımı bırakmasıyla öne düştüm. Ellerimle dizlerimin üstünde, karın üzerinde dururken, bunu yapıp yapmayacağını düşündüm. Bu yaptığı doğum günüm için bir armağan olarak kabul edilebilir miydi? Saat kaç olmuştu?

Arkama döndüğümde, çok yakınımda bağdaş kurmuş olduğunu gördüm. Üzerinde takım elbise vardı ama kravat takmamıştı; gömleğinin en üst düğmesi açıktı. Yüzü hâlâ karanlıktaydı.

Gömleğimi giyip ben de bağdaş kurarak tam karşısına oturdum.

Az önce vücudumdan çıkardığı kurşunu bana uzattı. “Bu da senin için... başka bir armağan. Belki de ileride sana Avcıların etrafındayken daha dikkatli olman gerektiğini hatırlatır.”

Metalik yeşil renkteki yuvarlak kurşunun üzerinde bazı işaretler kazınmıştı.

“Cadı büyüyle karışmış Fersiz bilimi. Zarif olmasa da, birçok şey gibi, bu da seni öldürebilir.”

Bunu söyleyiş şeklinden, benim hakkımda konuştuğunu anlamıştım.

“Seni öldürmeyeceğim. Mary bana görünenden bahsetti. Seni öldürmeyeceğim.”

“Bunu göreceğiz.” Bana doğru eğilerek alçak sesle ekledi. “Bunu zaman gösterecek.”

“Ama Mercury’nin pes edeceğini sanmıyorum,” dedim.

“Mercury ona yanlış yaptığımı düşünüyor. Sanırım bunu gerçekten yaptım. Muhtemelen Avcıları buraya yönlendirenin de ben olduğumu düşünecek ama bu işin arkasında benim olmadığımı ona sen söyleyebilirsin. Ona böyle bir şeyi asla yapmam. Avcılar işlerinde çok iyidir Nathan. Onlara yardımcı ol-

mama ihtiyaçları yok. Mercury'ye, Avcıların, havadaki geçitlerini saptamanın bir yolunu bulduklarını söyle. Gelecekte daha dikkatli olmak zorunda."

"Onu görürsem söylerim. Ama..."

Babam kendisiyle birlikte gelmemi istemiyor muydu?

Sessizdi. Kıpırtısızdı. Kar taneleri bekliyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedim.

"Bizim aramızda mı?"

Başımı salladım.

"Kehanetlere çok inanan biri değilimdir Nathan. Ama aynı zamanda temkinli biriyim. Bu yüzden, Fairborn'u kaybettiğini söylediğin için, sana Avcılardan uzak durmanı ve ne olursa olsun ş parmağını kaybetmemeni söylemeliydim."

"Ama..."

Ondan beni de yanında götürmesini isteyemezdim. O benim babamdı ama ondan bunu isteyemezdim. Gelmemi isteseydi kendisi söylerdi zaten.

"Neden daha önce beni görmek için hiç gelmedin?"

"Hayatının yolunda olduğunu düşündüm. Grlerde anlık görüntüler yakalıyordum. Kendi başına iyi gtryordun. Ama seni tutsak almalarından sonra hiçbir şey grememeye başladım. Seni çok iyi saklamışlardı; görülerden bile silinmiştin. Ama kaçmayı başardın. İkimiz için de, bunu başarmana çok memnun oldum Nathan."

Bileğine baktı. Ama kolunda saat yoktu.

"Benim için gitme zamanı geldi."

Parmağındaki yüzüğü çıkarıp, sağ elimi tutarak işaret parmağıma taktı.

"Bu senin için. Babamın yüzüğü. Ona da kendi babasından kalmış."

Bıçağı alıp avcunu kesti ve elini uzattı.

“Benim kanın senin kanındır Nathan.”

Elini, etini, kanını vermişti işte. Dikkatli bir şekilde, iki elimle birden elini tuttum. Teni sert ve soğuktu. Elini dudaklarıma götürüp kanını içmeye başladım. Ben kanı emip yutkunurken, babam da kulağıma tuhaf sözcükler fısıldadı. Boğazımdan göğsüme ve karnıma akan kanı güçlü, tatlı ve sıcaktı. Sözcükleri kafamın içinde dönüp duruyor, kanımla iç içe geçiyor ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen bu sözcükler bütün varlığımı sarmalıyordu. Toprağın kokusunu alıyor; toprağın nabız gibi atışını kendi vücudumda hissediyordum. Ve babamın vücudunda. Ve onun babasının, onun babasının vücudunda. Ve en sonunda, kim olduğumu biliyordum.

Elini bıraktığımda, başımı kaldırıp babamın gözlerine baktım. Kendi gözlerime.

Marcus ayağa kalkarak, “Bir baba olarak sorumluluklarımı ciddiye alıyorum,” dedi.

Babam gerileyerek benden uzaklaşırken, kar taneleri yeniden yavaşça düşmeye başladılar. Güçlenen rüzgâr sert bir şekilde yüzüme çarparken, yerdeki karları savuruyordu. Tek duyabildiğim Marcus’un son sözleri oldu. “Umarım yeniden buluşuruz Nathan.”

Kar taneleri kalınlaşırken, rüzgâr daha da güçlendi ve bir süre sonra, kar babamla aramıza bulanık bir perde indirdi.

Kar taneleri yüzüme vururken, babam gitmişti.

Yüzük ağırdı. Kalın ve sıcaktı. Zayıf ışıktaki üzerine kazınmış şekilleri net olarak göremiyordum. Yüzüğü parmağımda döndürürken ağırlığını hissettim. Yüzüğü öptüm ve fısıldayarak teşekkür ettim. Artık bir cadıydım.

Babamla buluşmuştum. Çok kısa sürmüştü ama en sonunda onunla yan yana gelmiştim. Onu asla öldürmek istemeyece-

ğimi biliyor olmalıydı. Böyle bir şey yapabileceğime inansaydı bana üç armağanımı vermezdi. Zihnim açılmıştı. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bu sıradışı bir histi. Gülümsediğimi fark ettim.

O anda tepemdeki gökyüzü yıldırımlarla aydınlanırken, hava gök gürlemeleriyle sarsıldı.

kaçış

Kulübenin kapısına geri döndüğümde Mercury'nin orada olduğunu gördüm. Üzerinde gri bir şifon vardı. Saçları her zamanki halinden yalnızca birazcık daha vahşi bir görünüm taşıyordu. Ama öfkeli olduğu belliydi. Kendi etrafında dönüyor, yıldırımlar çakmasına neden oluyordu.

"Babanla görüştüğünü hissediyorum." Sesi her zamanki gibi yavaş temposunda çıkmamıştı. Tiz bir sesle konuşuyordu.

"Evet."

"Sana üç armağanını verdi mi?"

"Evet."

"Ve Avcıları buraya getirdi."

"Hayır. Avcılar babamdan yardım almadan seni bulmuş. Marcus, Avcıların senin geçitlerini saptamanın bir yolunu bulduklarını söyleyip, daha dikkatli olman için seni ikaz etmemi istedi."

Bunu söylememle, ayaklarımın hemen yanına bir yıldırım indi. "Sen de daha dikkatli olmalısın. Rose'la Gabriel nerede?"

"Gabriel'in nerede olduğunu bilmiyorum. Ama Avcılar Rose'u öldürdü."

Mercury ığlık attı.

“Bunun çok tehlikeli olduğunu biliyordun. Onu oraya sen gönderdin.”

“Ama gene de sen hayatta kalmayı başardın. Fairborn sende mi?”

Gözleri kapkara oyuklar gibi görünüyordu.

“Hayır.”

“Ama Rose Fairborn’u Clay’den aldı, değil mi?”

“Evet.”

“Peki nerede? Marcus mu aldı yoksa?”

Anlık bir tereddütün ardından, “Evet,” dedim. “O aldı.”

Bir kez daha çığlık atmasıyla, etrafında küçük bir hortum oluştu. Ama birkaç saniye sonra aniden durdu.

“Görünen o ki elimde yalnızca Annalise var.”

“O nerede?”

“Güvende. şimdilik. Onu geri istiyor musun?”

“Elbette.”

“O halde bana babanın kellesini getir. Ya da kalbini. İkisini de kabul ederim.”

Mercury minik bir hortuma dönüşecek şekilde dönmeye başladığında, yüzü bu karmaşanın sakin merkezinde bir görünüp bir kayboluyordu. Hortum havalanarak vadide buzula doğru ilerlemeye başladı.

Bir süre sonra hava yeniden durulmuştu. Kar fırtınası sona ermişti. Her yer sessizdi.

Avcılar bu karanlıkta kulübeyi bulabilirler miydi? Elbette. Onlar Avcılardı.

O anda cep telefonlarından gelen uğultuyu duydum. Bura-
daldı.

Bir el ateş sesi geldi. Ardından bir el daha.

Ama çoktan koşmaya başlamıştım bile. Ve koşmak hiç ol-

madığı kadar iyi gelmişti. Çok daha güçlü, hızlı ve vücudumla uyumluydum. Gece karanlıktı ama yolumu kolaylıkla bulabiliyordum. Ve nereye gittiğimi biliyordum. Arkadaşımı bulacaktım. Gabriel'i.

teşekkürler

Yazmaya hayatımın geç bir döneminde, çok da geçmişe uzanmayan bir şekilde, 2010'da başladım ve hızla saplantıya dönüşen bu uğraşımı arkadaşlarımdan ve ailemden saklamak için elimden geleni yaptım. Bundan öncesinde sütçüye not yazmaktan daha fazlasını yapmamış olduğumdan, insanlara eğlence malzemesi olmak gibi bir niyetim yoktu kesinlikle. Bununla birlikte, kocamın, her gecenin ikisine dek küçük çalışma odamızda bir şeylerin peşinde olduğumu anlaması için çok zaman geçmesi gerekmedi. Ben de cesur olmaya ve gerçeği anlatmaya karar verdim.

“Bir roman yazıyorum.”

Bekledim. Buna gülecek miydi? Saçmaladığımı mı söyleyecekti?

“Ah. Tamam. Kulağa güzel geliyor.”

Beklediğim değildi belki ama tam da ihtiyacım olan tepkiydi bu. Kocamın desteği ve yüreklendirmesi olmasaydı *Bela*'yı asla yazamazdım.

Bundan sonrasında biraz daha cesaret kazanarak durumu birkaç arkadaşıma açtım. Yazmak üzerine bıktırıcı konuşmalarının ağırlığını yüklenmek zorunda kalan bu arkadaşlarım, Lisa ve

Alex, harikulade dinleyiciler oldular. Asla yüzüme karşı esnemeler ve her zaman, gereken noktalarda "Gerçekten mi?" demeyi başardılar. Bu romanın ilk taslaklarını okuyanlar da onlardır.

Diğer bütün okuyucularıma da teşekkür etmeliyim. Bana ayırdıkları zaman ve dürüstlükleri için her birine müteşekkirim. David ilk roman taslağıma üzerine bana bir sürü tavsiye verdi. Molly *Bela*'yı okuyan ilk ergen oldu. Zamanını Nathan'la geçirmeyi tercih etmesi benim için mükemmel bir iltifatı. Her ihtiyacım olduğunda bana en dürüst şekilde fikirlerini söyleyen açık öğretimden dostlarım Gillian ve Fiona da bu sürecin diğer iki yıldızıdır.

Temsilcim olmayı kabul etmesini umut ederek, *Bela*'yı Ocak 2013'te Rogers, Coleridge and White'tan Claire Wilson'a gönderdiğimde, gerçekten de bu teklifimle ilgilendi. *Bela*'yı harikulade bir şekilde destekleyip, yayıncılığın tuhaf dünyasında bana kılavuzluk eden Claire, yeterince iyi olmadığını söyleyerek ilk yazdığım roman taslağını reddetmiştir. Bunun için kendisine müteşekkirim. Bunu yapmasaydı *Bela* asla yazılamazdı.

Puffin'de benimle birlikte çalışan etkileyici insanlardan da bahsetmem gerekiyor. Editörüm Ben Horslen'in, heyecanı (ve nezaketi) yüzünden ödüllendirilmesi gerekiyor. Yardımcı editör Laura Squire, Tania Vian-Smith, Gemma Green ve Pazarlama ve Yayın departmanlarındaki diğer harika insanlara, tasarımcı Jacqui McDonough'a, Zosia Knopp'a ve onun fantastik telif hakları ekibine (ve The Map'e), Puffin'deki herkese teşekkürler.

Ayrıca ABD'de, Viking'de editörüm Ken Wright olduğu için kendimi aşırı ölçüde şanslı hissediyorum. Aynı zamanda yardımcı editör Leila Sales'e de teşekkürler. Ken'in ekibindeki harika insanlara ve özellikle de mükemmel kapak çalışmaları nedeniyle Deborah Kaplan ve tasarımcılarına teşekkür etmeliyim.

Bela'yı yazarken, (Genç Yetişkin türünün yaratılmasının ön-

cesine tekabül eden) ergenlik yıllarımda okuduğum eserlerin bazılarına yeniden dönme ihtiyacını hissettim. Özellikle de, kafeste geçirdiği zamanın Nathan için dayanılabilir olduğu konusunda beni temin eden Soljenitsin'in *Ivan Denisoviç'in Hayatında Bir Gün*'ünü burada belirtmeliyim.

“Birine güvenip güvenmemek gerektiğini anlayanın en iyi yolu o kişiye güvenmektir,” sözünün sahibi Ernest Hemingway'dir.

Fairborn'un ismini bulmaya çalışırken bana ilham kaynağı olan, Wikipedia üzerinde bilgi sahibi olduğum Fairbairn-Skyes bıçaklarıdır.

Arabistanlı Lawrence filmini yıllardır izlememişimdir ancak kibritli sahne aklımda kalan birçok sahneden biridir.

Hamlet içinse... eh, dürüst olmak gerekirse bu oyunu yıllar önce okudum ve (bir film uyarlamasını izlemiş olmama rağmen) asla sahnede izleme şansına erişemedim. Ama «İyi ya da kötü bir şey yoktur; sadece düşünce onu öyle yapar,” sözü öykümün biçimlendirilmesinde temel öğelerden biri olmuştur. Son on yılda Shakespeare'e çok fazla zaman vermemiş olsam da, bir anne olarak çok kereler oğlumu izlerken bu sözü düşünmüşümdür. “Bunu neden yapıyor?”, “Onu o yapan nedir?”, “Bizi biz yapan nedir?” Bu sorular şüpheyi yer bırakmayacak şekilde *Bela*'nın yazım sürecini etkilemiştir.

İngiltere'de Sandstone patikası ve İsviçre'de Lötschental vadisinin yanı sıra, Kuzey Galler dağları, kitabım için önemli ilham kaynakları olmuşlardır. Özellikle de Galler dağlarında Fersizler ve armağanlar hakkında kendi kendine mırıldanarak (ve bazen de şanssız bir arkadaşına bu konuları anlatarak) dolaşan bir kadın gördüyseniz, bu kadın ben olabilirim.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Emeğe Saygı Lütfen!!

**Henüz yayınlanmadan telif hakları 48 dile,
film hakları Fox'a satılan BELA,
2014'ün en iddialı kitabı.**

Sen bir cadısın, yarı Ak, yarı Kara.

Okuyamıyor, yazamıyorsun ama iyileşiyorsun hızla.

Karanlık çökünce kapalı bir yerde kalırsan hasta oluyorsun.

Annalise'e çok âşıksın ama Ak Cadılardan nefret ediyorsun.

On dört yaşından beri bir kafesin içinde tutsaksın.

Kaçmalı ve o korkunç, katil babanı bulmalısın.

Bunu başarmalısın, on yedinci yaş gününden önce hem de.

Çünkü sen yok edilmesi gereken bir Bela'sın.

**"İyiyle kötünün sınırlarını zorlayan,
korkutucu ve çarpıcı bir kitap. Nathan'ın
hayatta kalma savaşı incecik bir ipin
ucunda –üstelik bu daha başlangıç."**

BOOKLIST

**"Karanlık ve tüyler ürpertici
bir hikaye, unutulmaz bir
anakaracter."**

PUBLISHERS WEEKLY

**"Fazlasıyla iyi ve tehlikeli bir
şekilde bağımlılık yapıcı."**

TIME

sertifika no: 119

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı